

Giới thiệu Tôi Muốn Nổi Tiếng

Để trở thành người nổi tiếng là điều không hề dễ dàng, truyện Tôi Muốn Nổi Tiếng của tác giả Mộng Chân sẽ cho chúng ta thấy nhưng trần trở khi làm điều đó.

Nhưng đến lúc nổi tiếng cuộc sống của bạn sẽ bị thay đổi đôi chút, một cử chỉ một hành động nhỏ dù phát ngôn ra sao cũng sẽ bị mọi người soi mói rất kỹ càng.

Và đây cũng là một câu chuyện hài hước với các quy tắc ngầm rất thú vị giữa nhân vật chính, mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: So với silicon thì đàn ông tốt hơn

Mặc dù tôi sống hai mươi hai năm nhưng đây là lần đầu tiên chen ngực, nhưng phải thừa nhận kết quả không tồi. Rõ ràng chỉ có cup B, bị tôi che đầy thành công trở thành cup C. Chị đồng Đồng cũng sẽ không oán hận tôi ngực bé không đủ mát mắt rồi hà ?

Tôi soi gương cười.

Nhưng không bao lâu nụ cười trên khóe môi liền cứng đờ. Bởi vì chẳng biết từ lúc nào Kỷ đại nhân đã ấn núp sau lưng tôi, hơn nữa giờ phút này, tay của hắn đang ở trước ngực tôi hoặc nhẹ hoặc mạnh. Tôi theo động tác của hắn cũng hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng run giọng hỏi: "Anh, làm, làm gì. . . . ?"

Mẹ nó, mặc dù tôi rất ghét người này, cần phải liều mạng nhưng động tác của hắn lại làm cho tôi có điểm. Thoải mái!

"Làm gì? Chơi cô." Hô hấp của hắn mập mờ nhẹ nhàng thổi vào bên tai tôi: "Quy tắc ngầm có hiểu hay không?"

Tôi hơi ngẩn ra, lúc này mới phản ứng kịp thân phận của tôi đã thay đổi.

Bây giờ tôi không chỉ là nghệ sĩ dưới tay hắn, mà còn là tình nhân của hắn.

Nói thật, lúc nghe thấy hai chữ "Chơi cô" cả người tôi không khống chế được rung mình. Không phải bởi vì tôi sợ hắn sẽ thực sự "Chơi tôi", mà là tôi kinh ngạc, một Kì Gia Khiêm Kì lão bản tao nhã lịch sự, áo mũ chỉnh tề cao quý lạnh lùng thế nhưng mồm miệng lại thô tục như vậy, hơn nữa ở nơi này không ai bắt hắn phải nói lời thô tục nha.

Bạn muốn hỏi tôi tại sao không sợ hắn sẽ thật sự cầm thú cỡi quần xuống làm chuyện đại sự hạ , nguyên nhân rất đơn giản, một là bởi vì nơi này là phòng nghỉ của yến tiệc, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi vào. Hắn mặc dù là siêu cấp sắc ma, nhưng vô cùng quý trọng danh dự.

Hai là bởi vì, mặc dù tôi là một tiểu xử nữ thủ thân như ngọc suốt hai mươi hai năm, nhưng từ khi tôi bắt đầu đáp ứng làm tình nhân của Kỷ Gia Khiêm, tôi cũng đã tỉnh ngộ là mình phải hiến thân cho hắn rồi.

Bởi vì, tôi muốn nổi tiếng, tôi nhất định phải nổi tiếng!

Làm ơn đừng vội khinh bỉ tôi. Tôi biết, nếu như tôi công bố ra bên ngoài tôi vì "Theo đuổi ước mơ" mới đáp ứng làm tình nhân của Kỷ Gia Khiêm , nhất định sẽ bị treo ở trên tường rồi bị mọi người mắng chửi cay nghiệt. Nhưng tôi thật sự có lý do của tôi, nên tôi không thể không cúi đầu trước hiện thực, lao vào ôm ấp Kì Gia Khiêm.

Huống chi, người đàn ông "Bí mật" của tôi sau lưng có hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ thêm thường một kim cương Vương ngũ lão như hắn. Hắn có vẻ ngoài xuất chúng cùng gia thế hiển hách, đối mặt với một người đàn ông như vậy nếu như tôi còn cự tuyệt không phải là quá kiêu ngạo rồi sao.

Được một người đàn ông xuất chúng như vậy coi trọng, tôi cũng không thua thiệt, đúng không?

Mấy ngày nay tôi đều dùng lời lẽ như vậy để trấn an mình . Cho dù nói như thế nào thì sự lựa chọn của tôi đều cách xa với những gì sách giá trị quan cuộc sống viết.

Tôi nuốt nước miếng, nhìn xuống kích động muốn đập hắn một cước, giương lên gương mặt vui vẻ xoay người dựa đầu vào ngực hắn.

Kỷ Gia Khiêm hơi ngẩn ra, hiển nhiên là không nghĩ tới tôi sẽ ôm ấp yêu thương hắn, bất giác buông lỏng kiềm chế với tôi. Tôi sợ mình sẽ kích thích hắn làm ra mấy động tác không thuần khiết, cho nên cũng không dám ôm hắn quá chặt.

Tôi hít hít hơi thở trước ngực hắn, đó là mùi nước hoa Burbery. Thành thật mà nói tôi rất thích loại mùi thơm này, rất nhẹ nhàng. Nhưng không thể

không nói loại nước hoa này không hề phù hợp với Kỳ Gia Khiêm. Một là vì nhãn hiệu sản phẩm này thật ra cũng không đắt lắm, đại khái chỉ có mấy trăm khối nhân dân tệ, không hề phù hợp với thân phận nhà tư bản của Kỳ thiếu gia. Hai là bởi vì, cái mùi này thích hợp cho con gái hơn, mà không phải loại người sắc thục thục như hân.

Cho nên tôi liền hoài nghi, có phải hân thầm mến một cô gái nào đó mà cô ta lại thích nhãn hiệu nước hoa này.

Nhưng tôi một chút cũng không cảm thấy ghen tỵ. Tôi chỉ hi vọng hân tập trung “cua” cô gái kia, giúp tôi giữ hân mấy ngày trước khi đi thử vai. Phải biết rằng đối với một diễn viên mới mà nói, đảm nhận vai chính trong một bộ phim của đạo diễn vàng chế tác phim có ý nghĩa như thế nào.

Hân có thể cho tôi khởi đầu tốt nhất. Cho nên tôi tuyệt đối không thể ở thời điểm đã bò lên được vị trí đó lại bị ngã xuống.

"Kỳ thiếu gia." Tôi ngẩng đầu nhìn hân, ánh mắt đậm đậm đáng yêu, "Chị Đồng Đồng mới vừa dặn dò em muốn em chen một chút tránh cho một lát nữa mặt mặt xấu hổ, anh liền phối hợp với người ta một cái sao? Ừ?"

Chị Đồng Đồng là người mà Kỳ Gia Khiêm sắp xếp để làm người đại diện cho tôi, nghe nói là ở công ty giải trí Tinh Huy thì chị ấy có thâm niên cao nhất, quan trọng nhất chị ấy là một người quản lý rất giỏi. Năm đó khi Kỳ Gia Khiêm còn là một diễn viên, chính chị Đồng Đồng đã giúp đỡ hân leo lên ngai vàng ông hoàng điện ảnh.

Không sai, sáu năm trước, khi đó Kỳ Gia Khiêm gần hai mươi một tuổi đã là ông hoàng điện ảnh nổi tiếng toàn châu Á, khi bộ phim nổi tiếng《vương quốc hoa hồng》ra mắt không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ đại nộ đại nung bị hân bắt sống. Nhưng nghe nói hân xuất thân từ một gia đình quyền thế, mẫu thân đại nhân không thích hân dấn thân vào nghiệp diễn viên. Vì vậy hân liền rút lui đi làm việc khác, sáng lập ra công ty giải trí Tinh Huy, bồi dưỡng được một đám minh tinh.

Nhưng trên thực tế, tiền hoa hồng năm đó hân nhận được không một người nào có thể vượt qua nổi.

Như đã nói qua, hôm nay công ty giải trí Tinh Huy cho người tổ chức lễ chào mừng này. Tôi chính là bởi vì dạ hội này mà phải chen ngực.

Kỳ Gia Khiêm nghe vậy liền hơi nheo lại con mắt hẹp dài, nhìn chăm chăm tôi nhẹ giọng hỏi: "Tôi còn không đủ phối hợp sao?" Tôi cười không đáp, bởi vì tôi thấy trong mắt hân ** đã tản đi.

Nói thật, năng lực tự kiểm chế của Kỳ Gia Khiêm rất mạnh, mấy lần trước đều sờ hai cái rồi lại buông ra, hân là người đàn ông biết chừng mực. Hơn nữa thời điểm đối mặt với nữ nhân khác, hân trước sau đều ôn hòa như gió xuân, lại mơ hồ tạo ra cảm giác xa cách. Điều này làm cho tôi mơ hồ cảm thấy an lòng.

Quả nhiên, không lâu sau hân liền buông tôi ra, đi ra cửa.

Tôi nhìn theo ống quần màu đen của hân, vui sướng đếm bước chân của hân, tính toán xem hân cách cửa còn bao nhiêu mét nữa. Đang lúc này, hân chợt xoay người lại, cực kỳ bình tĩnh nói một câu âm u mà chấn động đến lời của tôi: "Chen dù sao cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Còn nhiều thời gian, tôi sẽ giúp em."

Tôi nhìn theo bóng lưng của hân, tôi kinh sợ sững sờ tại chỗ. Hân. Đây là ý gì? Là muốn tự tay nhét silicon vào cho tôi, hay là muốn giúp tôi dậy thì lần thứ hai?

Vô luận là loại nào hình như đều rất đáng sợ.

A mua Lady Gaga, thì ra so với silicon thì dùng đàn ông tốt hơn nha.

Trước khi ra khỏi cửa tôi cẩn thận chen lại ngực thật tốt, sắc mặt chị Đồng Đồng rất khác thường, lại gần nhỏ giọng hỏi: "Mới vừa rồi nhìn thấy BOSS sao?"

Kỳ Gia Khiêm ngay từ đầu đã dặn dò qua, vì sự nghiệp của tôi, nhất định không thể nói cho người khác biết quan hệ giữa tôi và hân. Vì vậy tôi nhàn nhạt cười một tiếng, hơi có vẻ mờ mịt đáp: "Không có a. Em đang nghỉ ngơi trong phòng thấy ngực người nào người nấy đều rất lớn a."

Chị Đồng Đồng rất lo lắng nhìn vào trước ngực tôi một cái, bĩu môi không chút lưu tình nói: "Nói được những lời như vậy, em cũng không phải là người thường. Nữ diễn viên công ty chúng ta phải chen ngực thành cup C, thật sự chưa gấp bao giờ."

Tôi kiểm chế ý nghĩ con bà nó chạy như điên, lại cười cười: "Ngực lớn hơn em nhưng không đẹp bằng em, so xinh đẹp với em mọi người."

"Được," Chị Đồng Đồng tiếp tục đã kích tôi, "Ngươi xem Chu Duệ Vũ cũng là người mới tới, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng tương đối chuẩn mực."

Tôi không phải là không thừa nhận, Chị Đồng Đồng nói đúng là có mấy phần đạo lý. Nhưng tôi cũng không ghen tỵ hay là ỉu rĩ, chẳng qua là đột nhiên cảm thấy rất buồn bực, trong phạm vi chỗ này nữ nữ nhiều như mây, hoàn toàn có thể chọn được người tốt hơn nhưng tại sao Kỳ Gia Khiêm lại chọn tôi?

Tôi sẽ không tự kỷ cho rằng hân vừa gặp đã yêu tôi. Tôi chỉ là phỏng đoán.

Có phải. Hân cùng một lúc lo lắng cho mấy người?

Vì vậy tôi quyết định tối nay phải ngủ một lượt tất cả nữ nghệ sĩ trong công ty, xem xem trên người ai có mùi Burberry.

Khụ, tôi đương nhiên không phải muốn đi bắt Tiểu Tam, bởi vì tôi căn bản không phải là bạn gái chân chính của Kỳ Gia Khiêm, bắt quá cũng chỉ là tình nhân bí mật mà thôi.

Tôi chỉ muốn hỏi thăm một chút, Kỳ Gia Khiêm ở trên giường có phải rất cảm thú hay không. Còn có, biến thái như hắn không phải là nam nữ đều “xo” chứ, đối với phi nhân loại có hứng thú cái gì.

Được, kế hoạch của tôi rất nhanh liền gặp trở ngại. Bởi vì đội ngũ minh tinh của công ty giải trí Tinh Huy thật sự rất hùng mạnh, không chỉ có có thực lực phái Thiên vương Thiên hậu, còn có một nhóm vài người khí thế siêu cao Người có thể tương đương ra được, đối với người mới vào Làng giải trí như tôi nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy thật thần kì.

Bởi vì tôi mặc dạ phục nên không thể kéo tay áo, chị Đồng Đồng thừa dịp lúc người khác không chú ý bấm mạnh vào cánh tay tôi. Dùng ánh mắt cảnh cáo tôi nói: chớ có mất mặt như vậy, hai tròng mắt của em từng đến độ sắp rơi ra vào ngực. Trong khe rồi!

Khụ, thật ra thì những đại minh tinh này bề ngoài nhìn vô cùng nhã nhặn, ban đầu thoát nhìn là như vậy. Có lẽ bởi vì cảm thấy chúng tôi là những người vô danh tiểu tốt không đáng để sợ hãi? Hay là bọn họ âm thầm hiểu một nguyên tắc mạnh vì gạo bạo vì tiền? Tóm lại mấy lão nhân trong công ty không chèn ép người mới như tôi là tốt rồi.

Nhưng giữa người mới với người mới cũng không giống nhau. Ba người chúng tôi cùng đều đến thử vai đến lúc đó người mới cũng là đối thủ rồi, đối với vị trí nữ chính này đều khao khát mãnh liệt. Vì vậy lời nói tôn trọng hay tranh luận đều nồng nặc mùi thuốc súng.

Tỷ như Chu Duệ Vũ bảo là muốn mời rượu tôi, nâng cốc chúc mừng nhưng lời nói ra chính là: "Mặc dù chúng ta đều là người mới, nhưng chị Mạch Hàm so với em lớn hơn bốn năm tuổi, là trưởng bối của em rồi, em nên hảo hảo kính chị Mạch Hàm một ly mới được."

Tôi thật không hiểu cô ta châm chọc tôi lớn hơn cô ta vài tuổi thì có ý nghĩa gì. Cô ta năm nay 19, tôi 22, bắt quá chênh lệch có 3 tuổi mà thôi, tôi đâu đến nỗi nào phải không? Bởi vì tôi học biên đạo ở đại học, tốt nghiệp xong mới tiến vào Làng giải trí, đúng là khi tôi bước chân vào giới giải trí không phải thời cơ tốt nhất, nhưng cũng không coi là quá muộn nha.

Tôi uống cạn rượu trong ly, khi cười lúm đồng tiền như hoa: "Tôi cũng mới vào công ty, cái gì cũng không biết a, vẫn phải thỉnh giáo chị Đồng Đồng không phải sao?" Tôi cố ý ngừng lại một chút, mới lắc đầu tiếp tục nói: "Ài, nhìn tôi, tôi quên người quản lý của cô là chị Tiểu Mạch, muốn học hỏi cũng phải học từ chị Tiểu Mạch."

Tôi hài lòng nhìn khuôn mặt Chu Duệ Vũ biến sắc.

Trước tôi cũng đã nói qua, người nào chẳng muốn chị Đồng Đồng là người đại diện của mình, chị Tiểu Mạch là người đại diện của Chu Duệ Vũ bởi cô ta là người mới vào nghề. Nghe chị Đồng Đồng nói Chu Duệ Vũ là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, tự cho là mình có người chống lưng, vừa vào công ty liền chỉ đích danh muốn chị Đồng Đồng làm người quản lý cho cô ta.

Bắt quá, câu nói đầu tiên của tổng giám đốc đại nhân chính là đem cây củi mục là tôi ném cho chị Đồng Đồng, người chống lưng của Chu Duệ Vũ cũng không làm gì được.

Bởi vì ở chỗ này, không người nào có thể lớn hơn Kỳ Gia Khiêm.

Tôi không muốn cùng cô ta ngồi chung một chỗ, uống xong ly rượu liền tính toán đi ra ngoài hóng gió. Ai ngờ lúc tôi vừa muốn đứng lên bỗng còn chưa rời khỏi ghế, chợt có thông báo nói là Kỳ gia khiêm muốn phát biểu. Vì vậy tất cả mọi người an tĩnh lại lắng nghe, tôi cũng không ngoại lệ.

Hắn nói hai chuyện, chuyện đầu tiên khiến cho tôi hoa dung thất sắc muốn vỗ đùi mắng chửi người, chuyện tiếp theo lại khiến cho tôi nóng lòng muốn thử hưng phấn khó nhịn.

Kề kia bắt chước bộ dạng của con chó khi đứng trước một đồng hoa tươi, ngay trang thành loài người ra về đạo mạo nói: "Người mới ký hợp đồng sẽ ở tại biệt thự của công ty tiến hành quá trình huấn luyện trong một tháng. Khác."

Ánh mắt của hắn xuyên qua đám người bắn lên trên người tôi, "Cảm ơn đạo diễn Doãn đã ưu ái cùng tín nhiệm công ty chúng ta, mới vừa rồi ông ấy đã tới đây tặng kịch bản cho chúng ta, vì muốn người mới nỗ lực cố gắng hơn, nữ chính thứ nhất và thứ hai của《Dục sắc》đều sẽ do người mới của công ty chúng ta đảm nhiệm. Sau một tháng học bổ túc, công ty sẽ chọn ra người thích hợp."

Gặp phải ánh mắt của Kỳ Gia Khiêm Trong tích tắc kia, tôi biết tôi sẽ thắng. Hắn nhất định sẽ giúp tôi, bởi vì trong ánh mắt của hắn có một chút gì đó hứa hẹn.

—— thật may là tôi có đeo kính áp tròng, nên thấy rất rõ ràng.

A Liệt a Liệt, cùng Chu Duệ Vũ đáng ghét sống chung trong một mái nhà một tháng thì có tính là gì? Cô ta không thể thắng tôi, dù có hai Chu Duệ Vũ đi chăng nữa cũng không thắng nổi tôi! Nữ nhân vật chính của《Dục sắc》mới là mấu chốt a a a uy. !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Nữ nhân tội già làm khó nữ nhân

Tôi vui vẻ đi đến nhà vệ sinh lại "vô tình gặp được" Kỳ Gia Khiêm.

Bởi vì đã nói trước là làm bộ như không quen biết, nên tôi chỉ lễ độ che lấy cổ áo trễ ngực gạt đầu với hắn một cái. Hắn vẫn không nói gì, tôi cũng không muốn nói nhiều, đi thẳng tới phòng tiệc.

Ai ngờ thời điểm đi ngang qua hắn, đột nhiên hắn giống như mấy diễn viên hạng ba trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết, kéo cổ tay tôi lại. Lòng bàn tay của hắn có chút nóng, cầm tay tôi có chút đau.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn. Trong mắt của hắn, rõ ràng mang ý cười.

Trong lòng tôi không khỏi hoảng sợ. Trên người hắn tản mát ra một loại hơi thở nguy hiểm. Ta sớm đã hiểu, trên cái thế giới này sẽ không có người nào vô duyên vô cớ giúp mình không phải sao?

Sau khi kết thúc tiệc rượu, chị Đồng Đồng đi ô-tô đưa tôi về nhà trọ. Trên xe mở ca khúc mới đang rất thịnh hành do đội trưởng nhóm nhạc "Chung ái" sáng tác tên là «soul-mate», dịch ra thì hình như là "Bầu bạn với linh hồn". Nghe nói bốn chàng trai của ban nhạc này. Chắc chắn, thật không lời nào có thể diễn tả nổi nha!

Chị Đồng Đồng đã hơn ba mươi nhưng vẫn chưa lấy chồng, Giống như một mực buộc mình phát triển theo hướng "nữ kingkong" (người phụ nữ mạnh mẽ), không ngờ chị cũng thích nghe mấy ca khúc nhạc thần tượng này! Vì vậy tôi nháy nháy mắt đùa giỡn chị: "Hắc, chị Đồng Đồng, chị thích một người trong số họ à? Là Lý Dật Nhiên sao?"

Chị Đồng Đồng liếc tôi một cái, tức giận nói: "Em nghĩ chị mẫu tính tràn lan hả? Đây chẳng phải là giúp em tìm sao?"

"Giúp em?" Tôi ngần ngại, kỳ quái nói: "Nhưng người mà em thần tượng cũng không phải là bọn họ nha?"

Chị Đồng Đồng thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Em là ngọc thật hay giả vờ ngọc thế? vai năm chính của « Dục sắc » đã được quyết định là do đội trưởng Chung Dịch An đảm nhiệm, em không biết sao?"

Thấy tôi lắc đầu, chị Đồng Đồng cũng lắc đầu một cái, đột nhiên xe dừng lại. giây phút đó tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, mới phát hiện thì ra là đã đến cửa nhà trọ. Tôi đang muốn lễ phép cáo từ, chợt thấy chị Đồng Đồng vòng qua đuôi xe, thật nhanh đi tới bên này. Tôi vội vàng lẩn xuống xe, xấu hổ tươi cười hỏi: "Chị Đồng Đồng còn có việc gì sao?"

"Đại sự." Cô ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tôi nói: "Tôi nay không mệt sao? Đi, đi lên, chị có chuyện quan trọng muốn nói với em."

Bộ dáng chị Đồng Đồng vô cùng nghiêm túc khiến tôi lo lắng không yên.

Chị Đồng Đồng nói khiến cho tôi càng thêm lo lắng.

"Chị nói. cái gì. ?!"

Chị Đồng Đồng uống một hớp cà phê, ngược mắt quét tôi một cái nói: "Chớ có cái vẻ mặt này, không phù hợp với hình tượng ngọc nữ tương lai của em."

Tôi không khỏi khóe miệng co quắp: "Chị không phải đang nói đùa đó chứ? Công ty thật vì em sắp xếp. Đi theo phong cách thuần khiết sao?"

Chị Đồng Đồng nhún vai một cái, cũng không có để xuống ly cà phê, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không sai, mặc dù chị đã rất cố gắng để em đi theo phong cách dã thú."

Tôi chu mỏ nói: "Làm sao đây! Em dự định đi theo phong cách sexy!"

"Dựa vào em sao? Phong cách sexy?" Chị Đồng Đồng khinh bỉ liếc nhìn bộ ngực của tôi, tôi liền hiểu ra tất cả.

Chị Đồng Đồng thấy bộ dáng ử rử của tôi, có lẽ là động lòng chắc ắn, vỗ vỗ vào vai tôi tựa như an ủi, ý vị sâu xa nói: "Mạch Hàm a, em tuổi còn nhỏ, dậy thì lần thứ hai chắc là vẫn phải có. Nếu như muốn làm phẫu thuật nâng ngực ngàn vạn lần chớ có dấu chị tự mình đi làm, chị sẽ giúp em tìm bác sĩ a, ngoan!"

Về mặt tôi như đưa đám: "Chị tại sao không nói luôn 'Bảo bối ngoan a, hôn'!"

Chị Đồng Đồng cười không nói.

Để cho tôi tỉnh táo một lát, cô mới tiếp tục nói: "Còn nữa, phòng kế hoạch hi vọng em có thể phối hợp với bọn họ, đổi một cái nghệ danh."

Tôi có chút vô lực hỏi: "Gọi là gì?"

"Nhan Khôi Hàm, Khi Lê Khôi. ‘ Mịch ’ cái chữ này không thích hợp lắm với nghệ sĩ, em cũng biết, sẽ dễ dàng khiến người hâm mộ cảm thấy xa cách." Nàng chợt thần bí cười cười, bổ sung: "Những tên này là do BOSS đích thân nghĩ à? Vinh hạnh không? Cảm ơn thì không cần, lão bản có lẽ không có thời gian gặp em."

Nghĩ? Nghĩ cái em gái hần! Cảm ơn em gái nhà hần! Kỷ Gia Khiêm hần cũng không phải Hoàng đế, hần không biết danh tính cũng là một trong những quyền lợi của con người hay sao?

Bất quá cái tên này cũng không tính là khó nghe, liền tạm thời không so đo với hần.

Hai ngày sau, ta khiêng bọc lớn bọc bé cuốn lên xe chị Đồng Đồng, cùng nhau đi tới biệt thự mà công ty đã sắp xếp.

Mặc dù còn chưa có chính thức xuất đạo, nhưng nhiệm vụ của chúng tôi cũng không dễ dàng gì. Mỗi ngày năm rưỡi sáng phải rời giường tập thể dục, sau khi ăn xong điểm tâm lại mất một tiếng học trang điểm, buổi sáng phải học diễn xuất trong vòng ba tiếng, sau bữa cơm trưa phải luyện tập ca hát, buổi chiều chăm sóc da cùng yoga, buổi tối còn phải học làm như thế nào để ứng phó với câu hỏi của ký giả.

Muốn chết chính là, chị Đồng Đồng lòng dạ xấu xa tăng thêm một tiếng đồng hồ luyện tập làm ngực tôi to hơn !

Ngươi mới cần ngực lớn! Cả nhà ngươi cần ngực lớn!

Mặc dù biết chị Đồng Đồng là vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi nhịn không được thỉnh thoảng vẫn sẽ nói lảm nhảm vài câu.

Như đã nói qua, tôi cực kỳ mong ngóng sớm một chút kết thúc khóa huấn luyện chết người này!

Nếu như chỉ đơn giản là học bổ túc thì không sao, so với bây giờ thì khi còn là một học sinh còn vất vả hơn nhiều. Nhưng việc ứng phó với hai nữ nhân kia thật không hề đơn giản.

Chu Duệ Vũ có quan hệ không tốt lắm với một người mới tên là Trương Xán Xán, hình như là bởi vì Chu Duệ Vũ khinh thường xuất thân của Trương Xán Xán. Theo đạo lý mà nói tôi phải cùng Trương Xán Xán kết thành đồng minh, nhưng cô ấy hình như cũng có chút đối lập với tôi, rất lạnh nhạt với tôi .

Ta không phải là cái loại mặt nóng dán lên mông lạnh, vì vậy cũng không qua chú ý tới việc phát triển quan hệ với Trương Xán Xán.

Nhưng cứ mĩa mai khẩu chiến suốt ngày thế này thật chẳng thú vị gì cả.

Tỷ như lần này ba người chúng tôi cùng đi ra ngoài làm tạo hình, bởi vì tôi theo phong cách trong sáng, cho nên màu tóc đang là màu vàng bây giờ trở thành màu đen, tóc xoắn cũng được là thẳng, giữ lại mái bằng, có vẻ trẻ lại không ít. Sau đó Chu Duệ Vũ liền mỉm cười khen ngợi tôi nói: "Tạo hình mới của chị Khôi Hàm (nghệ danh của Mịch Hàm) thật không tệ, thoát nhìn không khác em là mấy."

Không đợi tôi phản bác, Trương Xán Xán bên kia đã nói tiếp: "Đúng nha, người bình thường làm học sinh luôn muốn ăn mặc chín chắn, chờ lớn tuổi lại bắt đầu giả bộ cute, thật là có ý tứ a." Cô lại liếc Chu Duệ Vũ một cái, cười khẩy nói: "Thế nào, nhanh như vậy mà Chu tiểu thư đã muốn đổi kiểu tóc giống nhân vật trong 《 Dục sắc 》 rồi sao ?"

Chu Duệ Vũ quyền rũ cười một tiếng nói: "Thế nào, Trương tiểu thư cũng cảm thấy ta rất thích hợp đảm nhiệm vai nữ chính của《 Dục sắc 》 sao?"

.

Lật bàn! Không cần không để ý đến tôi nha! Tôi còn chưa kịp nổi giận, hai người bọn họ đã lao vào cắn xé nhau rồi!

Còn nữa, vừa lúc này, chúng tôi vừa mới kết thúc chương trình huấn luyện buổi sáng đang lúc nghỉ trưa, người cha có tiền của Chu Duệ Vũ chợt đến thăm cô ta. Cảnh cô ta khoe của ít nhiều khiến tôi đứng hình.

Thật ra thì tôi không quan tâm cô ta có bao nhiêu tiền. Tôi chỉ là, nhớ mẹ.

Khi còn học cao trung thành tích của tôi không tệ, sau lại thi đậu một trường đại học ở Bắc Kinh. Cha mẹ hi vọng tôi học văn học hoặc là ngoại ngữ, nhưng tôi lại lựa chọn biên đạo. Sau khi tốt nghiệp tôi không có ý định viết kịch bản, mà bất chấp tất cả gia nhập làng giải trí. Bọn họ không cách nào hiểu được sự lựa chọn của tôi, cũng cắt luôn phí sinh hoạt của tôi. Bọn họ ở lại thành phố nhỏ nơi tôi sinh ra, mà tôi một mình bôn ba bên ngoài.

Để xem nào, đã năm sáu tháng nay tôi không gặp bọn họ? Lần này nhớ nhà khác hẳn với khi tôi còn học đại học, chờ tôi chân chính tiến vào xã hội, mới phát hiện ra ở nhà hạnh phúc biết bao, làm học sinh thoải mái thế nào.

Cho nên khi nhìn thấy Chu Duệ Vũ và người cha mập mạp của cô ta, tôi chính là không muốn bại bởi cô ta, không muốn để cho họ coi thường. Tương lai lên TV cũng làm cho ba mẹ thấy, sự lựa chọn của tôi là không sai.

Trước kia ở quan trường tiểu thuyết 《 Họa quốc 》 đã từng nhìn thấy một câu nói như vậy: "Ở trong xã hội này không sợ bạn không có người thân, mà là sợ để người khác biết bạn không có người thân" .

Tôi biết Kỳ Gia Khiêm không thích người khác biết mối quan hệ giữa tôi và hắn, dù sao Đại lão bản nuôi tình nhân trong công ty không phải là chuyện vinh quang gì. Tôi cũng biết nếu là nữ nhân thông minh sẽ lựa theo tâm tư của hắn, phối hợp với hắn, không nên để người khác phát hiện.

Nhưng đột nhiên tôi muốn cho tất cả mọi người biết tôi và Kỳ Gia Khiêm có bao nhiêu thân thiết, tôi thiếu cũng để cho những nữ nhân đó không đến gây phiền phức cho tôi. Điều này chứng minh tôi là một cô gái ngốc nhưng lại tự cho mình là thông minh.

Tôi biết mình làm như vậy là không đúng, nhưng vẫn cứ làm như vậy.

Ngày thứ bảy của khóa huấn luyện, Kỳ Gia Khiêm cho người thay hắn tới đánh giá một lượt, hắn cuối cùng nhớ ra tôi, gửi tin nhắn tới đây:

"Năm rưỡi đến cửa sau vườn hoa chờ, không được phép đến trễ."

Quả nhiên là mối quan hệ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ có thể đi cửa sau.

Thật ra thì một tuần này, tôi đã rất lo lắng. Tôi âm thầm hoài nghi hắn là không phải đã theo đuổi được "cô gái thích nước hoa ngọt ngào" đó rồi chứ, nên mới không nói tiếng nào liên không để ý đến tôi.

Nhưng nghĩ lại, có thể là hắn thật sự bận rộn. Nửa tháng trước khi tôi đến công ty kí hợp đồng tình cờ gặp được hắn, lúc ấy hắn bị vây giữa một đồng người mặc quần áo màu đen, rất có phong thái của một đại ca xã hội đen, ngay cả liếc cũng không liếc tôi một cái.

Vì vậy tôi tự nhủ: ừ, thật ra thì hắn là người làm ăn nghiêm chỉnh.

Kỳ Gia Khiêm đối với cách ăn mặc của tôi yêu cầu rất cao. Vì vậy trước khi ra cửa, tôi đứng trước tủ quần áo đắn đo mất nửa ngày, cuối cùng lấy ra một chiếc sườn xám màu xanh thay vào. Mẹ nó, cái mông quá mập còn ngực thì quá nhỏ, đây là một kiểu chữ "S" dị thường!

Sau khi ngồi trước gương trang điểm kĩ lưỡng, tôi xách theo giày cao gót tới cửa phòng chị Đồng Đồng, cao giọng gõ một cái vào cửa phòng cô. Chị Đồng Đồng giật mình khi nhìn cách ăn mặc của tôi, run giọng nói: "Công ty cho em đóng phim ma, chị là quản lý tại sao lại không biết nhỉ?"

Cô từ trước đến nay vẫn luôn treo ghẹo tôi, lâu dần cũng trở thành thói quen. Vì vậy tôi không để ý chút nào cười thẹn thùng với cô một tiếng, ổng ẹo làm đáng nói: "Chị Đồng Đồng, giúp em xin nghỉ một buổi nha, người ta có chuyện quan trọng muốn đi làm, một lần thôi mà nha~"

Chị ấy nòn một cái, trợn mắt nói: "Không, nhưng, có thể!"

Sát vách Chu Duệ Vũ nghe thấy tiếng nhô đầu ra, đưa mắt quan sát ta một vòng cười tủm tỉm hỏi: "Chị Khinh Hàm muốn đi ra ngoài sao?"

Ta mỉm cười lên tiếng: "Ừa, có một người bạn rất quan trọng tới thăm tôi, tôi nhất định phải đi."

Thật ra thì tôi đã nói với chị Đồng Đồng xong rồi, hiện tại chỉ là đang diễn trò, quấy rối sự hiếu kỳ của Chu Duệ Vũ.

Quả nhiên, tôi nói muốn đi tới cửa sau vườn hoa, cô ta khẽ mỉm cười, nói cũng muốn ra vườn hoa đi dạo, thuận tiện đi theo tôi một chút.

Chào tạm biệt với cô ta, cô ta tự cho là mình rất bí mật núp sau một đồng bồn hoa lớn. Ta dương môi cười một tiếng, nhìn chiếc xe thể thao màu đen vững vàng dừng lại.

Kỳ Gia Khiêm quay cửa kính xe xuống, vẻ mặt nhàn nhạt, thanh âm cũng rất có từ tính: "Lên xe."

Tôi cảm thấy, chỉ cần qua tối nay, cuộc sống của tôi sẽ tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bao nhiêu tiền một đêm

Điều kiện đầu tiên để có một cuộc sống tốt, tối nay tôi phải làm thế nào để chịu đựng qua hết đêm nay.

Thành thật mà nói, Kỳ Gia Khiêm khí thế rất cường đại, thời điểm ở bên cạnh hắn tôi cảm thấy vô cùng áp lực, cho nên tôi không thích ở chung một chỗ với hắn.

Nhưng là tối nay tôi lợi dụng hắn, trong lòng có một chút áy náy, tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi yên lặng bên ghế phụ, hơn nữa khuôn mặt luôn phải mỉm cười.

"Sau này không cần tiếp tục làm mấy chuyện ngây thơ như vậy nữa." Mắt hắn nhìn về phía trước, giống như rất chuyên chú lái xe.

Tôi có chút thất bại liếc mắt, hoàn toàn vứt bỏ cảm giác áy náy, đường hoàng "Nha" một tiếng, sau đó bắt đầu buồn bực nhúc nhúc đầu ngu.

Mấy ngày nay thật mệt chết đi.

Khi tỉnh lại, nam chính cũng không hề đến gần hay hôn tôi, mà là. Rất không kiên nhẫn lắc lắc cánh tay tôi, rất nghiêm túc nói: "Em nên nghiêm túc giảm cân."

Tôi dụi dụi con mắt, cự tuyệt nói: "Tôi không thể giảm cân, giảm cân ngực cũng sẽ nhỏ đi."

Con buồn ngủ trong nháy mắt liền biến mất. Tôi không nên ngáp, tôi không nên nói ngực.

Cũng may tâm tình hôm nay của Kỷ Gia Khiêm thoát nhìn không tệ, hắn chẳng qua là thu hồi tầm mắt, quay đi tháo dây an toàn.

Hắn mỉm cười có vẻ rất sạch sẽ: "Đến rồi, xuống xe."

Hôm nay Kỷ Gia Khiêm mặc một bộ lễ phục màu đen, nhìn bề ngoài, cũng có mấy phần thân sĩ tao nhã. Tôi thuận theo khoác lên cánh tay của hắn, dọc đường làm chim nhỏ nép vào ngực hắn, đi theo hắn vào một nhà hàng Tây.

Tôi chưa bao giờ thích đồ ăn Tây, vì tôi không hiểu lắm mấy quy củ khi ăn những món này. Lớn lên trong một thôn nhỏ tôi chưa từng thấy qua việc đòi, tôi đây thừa nhận.

Nhưng khi cùng Kỷ Gia Khiêm ăn cơm cũng không cảm thấy lúng túng lắm. Hắn chỉ hỏi tôi mấy chuyện liên quan đến công việc, tỷ như tiến trình của khóa huấn luyện, cách nhìn của hắn về 《Dục sắc》.

Chúng tôi nghiêm chỉnh ăn cơm. Ngay cả rượu vang, hắn cũng chỉ cho tôi uống một chút, bởi vì ngày mai còn phải làm việc.

Tôi cũng cảm thấy người đàn ông này không tệ, ai ngờ hắn tự nhiên đặt dao nĩa xuống, lau miệng ưu nhã nói: "Cần phải trở về rồi."

Thật ra thì tôi còn chưa ăn no. Ta oán giận uống cạn chén canh La Tổng, đáng thương nói: "Thời gian vẫn còn sớm."

Ánh mắt Kỷ Gia Khiêm khẽ động, ôn hòa cười nói: "Tôi nghe Đồng Ngôn nói, chị ấy đã sắp xếp cho em một khóa huấn luyện làm lớn ngực."

.

Mẹ nó ! Hóa ra, cái lớp quái quỷ này là hắn sắp xếp cho tôi !

Tôi rất muốn nổi điên, cầm lấy bát canh hất vào mặt hắn, sau đó chống nạnh mắng to: "Mẹ nó , trừ phi anh bịt miệng lão sư ngực lớn lại, nếu để chuyện như vậy truyền ra ngoài, tương lai tôi làm sao xuất hiện trước mặt người khác đây? ! Ủ? !"

Nhưng lý trí của tôi nói cho tôi biết, trước mắt vẫn không thể đắc tội với vị kim chủ này. Vì vậy tôi cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, giả bộ ngờ nghệch hỏi: "Anh yêu, có thể giúp người ta hủy bỏ lớp này được không? Người ta mỗi ngày đều mệt chết đi , còn phải nhớ đến anh, còn thì giờ học mấy khóa huấn luyện lớn ngực này nữa sao? Anh xem, người ta nhớ anh nhớ đến hai quầng mắt đã thâm xỉ rồi đây này."

Nghe được 2 chữ "Anh yêu", thân thể Kỷ Gia Khiêm rõ ràng run lên, cố gắng kiềm chế dòng máu đang sôi sục trong ngực. Hắn bình tĩnh một lúc lâu mới ngược mắt nhìn chăm chăm tôi nói: "Tôi sẽ giúp em"

Tôi vội vàng gật đầu không ngừng nói: "Em hiểu , em hiểu!"

Hắn điều chỉnh hơi thở một chút, trong mắt đột nhiên gọn lên nụ cười nhàn nhạt, "Làm việc này đối với tương lai của em rất có lợi. Ít nhất có thể có người làm chứng, ngực của em không phải là giả."

Té! Đây là cái loại Logic gì!

Cái tên khốn kiếp này! Ngực của anh mới là giả, cả nhà anh đều ngực giả!

.

Tôi nắm chặt tay bắt mình tỉnh táo lại. Khụ, nghĩ lại thì, tổng giám đốc như hắn một ngày có thể kiếm tỷ bạc, vậy mà vẫn tranh thủ cùng tôi thảo luận mấy việc như này, không phải tôi nên cảm thấy vinh dự hay sao? !

.

Đồ cận bã Kỷ Gia Khiêm! Không đúng, hắn không phải là con người!

Tôi khinh thường. Mới vừa rồi sau khi hắn ăn uống no đủ, nói là "Cần phải trở về", mà không phải "Tôi đưa em trở về".

Vì vậy, tôi mặc sườn xám cao quý, một thân một mình đạp bùn từ vùng ngoại ô trở về!

Con mẹ nó , nếu như lúc này xuất hiện một anh chàng đẹp trai đưa tôi trở về, tôi nhất định ngay lập tức lấy thân báo đáp, tránh việc lãng phí đêm đầu tiên vô ích cho tên cầm thú Kỷ Gia Khiêm!

Trước đây tôi là một biên kịch, còn bây giờ là một diễn viên mới vào nghề, linh hồn của tôi vẫn trôi lơ lửng trong những ảo tưởng, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ dừng lại ở thực tế tàn khốc này.

Rừng núi hoang vắng này làm gì có trai đẹp, muốn chết chính là. trên đường đi tới nhà hàng ta ngủ thiếp đi, căn bản cũng không nhớ đường trở về ! Trong lúc huấn luyện chị Đồng Đồng không cho tôi dùng đi động, lần này coi như xong !

Nếu như cầu huyết thêm chút nữa, hiện tại trời nên mưa.

Thật may là ông trời không nghe thấy tôi lầm nhảm, sắc trời mặc dù dần dần tối xuống, nhưng cũng không có dấu hiệu muốn mưa.

Bạn cũng có thể tưởng tượng ra, tôi đi không mục đích gần một tiếng trong rừng núi hoang vắng này, trong tình hình đặc biệt như vậy đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng bóng loáng thì bạn nghĩ tôi sẽ có tâm tình như thế nào.

Tôi quyết định ngăn lại chiếc xe kia, bất kể người bên trong lớn lên có bộ dáng ra sao, là nam liền kêu anh đẹp trai, là nữ liền kêu em gái xinh đẹp, dù sao cũng phải hỏi đường trước xong hãy nói tiếp.

Kỳ quái là, tôi đứng phía trước giang tay ngăn chiếc xe kia lại, cách tôi không xa liền dừng lại. Tôi vội vàng chạy chậm về phía đó, nhìn cửa sổ xe không nhanh không chậm quay xuống.

Hé ra một khuôn mặt kinh thế hãi tục.

Mặc dù hắt đeo kính, nhưng tôi liếc một cái có thể nhận ra hắn ——đội trưởng nhóm "Chung ái", Chung Dịch An!

Mặc dù tôi không phải là fan của hắn, nhưng ở một nơi hoang vu hẻo lánh như này đụng phải một đại soái ca, thật có cảm giác như gặp được một bạch mã hoàng tử !

Vì vậy ta rất chân chó mà cười: "Chung tiên sinh, làn da của anh thật đẹp nha, giống như điêu khắc vậy!"

Khỏe miệng Chung Dịch An mơ hồ co quắp một cái. Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi một vòng, tháo xuống mắt kính, giọng nói hơi có vẻ nhẹ nhàng khiêu khích: "Nhan tiểu thư, bao nhiêu tiền một đêm?"

Đầu óc của tôi trống rỗng, chẳng qua là ngây ngốc làm bầm một tiếng: ". Cái gì?"

Hắn nhìn chằm chằm bộ dạng ngu ngốc của tôi, cười.

Tôi buột miệng trấn định lại, liều mạng nuốt nước miếng, cố gắng khéo léo mỉm cười nói: "Tiền bối biết tôi?"

Lại nói đến việc ta không biết xưng hô như thế nào với đại minh tinh trong giới giải trí. Gọi "Lão sư" có vẻ hơi nghiêm túc, gọi "Tiên sinh" , "Tiểu thư" lại cảm thấy quá xa lánh. Mặc dù cách xưng hô "Tiền bối" này tràn đầy vị chua , nhưng trong khoảng thời gian ngắn tôi đứng là không nghĩ ra nên gọi hắn ra sao.

Chung Dịch An dương môi cười một tiếng, tràn đầy mỉa mai. Hắn giơ tay lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên khung cửa sổ xe, nhẹ nhàng nói: "Lúc thử vai đã từng gặp qua." Dừng chốc lát, hắn rút cuộc không nhịn được hỏi: "Tại sao cô lại ở chỗ này một mình?"

Tôi nhất thời có chút ngượng ngùng thiếu não nói mình lạc đường, vì vậy ra vẻ tự nhiên hỏi ngược lại: "Tại sao tiền bối lại ở chỗ này?"

Ánh mắt của hắn quá mức sáng ngời, tôi không thể làm gì khác hơn là theo dõi ngón tay hắn lên xuống.

"Quay phim ở gần đây."

"Nha." Tôi cận thận từng li từng tý ngẩng đầu lên, "Cái đó. Biệt thự của công ty chúng tôi có chút xa. Có thể làm phiền tiền bối đưa tôi về được không?"

Chung Dịch An dường như suy nghĩ một lát mới nói: "Em không phải muốn dùng scandal là bạn gái của tôi xuất đạo đấy chứ?"

Tôi vội vàng lắc đầu. Hắn thấy liền nhàn nhạt khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Em nghiêm túc như vậy làm cái gì? Quả nhiên còn là một đứa bé a. Em gái Tiểu Nhan, anh trai nói cho em biết nha, trong giới này, nghiêm túc em liền thua."

Hắn còn có thể tán dóc. Còn đứng đây dạy dỗ tôi.

Tôi bị đôi giày cao gót hành hạ muốn chết muốn sống, chỉ có thể liên tục đổi chân dẫm trên đất. Nhưng cho dù như vậy, tôi cũng rất nhanh. Không chịu được.

Chờ hần nói đủ rồi, lúc này mới thu tay về, dựa lưng vào ghế, thong thả nói: "Lên xe."

Tôi vội vàng chui vào phía sau xe. Chung Dịch An lại đeo kính lên, nụ cười dần dần thu lại: "Em giống như đang thuê xe."

Tôi lục lọi ví tiền, vụng về nói: "Em mang đủ tiền thuê xe!"

Hần mắt điếc tai ngơ, chẳng qua là cầm lên điện thoại di động nhàn nhạt hỏi: "Số điện thoại người đại diện của em là bao nhiêu?"

Thời điểm tôi nói số điện thoại của chị Đồng Đồng cho hần vẫn chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng thời điểm tôi nghe thấy Chung Dịch An đột nhiên kêu lên một tiếng "Này", đột nhiên tôi có cảm giác không được rồi.

Quả nhiên, bên kia điện thoại truyền đến tiếng hét chói tai của chị Đồng Đồng, giống như thanh âm của ma quỷ xuyên qua lỗ tai.

"Chung thiếu gia sao? Người ta rất thích người ô! Anh làm sao biết được số điện thoại của người ta nha?"

"."

"Cái gì? Anh nói người nào?"

"."

"Nhan tiểu thư? Ai là Nhan tiểu thư?"

"."

"Nhan Mạch Hàm? Nga, hình như là có người như vậy."

"."

"Địa chỉ biệt thự sao? Chung thiếu gia muốn đến thăm tôi sao? ! Ai nha, nhất định phải cẩn thận chó săn nga!"

"."

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, chị Đồng Đồng hoàn toàn không thích hợp đi theo hướng người phụ nữ Kingkong. Điều nói bề ngoài con người càng buồn bực, nội tâm càng rối loạn, thì ra là sự mê luyến của chị Đồng Đồng với Chung Dịch An lại sâu đậm đến vậy.

Trò chuyện cuối cùng kết thúc. Chung Dịch An xoay đầu lại nhìn tôi, thần sắc mơ hồ có chút quái dị: "Đường có chút xa, hơn nữa không dễ đi. Vùng ngoại ô hoang vu này, sợ rằng sẽ dơ xe của tôi."

Nhiều lời! Làm gì có bạch mã hoàng tử nào nhiều lời như vậy? Anh rốt cuộc có đưa tôi đi hay không? !

Sự thật chứng minh mấy ngày nay học tập phong thái của nghệ sĩ không ngờ rất có tác dụng. Trong lòng tôi sôi trào mãnh liệt, nhưng trên mặt không đổi sắc, hơi mỉm cười nói: "Thật ngại quá, hôm nay làm phiền tiền bối rồi, bất quá tôi sẽ trả anh tiền rửa xe."

Coi như gọi xe, trở về tìm chị Đồng Đồng thanh toán.

Lúc này hần mới nghiêm túc xoay người lái xe, nghe thanh âm thì tâm tình hần có vẻ không tệ: "Vậy thì tốt."

Tình huống thực tế là, một chút cũng không tốt!

Công ty vì tránh né đám chó săn, nên tìm cho chúng tôi một chỗ vô cùng vắng vẻ, gần đây một chỗ rửa xe cũng không có!

Vì vậy ở một chỗ mà tôi không biết là cách biệt thự xa hay gần, Chung Dịch An dừng xe lại, lễ độ nói: "Nhan tiểu thư, mời xuống rửa xe."

Trải qua nhiều lần phản kháng không có hiệu quả, ta tức giận đưa tay nói: "Lấy ra!"

Chung Dịch An kinh ngạc: "Cái gì?"

"Ha ha, không phải người bảo ta rửa xe sao? !"

Mỗi khi tôi "Ha ha" cười một tiếng, liền bày tỏ tôi muốn nói "Cái đồ ngựa đực nhà người"!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tôi và cô đều có kế hoạch quyến rũ hần

Tôi nhin xuống xúc động muốn ném cái giẻ lau bẩn trên tay vào mặt Chung Dịch An, cuối cùng vẫn không nhin được oán giận nói: "Ở nơi rừng núi hoang vắng này, lát nữa anh đi vẫn sẽ bị bẩn mà, tại sao cứ nhất định phải lau sạch sẽ hả?"

Chung Dịch An khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhả ngồi nhìn tôi khổ cực lau xe, cười đến nghiêng nước nghiêng thành: "Bởi vì rõ một lần nữa sẽ đến nơi, nếu như xe quá bẩn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của tôi."

Tôi sợ run mấy giây, ngay sau đó liền quăng đi chiếc tất chân bị tôi dùng làm khăn lau, nâng váy lên định bỏ chạy.

Chung Dịch An phản ứng cực nhanh, lập tức liền chắn trước người tôi: "Thế nào, nhanh như vậy liền muốn qua cầu rút ván?"

Tôi ngẩng đầu lên trừng hần.

Súc vật! Chị đây đã giúp người lau xe, mới vừa rồi người cũng đã dỏ trò "Cầm thú" với chị đây, người còn muốn thế nào hả? !

Bây giờ trở về nhớ tới tình cảnh lúc này, tôi vẫn còn tức. Không cam lòng nhưng vẫn phải xuống giúp hần lau xe, hần chợt nhẹ nhàng nói: "Cởi ra."

Tôi học tập phạm xạ của mấy nữ chính trên phim truyền hình, hai tay che trước ngực, mặt đơn thuần hỏi: "Tiền bối, anh muốn làm gì?"

Chung Dịch An chỉ chỉ chân của tôi, nhàn nhạt nói: "Trên xe không có khăn lau, dùng tất chân của em đi."

Kết thúc hồi tưởng. Tôi vừa định mở miệng phản bác hần, trong tâm mắt chợt xuất hiện một chiếc xe hết sức quen mắt. Lại là. . . . xe của Kỷ Gia Khiêm!

Hần không phải bỏ tôi lại một mình mà đi rồi sao? Thế nào, lương tâm trời đất, lo sợ, cho nên đi theo tôi tới đây? Ủ, bây giờ nhìn thấy tôi ở bên Chung Dịch An, có phải thấy không yên tâm đúng không? Rất lo lắng sao?

Tôi mong đợi Kỷ Gia Khiêm sẽ dừng xe lại, đi về phía này.

Theo qui luật hoàng kim cầu huyết, Kỷ thiếu gia, bây giờ người nên qua đây đánh cho Chung Dịch An một quyền! Người không nhìn thấy tất chân của ta cũng bị lộ ra rồi sao, hử? !

Ai dè, Kỷ Gia Khiêm chỉ đi tới bên cạnh tôi nhàn nhạt nói một câu: "Em nghĩ nhiều rồi."

Trái tim nhỏ bé của tôi khẽ run lên.

Thấy Kỷ Gia Khiêm, Chung Dịch An chỉ gõ một cái lên đầu tôi coi như lời chào, sau đó nhìn cũng không nhìn xoay người lên xe đi mất.

Tôi mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm giác cổ tay bị ai đó nắm chặt. Khí lực của Kỷ Gia Khiêm rất lớn, nắm khiến tay tôi có chút đau, tôi không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hần. Vì phòng ngừa bị người trong biệt thự cách đó không xa nghe thấy, tôi cố gắng hết sức đè xuống thanh âm, chịu đựng giận dữ nói: "Buông tay!"

Không biết từ lúc nào Kỷ Gia Khiêm hần đã đeo lên kính gọng vàng, có vẻ rất nhã nhặn. Hần không nói lời nào, chỉ đứng đó trầm mặc nhìn tôi.

Trong lòng tôi sinh ra một trận kích thích lớn, đại não chưa kịp loại bỏ đã ngu ngốc nói: "Thật ra thì đáng đáp của anh cũng không tồi, tại sao lại không cười một chút?"

Vô cùng bất ngờ, hần thế nhưng cười thật. Phải thừa nhận rằng, hần cười lên rất mê người. Nếu như lúc tôi còn là một thiếu nữ ngây thơ mà nhìn thấy hình ảnh bây giờ của Kỷ Gia Khiêm, chắc chắn tôi vừa nhìn thấy hần sẽ yêu.

Nhưng bây giờ, tôi lại càng sợ hãi. Lúc đầu hần để tôi lại nơi rừng núi hoang vắng này là lỗi của hần, nhưng bây giờ, người chợt dạ lại là tôi.

Kỷ Gia Khiêm có một thói quen, khi tức giận liền thích híp mắt. Ánh mắt của hần hẹp dài mà sáng ngời, nhú lại như vậy giống như hai lưỡi đao sáng chói bắn về phía tôi, khiến cho tôi không dám nhìn thẳng.

"Nhan Mạch Hàm, hình như tôi đã đánh giá thấp em, hử?" Hần buông lỏng tay tôi ra, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi chân của tôi, mùi vị châm biếm ngày càng nồng nặc: "Cho dù không có tôi, em cũng có thể dễ dàng quyến rũ nam chính 《Dục sắc》, có phải hay không?"

Thật ra thì, hần đánh giá tôi quá cao đi.

Tôi lui về phía sau hai bước, không biết tại sao trong lòng đột nhiên bình tĩnh lạ thường, vậy mà lại dám cùng hần khiêu chiến: "Ở trong giới này cần thủ đoạn một chút, tìm cho mình một con đường để đi lên, đây không phải là Kỷ tiên sinh anh dạy cho tôi sao?"

Hắn nhún vai cười yếu ớt: "Rất tốt."

Bỏ lại hai chữ này sau đó hắn liền xoay người lên xe. Tôi vội vàng chạy về hướng biệt thự, ai ngờ xe của Kỳ Gia Khiêm cũng chạy về phía đó!

Chị Đồng Đồng có chút thất vọng nhìn về phía sau lưng của tôi, xem chừng là muốn hỏi Chung Dịch An đâu rồi, nhưng vì ngại Kỳ Gia Khiêm đang đứng bên cạnh nên không dám hỏi. Chung Dịch An là nghệ sĩ của công ty giải trí Hoa Phong, mà Hoa Phong là đối thủ lớn nhất của Tinh Huy.

Ta lôi kéo chị Đồng Đồng qua một bên nói linh tinh. Thì ra lúc trước Kỳ Gia Khiêm có tới đây một chuyến, vốn hắn đã định rời đi rồi, ai ngờ đột nhiên quay lại nói muốn qua đêm ở chỗ này. Tôi bây giờ mới hiểu, hắn bỏ tôi ở lại vì không muốn để cho người khác thấy tôi và hắn ở chung một chỗ.

Tôi nói không ra cảm thụ trong lòng mình là gì nữa.

Đầu tiên là cùng Kỳ Gia Khiêm chơi chiến tranh tâm lý, vừa lúc này đi bộ rất lâu trên đường núi, lau xe một đêm, tôi thật sự đã mệt mỏi không chịu nổi. Chỉ rửa mặt đơn giản rồi dự định trở về phòng ngủ. Ai ngờ ngay tại cửa phòng, tôi trông thấy Chu Duệ Vũ toàn thân cô ta là một bộ nội y vô cùng sexy.

Cô ta mỉm cười cùng tôi chào hỏi đôi câu, sau đó chậm chậm rời đi.

Tôi nghĩ tôi hiểu cô ta muốn làm cái gì rồi, đó chính là.

—— quyền rũ Kỳ Gia Khiêm

Lúc này, tôi chợt sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm. Tôi thừa nhận tôi là một nữ nhân ham hư vinh. Chu Duệ Vũ cách đây không lâu mới vừa nhìn thấy tôi và Kỳ Gia Khiêm ở chung một chỗ, nếu như lúc này Kỳ Gia Khiêm bị cô ta cướp đi, vậy sau này trước mặt cô ta tôi làm sao ngóc đầu lên nổi.

Vì vậy nói, tôi cũng không biết mình là ôm tâm tình bất gian hay còn là cái gì khác, tôi không chế không được đuổi theo cô ta, nhìn cô ta gõ cửa rồi tiến vào gian phòng của Kỳ Gia Khiêm.

Một phút sau, Chu Duệ Vũ cúi đầu từ trong phòng chạy ra, vừa đúng lúc cùng tôi gặp mặt. Ánh mắt của cô ta chính xác là có một chút hốt hoảng, mà hai tai của tôi cũng liền đỏ lên.

Tôi không ngờ rằng cô ta sẽ trở ra nhanh như vậy, cho nên tôi mới làm ra một tư thế nằm trước cửa vô cùng bí ối, tính toán nghe lén.

Tôi dè dặt ghé đầu vào trong. Kỳ Gia Khiêm đưa lưng về phía tôi, đang nhìn bóng đêm, không thấy rõ nét mặt hắn.

Tôi chợt cảm thấy mình thật nhàm chán, mẹ nó quá nhàm chán! Đang định đóng cửa trở về phòng, hắn lại nghe được tiếng vang, quay đầu lại ra lệnh: "Lại đây!"

Tôi ngoan ngoãn đi đến, phải chết thì chết nhanh một chút thuận tiện đóng cửa lại.

Đột nhiên hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay của tôi lên. Tôi hơi ngẩn ra, mờ mịt nhìn hắn.

Kỳ Gia Khiêm nhìn chăm chăm tay của tôi hồi lâu, mới ấp a ấp úng hỏi: "Đau. sao?"

Tôi nhất định là điên rồi, cho nên cảm thấy lúc này hắn có vẻ rất ngây thơ! Về mặt tôi không được tự nhiên.

"Không đau." Lời vừa ra khỏi miệng, tôi chợt ý thức được mình vừa nói dối, kỳ thật căn bản không cần thiết, vì vậy lập tức liền sửa lại a: "Thật ra thì, rất đau."

Trong nháy mắt, môi của hắn rơi trên cổ tay của tôi.

Tôi sợ hết hồn, nhạy cảm rút tay về, hoàn toàn không ý thức hỏi: "Có muốn tôi thay anh gọi Chu Duệ Vũ tới?"

Về mặt Kỳ Gia Khiêm đột nhiên thay đổi, chợt kéo giãn khoảng cách giữa hai chúng tôi.

Hắn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng vừa nãy: "Mới vừa rồi là là đầu óc của tôi có vấn đề, em không phải là diễn quá đạt, mà là quá khờ."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ước mơ lúc ban đầu

Sau đêm đó, cho đến khi khóa huấn luyện khiến người ta chán ghét kết thúc, Kỳ Gia Khiêm cũng chưa liên lạc với tôi thêm lần nào nữa. Đang lúc tôi cho

rằng mình đã bị ruồng bỏ, hấn chợt xuất hiện trước cửa phòng trọ của tôi.

Hấn đứng trong hành lang nhìn chung quanh một vòng, nhàn nhạt nói: "Nơi này không thích hợp cho nữ mình tình ở."

Tôi mặt dày mày dạn cười cười nói: "Những lời này của Kỳ thiếu gia ý là muốn mua nhà tặng tôi sao?"

Tôi yên lòng. Trên mặt Kỳ Gia Khiêm đã hoàn toàn không thấy vẻ tức giận của một tháng trước nữa, hấn dường như lại biến thành người đàn ông ôn tồn lễ độ như lúc ban đầu. Tôi nhìn không thấu tâm tư của hấn.

"Em thật sự đang ở trên đỉnh cao của ánh mặt trời."

Tôi cũng không có dịch ra cho hấn đi vào mà tựa mình vào cạnh cửa nói tiếp: "Cho nước lũ, tôi sẽ ngập, nhưng cho tôi cái ổ gà, tôi có thể đẻ trứng."

Về mặt Kỳ Gia Khiêm quái dị nhìn tôi, hồi lâu mới chính trực sâu xa nói: "Sau khi xuất đạo chú ý lời nói một chút, đừng quên hình tượng của em là trong sáng."

Tôi rất ghét người khác nhắc tôi phải giả bộ thuần khiết, bèn vung về đôi đề tài, cười híp mắt nói: "Anh yêu, sao anh lại tới đây?"

Hấn nghe vậy giống như bị nội thương nghiêm trọng, có chút ập a ập ứng hỏi: "Tại sao hai chữ này(Anh yêu) từ miệng em phát ra, tôi có cảm giác rất kì quái?"

"Có cái gì mà kì quái? Vậy nếu như một ngày nào đó tôi nói ra ba chữ 'em yêu anh', anh có thể hay không sẽ phun ra một ngụm máu chết ngay tại chỗ?"

Nếu đúng như lời tôi nói, hiện tại tôi sẽ lập tức nói với hấn ba chữ 'Em yêu anh' !

Hấn không thêm đề ý tôi nói xằng nói bậy, chỉ cúi đầu nhìn chiếc áo ngủ màu vàng của tôi một cái, giống như đang cố gắng che dấu sự chán ghét đối với quần áo của tôi: "Nhanh đi thay quần áo, tôi dẫn em đi ra ngoài."

Tôi "Nha" một tiếng, sau đó "Ba" một tiếng khóa cửa lại, đem Kỳ Gia Khiêm nhốt ngoài cửa.

Tôi mặc một cái quần jean, sau đó thay một cái áo khoác nhẹ, đi tới cửa thuận tay lấy chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu. Đang lúc muốn mở cửa, chợt dừng lại suy nghĩ một chút, cảm giác còn thiếu thiếu thứ gì đó.

A, đúng rồi! Là kính râm! Đại minh tinh muốn tránh thoát khỏi đám chó săn, lúc ra cửa không phải đều đeo kính râm hay sao?

Tôi lười cời dây giày thể thao, vì vậy liền đi luôn giày nào nhà lấy ra chiếc kính râm lớn đeo lên.

Kỳ Gia Khiêm quan sát tôi một vòng từ trên xuống dưới, đánh giá: "Nếu như không có cái kính râm ngớ ngẩn kia, thì đúng là cũng có một chút khí chất của Thanh Huỳnh."

Thanh Huỳnh là tên nữ chính của《 Dục sắc 》, suất thân là một học sinh cấp 3 đang có ý nghĩ muốn nghỉ học.

Tôi tháo kính râm xuống, bất mãn nói: "Tại sao lại là ngớ ngẩn?"

Kỳ Gia Khiêm thờ dài xong mới chịu nói: "Tôi hạ thấp chỉ số IQ của mình xuống dựa theo suy nghĩ của em suy xét một chút thì, em đeo cái kính râm to đùng này có phải sợ bị người khác nhận ra đúng không?"

Tôi gật đầu một cái.

"Ra vậy, nhưng hiện tại có người nào biết em sao?"

Tôi lắc đầu một cái.

"Đúng vậy, hiện tại đang là mùa đông em còn mang cái kính râm to đùng, đó có phải là ngớ ngẩn không?"

Tôi đề ý cái rầm. (Chửi tục a!)

Tôi chỉ dám lăm bằm ở trong lòng. Mới vừa rồi tôi tiện tay nhốt hấn ở ngoài cửa, hấn lại không có tức giận! Tôi nên có chừng mực một chút .

Tôi thắt dây an toàn, nghiêng đầu nhìn Kỳ Gia Khiêm, vẫn không nhận được hỏi: "Kỳ thiếu gia, anh cứ như vậy đi lại trên đường phố, không sợ bị người khác nhận ra sao?"

Mắt hấn nhìn về phía trước, cũng không thêm nhìn tôi một cái, chỉ lạnh nhạt trả lời: "Tôi đã không còn là diễn viên."

Tôi vốn không định đề ý tới khẩu khí của hấn, nhưng giờ phút này, khi nghe thấy lời nói của hấn tôi lại cảm thấy có một chút mất mát. Thật ra thì, Kỳ Gia Khiêm cũng rất thích nghiệp diễn xuất sao?

Tôi thích diễn xuất giống hấn, nhưng không phải thật sự tâm huyết. Bởi vì ước mơ lúc ban đầu của tôi không phải là trở thành một diễn viên, mà là một

biên kịch.

Tôi điên cuồng đam mê sáng tác, ước mơ của tôi là có một ngày sẽ có người tới diễn kịch bản của tôi, đó là hi vọng lớn nhất của tôi.

Tôi lắc đầu một cái, khoác tay Kỳ Gia Khiêm bước vào trung tâm thương mại, ra lệnh cho bản thân không được nhớ lại cái ảo tưởng lúc đó nữa. Con người nếu không cúi đầu trước hiện thực, kết quả chỉ có một, chính là tự làm đau chính mình.

Một cửa hàng nữ trang lớn như vậy, nhưng khách hàng lại không có mấy người. Tôi bắt đầu hiểu tại sao Kỳ Gia Khiêm lại không sợ bị nhận ra. Nơi này. Hình như là một trong những trung tâm thương mại của nhà hắn.

Nhưng vì dẫn tôi đến chọn quần áo liền bao trọn cả một tầng, có phải hơi thái quá không? Lợi nhuận sẽ bị giảm đi không ít nha. Trong nháy mắt đó tôi có cảm giác mình phải chăng là một họa thủy, nhưng không khỏi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Rất nhanh Kỳ Gia Khiêm liền đánh dấu X phủ định ý nghĩ ngu ngốc của tôi: "Em đừng suy nghĩ nhiều. Nơi này mới sửa sang lại, một tuần nữa mới khai trương trở lại."

Tôi tròn mắt nhìn hắn một cái, rút tay ra tức giận nói: "Kỳ thiếu gia, anh rốt cuộc có biết cách "cua" gái không vậy? Anh không biết trong lòng mỗi người con gái đều ước mơ trở thành Mary Sue (mình tra trên google thì đại ý là chỉ một cô gái vô cùng hoàn hảo) sao?"

Hắn không nói gì, chỉ nắm lấy tay tôi kéo đến chỗ nhân viên bán hàng. Nhìn bộ váy màu hồng kia, tôi chợt hiểu được hắn muốn làm gì —— ngày mai là ngày thử vai phim《 Dục sắc 》, chắc hắn dẫn tôi tới đây để chọn quần áo.

Thật ti mi, thật chân thành, tôi rất cảm động a.

"Đều không hợp." Hắn chợt buông lỏng tay tôi ra, giọng nói rất nhẹ: "Mau lại đây."

Tôi nhu thuận đi theo bóng lưng hắn. Bóng lưng của hắn nhìn thật đẹp, tóc ngắn màu nâu, bả vai rộng, vóc người cao lớn.Tốt nhất là không nhìn thấy mặt hắn, để cho tôi có thể tự do YY, sinh ra vô số ảo tưởng về Bạch Mã Vương Tử.

Tôi vẫn luôn thích hình mẫu đàn ông dịu dàng, đó cũng chính là hình mẫu của đại đa số vai nam phụ trong mấy bộ phim truyền hình. Hầu như mỗi lần xem phim tôi đều vô cùng buồn bực khi nữ chính không chọn hình mẫu như nam phụ.

Trong cuộc sống, ai mới là nhân vật chính đây?

Kỳ Gia Khiêm đưa cho tôi một cái mũ vành màu đỏ thẫm, nhàn nhạt nói: "Số tuổi của em không chiếm ưu thế bằng những người khác. Nhưng khí chất, thật ra thì so với người khác em có chút vượt trội hơn."

Tôi thuận tay đem cái mũ đội lên đầu, cười ha ha nói: "Nói như thế tôi sẽ nghĩ anh thật sự rất thích tôi. Điều này khiến tôi nhớ tới một câu của cổ nhân. . . ."

Kỳ Gia Khiêm quẹo rừ và thanh lịch nhắc tay đội giúp tôi một cái mũ khác, theo lời của tôi hỏi: "Cái gì?"

Tôi không biết sống chết vẫn cười cười: "' vợ tôi đẹp, anh rể tôi cũng thế'."

.

Tôi rất thích xem sắc mặt Kỳ Gia Khiêm thay đổi. Mặc dù trong lòng tôi rất sợ hắn, nhưng đồng thời tôi cũng rất thích chọc giận hắn. Có một câu châm ngôn gọi là biết trong núi có hổ vẫn hiên ngang vào núi, đại khái là tôi rất thích theo đuổi loại cảm giác kích thích này.

Sau khi hắn bình tĩnh, lại tiếp tục chọn cho tôi một chiếc áo choàng màu vô quýt.

Tôi có chút mê muội nhìn hắn hỏi: "Không phải là muốn chuẩn bị cho việc thử vai ngày mai sao?"

Kỳ Gia Khiêm gọi nhân viên bán hàng tới gói đồ lại, sau đó gạt đầu một cái nói: "Không sai. Bất quá như lời tôi vừa nói, giả bộ ngây thơ thì em không sánh bằng mấy người đó, bởi vì mấy người đó chính là ngây thơ thật. Nhưng nếu như em muốn diễn đúng với khí chất của Thanh Huỳnh, em có thể thử diễn cảnh Thanh Huỳnh đến nhà nam chính."

Tôi nghĩ tôi hiểu ý tứ của hắn .

Tôi rất thích kịch bản《 Dục sắc 》. Cốt truyện đơn giản là như vậy: Thanh Huỳnh là một nữ sinh cấp 3 yêu thích văn học cô luôn muốn đấu tranh với hiện thực, cuối cùng cô lựa chọn nghỉ học bắt tay vào sáng tác văn học. Ngoài ý muốn cô quen biết một doanh nhân tên La Dĩ Huân, sau đó dần dần mê luyến hắn. Dám yêu dám hận, ngay sau đó Thanh Huỳnh bắt đầu theo đuổi hắn, hai người đã cùng nhau trải qua một đoạn tình yêu nồng nhiệt.

Có bao nhiêu nồng nhiệt đây? Nhìn tên phim liền biết. Mặc dù biết tên phim chỉ là một phần, nhưng bộ phim này khoe da thịt đúng là không ít.

Tôi ban đầu còn cảm thấy khó hiểu, nếu công ty muốn tôi đi theo hình mẫu cô gái ngây thơ, đó không phải cũng là hình mẫu của Thanh Huỳnh sao?

Xem xong kịch bản tôi mới hiểu. Thanh Huỳnh là một cô gái như vậy: cô là một cô gái ngây thơ trong sáng, nhưng cũng có lực hấp dẫn trí mạng. Tựa

như kiệt tác nghệ thuật kinh điển Trung Tây, một cô gái vừa ngây thơ vừa nhiệt tình làm cho người khác có cảm giác vô cùng chân thật.

Thanh Huỳnh thích nhất màu đỏ, cái màu sắc vô cùng nóng bỏng.

Mặc dù trước kia tôi không thích màu đỏ cho lắm, nhưng vì lần thử vai này, ngón tay của tôi giờ cũng được sơn màu đỏ, không nghĩ tới lại kinh ngạc vui mừng. Tôi phát hiện —— thì ra là, tôi cũng có thể giống con gái như vậy.

Tôi thông qua màu sắc nóng bỏng này, cảm nhận được tình yêu dưới ngòi bút của biên kịch là một tình yêu vô cùng mãnh liệt. Điều này làm cho tôi cảm thấy rất hưng phấn.

Đây là một kịch bản rất hay. Tôi biết trình độ của tôi thua xa biên kịch này. Bất quá điều này cũng làm cho tôi sinh ra một cỗ nhiệt huyết: nhất định phải lấy được vai diễn này! Tôi không viết được nó, nhưng tôi có thể nỗ lực tái hiện nó.

Ngày thử vai, thật ra thì tôi rất hồi hộp.

Tôi chợt nhớ tới giọng điệu chắc chắn của Kỷ Gia Khiêm khi nói tôi thích hợp đóng vai này. Tôi rất ngạc nhiên hẳn thật sự là bởi vì "Thiên vị" tôi nên mới nói như vậy, hay sự thật chính là như vậy. Vì vậy nói, não của tôi hôm qua bị chập mạch, thiếu não hồi hấn.

Hắn từ từ đáp: "Ồ chỗ này, qui tắc tôi lập ra chính là công bằng không giả dối. Nhưng Nhan Mạch Hàm, em không giống vậy. Lần này tôi sẽ không giúp em, nhưng tôi tin tưởng em."

Hắn nói, em không giống vậy.

Tôi giống rất nhiều người khác, thích người ta khen tôi cùng người khác không giống nhau, điều kiện tiên quyết là không suy nghĩ sâu xa xem hắn đang khen người hay đang mắng chửi người.

Tôi đứng ở một bên, tức giận nhìn Chu Duệ Vũ mặc trên người bộ đồng phục nữ sinh cấp 3 đáng vẻ "tuổi trẻ nông cuồng".

Thành thật mà nói, đáng đáp Chu Duệ Vũ không tệ kĩ thuật diễn xuất cũng rất chân thật, nhưng cô ta đem nhân vật diễn quá tình tế. Cô ta vồng không có chân chính nhập tâm vào nhân vật trong kịch bản.

Cô ta đang dùng kỹ xảo diễn xuất chứ không phải dụng tâm.

Tôi coi quần jean xuống, thay vào quần thể thao ngắn. Trên người chỉ mặc một cái áo lót nhỏ.

Trương Xán Xán ở sau lưng tôi cười lạnh: "Nhanh như vậy đã lột hết trước ống kính rồi sao?"

Tôi mặc thêm cái áo choàng, đem cái mũ đỏ đội nghiêng lên mái tóc xõa dài, sau đó mỉm cười đi vào hậu trường cùng Chu Duệ Vũ.

Cô ta có đầy đủ tự tin, nhưng tôi không có. Tôi là loại không có tiền đồ, trước kia cảm thấy Kỷ Gia Khiêm có thể giúp tôi, vẫn cảm thấy thắng hai người đó là chuyện đương nhiên. Nhưng hiện tại, hết thầy đều bất đồng.

Tôi rất sợ.

Hắn nói hẳn sẽ không giúp tôi. Tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tôi muốn diễn cảnh Thanh Huỳnh bị La Dĩ Huân bao nuôi tại biệt thự. Cô gái này lột xác thành một người phụ nữ vô cùng quyến rũ, để cho La Dĩ Huân mê luyến cô, trong đó bao gồm cả thân thể cô.

Dưới sự thỉnh cầu của cô La Dĩ Huân đồng ý để cho cô chụp hình. Thanh Huỳnh là sự đan xen giữa một cô thiếu nữ ngây thơ và một người phụ nữ trưởng thành, bày ra bất đồng tư thế, trong miệng nói ra những lời tâm tình mê người. Về mặt ngây thơ của cô để cho người ta mê luyến.

Tôi nhớ tới 《 Lolita 》 cùng 《 người tình 》， trong lòng chợt sinh ra một loại đồng cảm kỳ lạ với nhân vật này.

Tôi đem dây nịt ngực đổi thành trong suốt, đem áo choàng che kín thân thể hơn một chút. Đạo diễn là một người vô cùng chuyên nghiệp, hẳn cũng hiểu dụng ý của tôi. Trang phục như vậy chỉ cần dựng phim thật tốt, xem trên màn hình sẽ cho người khác cảm nhận trọn vẹn hơn. Áo giác trắng trơn.

Chu Duệ Vũ nhìn động tác của tôi, nụ cười sáng rỡ: "U, nhìn cách ăn mặc của chị Khanh Hàm, nếu như em là đạo diễn em cũng sẽ chọn chị nha."

Tôi đang khần trương, không có thì giờ để ý cô ta, cứ coi như là cô ta đang khen vóc dáng của tôi đẹp đi.

Trong lòng thấp thỏm, tôi chậm rãi đi lên sân khấu, hướng Đạo diễn nói rõ phần diễn của tôi: "Đạo diễn, tôi. . . ."

Chữ "tôi" vừa nói xong thì phía dưới liền cười nghiêng ngả.

Tôi cái gì chứ? ! Tôi thật muốn một cái tát đập chết mình!

Tôi đây không có tiền đồ, không có kiến thức không có can đảm đồ không biết suy nghĩ, bởi vì khần trương thái quá, cho nên đem "Đạo diễn" nói

thành "Âm Đạo viên" !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nữ phụ chính là nữ phụ

Cũng may Doãn đạo diễn là một người rất có tư cách, ông chỉ im lặng quay đầu phun ra mấy lít máu, sau đó quay lại mặt đầy tơ máu nhìn tôi nói: "Tôi đại khái có thể hiểu được ý của cô, cứ đọc lời kịch là được rồi."

Bởi vì do nội bộ công ty tuyển chọn, nên Doãn đạo diễn để cho chúng tôi tự do lựa chọn một đoạn để diễn, dù sao ông cũng xem qua kịch bản rất nhiều lần rồi.

Đoạn Chu Duệ Vũ chọn là tập thứ 3 cảnh Thanh Huỳnh ở trường học cãi nhau âm ỉ với một số bạn học cùng lớp, do Kỷ Gia Khiêm bày mưu tính kế nên tôi đã lựa chọn đoạn Thanh Huỳnh chụp hình.

Không có ai diễn cùng, đối với người mới như tôi đây đúng là một khảo nghiệm rất lớn.

Tôi hít sâu một hơi sau đó tập trung tinh thần vào trạng thái của Thanh Huỳnh. Tôi hơi ngẩng đầu lên, đem áo choàng bắt chéo, cố gắng làm cho ánh mắt có vẻ ngây thơ lại mỉa mai.

Nhưng tôi không có sự mỉa mai thiên phú. Tôi chỉ suy nghĩ tới kịch bản, tưởng tượng tôi đang nằm mơ, trong mắt mới dần dần sinh ra một tầng lửa nóng.

"Anh chưa bao giờ thật lòng yêu em."

Giọng nói của Thanh Huỳnh phải rất bình tĩnh. Bởi vì trong lòng cô vô cùng tự ti. Cô cũng không phải là rất xinh đẹp, La Dĩ Huân lại vô cùng anh tuấn phóng khoáng. Cô là một cô gái nghèo, hẳn lại gia tài bạc vạn. Là cô theo đuổi hắn trước.

"Số mệnh của em không trọn vẹn. Viết văn thôi em đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhưng rồi lại hướng em tới một vực sâu khác!"

Tự nhiên tôi sinh ra cảm giác đồng tình với lời kịch này. Trong lúc đó tôi có cảm giác tôi chính là Thanh Huỳnh.

Tôi đổi lại tư thế để lộ ra phần bụng. Nguyên tác trong kịch bản hình như là lộ ra nửa ngực, nhưng tôi đương nhiên không có lá gan lớn như vậy rồi.

"Em không cần nhiều người yêu em, em chỉ cần một người hiểu em. Một người yêu em sâu đậm, như vậy là đủ rồi."

Ánh mắt híp lại lộ ra nhàn nhạt ưu thương.

"Em rất dễ dàng thỏa mãn, nhưng đồng thời cũng có lòng tham muốn lấy được toàn bộ thế giới."

Tôi hít mũi một cái, trong giọng nói mang theo vẻ tức giận: "Làm sao bây giờ, em yêu anh."

Trong nháy mắt đó, tôi giống như biến thành một đứa trẻ ngờ nghệch.

Kết thúc thử vai, tôi lau nước mắt bước nhanh xuống hậu trường thay quần áo, chợt bị người khác ngăn lại.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía người đó, là Chung Dịch An.

Hắn vừa cời quần áo vừa khen ngợi tôi: "Em diễn rất khá!"

Tôi miễn cưỡng cười cười: "Cám ơn, nhưng còn lấy thân báo đáp gì gì đó thì không cần."

Hắn đem áo khoác đưa cho tôi, ho nhẹ một tiếng: "Không phải, đang là mùa đông, tôi sợ em lạnh."

Tôi cười lạnh một tiếng, đem áo khoác trắng ném trả cho hắn, cắn răng nói: "Ở giữa đêm đông rét mướt người bắt tôi cời tắt chân, đứng trong gió rét lạnh thấu xương lau xe chẳng phải là anh sao? Còn đứng đây giả bộ làm người tốt!"

Chung Dịch An tiến lên một chút, khiêu mi nói: "Quả nhiên xuất thân là một biên kịch, dùng không ít từ ngữ hoa mỹ a."

Bây giờ tôi không muốn nói mấy từ hoa mỹ mà chỉ muốn nói một câu: "Súc vật!"

Nhưng tôi chợt nhớ ra hôm qua Kỷ Gia Khiêm có nhắc nhở tôi, nhất định phải chú ý hình tượng. Vì vậy tôi nhin, mỉm cười nói: "Cám ơn tiền bối khích lệ, chúng ta gặp lại ở tập kịch sau, tạm biệt!"

Ai, họ nhìn tôi rơi nhiều nước mắt như vậy, chắc cũng phải động tâm một chút chứ nhỉ, coi như không giao vai nữ chính cho tôi, thì ít nhất cũng nên giao cho tôi vai nữ phụ đúng không? Tôi cũng hiểu rằng ai cũng muốn thành công, cơ hội không phải thứ dễ dàng mà có được.

Thay quần áo xong có thể trở về nhà. Tổ kịch còn phải cho nhiều người khác thử vai, ba người chúng tôi về nhà chờ kết quả là được rồi.

Chị Đồng Đồng không để cho tôi về nhà, khẳng khái kéo tôi tới công ty, vừa kéo còn vừa mắng: "Ai kêu em tùy tiện "cởi" như vậy hả? ! Có phải quá diêm dúa lòe loẹt rồi hay không!"

Tôi hung hăng hất hơi một cái, nói lầm bầm: "Rõ ràng là rất sexy nhưng lại "bị" đi theo phong cách trẻ con ngây thơ đúng là đau thương không dậy nổi . . ."

Thì ra chị Đồng Đồng kéo tôi trở về công ty, là muốn mang tôi tới phòng thu âm thử giọng. Khụ, nói ra thật xấu hổ, ban đầu để có thể thuận lợi gia nhập Tinh Huy, không muốn bị mất mặt nên trên cơ sở yếu lý lịch tôi khoác lác mình có tài ca hát. Trên thực tế, bạn nhìn khuôn mặt âm trầm của chị Đồng Đồng có thể hiểu tài năng ca hát của tôi giỏi tới đâu.

Thật ra thì tôi hát cũng không phải rất khó nghe, chẳng qua là không có kỹ xảo mà thôi, hát tình ca thì khóc nức nở, chỉ thích hợp hát nhạc vui vẻ. Nhưng ca khúc chủ đề cũng vậy mà nhạc đệm cũng thế, đều là những ca khúc trữ tình lay động lòng người, tôi hoàn toàn không thích hợp.

Chị Đồng Đồng vốn tính toán như vậy: coi như tôi không được chọn làm nữ chính, thì cũng có thể hát một vài ca khúc trong phim, như vậy thì có thể dễ dàng xuất đạo rồi. Nhưng thật ngại quá, tôi để cho chị phải thất vọng rồi

Đang lúc chị Đồng Đồng định hung hăng giáo huấn tôi một bài, thì tin tốt từ trên trời rơi xuống.

Tôi được chọn.

Là nữ chính a.

Chỉ là, tôi có chút khó chịu. Bởi vì nghe nói ban đầu nữ chính mà Doãn đạo diễn chọn không phải là tôi, mà là Chu Duệ Vũ. Là yêu nghiệt Chung Dịch An nói với Doãn đạo diễn để cho tôi diễn.

Chị Đồng Đồng sờ sờ cằm, giúp tôi phân tích: "Đại khái là bởi vì từ khi Chung Dịch An xuất đạo tới nay nhân khí vẫn rất cao, Doãn đạo diễn không muốn đắc tội đại minh tinh như hắn nên đã đồng ý. Hơn nữa chính là, đây không phải lần đầu tiên Chung Dịch An hợp tác với Doãn đạo diễn, nghe nói bọn họ có quan hệ không tồi, Doãn đạo diễn nể mặt Chung Dịch An, nên mới chọn cây củi mục như em."

Sau đó tôi cũng học bộ dáng của chị Đồng Đồng sờ sờ cằm, nói: "Theo em phân tích, Chung Dịch An đã yêu em rồi."

Tôi né tránh cái gõ đầu của chị Đồng Đồng, xoay người soi gương không có chút hình tượng nào nghe rằng nói: "Chị Đồng Đồng, lần trước chị nói nếu muốn phẫu thuật thẩm mỹ thì nói với chị một tiếng chị sẽ liên hệ giúp em không phải sao? Em cảm thấy bông mắt của em hình như quá lớn, lên hình sợ rằng sẽ không đẹp a, Chị giúp em liên lạc với bác sĩ."

Chị Đồng Đồng đối với kết luận của tôi vẫn canh cánh trong lòng, vì vậy hung hăng mắng: "Cút!"

Lời đồn rất nhanh liền được Doãn đạo diễn đích thân đính chính. Ông gọi mấy diễn viên chính chúng tôi ra ngoài tụ tụ họp một chút, sau đó nói rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Bàn về kỹ năng diễn xuất cùng tuổi tác, đúng là Chu Duệ Vũ thích hợp làm nữ chính hơn tôi, Doãn đạo diễn cũng tính toán để cho Chu Duệ Vũ đảm nhận vai nữ chính. Nhưng Chung Dịch An nói mấy câu, liền khiến ông thay đổi chủ ý.

Hắn không phải nói cái gì tốt đẹp về tôi, chẳng qua là rất bình tĩnh phát biểu một sự thật: "Bọng mắt của Nhan tiểu thư lớn hơn Chu tiểu thư."

"Muốn có bọng mắt thì hóa trang cũng có thể hóa ra mà."

"Chủ đề của《Dục Sắc》là chân thật. Cho nên điều chúng ta cần chính là chân thật, cho dù chỉ là bọng mắt cũng muốn là thật."

Tôi điên rồi. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề khiến tôi khổ não bấy lâu nay là bọng mắt bây giờ lại giúp tôi!

Bất kể nói thế nào, thì Chung Dịch An cũng đã giúp tôi. Vì vậy lúc ăn cơm, tôi mềm mại giờ ly rượu lên hướng hắn ngỏ ý cảm ơn.

Chung Dịch An phối hợp cũng uống một ngụm rượu trong chén, đột nhiên lại gần, nhỏ giọng nói: "Một ly rượu, có phải rất không có thành ý hay không?"

Ta híp mắt một cái, nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh nghĩ xem muốn thứ gì?"

Hắn đưa tới một tấm thẻ.

Là thẻ Công Hành, thẻ Nông Hành, hay là thẻ China Construction Bank?

Tôi trông thấy thẻ đại não liền trống rỗng, vội vàng nhận lấy. Mở ra nhìn, lại là —— thẻ mở cửa phòng!

Trước mặt mọi người, hắn muốn làm cái gì!

Tôi đang muốn giận, lại nghe hắn cười ha ha nói: "Áo khoác của tôi để ở trong phòng rồi, người đại diện xin nghỉ, trợ lý thì ở trong phòng vệ sinh hơn một canh giờ, không yên tâm nhờ người khác, liền phiền hà Nhan tiểu thư đi lấy giúp."

.....

Tôi cảm thấy, tôi hoàn toàn là bị hắn đùa giỡn.

Không phải là cái loại đùa giỡn trai gái, mà hình như hắn rất hưởng thụ dáng vẻ mặt mặt của tôi, suy nghĩ biện pháp để cho tôi tự cảm thấy mất thể diện.

Nhưng mà, nếu như Chung Dịch An không bảo tôi đi lấy áo khoác cho anh ta, thì tôi cũng không biết được Chu Duệ Vũ ghê tởm như thế nào.

Tổ kịch bao trọn tầng một, phòng của hắn ở tầng hai, cũng không tính là cao, vì vậy tôi không đi thang máy mà định đi bộ lên. Vừa mới bước lên bậc thang thứ hai, tôi bỗng nhiên muốn đi tiểu. Vì vậy tôi dáo dác tìm nhà vệ sinh, sau đó cầm đầu chui vào trong, ngồi xổm xuống.

Lúc tôi đang trút bầu tâm sự, thì phòng bên cạnh có người xả nước rồi đi ra bên ngoài, vừa rửa tay vừa gọi điện thoại, cười đến dâm tà: "Dám giành chỗ ngồi của tôi sao? Tôi lập tức sẽ làm cho cô ta đẹp mặt!"

Nữ nhân xấu xa vừa rửa tay vừa gọi điện thoại này chính là Chu Duệ Vũ.

Cô ta không nghĩ tới trong tổ kịch cũng sẽ có người nào khác đi vệ sinh, vì vậy lời nói rất ngông cuồng, hoàn toàn không thấy bộ dáng khéo léo thường ngày.

Tôi rất ghét những người dối trá như vậy, thật muốn xông ra tát cho cô ta hai bạt tay. Đáng tiếc chờ tôi giải quyết xong đi ra khỏi toilet thì đã không thấy người đâu nữa.

Tôi tỉnh táo lại, bắt đầu cảm thấy may mắn vì lúc đó tôi đã không tát cho cô ta hai bạt tai, bằng không sau này ở công ty sẽ rất bất tiện nha? Cát Ưu thúc nói thật hay: "Giết người giết tâm a" !

Vì vậy sau khi lấy áo khoác mà Chung Dịch An bảo xong, sắc mặt tôi như bình thường trở lại phòng ăn, đang lúc muốn ngồi xuống, Chung Dịch An chợt đưa cánh tay ra ngăn cản tôi.

Hắn dùng cánh tay, ngăn lại cái mông của tôi!

Tôi cá kinh nói không ra lời, nhưng hắn lại khí định thần nhàn nhìn chỗ ngồi của tôi chộp miệng ba cái, giọng nói biếng nhác: "Đưa áo cho tôi trước đã."

Tôi theo tầm mắt của hắn nhìn xuống dưới, mới phát hiện trên ghế đỏ thắm dẫm vang rượu cùng màu! Ta mặc chính là tiểu lễ phục màu trắng, nếu như cứ ngồi xuống như vậy sẽ rất mất mặt.

Tôi đột nhiên rất muốn cười. Đây chính là điều mà Chu Duệ Vũ nói muốn cho tôi đẹp mặt sao? Thật xin lỗi, muốn khi dễ tôi, còn không có dễ dàng như vậy.

Tôi đứng dậy, hướng về phía Chu Duệ Vũ cùng Trương Xán Xán cười nói: "Ba người chúng ta cùng nhau vào công ty cũng là duyên phận, nào, chúng ta uống chung một ly nhé?"

Chu Duệ Vũ thấy tôi không ngồi xuống, thần sắc mơ hồ có chút nóng nảy, nhưng cũng không thể làm gì.

Lúc ba ly rượu chạm vào nhau, tay của tôi lệch ra một chút, liền đem rượu của Chu Duệ Vũ đổ vào người Trương Xán Xán. Ly rượu của cô ta cũng tương đối đầy, hơn nữa tay cầm ly rượu khá lỏng, sau khi đụng vào ly của tôi thì liền khiến cho Trương Xán Xán một thân ướt đẫm.

Tôi để ly rượu xuống, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hai người ẩu đả.

Nữ phụ chính là nữ phụ, nữ phụ vĩnh viễn đều bị dùng để diễn xiếc.

Chiều nay sau khi nhận rõ bản chất của Chu Duệ Vũ, tôi bắt đầu cảm thấy tôi đảm nhận vai diễn này là chuyện đương nhiên. Ban đêm, ngủ vô cùng ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Làm đau em

Ngày thứ hai sau khi quyết định diễn viên chính trong phim, 《 Dục Sắc 》bắt đầu khởi quay.

Cảnh diễn đầu tiên, tôi được đạo diễn khen nhiều lần. Không phải là bởi vì tôi diễn quá kĩ xảo, mà bởi vì tôi quá nhập tâm vào nhân vật.

Cảnh này chủ yếu là nói về sự ghen tỵ giữa nữ chính và cô nàng lớp trưởng sau đó dẫn đến tranh chấp, mục đích là muốn ra vẻ nữ chính ít tuổi nhưng rất nghiêm túc bướng bỉnh bất tuân.

Tôi mượn cơ hội này trả thù, hung hăng, tát cho Chu Duệ Vũ một cái!

Thấy cô ta bụm mặt lê hoa đái vũ nhìn đạo diễn, ta liền làm bộ như hết sức áy náy nói: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý. Chẳng qua là quá nhập vai."

Đạo diễn cười híp mắt khen tôi, đưa cho Chu Duệ Vũ một hộp tissue, an ủi: "Đừng khóc, ăn một chút gì đi!"

Sự việc trôi qua dễ dàng như vậy khiến Chu Duệ Vũ không cam tâm càng khóc dữ dội hơn.

Chung Dịch An đeo nhẫn kim cương vào tay, đứng một bên khinh bỉ nhìn tôi.

Cảnh kế tiếp là cảnh tôi diễn cùng hắn. Tôi sợ hắn vạch mặt tôi hoặc là cố ý ngáng đường tôi, vì vậy liền cười híp mắt đi tới, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kia hỏi: "Lớn như vậy, là thật sao?"

Hắn hất mái một cái, rất bảnh bao nói: "Là đạo cụ. Bất quá, nó là thật."

"Chung ái" rất nổi tiếng, rất thành công, cho dù tôi không mê bọn họ, cũng đã từng nghe qua gia thế hiển hách của Chung Dịch An. Chẳng qua là tôi không thích kiểu người như hắn, vương tử đẹp trai dịu dàng mới là hình mẫu tôi theo đuổi suốt cuộc đời.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc. Xe của Chung Dịch An chuẩn bị đâm vào tôi.

Không sai, chính là đâm vào tôi!

Sáng hôm đó nữ chính dự định sẽ nghỉ học, sáng hôm đó cũng là ngày nam chính đính hôn, bọn họ bởi vì va chạm nên mới quen biết. Thanh Huỳnh bắt nạt với nam chính lạnh lùng, vì vậy nằm trên mặt đất không chút hình tượng giả chết.

Được, đâm liêm đâm đi, nhìn chiếc xe Maybach của Chung Dịch An càng ngày càng tiến về phía tôi, tôi nhin!

Người biên kịch của《 Dục sắc》giống tôi, đều là Maybach không.

Khụ, là một diễn viên, tôi muốn kinh nghiệm không có kinh nghiệm, muốn can đảm không có can đảm, thật là xấu hổ. Đã bốn năm lần Chung Dịch An lao xe tới đây nhưng tôi đều không có tiền đồ mà né tránh.

Tôi thật sự rất sợ a! Trái tim nhỏ bé đang run lấy bầy!

Thời điểm lần thứ sáu Chung Dịch An lao xe tới đâm tôi tôi vẫn không nhin được mà né tránh. Rất cuộc Chung thiếu gia không nhin được, hạ kính xuống mở miệng liền mắng, khác xa với Ôn Du đạo diễn: "Lại không thể đâm chết em, chón cái gì chứ? !"

Tôi che mặt nói: "Tôi trực tiếp nằm ngang xuống có được hay không?"

Chung Dịch An: "."

Tôi khổ sở cầu xin, dựng phim tốt cũng có thể tái hiện cảnh đâm xe rất thật mà. Nhưng lần này Doãn đạo diễn theo đuổi chính là chân thực nên không dễ dàng gì nói chuyện với ông ấy. Ông thả rằng tốn nhiều thời gian, cũng không chịu làm giả.

Tôi bị sự âm u của Doãn đạo diễn làm cho cảm động, ở cái thế giới coi trọng vật chất này mà vẫn có những người đạo diễn nguyên tắc như vậy thật hiếm có a!

Vì vậy tôi nắm quyền, cắn răng, hướng về phía Chung Dịch An ngoắc ngoắc tay nói: "Tới a tới a, nếu ta còn tránh thì ta không phải là mẹ ngươi!"

Mặt Chung Dịch An hiện đầy hắc tuyến lao về phía tôi.

Tôi hiện ngang lăm lăm tiếp tục đi về phía trước, cảm thấy mình rất có khí phách giống Giang tỷ lúc chị anh dũng hi sinh. Trong lòng tôi nói thầm'Gió hiu hiu hề nước sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ một đi hề."

Không đúng, những lời này là diêm xấu, đổi, đổi một câu khác.

Tôi còn chưa kịp đổi một lời răn để an ủi mình, chân đã mềm nhũn, ngã xuống .

Cái ngã này khiến cho Chung Dịch An ứng phó không kịp. Hắn dồn sức phanh xe, nhưng vẫn đâm vào tôi.

Thật khốn nạn a~ đau !

Chung Dịch An xuống xe. Nhấn kim cương của hân suất chút nữa chọc mù mắt chó của tôi!

Hắn vươn tay về phía tôi, hơi cau mày hỏi: "Không sao chứ?"

Trong lòng tôi khẽ động, những lời này của hắn giống y đúc trong kịch bản, không bằng nhân tiện tiếp tục diễn, đỡ phải diễn lại một lần nữa.

Tôi đau đến muốn chết, nghe răng trợn mắt nói: "Làm sao sẽ không có việc gì? ! Ta hiện tại cảm giác cả người đều đau , xương khớp đều muốn rụng rời ra ngoài. Ngươi, nhanh lên đưa ta đi bệnh viện!"

Chung Dịch An hơi ngần ra, không nghĩ rằng tôi sẽ thuận thế tiếp tục diễn. Nhưng hắn là một lão diễn viên , rất nhanh liền hiểu ý của tôi, nhập vào nhân vật: "Xem ra ngươi vẫn còn rất trẻ, tính khí vẫn còn trẻ con. Bất quá ngươi cũng nhanh mồm nhanh miệng nha, không giống như là có chuyện a."

Cánh tay tôi mềm nhũn, ngửa mặt nằm ở trên đất tạo thành một chữ trạng lớn, đáng vẻ không đếm xỉa đến việc khác: "Không được, ta sắp chết rồi!"

.

Cuối cùng đối với cảnh diễn lần này. Đoàn đạo diễn trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, cười híp mắt tán dương: "Khinh hàm, cảnh này diễn rất giống như thật a!"

Giống như thật, ép em gái ngươi thật!

Giống như thật ——chị đây khô ép sẽ thật sự đau chết đấy!

Chung Dịch An tự mình đưa tôi tới bệnh viện. Hắn giống tên thiếu năng trong lời nói của Kỳ Gia Khiêm đeo kính râm cúi đầu, đáng vẻ chỉ sợ người khác không biết mình là đại minh tinh.

Y tá không ngừng liếc Chung Dịch An, giọng nũng nịu nói: "Tiên sinh, bạn gái ngài chẳng qua là. rách, rách da. Nghỉ ngơi một ngày sẽ không chuyện gì."

Tôi trừng mắt nói: "Ai là bạn gái anh ta? Ta là mẹ hắn!"

Chung dịch an gật đầu nói: "Lão mẹ nói đúng lắm."

Y tá lập tức đổi lời nói: "Tôi. Tôi phải đi lấy thuốc cho bá mẫu."

Khóe miệng tôi co rúm, liếc Chung Dịch An một cái nói: "Đại thiếu gia ngài mau mau trở về, cảm ơn sự tốt bụng của người, nô tỳ vô cùng cảm kích. Công ty nô tỳ định hướng nô tỳ đi theo phong cách thanh thuần, một khi bị người khác phát hiện nô tỳ ở đây cùng với người, ta liền GAME OVER!"

Chung Dịch An khóe miệng co quắp: "Thanh. thanh thuần sao?"

Ta trừng mắt nhìn, đáng vẻ vô tội.

Chung Dịch An không thể nhận được nữa, rốt cục chịu đựng buồn nôn rồi đi.

Sau khi cầm thuốc tôi liền bỏ dây thuê xe đi về nhà. Thật ra thì vết thương kia cũng không phải rất nghiêm trọng, không có thương gân động cốt, chẳng qua là da thịt bị xây xước một chút. Vừa đúng cánh quay hôm nay đã kết thúc, tôi liền vui sướng hài lòng định về nhà ngủ một giấc nghỉ ngơi thật tốt.

Ai ngờ còn chưa có vào tới cửa, Kỳ thiếu gia truyền tôi tới yết kiến: "Tôi phải tài xế đến đón em."

Ta không khỏi liền muốn nóng nảy, hồi phục nói: "Bản nhân đã chết!"

Đại khái bảy tám phút sau, tôi đã ngã xuống trên giường, Kỳ thiếu gia lại nhắn tin đến: "Quý biết trả lời sao?"

Tôi mệt mỏi phải cả người mềm nhũn, liền mơ mơ màng màng viết xuống bốn chữ: "Không phải bản nhân."

Không biết qua bao lâu, tiếng gõ cửa chợt vang lên. Tôi ngủ được một ít, trở mình một cái, xoa ánh mắt cất giọng hỏi: "Người nào?"

Thanh âm trầm thấp của Kỳ thiếu gia xuyên qua cánh cửa truyền vào: "Là tôi."

Tôi tức giận nói: "Vạn tuế gia, nô tỳ đến tháng, mời ngài đi cung chiều tỳ muội khác!"

Sau một trận trầm mặc ngắn ngủi, Kỳ Gia Khiêm rốt cục không nhận được nói: "Nếu như bây giờ em không mở cửa, tôi không xác định ngày mai sẽ đối với em làm ra những chuyện gì đâu."

Tôi giả vờ kiên trì đến bây giờ. Vừa nghe đến lời này, cả người tôi giống như chạm phải điện, bất chấp vết thương ở trên người lập tức liền nhảy xuống giường chạy ra mở cửa.

Ai ngờ Kỳ Gia Khiêm giống như cái xác chết cứng đờ, thẳng tắp đè ép về phía tôi

Tôi bị đùng ngã!

Hắn đem tôi đẩy lên trên ghế sa lon, thuận tay kéo ra mái tóc dài của tôi, giống như Vampire nhắm đến môi tôi tận tình gặm nhấm cùng chiếm đoạt. Tôi giật mình, đây là lần đầu tiên hắn hôn tôi.

Theo bản năng tôi ôm lấy hông hắn, nhàn nhạt hôn trả lại.

Tôi không phải thiếu nữ ngây thơ, nụ hôn đầu đã sớm biến mất vào mùa hè năm tôi mười sáu tuổi cùng mối tình đầu. Tiếp nhận một cái hôn mà thôi, không tính là thua thiệt?

Môi của hắn bắt đầu đi xuống, ở trên xương quai xanh của tôi hoặc nông hoặc sâu lưu lại dấu vết. Tôi sợ ngày mai quay phim bị người khác phát hiện, liền vội vàng đẩy hắn ra.

Ai ngờ Kỳ Gia Khiêm chợt vén áo tôi lên. Sau lưng tôi bỗng nhiên lạnh lạnh, vội vàng bắt lấy cánh tay không an phận của hắn. Hắn rút cục ngừng lại, ánh mắt hẹp dài sáng ngời có chút mờ mịt nhìn về phía tôi.

Trong lòng tôi không khỏi mềm nhũn, lấp ba lấp bấp giải thích: "Không phải anh rất ghét áo ngủ của tôi sao?"

Hắn nhẹ nhàng liếm liếm cánh môi của tôi, ánh mắt trở mê hoặc: "Cởi nó ra sẽ không chê bai ghét bỏ nữa."

Tôi không nói gì mặc hắn giống như bóc vỏ trứng cởi áo ngủ của tôi ra, chẳng qua là thời điểm hắn rút ra dây lưng, tôi thật sự là không nhịn được đau rên rỉ một tiếng, oán giận nói: "Đau!"

Hắn lúc này mới phát giác có cái gì không đúng, nhẹ nhàng đụng một cái vết thương còn chưa có đóng vảy trên tay tôi, thoát nhìn có chút mất hứng: "Em bị thương?"

Tôi vội vàng gạt đầu.

Xem ra hắn cũng không phải là một tên cảm thú, bởi vì hắn buông lỏng tôi ra, thậm chí còn thay tôi cài lại dây áo ngủ.

"Hôm thuốc ở đâu?"

"Hả?" Tôi kinh ngạc nhìn nhìn hắn, nửa ngày mới phản ứng được: "Nhà tôi không có đồ chơi kia." (Tâm: Chết cười chị này ạ)

Thấy sắc mặt hắn trầm xuống, tôi vội nói: "Không quan trọng, tôi mới từ bệnh viện trở lại, đã rửa sạch vết thương."

Hắn liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mặt đen lại nói: "Đã đến giờ thay thuốc rồi."

Tôi nắm lấy đồng hồ kim cương của hắn liếc mắt nhìn, vỗ đầu một cái nói: "Nga! Đúng rồi, thuốc bị ta nhét vào cửa!"

Hắn rất im lặng cầm lấy thuốc cùng tấm bông, nắm lấy cánh tay của tôi. Tôi cũng hít một hơi khí lạnh, quay người làm nũng nói: "Đau!"

Kỳ Gia Khiêm dùng ánh mắt cho tôi một đao, tôi lập tức liền dằng hoàng. Giống như trừng phạt, hắn chợt nhẹ nhàng liếm vết thương của tôi một cái. Trong nháy mắt đó cả người tôi cũng run rẩy, rất sợ tên biến thái như hắn sẽ ăn tươi nuốt sống tôi!

Ngoài dự đoán là động tác của hắn rất nhẹ nhàng, làm cho ta ngửa mặt một chút. Trong lúc mơ màng màng, ta liền lại nổi lên cơn buồn ngủ.

Tôi thật sự đã ngủ thiếp đi. Thật ra thì ngay trước mặt Kỳ thiếu gia ngủ thiếp đi, cái này cũng không đáng sợ. Chân chính đáng sợ chính là khi tôi... tỉnh lại, phát hiện hắn thế nhưng vẫn thản nhiên nằm bên cạnh tôi!

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là cúi đầu kiểm tra y phục của mình, cũng may, bộ áo ngủ màu đại hoàng thất kém tạm thời bảo vệ tôi. Lại nhắc chân của Kỳ Gia Khiêm lên nhìn một chút, ừ, không tệ, nên mặc đều mặc.

Thời điểm tôi đang muốn để chân xuống, hắn chợt lật người đem tôi áp chế dưới thân! Đáng ghét, người này thế nhưng lại. Giã bộ ngủ!

Tôi nghĩ có thể Kỳ thiếu gia đã mất đi hứng thú với tôi. Sau khi hắn đem tôi đẩy ngã, hắn cái gì cũng không có làm, chẳng qua là hắn mắng tôi hai câu "Đần", "Ngu xuẩn", "Không có đầu óc", liền đứng dậy sửa sang lại quần áo, đường đường thẳng bước rời đi.

Còn có tên biến thái này, thế nhưng lại dùng bàn chải đánh răng của tôi!

Tôi vội vã chạy tới tổ kịch, may mà không có tới trễ. Chị Đồng Đồng rất quan tâm thương thế của tôi, tốt bụng nhất định phải giúp tôi thay quần áo. Lòng tôi rấy cảm động, lại quên mất một chuyện hết sức quan trọng —— vết hôn trước ngực của tôi vẫn chưa có biến mất!

Thần sắc chị Đồng Đồng quái dị nhìn tôi, giống như một tỷ tỷ quái dị hỏi: "Tiểu Hàm muội muội, có phải em có bạn trai rồi phải không?"

Đầu của tôi đóng đưa như trống lắc, liên tiếp phủ nhận nói: "Không có. Những thứ này đều là đụng , thật."

Đang lúc này, chợt có người gõ cửa phòng nghỉ. Mặt Chung Dịch An đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Hắn nhìn tôi, trong mắt mang theo hài hước vui vẻ: "Khinh hàm, thật xin lỗi, ngày hôm qua làm đau em "

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cầu hoan

Chị Đồng Đồng kinh ngạc mồm há hốc thành quả trứng gà. Không đúng, là trứng gà điều mới đúng. Cho đến khi Chung Dịch An cười híp mắt rồi đi, miệng của chị Đồng vẫn không có khép lại.

Chung Dịch An chết tiết, rõ ràng là hấn có ý!

Tôi đang hoảng thay quần áo, chờ đợi bão táp tới.

Quả nhiên, một lúc sau chị Đồng Đồng liền tiến về phía tôi, về mặt làm ra vẻ nghiêm túc thẩm vấn tôi: " Con nha đầu chết tiết kia, có phải đã làm chuyện gì liên lụy tới Chung thiếu gia rồi hay không? ! Nói mau! Tại sao em lại biết cậu ấy? Tiến triển đến mức nào rồi? Ra mắt cha mẹ hai bên rồi sao? Tính toán lúc nào thì kết hôn?"

Trời, đây quả thực là thần Logic.

Về mặt tôi đưa đám nói: "Ngay cả tay của hấn em cũng chưa có chạm qua."

Mắt của chị Đồng Đồng híp thành một đường ngang, hai mắt lóe sáng như kẻ trộm: "Không sờ tay, chẳng lẽ trực tiếp sờ chỗ khác rồi sao? Nói một chút coi, cảm giác như thế nào?"

Nhìn vẻ mặt bi ối của chị Đồng Đồng, lại một lần nữa tôi xác định chị Đồng Đồng là nữ thanh niên lớn tuổi, động xuân a!

Thấy tôi không nói lời nào, chị Đồng Đồng tiếp tục ép hỏi: "Chẳng lẽ các người lâu ngày sinh tình sao? Bởi vì diễn sinh yêu? Đùa mà thành thật?"

Tôi lau mồ hôi nói: "Đại tỷ, em cùng anh ta mới biết nhau có mấy ngày a? Hơn nữa bây giờ em và anh ta chỉ đóng chung một bộ phim mà thôi, trên cái thế giới này có ai yêu vì lý do đụng phải một nữ nhân gây ra họa sao? Trừ phi bị đụng đến chấn thương sợ hãi!"

Chị Đồng Đồng nghe vậy suy nghĩ sâu xa hồi lâu, lúc sau chợt gật đầu nói: "Em có chấn thương sợ hãi hay không chị không biết, nhưng mà nhìn em như vậy, đoán chừng là Chung thiếu gia có vấn đề."

Tôi: "."

Sau khi thay quần áo xong tôi cùng chị Đồng Đồng đi ra ngoài, bị cảnh tượng tước mắt làm cho chấn động. Không biết có bao nhiêu nữ sinh đứng như chết ngoài hàng rào nhìn chăm chăm Chung Dịch An ngồi trên xe, trong mắt phát ra ánh sáng chói lòa.

Nghe ngóng mới biết, tôi hôm qua Chung Dịch An không biết sống chết đăng một status trên Microblogging: "Lần này quay phim mệt quá."

Vì vậy mới dẫn tới việc fan của "Chung ái" đồng loạt tới xem tiến trình quay phim.

Mệt mỏi, em gái hấn ệt mỏi! Ngày hôm qua hấn diễn cảnh đám tôi, mệt mỏi chỗ nào? ! Người mệt mỏi phải là chị đây mới đúng? Vốn dĩ tôi diễn rất hay bị NG(Theo mình nhớ đại khái hình như là cảnh hồng phải quay lại), bây giờ lại có nhiều người vây xung quanh như vậy, tôi lại càng căng thẳng.

Tôi thật sự rất hận lỗi tai của mình sao lại tốt như vậy.

"Ô ô ô, thật khổ cho Chung thiếu gia nhà chúng ta a, diễn với người mới chắc chắn là anh ấy sẽ mệt muốn chết nha !"

"Người đó là nữ chính sao? Chỉ được cái da dẻ đẹp một chút, có chỗ nào xứng với Chung thiếu gia nhà chúng ta a!"

"Nữ chính này bọng mắt sao lại to như vậy, có phải sinh hoạt tình dục của cô ta mất cân đối hay không? Nhất định là quyền rũ Chung thiếu gia nhà chúng ta không có kết quả."

"."

Dưới tình huống như này mà còn phải giữ gìn hình tượng mới là điều khiến tôi tức giận, vì vậy đành phải lạnh lùng cười lớn một tiếng: "Ha ha!"

Ý nghĩa của "Ha ha", bạn hiểu mà!

Sau khi Chung Dịch An xuống xe, chúng tôi căn bản là không có biện pháp quay phim. Fan hâm mộ đứng bên ngoài la hét chói tai làm át đi lời kịch. . . .

Đạo diễn cũng rất bình tĩnh, hình như đối với những cảnh như này đã quen lắm rồi. Hắn gọi nhân viên làm việc trong tổ kịch làm việc đem tất cả đạo cụ thu lại, tôi và Chung Dịch An được đưa vào trog xe, lái xe liền phóng đi.

Ngoài xe, có nhân viên làm việc trong tổ kịch kiên nhẫn giải thích: "Thật xin lỗi, kế hoạch có thay đổi, chuông ít còn có thông báo muốn đuổi, sáng hôm nay diễn không làm phiền."

Trong lúc tiếng oán thán và tiếng khóc dậy lên như sấm. Chung Dịch An ngồi bên cạnh tựa như không có gì, không biết đang suy nghĩ cái gì cười như không cười không phù hợp với hoàn cảnh bây giờ.

Cùng hắn chen chúc trong buồng xe chật hẹp, trái tim nhỏ của tôi run lên một cái, luôn nghĩ hắn sẽ đưa tôi đến một nơi không có người, rồi bắt tôi cởi ra cái gì đó lau xe cho hắn.

Giống như là nhìn thấu ý nghĩ của tôi, Chung Dịch An cười yếu ớt nói: "Em đừng lo lắng, chúng ta đi quay mấy cảnh trong phòng trước."

"Ừm, đi đâu chụp a?" Tôi cố gắng khiến bản thân thả lỏng ra một chút.

Trong mắt của hắn có hai ngọn lửa nhỏ đang hừng hực thiêu đốt: "Nhà tôi."

Tôi không kim hãm được run lên run lên, chợt sinh ra dự cảm chẳng lành: "Chẳng lẽ muốn quay cảnh trong phòng tắm sao?"

Hắn thiêu mi nói: "Nghe nói vì đuổi kịp tiến độ nên đạo diễn muốn nhảy tình tiết. Đại khái là cảnh em chạy theo tôi tới đây sau đó em hôn tôi, tôi nay phải quay xong cảnh đó."

Tôi nóng nảy: "Hôn, diễn cảnh hôn sao. ? Sao lại nhanh như vậy? !"

Đuổi theo em gái người đuổi theo! Tác em gái người hôn!

Nhưng dù có không cam lòng tới mức nào, thì lời nói của đạo diễn tôi có thể không nghe sao. Đạo diễn nói thời gian quay phim lần này không tới 3 tháng, vào lễ mừng năm mới《 Dục Sắc 》 sẽ phải làm ảnh chúc mừng tung ra thị trường.

Tôi gấp đến độ sẽ phải khóc: "《 Dục Sắc 》 cũng không phải là phim hài, tại sao cứ nhất thiết phải cùng Hi Dương Dương giành phòng bán vé đây?"

Đạo diễn che mặt nói: "Con trai nhà tôi cực kì thích xem Hi Dương Dương, tôi muốn để cho thằng bé thấy tác phẩm của ba nó cũng không bại bởi Hi Dương Dương đó"

. Té! Vì con trai nhà ông mà bóc lột tôi sao!

Cảnh hôn này kì thật rất quan trọng, là bước ngoặt trong tình cảm của nhân vật. Nhưng đối mặt với Chung Dịch An tôi không thể nào thần nhiên giống như đối mặt với Kỷ Gia Khiêm. Tôi thừa nhận nhìn dáng dấp của hắn rất tốt, bờ môi của hắn cũng rất hấp dẫn, nhưng tôi thật sự. không muốn bị nhiều người như vậy nhìn a!

"Đạo diễn." Tôi yếu ớt nói: "Có thể chỉ để lại chú và máy quay được không."

Chung Dịch An ngoắc ngoắc khóe môi nói: "Nếu như em đồng ý, chúng ta có thể không lưu lại người nào."

Đề nghị không được đề ý, tôi đau khổ hướng Chung Dịch An phát tiết oán hận: "Anh thật không phải là người."

Người đại diện chùa Chung Dịch An không biết từ chỗ nào xông ra, nắm quyền đối với tôi gạt đầu nói: "Anh ta không phải là người!"

Nơi nào đó bên trong biệt thự. Ánh đèn mờ mờ. Không khí mờ ám.

Tôi ôm cổ Chung Dịch An, run rẩy.

Hắn cúi đầu nhìn tôi, trong đôi mắt tràn ngập : "Ăn hết tôi ăn hết tôi, mau tới ăn hết tôi!"

Tôi cắn răng một cái, run rẩy tới gần, nhưng làm thế nào cũng với không tới môi của hắn. Đạo diễn ở hậu phương khích lệ tôi, thật ra thì tôi biết nhiếp ảnh gia đã mệt gần chết rồi. Chụp hình bộ phim liên tục cả một ngày, ai cũng muốn nhanh chóng về nhà đi ngủ.

Quên đi, chết sớm chết muộn cũng đều phải chết!

Vì vậy, tôi vênh môi lên, chột xổng tới!

"A. ! ! !"

Thanh âm rên rỉ này không phải vì khoái cảm, mà là. miệng chó của tôi đập nát đôi môi của Chung Dịch An rồi.

Trong nháy mắt nhân viên tổ kịch liền vọt lên, vây quanh Chung Dịch An đến nước chảy cũng không lọt được qua.

Sau mười phút bị mắng, Chung Dịch An bảo vết thương không sao rồi, đạo diễn tỏ ý muốn chúng tôi diễn lại một lần nữa.

Vì vậy lần này, tôi thật sự nghiêm túc hôn hấn.

Ta bầu vú lấy bờ vai của hấn, đáng vẻ làm bộ như hết sức động tình, chậm rãi dán lên môi của hấn.

Muốn điên rồi! Bờ môi của hấn thật sự là quá mềm mại, tôi cảm giác mình cũng sắp bị hòa tan đến nơi rồi.

Nhìn hai người chúng tôi không hề nhúc nhích, Doãn đạo diễn ra lệnh: "Há mồm ra, đi vào!"

Nghe từ ngữ của Doãn đạo diễn khiến người ta suy nghĩ xa xôi, tôi bất đắc dĩ há miệng ra chủ động đem đầu lưỡi vào miệng hấn. Ai bảo trong kịch bản viết nữ chính cường hôn nam chính đây! Không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Cứ coi như là gặm chân heo đi!

Tôi không biết kỹ xảo hôn của tôi như thế nào, tóm lại kinh nghiệm tôi vẫn có, cũng sẽ không quá kém. Trong lòng tôi chột đồng cảm với những nữ minh tinh dâng hiến nụ hôn đầu của mình cho nghiệp diễn.

Không, không đúng, không phải là đồng tình, là cảm khái. Nếu như cũng có thể gặp được cao thủ hôn như Chung Dịch An, có lẽ cảnh hôn này cũng không đến nỗi uất ức.

Rất nhanh, hấn liền đổi bị động thành chủ động bắt đầu hôn trả lại. Hấn có thể chính xác tìm ra những điểm nhạy cảm của tôi, để cho cả người tôi run rẩy giống như là chạm phải điện, kì quái là tôi lại có cảm giác vui thích.

Tay của hấn giữ cái ót của tôi, để cho răng môi chúng tôi quấn quít càng thêm thân mật.

Đang lúc đôi câu nam nữ chúng tôi hôn nhau đến chết đi sống lại, thanh âm Doãn đạo diễn bỗng vang lên: "CUT!"

Chung Dịch An thật nhanh mút môi của tôi một cái, sau đó khoảng cách của chúng tôi mới được kéo dài.

Hấn mặt không đổi sắc tâm không nhảy, nhưng nét mặt giả nua của tôi lại đỏ ửng.

Thì ra cảnh này là tôi cưỡng hôn hấn, Chung Dịch An mạnh mẽ không chịu, trước đó hấn đẩy tôi ra, sau hai lần cự tuyệt hai người lại hôn vô cùng kịch liệt. Kết quả. Hai chúng tôi phải diễn lại.

Về mặt tôi như đưa đám, Chung Dịch An cũng rất nghiêm chỉnh nói: "Thật xin lỗi, chúng ta làm lại."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thích em hơn

Sau khi quay xong cảnh này, tôi thật sự cảm thấy cả người mềm yếu, suyết chút nữa là ngất rồi.

Nhớ năm đó khi tôi còn học cấp 3 cùng mấy bạn trai nói lời yêu đương, cho dù năm đó yêu có kinh thiên động địa tới đâu, có muốn chết đi sống lại đến mấy thì cũng không giống như hôm nay, hôn liên tục hơn nửa tiếng đồng hồ!

Đúng là điên rồi!

Sắc nam trước mặt, đầu óc tôi liền "Ông" một cái không muốn đứng lên nữa.

Tôi vừa suy nghĩ lại những chuyện đã qua vừa xoa xoa đôi môi sưng đỏ. Tôi cúi thấp người mở cửa xe, sau đó ngồi vào hàng ghế phía sau, nằm cứng đờ như một cái xác chết.

Ngã xuống chưa tới 2 giây, tôi liền nhảy lên như một cái xác chết vùng dậy.

Buồng sau xe thế nhưng lại. Có, có người!

"A." Ta nghe thấy thanh âm đầu đón của một người đàn ông, hình như vừa rồi bị tôi đụng phải nơi nào đó. Tôi vội vàng lấy điện thoại di động ra chiếu sáng, lại thấy khuôn mặt Kỳ Gia Khiêm hiện ra!

Trong khi giấy chết, bờ môi của hắn lại bị hàm răng chó của tôi đụng tới chảy cả máu! Trời ạ, cùng một buổi tối tôi đã đánh vỡ đôi môi của hai đại soái ca, tôi là nên khóc hay nên cười đây?

Dù sao ta cũng rất kinh hãi, so với phim kinh dị còn đáng sợ hơn.

Quả nhiên, Kỳ Gia Khiêm đen mặt ngẩng đầu lên nhìn tôi, hoàn toàn không giống với dáng vẻ bề ngoài ôn tồn nho nhã nhưng bên trong lại là dạng chó hình người thường ngày của hắn.

Tôi nghĩ, vì để tránh cho tối nay tôi không bị hắn bấm vằm ra thành trăm mảnh đến nỗi phải lấy keo để dính lại, tôi tốt nhất. nên nhanh chóng dập tắt cơn giận của hắn.

Vì vậy tôi bày ra một tư thế vô cùng mập mờ ôm lấy cổ hắn, nâng đầu lên, nhẹ nhàng hút đi giọt máu trên môi hắn.

Tôi thấy trong mấy bộ phim cầu huyết vai nam chính thường thích làm như vậy, nên muốn thử một lần làm nữ Vampire (ma cà rồng á :3).

Hiển nhiên sắc mặt Kỳ Gia Khiêm cũng hòa hoãn đi rất nhiều. Hắn mở ngọn đèn nhỏ bên trong xe, nhàn nhạt nói: "Tôi tới là muốn nói với em một tiếng, tối mai cùng tôi tham gia một tiệc rượu."

Ta ghét nhất những người tự xưng là thuộc xã hội thượng lưu để tổ chức mấy buổi tiệc rượu này, nhưng cũng đành chịu thôi bởi vì lúc này tôi rất sợ Kỳ Gia Khiêm sẽ cầm dao thọc tôi một phát, vì vậy vội vàng khúm núm gật đầu bảo vâng.

Sau khi đồng ý, tôi chợt nhớ tới gì đó, không khỏi kỳ quái hỏi: "Anh chỉ cần gửi tin nhắn đến cho tôi là được rồi mà, tại sao phải tự mình tới đây?"

Hắn không nói lời nào, đột nhiên cướp lấy điện thoại của tôi, thế nhưng lại mở thư mục danh bạ của tôi ra xem!

Tôi mơ hồ có dự cảm bất thường, liền dè dặt hỏi: "Sao, thế nào?"

Hắn quăng điện thoại lại cho tôi, lạnh lùng thốt: "Không có số của tôi." Hắn ngầm ám chỉ rằng, tôi chưa từng chủ động liên lạc với hắn.

Thật ra đúng là chưa bao giờ tôi chủ động liên lạc với hắn nhưng số của hắn tôi có lưu mà. Nói thì phải có bằng chứng, tôi liền mở danh bạ ra, dừng lại ở một cái tên rồi ấn phím call.

Khóe mắt Kỳ Gia Khiêm khẽ nhúc nhích.

Không sai, tôi lưu tên hắn là. Ông nội (Gia gia).

Bởi vì trước kia khi tham gia khóa huấn luyện chị Đồng Đồng đã tịch thu điện thoại của tôi, cho nên chỉ có khi người thân nhắn tin tới thì thỉnh thoảng tôi mới có thể xem một chút. Tôi làm như vậy, đúng là bất đắc dĩ mà.

Sáng sớm thứ hai, chỉ được ngủ có ba tiếng nhưng tôi lại phải ép mình rời giường, tiếp tục tới phim trường quay phim.

Sau một ngày bận rộn tới mất tối mũi, năm giờ chiều, tôi kết thúc cảnh quay cuối cùng trong ngày. Tôi thật hoài nghi có phải Kỳ Gia Khiêm là người quyết định thời gian kết thúc công việc của tôi hay không, cho nên mới sắp xếp thời gian làm việc của tôi hợp lý đến vậy, không cho tôi một chút thời gian nghỉ ngơi nào cả.

Bên ngoài công viên, hắn dừng lại trước cửa một hãng ô tô. Hắn không dùng xe riêng đón tôi ở những nơi công cộng. Tôi cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả, thật ra thì mấy ngày trước không phải bọn người Chu Duệ Vũ quá trớn, thì tôi cũng không muốn để cho người khác biết mối quan hệ giữa tôi và Kỳ Gia Khiêm.

Bạn thử suy nghĩ một chút xem, nếu như quan hệ của tôi và hắn bị lộ ra ngoài ánh sáng, thì hàng ngày tôi sẽ phải chống đỡ với hàng loạt những từ ngữ khó nghe cỡ nào. "Nhan Khôi Hàm dựa vào quy tắc ngầm để nổi tiếng", "Nhan Khôi Hàm ngực nhỏ não phẳng", "Ông vua điện ảnh năm nào hạ thấp khẩu vị, cùng sao nữ hạng ba ôm ấp yêu thương".

Mặc dù, sự thật hình như đúng là như thế.

Buổi tiệc rượu này giống như trong tưởng tượng của tôi - rất nhàm chán.

Bởi vì chưa xuất đạo, cho nên cũng không có mấy người nhận ra tôi, vì vậy tôi liền tự mình lẩn vào một góc ngồi ngẩn người.

Tôi nhìn Kỳ Gia Khiêm rồi lại nhìn những mỹ nữ có mặt tại tiệc rượu thượng lưu này, lại nhìn lại bản thân, hắn đưa tôi cùng tới đây thật sự là rất mất mặt, nên tôi đành một mình ngồi trong góc vẽ vòng tròn (tự ki quá chị ơi! :3).

Tôi nhìn chằm chằm điện thoại di động, nhìn thời gian đang từng giây từng phút trôi qua. Tôi đã tính toán tốt lắm, vừa đến chín giờ, bắt kè là bữa tiệc đã kết thúc hay chưa, tôi cũng nhất định phải về nhà!

Nhưng là, đang ở tám giờ năm mươi lăm phút, tôi nhìn thấy gương mặt mà cả đời này tôi không thể nào quên được, khiến cho vận mệnh cuộc đời tôi vì vậy mà thay đổi.

Người kia, chính là Mạnh Thần Úc.

Mạnh Thần Úc là diễn viên, cũng là ca sĩ, là người cùng Kỳ Gia Khiêm đóng bộ phim 'Vương quốc hoa hồng', cũng là minh tinh duy nhất có thể ở trước mặt hắn mà ngẩng cao đầu.

Anh ta là thần tượng mà tôi hâm mộ điên cuồng lúc còn học lớp 12. Trong giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc sống, anh ta chính là niềm hi vọng giúp tôi kiên trì.

Ngoại hình của anh ta y hệt như một vương tử, ánh mắt u buồn đủ để giết chết bất kỳ thiếu nữ nào trong nháy mắt. Anh ta thoát nhìn thì tốt như thế đấy, hoàn mỹ như thế đấy, anh ta khiến tôi vô cùng tự ti, cũng khiến cho tôi quyết chí vươn lên.

Tôi biết nếu như mình muốn đến gần anh ta, nhất định phải tiến thân vào làng giải trí, trở thành tiêu điểm mà mọi người đều phải chú ý tới.

Vì thế, tôi không để ý đến sự phản đối của cha mẹ và sự cười nhạo của bạn bè, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học mấy tháng tôi đã đến Bắc Kinh tham gia thi nghệ.

Tôi biết nếu không qua bất kỳ trường đào tạo chuyên nghiệp nào thì cơ hội được chọn là cực thấp, mà tôi vẫn không nản được đi. Khi đó còn trẻ tuổi, làm việc nghĩa thì không chùn bước, bất chấp hậu quả.

Tôi biểu diễn màn kịch ngắn《Sanh nhi》mà tôi tự sáng tác. Bởi vì là tác phẩm do chính mình sáng tác nên tình cảm tôi đưa vào vở kịch rất phong phú. Không phải là tác phẩm của tôi nên tôi tự khen nó tốt, nhìn phản ứng của giám khảo, tôi cảm giác mình có ít nhất năm mươi phần trăm phần thắng.

Tôi ngàn lần không nghĩ tới, sau khi biểu diễn kết thúc lại có một thanh niên trẻ tuổi tới chặn đường tôi. Người kia, chính là Kỳ Gia Khiêm.

Khi đó hắn mới vừa rút khỏi giới phim ảnh 2 năm, như cũ có rất nhiều người nhìn thấy hắn sẽ thét chói tai, tôi cũng không ngoại lệ. Nhưng không để tôi kêu được thành tiếng, hắn đã đánh đòn phủ đầu bịt kín miệng tôi lại.

Tôi bị hắn nửa kéo nửa ôm đến bên trong một cái góc nhỏ.

Hắn buông tôi ra đồng thời đưa tôi một cái danh thiếp. Tôi nhìn thấy trên đó viết: CEO kiêm tổng giám đốc công ty giải trí Tinh huy, Kỳ Gia Khiêm.

Khi đó, hắn mặc một bộ âu phục màu đen, bên trong áo sơ mi trắng hết sức chỉnh tề, làm cho lòng người sinh ra hảo cảm. Bây giờ nghĩ lại lại cảm thấy hắn ngẫu cực kỳ, giữa trời đông giá rét mà chỉ mặc có ngắn ấy quần áo.

Tôi nhớ rõ ràng lời hắn nói: "Tôi mới vừa nhìn thấy em biểu diễn, nếu như em đồng ý, có thể ký hợp đồng cùng công ty chúng tôi."

Trong lòng tôi đối với Kỳ Gia Khiêm nổi lên vài phần tán thưởng, sùng bái, cảm kích, bỗng dưng hắn mở miệng phá vỡ mọi ảo tưởng của tôi: "Điều kiện tiên quyết là, em nguyện ý làm tình nhân của tôi."

Bạn có thể tưởng tượng được ra không? Năm đó tôi gần 17 tuổi rồi, nghe hắn nói như thế sẽ có cảm giác như thế nào.

Phản ứng đầu tiên: hắn muốn ngủ với tôi.

Phản ứng thứ hai: hắn muốn ngủ với người ngực lép như tôi.

Phản ứng thứ ba: tôi gấp gờ quy tắc ngầm.

Phản ứng thứ tư: người mà tôi yêu mến là Mạnh Thần Úc, nếu như thân thể của tôi thuộc về người khác, vương tử của tôi cũng sẽ không yêu tôi. Nói như vậy, cho dù tôi nổi tiếng thì cũng không có ý nghĩa gì rồi.

Phản ứng thứ năm: Dựa theo mấy bộ phim truyền hình cầu huyết và mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình, thì đóa Bạch Liên hoa thuần khiết là tôi đây nên tát cho hắn một cái rồi mắng: "Khôn kiếp". Sau đó hướng đứng quần hắn sút một phát, tiêu sái xoay người hếch mông bỏ đi.

Phản ứng thứ sáu: nếu như lời nói của hắn không cảm thú như vậy, có lẽ tôi sẽ động lòng, sẽ yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên rồi.

Trước khi tôi có phản ứng thứ bảy, hắn chợt tiến lên một bước nhích lại gần tôi, giống như con báo nhỏ đi săn đang nhìn chăm chăm miếng mồi ngon.

Lúc ấy tôi còn chưa bị xã hội tha hóa, chưa hiểu chuyện đời, so với hiện tại thì lúc ấy tôi thật không có tiền đồ. Tôi hoàn toàn bị hắn hù dọa, bối rối vô cùng, cho nên run rẩy hỏi: "Anh để đại nhân, người, người tính. Đói khát sao?"

Hắn nhẹ nhàng néo néo cái cằm của tôi, cười lạnh nói: "Tựa hồ là bụng đói ăn quà." "

Ta nắm chặt tay áo, thấp giọng nói: "Như vậy sẽ có hại cho hệ tiêu hóa của anh, cuối cùng dẫn tới chức năng của thận bị suy thoái"

Tóm lại, tôi dùng một cách vụng về nhất để cự tuyệt Kỳ Gia Khiêm. Thật may là khi đó hắn mới chỉ có hai mươi ba tuổi, đang ở độ tuổi xen lẫn giữa một chàng trai ngây thơ và một người đàn ông thành thực, tính khí không khó lường như bây giờ. Nếu là tính khí bây giờ của hắn, có lẽ hắn đã lấy dao ra thọc cho tôi một dao, sau đó hủy xác.

Tấm danh thiếp của hắn, cũng bị tôi thuận tay ném vào thùng rác.

Không phải tôi không để ý tới lời nói của hắn, mà là khi đó tôi đã có người trong lòng, một người khiến tôi điên cuồng.

Có lẽ là bởi vì tôi chọc giận tới Kỳ Gia Khiêm, cũng có thể là thực lực của tôi không đủ, lần đó thử vai nhưng không được chọn. Cha mẹ đã hung hăng mắng tôi một trận, sau đó bảo tôi phải tập trung vào việc thi cử, thi đỗ đại học mới là chuyện quan trọng nhất.

Thật ra thì coi như bọn họ không nói tôi cũng sẽ làm như thế. Từ nhỏ tôi đã thích viết tiểu thuyết, tôi đã nghĩ kỹ rồi, thi đỗ đại học tôi sẽ chọn hệ biên kịch, viết ra những kịch bản tốt nhất, cuối cùng để cho Bạch mã hàng tử trong lòng tôi diễn những kịch bản mà tôi viết.

Đại học truyền thông Trung Quốc là trường đào tạo hệ biên kịch tốt nhất. Tôi hiểu rằng nếu muốn viết ra được những kịch bản xứng tầm với Mạnh Thần Úc, tôi nhất định phải thi đỗ vào trường đại học học đó.

Sau đó, tôi lấy tinh thần "Muốn Mạnh Thần Úc đóng bộ phim do chính tôi sáng tác" làm động lực, rốt cục cũng thi được vào trường đại học lý tưởng này.

Cha mẹ mặc dù không hài lòng với chuyên ngành mà tôi chọn, nhưng bởi vì là trường đại học ở thành phố, cũng là học viện thuộc 221 ngôi trường trọng điểm của quốc gia nên họ cũng không trách cứ tôi nhiều lắm.

Trong khi đang học đại học, tôi đã viết một kịch bản mấy triệu chữ, vai nam chính toàn bộ lấy Mạnh Thần Úc làm hình mẫu. Trải qua ba năm cố gắng, cuối cùng tôi cũng đạt được một thành tựu nhỏ, đó là xuất bản một cuốn tiểu thuyết.

Lúc ấy công ty giải trí Hoa Phong thay mặt Mạnh Thần Úc tuyển chọn kịch bản trên cả nước. Ta cầu xin rất nhiều người giúp một tay, ba tháng tự mình chạy trước chạy sau, rốt cục tiến vào trận chung kết.

Vào một ngày mùa đông tuyết rơi dày đặc, tôi cũng hai biên kịch gia khác xuất hiện tại công ty giải trí Hoa Phong. Ngày đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mạnh Thần Úc, nhưng thật không ngờ chỉ một lần gặp gỡ ngắn ngủi ấy, đã khiến tất cả ảo mộng trong lòng tôi đều bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Say rượu mất lý trí

Thật ra thì, ngoài đời Mạnh Thần Úc còn đẹp trai hơn trên poster mấy lần. Nhưng nếu đem tướng mạo ra so sánh, thì anh ta vẫn còn kém Kỳ Gia Khiêm một chút, nhưng anh ta mang trên mình một khí chất u buồn thật sâu hấp dẫn tôi.

Phần lớn người trẻ tuổi thuộc thế hệ như chúng ta không phải cũng đều thích hình mẫu 45 độ sáng rõ ưu thương sao? (Mình chẳng hiểu câu này tác giả muốn nói về cái gì nữa...)

Đến bây giờ tôi mới hiểu được lúc đó mình ngu ngốc đến mức nào.

Anh ta thật nhanh lật kịch bản của tôi mấy cái, sau đó ngay trước mặt tôi không chút lưu tình xé nó thành mảnh vụn.

Khi đó tôi mới biết, cuộc sống không giống như mấy bộ phim truyền hình, Mạnh Thần Úc, anh ta không phải là hình mẫu hoàng tử mà tôi thích.

"Loại kịch bản rác rưởi như thế này, tại sao lại để nó xuất hiện trước mắt tôi?"

Anh ta không hề nói chuyện với tôi, có thể là khinh thường chẳng? Anh ta chỉ ném mảnh vụn cho người đại diện, tựa hồ là đang cười nhạo ánh mắt của hắn, chất vấn năng lực làm việc của hắn.

Người đại diện của anh ta cẩn thận trả lời: "Tôi cảm thấy khí chất của anh rất hợp diễn vai nam chính này."

Mạnh Thần Úc nâng lên khóe môi, nụ cười của anh ta hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng mà tôi biết: "Loại người bình thường không có đang tiếng viết mấy kịch bản nhảm chán này, sau này không bao giờ ... được để cho tôi nhìn thấy một lần nữa."

Tôi nghĩ ra rất nhiều từ ngữ để phản bác anh ta, thậm chí muốn tát anh ta một cái thật đau, nhưng lúc ấy tôi không có một chút tiền đồ nào lại đi khóc trước mặt anh ta.

Không phải khóc vì sự vũ nhục của anh ta với tôi. Nếu như anh ta là một người qua đường gặp nào đó, thì anh ta nói như vậy chỉ kích thích tôi đấu trí

mà thôi.

Tôi khóc là khóc cho tuổi trẻ của tôi, tôi hận sự ngu dốt của bản thân. Tôi thế nhưng lại đem lòng yêu thích một người năm năm như vậy.

Nhưng đối mặt với anh ta, tôi lại không hề có một chút sức lực nào đánh trả.

Trong nháy mắt đó, tôi cảm thấy có cái gì đó tích lũy thật lâu trong lòng tôi, bỗng chốc ầm ầm sụp đổ.

Nhưng ở một góc độ nào đó, thì anh ta nói đúng.

Khi đó tôi là một học sinh nghèo còn chưa tốt nghiệp, tự cho rằng bản thân xuất bản được một cuốn sách đã bắt đầu hớn hờ cho rằng mình có thể tốt đẹp đạt được ước mơ trở thành một ngôi sao trong giới biên kịch.

Tôi giống như một con kiến dưới chân Mạnh Thần Úc, muốn ngẩng đầu lên cũng rất khó khăn. Đối với một người như tôi, anh ta dĩ nhiên là khinh thường không thèm liếc mắt nhìn.

Tôi không muốn mình vĩnh viễn bị anh ta xem thường như vậy. Một ngày nào đó, tôi muốn để cho anh ta nhớ tên của tôi!

Như đã nói qua. Tôi vẫn cảm thấy từ lượng của mình không đến nỗi tệ, cấp 3 lúc cùng bạn học đi tới KTV chơi oản tù tì uống rượu, tôi uống 10 chai bia cũng chỉ cảm thấy bước chân của mình có chút nhẹ.

Nhưng tôi không nghĩ tới, hôm nay tôi lại bị chừng mười ly rượu đỏ chuốc say. Xem ra 10 chai năm đó. Là hàng giả.

Kỷ Gia Khiêm rất không tình nguyện khiêng tôi, ném tôi vào buồng xe phía sau, lạnh lùng ép hỏi: "Tại sao đột nhiên uống nhiều rượu như vậy?"

Tôi chỉ loáng thoáng nghe được tiếng gầm thét của một cái đầu con gấu chó.

Mơ mơ hồ hồ thấy cái đầu của một tên cảm thức lắc la lắc lư trước mắt.

Hắn giống như rất bất đắc dĩ thờ dài, đột nhiên hắn cúi xuống nâng lên cổ áo của tôi. Tôi mặc chính là dạ phục, cho nên cổ áo ở nơi nào, bạn hiểu mà.

Tôi theo bản năng giùng giàng ngồi dậy, rốt cục nghe rõ hắn oán niệm cái gì: "Uống rượu thì thôi, tại sao muốn đi đùa giỡn những nam nhân kia?"

.

Ý thức hỗn loạn, tôi liều lĩnh đẩy đẩy khuôn mặt của tên cầm thú này một cái, giận dữ nói: "Đưa tôi về nhà!"

Sau đó tôi giống như một đứa trẻ đang ăn vạ ổng a ổng ọ trong lòng hắn. Tiếp theo, tôi rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, đầu tôi đau như muốn rách đôi. Nhìn chằm chằm trần nhà trắng lóa ngẩn người hồi lâu, chợt ý thức được —— tôi nằm không phải là giường của tôi, nơi này cũng không phải là nhà của tôi!

Thực giác đầu tiên của tôi là cúi đầu kiểm tra quần áo của mình. Nhưng lại, lại. Không có! Ngay cả áo lót cũng bị mất!

Thực giác thứ hai là nhìn người bên cạnh là ai, xem một chút mình rốt cuộc là bị người nào cầm thú. Nhưng là. Giường hẹp bên kia không có một bóng người!

Thực giác thứ ba là vén chăn lên chui vào, kiểm tra ga giường, xem có lạc hồng hay không.

"Hò." Tôi yên lòng, tốt xấu gì tấm màng mỏng manh tạm thời được bảo vệ.

Nghĩ tới đây, tôi lại cảm thấy hết sức may mắn, tâm tình không giải thích được khá hơn, sau đó lật người tính toán tiếp tục ngủ thêm một giấc.

Vừa lúc đó, cầm thú quần áo xốc xếch từ trong phòng tắm đi ra, trên người còn mang theo những giọt nước long lanh.

Hắn khoác trên người chiếc áo tắm rộng thùng thình, cơ hồ có thể thấy được xương quai xanh tinh sảo, cơ ngực mê người.

Tôi nuốt nước miếng, nhất thời con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

"Nhìn đủ chưa?"

Thanh âm trầm thấp của Kỷ Gia Khiêm truyền đến, để cho cả người tôi rét run.

Hắn vén chăn lên, nhìn chằm chằm đôi mắt của tôi, con người giống như không tiêu trừ được hết mực đậm.

Tôi khổng chế không được đưa tay ra, đẩy áo choàng tắm to lớn của hắn, mặt không đỏ tim không đập nói: "Chưa đủ."

Trong mắt của hắn tràn đầy vẻ đùa giỡn.

Lúc này, cho dù tôi có say đến đâu cũng sẽ hoàn toàn tỉnh táo.

Nơi này là nhà của Kỳ Gia Khiêm, tôi ngủ chính là giường của hắn. Người cởi quần áo của tôi, tám phần cũng là hắn.

Hắn chờ tôi tỉnh dậy để đùa bỡn tôi chứ chẳng phải là hắn tôn trọng tôi, muốn tìm được nhiều khoái cảm hơn khi đùa bỡn món đồ chơi này. Không nói đến mối quan hệ tình nhân giữa tôi và hắn, coi như chúng tôi là người xa lạ, thì dưới tình huống như thế này tôi cũng không có một chút phản kháng nào cả.

Có một câu nói như thế nào ấy nhỉ? Cuộc sống tựa như cường gian. Bạn không thể phản kháng nó, chỉ bằng hãy hưởng thụ nó.

Thì ngược lại, đại khái cũng không sai biệt lắm?

Vì vậy tôi dồn hết tất cả khí lực, đem Kỳ Gia Khiêm té nhào trên chiếc giường hai người rộng lớn.

Tôi ngồi ở bên hông hắn, cười ác độc.

Đại sói sấm hình như không thích ứng được với sự phản công của tiểu bạch thỏ, cho nên có chút mờ mịt nhìn tiểu bạch thỏ.

Qua ba giây đồng hồ, hắn chợt nói: "Em ở trên xe nôn hết cả ra người, tôi cũng chỉ có thể cởi quần áo của em ra mà thôi."

.

A a a a a a!

Trong nháy mắt đó, tôi ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng đều có rồi.

Lần này thật sự rất mất mặt!

Tôi lập tức lăn xuống bên cạnh hắn, che mặt thật nhanh nói: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!"

Hắn theo sát tôi bu lại, kéo chăn đem đầu của tôi lộ ra. "Không quan hệ, chúng ta có thể làm lại."

Hắn, hắn hiểu lầm! Tôi cũng chỉ nôn trên xe của hắn, hắn nói nhưng là, nhưng là.

Ý tưởng trong đầu tôi chợt lóe lên, "Chúng ta làm lại" những lời này. Thế nào lại nghe có chút quen tai?

Thừa dịp tôi còn đang kinh ngạc, tay của hắn đã từ chân mềm chui tới đây, từ dưới nách xuyên đến lưng của tôi.

Hắn vừa thu tay lại, trong nháy mắt cả người tôi đã trần truồng bị hắn nhét vào trong ngực.

Trước bộ ngực cứng rắn của hắn, bộ phận mềm mại nhất trên thân thể tôi khi tiếp xúc đáng nhẽ ra phải có cảm giác khó chịu, nhưng bây giờ lại có một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ. Thân thể tôi nói cho tôi biết, tôi cũng không ghét hắn ôm.

Nhưng lý trí lại của tôi nói: người không thương hắn, thậm chí cũng không thích hắn.

Tình yêu và tình dục, chẳng lẽ có thể tách biệt sao?

Hắn ở bên tai tôi nhẹ giọng nỉ non: "Như thế nào, có cảm giác gì?"

Thấy tôi không lên tiếng, môi của hắn chợt hạ xuống hôn lên xương quai xanh của tôi, hơi thở ấm áp phả lên vị trí nhạy cảm của tôi, cả người như có một luồng điện chạy qua khiến cho toàn thân tôi run rẩy, cho nên sinh ra một tia vui thích kỳ lạ.

Trước khi môi Kỳ Gia Khiêm tiếp tục di chuyển xuống dưới, tôi vội vàng đưa tay ôm đầu hắn lại, rất nghiêm túc hỏi: "Anh có phải là loại người một đêm đòi hỏi bảy lần không vậy?"

Khóe mắt hắn khẽ nhúc nhích.

"Tôi thật ra vẫn rất tò mò." Tôi trừng mắt nhìn hắn, "Tại sao lần đầu tiên anh gặp tôi liền muốn coi trọng tôi? Thành thật mà nói, khi đó tôi mới chỉ có cup A thôi nha."

Đầu của hắn tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, chợt chôn vào trước ngực tôi bú mút, hai tay cũng bắt đầu không an phận bắt đầu chu du trên thân thể tôi.

Tôi hoài nghi có phải là do tôi xem quá nhiều những đoạn phim mất giá, cho nên mới nhạy cảm đến nỗi hắn mới ngậm trước ngực tôi một lúc tôi đã không khống chế được mà rên rỉ thành tiếng.

Hắn nghe tiếng thân thể khẽ động, ngừng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt lại như một đứa trẻ vô tội: "Thật ra thì tôi cũng rất tò mò, cho nên mới muốn thử một

chút, rồi cuộc nơi nào của em hấp dẫn tôi như vậy."

Hắn chợt vỗ vỗ cái mông của tôi, giống như một sự cổ vũ của lão sư dành cho trẻ con vậy, cười híp mắt nói: "Mới vừa rồi tiếng kêu ấy quả thực rất êm tai, tiếp tục cố gắng."

Tôi khóc không ra nước mắt.

Một bên hắn vừa dùng đầu gối mở ra hai chân của tôi, vừa hừ nhẹ nói: "Em đã nhìn thấy Mạnh Thần Úc rồi hả?"

Tôi điên cuồng thích Mạnh Thần Úc, hắn biết. Người đàn ông này hiểu rõ tất cả quá khứ của tôi.

Tôi không lên tiếng, hắn liền ác ý cắm vào một ngón tay, mà trên ngón tay hắn vẫn đang đeo một chiếc nhẫn kim cương!

Tôi chịu đựng đau đớn khi bị dị vật xâm lấn, cau mày lên tiếng: "Ừ." Lời nói đến khóe miệng lại biến thành tiếng rên rỉ đáng xấu hổ!

Hắn tăng nhanh tốc độ luật động, xích độ càng lúc càng lớn. Thanh âm của hắn mơ hồ lộ ra khàn khàn: "Em còn thích hắn?"

"Ừ." Tôi vốn không không chế được rên rỉ, vì vậy mà bị hắn hiểu nhầm là đang thừa nhận.

Không nghĩ tới hắn thế nhưng lại nhanh chóng rút lại ngón tay, chỉ động thân một cái đã đem vật nóng rực của hắn đâm xuyên qua tôi!

Tôi đau đớn bật khóc.

Trong nháy mắt đó, tôi chỉ muốn lớn tiếng mắng một câu "Con mẹ nguoi", mà không phải là dịu dàng "Ha ha" hoặc là "Ân cần hỏi thăm sức khỏe của mẹ nguoi".

Tôi không nhịn được!

Vì vậy tôi thật sự lớn tiếng mắng ra: "Khốn kiếp! ! ! Nguoi có biết đây là lần đầu tiên của lão nương hay không? Sao không nhẹ nhàng một chút a! ! ! Nguoi chậm chậm một chút cũng được mà! ! !"

Kết quả tôi càng mắng hắn, hắn càng gắng sức.

Hắn đen mặt nói: "Bây giờ em trao cho tôi, chứ không phải để sau này bị hắn ta cười lên?"

"Khốn kiếp! ! !"

Tôi hoàn toàn nổi giận, dùng hết sức lực đem Kỷ Gia Khiêm lăn một vòng, đem hắn té nhào vào giường.

"Người nào cho nguoi lên? Lão nương hôm nay muốn ở trên nguoi!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gấp gáp

Tôi mới vừa sử dụng vũ lực một phen, bởi vì động tác quá kịch liệt nên bây giờ đau đến rớt nước mắt. Tôi cũng không thèm để ý đến chuyện phản công Kỷ Gia Khiêm nữa, lập tức nhẹ nhàng trợn mắt định rút người ra, dứt ra được sẽ phải chạy trốn ngay.

Hắn thuận tay tóm lấy cổ chân của tôi. Tôi theo bản năng cúi đầu, sững sờ nhìn vật gì đó đang không nghe lời, nó cũng can rằng chịu đựng nhìn tôi.

Tôi còn nhìn thấy. trên tấm ga giường trắng tinh, đọng lại vệt máu từ nơi nào đó của tôi chảy ra.

bởi vì vừa rồi tôi vận dụng quá kịch liệt, cho nên máu lưu lại trên ga giường cũng không nhiều lắm, chẳng qua cũng chỉ là một cái tơ máu mà thôi. Vết máu kia giống như vết máu của xác chết bị kẻ giết người kéo lê trên sàn nhà.

Ở thời điểm tôi đang suy nghĩ lung tung, Kỷ Gia Khiêm đã ngồi dậy, bế tôi lên giống như bắt một con gà con, ôm vào trong ngực.

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc kệ sự khiêu khích của cái vật nhọn lên cặp mông của tôi.

Qua thật lâu cũng không thấy hắn có động tác gì, tôi có chút chột dạ nâng lên mí mắt liếc hắn một cái, không nghĩ tới vừa đúng lúc chạm phải tầm mắt

của hắn.

Tôi lập tức nhắm mắt lại khôi phục trạng thái giả chết.

Hắn cũng rút cuộc không chịu được, thân thể cúi xuống, ở bên tai tôi dịu dàng nói: "Em giả bộ chết, tôi liền gian thi (thông dâm với thi thể a.)."

Cả người tôi rét run, vội vàng mở mắt ra, cười lạnh nói: "Thi thể bấp thịt cứng ngắt, anh làm sao có thể cảm nhận được khoái cảm đây."

Hắn không đáp lời, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của tôi. Từ cái trán đến lỗ mũi rồi đến miệng, hắn trêu chọc tôi giống mấy ông chú dâm dề.

Chợt, đầu ngón tay của hắn cạy ra đôi môi của tôi, tiến vào trong thăm dò. Hắn nhìn tôi, giống như đang nói: "Hút hút nhìn."

Tôi thử nhẹ nhàng mút ngón tay của hắn, giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Đại khái qua mười mấy giây, hắn thỏa mãn rút ngón tay ra, rồi đi chỗ giữa hai chân tôi.

"Quá khô rồi."

.....

Sự thật chứng minh, Kỳ gia Khiêm hắn không phải là một đêm bảy lần lang. Sau hai lần cảm thú tôi, hắn liền khôi phục bộ dạng mặt người dạ chó, khoác lên áo tắm đi vào nhà vệ sinh.

Tôi tức giận nhìn chằm chằm hắn.

Tôi thật sự là cực kỳ mệt mỏi, cộng thêm say rượu, tôi rất nhanh liền ngủ lịm nữa.

Khi... tỉnh lại, trước mắt của tôi lại là một mảnh bóng tối. Giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, mấy con alcapa đồng thời chạy như điên trong lòng tôi.

Mẹ nó! Tôi sẽ không phải là người đầu tiên vì phá thân mà bị mù chứ?

Rất nhanh tôi liền nhận ra, không phải tôi bị mù, mà là đang nằm mơ. Có thứ gì đó mềm mềm, ẩm ướt, trơn nhẵn. giống như thạch hoa quả cứ ngo ngoáy trên môi của tôi.

Tôi không chút do dự há to miệng, đem thạch hoa quả một hộp nuốt vào.

Ừ. Nóng quá.

Cảm giác khác thường ở trước ngực kéo tôi trở lại thực tại. Thì ra cái mà tôi gặm chính là môi của Kỳ Gia Khiêm. Điều nói đàn ông môi mỏng bạc tình, nhưng nhận khi hôn, lại khiến cho người ta mất hết lý trí.

Trái ngược hoàn toàn khi tôi hôn Chung Dịch An, nụ hôn của hắn là bá đạo, giống như là mạnh mẽ chiếm đoạt. Nhưng trong sự thô lỗ lại cất giấu một tia dịu dàng, làm cho người ta tìm hiểu không ra.

Cũng may đây chỉ là một nụ hôn, không cần hiểu thấu đáo gì gì đó.

Hắn buông tôi ra, câu môi cười: "Thật là một đứa trẻ nhiệt tình."

Trên mặt tôi ngượng ngùng, nhỏ giọng giải thích: "Qua mà không lại, rất thất lễ."

Hắn thiếu mi nói: "Nga? Vậy tôi có phải trả lễ hay không?"

Ta rúc vào trong nước, lắc đầu nói: "Không, không cần."

A? Nước?

Bây giờ tôi mới phản ứng được, không biết từ lúc nào, tôi đã bị hắn ôm vào trong phòng tắm. Bồn tắm này không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể dung nạp hai người.

Khoảng thời gian trước khi tôi sửa sang lại phòng trọ có xem qua bồn tắm này. Hình dáng tình yêu, chừng mỗi người có một chỗ dựa lưng. Nếu như chiều cao của phụ nữ đủ, chân hai người vừa lúc có thể dựa vào nhau.

Ta rất thích loại bồn tắm này, nhưng giá của nó đại khái cũng năm vạn, tôi không chịu mua. Không ngờ người nghiêm túc như Kỳ Gia Khiêm cũng mua loại bồn tắm tình thú này.

Hắn tự tiểu phi tiểu nhìn ta một cái, chợt nhấc chân bước vào bồn tắm, nằm xuống bên cạnh tôi.

Nhìn người đàn ông này, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi chân chính hiểu được ý nghĩa của việc nắm giữ người đàn ông của mình, nhưng tôi chợt nhớ tới

một người khác.

Tôi chưa bao giờ căm thù Mạnh Thần Úc như bây giờ.

Tôi biết mình lại làm kiêu. Chuyện phát triển tới bước này, Mạnh Thần Úc chỉ là một nguyên nhân vô cùng nhỏ, người cuối cùng ra quyết định vẫn là tôi.

Nếu như tôi không muốn lấy lại thể diện, nếu như tôi không muốn nổi tiếng, nếu như tôi không đáp ứng làm tình nhân của Kỷ Gia Khiêm, nếu như tôi không có nhiều ảo tưởng tạp nham như vậy.

Chỉ tiếc, trên thế giới này cho tới bây giờ cũng chưa có nếu như.

Chuyện xảy ra chính là xảy ra, nếu đã không cách nào vặn hỏi, không bằng suy nghĩ xem nên làm như thế nào để phát triển sự nghiệp tốt nhất.

"Giúp em xin nghỉ đi " tôi suy yếu mở miệng, "Hôm nay còn phải quay phim, nhưng em thật sự không có khí lực."

Hắn lo lắng nhìn tôi một cái, thấp giọng hỏi: "Em tính toán lấy lý do gì?"

Tôi tự giận mình: "Thì nói hôm nay em bị phá thân rồi, bị cảm thú đến nỗi không bò dậy được."

Kỷ Gia Khiêm "."

Trầm mặc một hồi, hắn chợt lấy ra điện thoại di động đặt cạnh bồn tắm, nhấn phím call.

Tôi tò mò nhìn hắn.

"Đồng Ngôn phải không? Tôi muốn xin cho Nhan Khởi Hàm nghỉ phép một ngày, cô đi tổ kịch giải thích một chút."

"Đúng, cô ấy ở chung một chỗ với tôi."

"Cô biết nên làm như thế nào mà."

"."

Hắn cúp điện thoại, xoay đầu lại nhìn về mặt hoảng hốt của tôi, lại đưa tay nhẹ nhẹ vuốt tóc tôi.

Giống như đối xử với một con chó nhỏ ven đường.

"Người quản lý của em sớm muộn cũng sẽ biết. Thay vì bị cô ấy phát hiện, thì chủ động nói cho cô ấy biết biết. Đồng Ngôn người này mặc dù không phải rất đáng tin cậy, nhưng vẫn có chừng mực ."

Tôi đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra, hắn cho tôi mặc chiếc áo sơ mi của hắn. Quần áo của tôi bị tôi ới phải thay toàn bộ, đã bị hắn thuận tay vứt bỏ. Hắn ở trong tủ treo quần áo lật nửa ngày, chỉ lấy ra được một cái áo giả nua của bà ngoại hắn.

Ta run lên một cái, cười nói: "Em mặc cái này tốt vô cùng, không ngờ quần áo của bà ấy anh vẫn giữ lại."

Bà ngoại của hắn đã qua đời mười tám năm.

Thật ra thì tôi rất giật mình, Người một ngày khiêm bạc tỷ như Kỷ thiếu gia không chỉ giúp tôi xin nghỉ, cũng cho mình một ngày nghỉ, nói là hôm nay chỉ ở nhà theo tôi.

Nói thật, thật ra thì tôi rất cảm động. Tôi không thương hắn, không có nghĩa là tôi liền hi vọng hắn ở trên tôi xong sau liền phui mông bỏ đi. Tôi giống tất cả những nữ chính ngu ngốc trong mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình, hưởng thụ sự chăm sóc sau đêm đầu tiên.

Mặc dù hắn bề bộn nhiều việc, nhưng không có lập tức rời đi, điều này làm cho tôi mơ hồ cảm thấy Kỷ Gia Khiêm là một người tốt.

Tôi nằm ở trên giường, hắn tới phòng bếp làm điểm tâm.

Tôi ngủ mê man, khi tỉnh lại mới phát hiện đã ngủ gần hai giờ. Tôi vuốt bụng liếc mắt nhìn đồng hồ quả quýt, nhất thời im lặng.

Vẫn còn làm điểm tâm sao? Lập tức cũng có thể ăn cơm trưa rồi!

Bất đắc dĩ, tôi đành phải kéo giày đi tới phòng ăn. Thời điểm đi đến cửa, vừa đúng lúc thấy bóng lưng của Kỷ Gia Khiêm. Tôi nói rồi, bóng lưng của hắn nhìn thật đẹp. Thật cao thật to, làm cho người ta không khỏi sinh ra một loại cảm giác an toàn.

Thật là muốn ôm.

A không đúng! Hấn là cảm thú! Là ác ma! Là tên bại hoại! Mà tôi Tôi là đóa Bạch Liên hoa bị hấn làm vấy bẩn!

Nhưng thân thể của tôi thành thực hơn so với đại não.

Tôi không không chế được đi tới, từ phía sau ôm lấy hông của hấn.

Một giây đồng hồ sau, tôi vì hành vi của mình mà chấn động. Tôi thể nhưng lại. chủ động ôm hấn?

Khi hấn không có bất kỳ ám hiệu hay ra điều kiện, ôm hấn?

Tôi vỗ đầu một cái, vội vàng buông lỏng hấn ra, hoài nghi có phải trong lúc tắm nào tôi bị nước tràn vào rồi không .

Tôi cứ như vậy bị thiếu não sao? Cùng hấn ngủ một đêm liền yêu hấn?

Phi! Phi! Phi!

Tôi ở trong đầu đem mình mắng chín mươi chín lần.

Thời điểm mắng chửi đến lần thứ một trăm, Kỷ Gia Khiêm xoay người lại, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi.

"Ngoan, đừng có gấp, chúng ta ăn một chút gì sẽ tiếp tục."

Ngươi mới gấp gấp ! Bà ngoại ngươi mới gấp gấp!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một đôi cầu nam nữ

Bên trong một căn biệt thự, có một đôi cầu nam nữ, không khí hết lần này tới lần khác đều rất mập mờ.

Tôi và Kỷ Gia Khiêm bưng bưng khí thể hôn nhau.

Trong khoảng khắc lưỡi của hấn đang cạy mở hàm răng của tôi, thì điện thoại di động của tôi đúng lúc vang lên: "Tình yêu ơi dậy thôi, mau dậy đi nào! Có thể dậy đi được không? Nếu thức dậy, ta làm điểm tâm cho ngươi! Rồi giường rồi giường rồi giường! Ngươi rốt cuộc có dậy hay không? Được, vậy chúng ta cùng nhau ngủ."

Mặt tôi xanh mét, đưa tay với lấy điện thoại.

Kỷ Gia Khiêm lạnh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay của tôi. Tôi ngược mắt nhìn hấn, lại nghe được hấn học giọng nói trong tiếng chuông điện thoại ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói: "Chúng ta cùng nhau ngủ."

Tôi len lén liếc xem người gọi đến là ai, xong rồi, Chung thiếu gia gọi tới, tôi dám không nghe sao? Không nhận điện thoại của hấn, mấy hôm nữa quay cảnh giường chiếu hấn nhất định sẽ chính chết tôi!

"Đợi lát nữa ngủ tiếp, có người gọi em rồi giường." Tôi đẩy Kỷ Gia Khiêm ra, ấn phím trả lời "A lô?"

Thanh âm Chung Dịch An mang theo nụ cười thông qua điện thoại di động truyền tới đây: "Nghe nói em bị bệnh?"

Tôi liếc Kỷ thiếu gia bên cạnh một cái, vội vàng làm ra bộ dạng suy yếu, hi vọng nhanh một chút kết thúc cuộc nói chuyện này. "Ừ, thật khó chịu."

Chung Dịch An giả vờ tốt bụng nói: "Bệnh viện đó ở đâu? Tôi tới thăm em một lát."

Tôi gấp đến độ sắp khóc: "Ồ nhà, anh đừng tới, thật ra thì tôi đỡ hơn nhiều rồi, ngày mai là có thể đến tổ kịch rồi!"

"Ồ nhà sao? Vậy em chuẩn bị một chút, buổi tối tôi tới đón em đi ra ngoài ăn cơm được không?"

Vô có lấy lòng, không phải là gian dâm thì chính là đạo chích.

Tôi che ngực, vô lực nói: "Anh, anh có mục đích gì?"

"Tôi muốn một đêm, hy vọng có thể cùng em nghiên cứu thảo luận sâu hơn về kỹ xảo hôn."

""

Tôi trầm mặc hồi lâu, chợt đưa ra một quyết định: "Tôi không đi được, ông nội tôi đang ở đây!"

Vừa nói tôi vừa ném điện thoại cho Kỳ Gia Khiêm, ý bảo hắn phối hợp với tôi một cái.

Ai ngờ Kỳ Gia Khiêm lại không hề nhúc nhích cứ thế nhìn chăm chăm tôi. Tôi bị hắn nhìn tới lông tơ dựng đứng, chỉ đành tự mình bịt mũi nói: "A lô? Ủ, cái chuông nhỏ a, ta là ông nội của Mạch Hàm."

"Cái gì? !" Tôi bị Chung Dịch An nói giận đến xù lông: "Anh nói giọng ông nội tôi còn nhỏ nhẹ hơn tôi sao? Giả bộ giọng đàn ông không thể bóp lỗ mũi? ! Anh, anh anh."

Kỳ Gia Khiêm nhìn không nổi nữa, đoạt lấy điện thoại của tôi liền nhấn phím tắt. Hắn nhìn tôi, hơi bất mãn nói: "Chuông điện thoại em là thứ gì vậy? Đổi cái khác nhanh lên."

Tôi gạt đầu một cái, nặng nề thở ra một hơi. Cuối cùng cũng giải thoát.

Kỳ Gia Khiêm ném điện thoại di động trả lại cho tôi, sau đó liền kéo cái ghế ra ngồi xuống bắt đầu cắt thịt bò bít tết. Động tác của hắn cực kỳ quen thuộc, giống như.

Trong đầu tôi chợt xuất hiện mấy hình ảnh không dịu dàng: Kỳ thiếu gia áo mũ chỉnh tề sau khi cưỡng hiếp thi thể, động tác ưu nhã giải quyết thi thể. Hắn đem tôi cắt thành từng khối từng khối, sau đó.

Đưa tới trước mặt của tôi.

"Cám ơn." Về mặt tôi đau khổ nhìn hắn đưa thịt bò bít tết tới, cũng không được từ chối.

Có phải phía trên còn tia máu đúng không! Bỏn cô nương hiện tại vừa nhìn thấy máu đã cảm thấy ghê tởm buồn nôn a!

"Em cần bổ huyết." Hắn nhàn nhạt nói.

Tôi gạt đầu một cái, nhắm mắt nhai một khối thịt bò bít tết. Sau khi nuốt xuống bụng, tôi cuối cùng không nhịn được, ngẩng đầu lên rất nghiêm túc nhìn hắn nói: "Anh yêu, chúng ta đi bệnh viện một chuyến."

Hắn hơi nhíu lại mày đẹp: "Sao vậy?"

"Em nghĩ, em có thể mang thai." Lời còn chưa dứt, tôi liền xoay người sang chỗ khác nôn ọe.

Tôi lẳng phí một bàn thịt bò bít tết, cuối cùng chỉ ăn một chén cháo Tiểu Mễ. Chén vừa mới thấy đầy, tôi liền bị Kỳ Gia Khiêm đẩy mạnh vào phòng tắm.

Hắn nói: "Mau rửa mặt nhanh lên."

Tôi nói: "Úm, chờ em đổi chuông điện thoại trước đã."

Chờ tôi rửa xong đi ra ngoài, đã thấy Kỳ Gia Khiêm đeo đôi găng tay cao su, đang chăm chú rửa bát đĩa.

Từ nhỏ đến lớn tôi rửa bát chưa tới mười lần, công việc này tôi rất không thông thạo, vì vậy cũng không có ý định ở trước mặt hắn giả bộ chịu khó. Tôi tiện tay lấy một quả quả táo, vừa gặm vừa nhìn hắn làm việc, rất có cảm giác của một nữ địa chủ.

Hắn rửa xong lau khô sạch sẽ, chợt nghiêng người đi sang quan sát tôi một vòng, thấp giọng nói: "Em như vậy nhìn rất đẹp."

Tôi cười hi hi hỏi ngược lại hắn: "Em như trước đẹp hay như vậy đẹp?"

Tôi nghĩ tám phần là "Như vậy" đẹp. Đại đa số đàn ông đều có bản tính độc chiếm cực mạnh, bọn họ thích xem nữ nhân mặc quần áo của mình, nhất là áo sơ mi trắng.

Thấy hắn không biết nên trả lời như thế nào, tôi liền nhún vai cười khẽ: "Vậy sau này em cứ mặc như vậy ra cửa. Khẳng định đưa tới một đồng lớn fan hâm mộ nam nha."

Sắc mặt hắn khế biến, chợt một tay nắm lấy tôi kéo đến trước người hắn, cách áo sơ mi hoặc mạnh hoặc nhẹ vuốt ve thân thể của tôi.

Giống như một Vampire, hàm răng của hắn tiến tới trước ngực tôi cúc áo từng cái từng cái bị hắn cắn bung ra, thanh âm của hắn giống như nặn ra từ trong kẽ răng: "Em nên ngoan ngoan đi theo hình tượng trong sáng."

Tôi than nhẹ một tiếng: "Ừ."

Hắn ôm tôi để tôi ngồi trên chân của hắn, ánh mắt mê ly: "Em xinh đẹp như vậy, chỉ có thể để cho một mình anh thưởng thức."

Nửa giờ sau, tôi bắt đầu không lựa lời nói.

Sáng sớm hôm nay tôi cứ đau mãi, hoàn toàn không có cảm nhận được bất kỳ sự khoái cảm nào trong chuyện nam nữ. Sau khi đau đớn dần dần tiêu tán, tôi liền khôi phục lại bản tính hung lang ác hổ.

Cả người tôi leo lên trên người Kỷ Gia Khiêm, vuốt ve gò má của hắn, không nhịn được nói: "Tiểu yêu tinh, ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ."

Kỷ Gia Khiêm nghe vậy cả người chấn động, thiếu chút nữa chết trận ở trên người tôi.

.

Bầu trời bắt đầu chuyển tối, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của tôi, Kỷ Gia Khiêm đành đưa tôi về nhà. Ngày mai còn phải quay phim, tôi thật sự là không chịu nổi cùng Kỷ Gia Khiêm lăn qua lăn lại.

Kỷ Gia Khiêm do dự không bao lâu thì đáp ứng. Bởi vì ý nghĩa của từ bên trên, bị lăn qua lăn lại không chỉ có một mình tôi.

Xe chạy nhanh đến dưới nhà trọ, vì phòng ngựa chó săn chụp ảnh, tôi đội mũ đeo khẩu trang lại, lấy một tư thế hết sức bí ối đối với hắn nói: "Em đi nha, bái bai!"

Ai ngờ Kỷ Gia Khiêm mới vừa gạt đầu, chuông điện thoại di động của tôi lại vang lên: "Hoàng hậu nương nương, dâng lên người một nam tử cường tráng!"

Mí mắt Kỷ Gia Khiêm khẽ nhúc nhích.

.

Thật vất vả đưa đi vị đại gia này, tôi vừa định lên phòng ngủ bù một giấc thật tốt, thì một vị khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của tôi.

Chung Dịch An rất ủy khuất nói: "Hoàng hậu nương nương, tại sao không nhận điện thoại của ta?"

Tôi than thở, chỉ đành phải đỡ trán hỏi: "Có phải anh yêu tôi đúng không?"

Hắn còn chưa mở miệng, liền nghe được "Răng rắc" một tiếng vang lên rõ ràng.

Hai chúng tôi mang khẩu trang đồng thời liếc mắt nhìn nhau, nhất trí cho rằng nơi này không phải nơi thích hợp để nói chuyện. Vì vậy chúng tôi cùng nhau nhanh như con mèo trốn vào đạo lý, khóa lại cửa sắt lớn.

Chung Dịch An lấy xuống khẩu trang, vẻ mặt rất đáng thương: "Hắn chính là lý do em cự tuyệt tôi sao?"

Tôi im lặng địa muốn đáp hắn một cước, nhưng bởi vì hắn phát hiện ra bí mật của tôi, tôi chỉ đành kìm chế tính khí nói: "Chung thiếu gia, xin anh nói chuyện không cần mập mờ như vậy có được hay không?"

Chung Dịch An nghe vậy rốt cục khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh, lời nói ra lại vẫn không nghiêm chỉnh: "Tôi còn tưởng rằng em rất thuần khiết Thế nào, em thích hắn sao?"

Tôi cảnh giác nhìn hắn.

Hắn nhìn bộ dáng của tôi, chợt cười: "Tôi sẽ giúp em thành công, sau này đi theo tôi, thế nào?"

Tôi vội vàng né tránh ánh mắt của hắn, lúng ta lúng túng nói: "Anh ở đây đùa bỡn tôi."

Hắn vuốt vuốt tóc của tôi, thờ dãi nói: "Lại bị em phát hiện. Được, tôi cũng không vòng vo nữa. Em mới gia nhập làng giải trí không lâu, không hiểu qui củ trong cái vòng này. Điện ảnh cũng tốt phim truyền hình cũng được, nếu như trong lúc quay phim các diễn viên tạo ra một chút scandal nào đó, chỉ cần không phải là mấy vụ tai tiếng thì đều sẽ làm tăng tỷ lệ người xem, em có hiểu hay không?"

Tôi gạt đầu một cái, "Cho nên?"

Chung Dịch An cười đến không có hảo ý: "Cho nên em phải ngoan ngoãn phối hợp cùng tôi tạo ra scandal, nếu không. Tôi cũng không bảo đảm quan hệ của em và vị kia có lên trang đầu tin tức ngày mai hay không đâu."

Lúc này mới giống làng giải trí sao.

Chân tình chân ái cái gì, ghét nhất. Có lời phải hiểu điểm, chính là ngươi lợi dụng ta, ta lợi dụng ngươi, chúng ta theo như nhu cầu, như thế mà thôi.

Bởi vì một khi liên quan tới tình cảm, liền cũng thay đổi ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chung ái

Trời vừa sáng, Chung Dịch An ở trên giường của tôi xoay người nói: "Ừ. Mạnh lên chút a."

Tôi đỏ mặt nhìn hắn, cau mày hỏi: "Như vậy?"

Chung Dịch An thỏa mãn rên rỉ nói: "Ừ. Xuống phía dưới một chút. Xuống thêm chút nữa."

Tay của tôi ngoan ngoãn tiếp tục di chuyển xuống dưới, chỉ muốn phục vụ thật tốt vị đại gia này. Ai ngờ hắn chợt bạo khởi, hướng tôi rống giận: "Em sờ mông tôi!"

Tôi kinh hãi, vội vàng nâng hai tay lên đằng hoàng nói: "Tôi không có!"

Hắn kết luận: "Em mượn việc gãi ngứa để quyến rũ tôi."

Đầu của tôi đông đờ như cái trống lắc: "Cho tôi mượn mười lá gan tôi cũng không dám! Hơn nữa tiền bồi. Là anh, là anh nói ngủ không ngon giấc gọi tôi tới gãi ngứa giúp anh."

Hắn không chịu buông tha cho tôi: "Nhưng tôi không có bảo em sờ mông tôi."

Tôi khóc không ra nước mắt: "Là anh bảo tôi dòi xuống. Cùng lắm thì, tôi chặt tay là được chứ gì."

Nhan Mạch Hàm, tay của người thật bỉ ổi!

Tôi ảo não một đêm.

Chờ sau khi nhận được tiền cát-xê 《Dục sắc》tôi nhất định phải đi thuê một phòng trọ lớn hơn! Tối thiểu cũng phải là loại có hai phòng ngủ!

Tôi co lại ở trên ghế sa lon, yên lặng rơi lệ.

Tiền lương cố định hàng tháng chỉ có 3800, quả nhiên tương lai của nữ minh tinh đáng thương đến không chịu nổi a

.

Sáng sớm ngày thứ hai, chuông dịch an giống như đại địa chủ sai khiến đây tở, lấy chân đạp tôi tỉnh giấc.

"Mẹ kiếp, mới bốn rưỡi."

Tôi quăng điện thoại đi động đi, lật người tiếp tục ngủ.

Chung Dịch An nhỏ giọng nói bên tai tôi: "Tình yêu ơi dậy thôi, mau dậy đi nào! Có thể dậy đi được không? Nếu thức dậy, ta sẽ làm điểm tâm cho ngươi, rồi giường rồi giường rồi giường! Ngươi rốt cuộc có dậy hay không? Được, chúng ta cùng nhau ngủ."

Ta một trận rét lạnh buồn nôn, lau mồ hôi lạnh bò dậy, không chế không được nói: "Có phải anh yêu thầm tôi đúng không? Nay cả tiếng chuông điện thoại tôi mà anh cũng thuộc lòng, thật là nhọc lòng a!"

Chung Dịch An tà nịnh cười nói: "Nếu như em dám, không bằng chúng ta thử quang minh chính đại yêu nhau."

Hắn đùa bốn tôi. Ngay cả người sao Hỏa cũng biết fan hâm mộ của "Chung ái" đáng sợ thế nào mà.

Thật ra thì, nếu so sánh thì vị Chung thiếu gia này còn kém Kỳ Gia Khiêm vạn năng một chút, hắn căn bản sẽ không làm điểm tâm, nhưng hắn lại lần nữa nhấn mạnh hắn nhất định phải ăn điểm tâm.

Hắn rất đồng tình nhìn tôi, giống như tôi là bởi vì gia cảnh nghèo khó phải nghỉ học làm một thiếu nữ ngu ngốc vậy. "Tầm quan trọng của điểm tâm em không biết sao?"

Tôi tức giận đáp: "Biết, một bữa không ăn kinh nguyệt sẽ không đều! Tinh thần không phấn chấn! Liệt dương xuất tinh sớm!"

Đẩy sữa tươi và bánh bao tới trước mặt hắn, tôi liền đi vào phòng vệ sinh trang điểm.

Ai ngờ sau khi tôi đi ra, sữa tươi và bánh bao trên bàn một chút hắn cũng không động vào. Tôi vừa quay đầu, chỉ thấy Chung Dịch An đã thay xong

quần áo, đối với tôi cười nhạt nói: "Mặc quần áo vào, chúng ta đi ra ngoài ăn."

Tôi thế nào lại cảm thấy, nụ cười của hắn không có ý tốt đây?

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của tôi chính xác. Chung Dịch An người này đưa tôi tới một chỗ vô cùng nhạy cảm—— quán rượu.

Tôi nhíu nhíu mày nói: "Đây không phải là chỗ lần trước tổ kịch mở tiệc ra mắt sao?"

Tôi đột nhiên nhớ tới ngày đó Chung Dịch An nhờ tôi đi lấy giúp hắn chiếc áo khoác, không phải nơi mà hắn cùng nữ nhân nào đó một đêm phong lưu chính là nơi này đó chứ?

"Anh cũng quá ** rồi, ở một đêm trong khách sạn mất rất nhiều tiền a! Vậy mà đêm anh cũng không về nhà mà ngủ."

Chung Dịch An bất đắc dĩ nói: "Trong nhà tôi chị em gái đều như lang như hổ, mẹ tôi vì tránh cho trong nhà xảy ra thảm kịch nên đã đuổi tôi đi rồi."

Khóe miệng tôi khẽ nhúc nhích, không phản bác được.

Hắn an ủi: "Người đừng nóng lòng, chờ bộ phim này quay xong rồi, tôi sẽ đi tìm nhà."

". Tại sao tôi phải vội?"

Nhìn một bàn đầy đĩa, tôi vẫn không nhận được: "Có cần nhất định phải ăn sáng ở chỗ này không?"

Hắn cũng không thèm nhìn tới tôi một cái, tự ngoảnh đi đối phó một bàn đầy thức ăn. "Giờ này có chỗ nào khác mở cửa hàng rồi sao? Hơn nữa tôi có bữa ăn sang miến phí, lãng phí rất đáng tiếc."

Đáng tiếc? Hắn ở gian phòng một đêm bảy tám ngàn, hắn tại sao không cảm thấy lãng phí?

Quả nhiên là con em nhà giàu, không thể với tới.

Sau khi ăn uống no say, Chung thiếu gia bắt đầu tư dâm. Muốn: "Album mới của 'Chung Ái' sắp phát hành rồi, em tôi đóng vai nữ chính trong MV thì thế nào?"

Album mới? Do mấy ngày nay bận rộn, tôi thiếu chút nữa quên mất Chung Dịch An là một ca sĩ. Chẳng trách, tôi nói đường đường một đại minh tinh như hắn không có việc gì làm hay sao lại tới tìm tôi tạo ra cái gì mà scandal, hóa ra là muốn tôi quay MV cho hắn.

Gian thương!

Trong lòng tôi hung hăng mắng hắn một câu, trong mắt lại tỏa ra kim quang: "Tiền thù lao là bao nhiêu?"

Hắn đưa ra năm ngón tay ở trước mặt tôi quơ quơ.

Ta nuốt nước miếng: "Năm Năm vạn?"

Hắn gọi lên một chút ý cười, thấp giọng nói: "Là xua tay đó."

Tôi nhất thời nổi giận: "Không trả tiền thì người nào giúp anh quay MV hả?!"

Hắn ho nhẹ một tiếng, cười tủm tỉm nói: "Tôi mời em ăn cơm."

Cút!

Tôi đang muốn lật bàn, lại nghe hắn nói: "Nói đùa thôi. Mấy thành viên của 'Chung Ái' rất tò mò về em, hôm nào đó ra ngoài gặp mặt đi."

Nhớ tới tổ hợp trai đẹp bọn họ, sắc mặt của tôi hòa hoãn một chút, thừa dịp "Ừm" một tiếng.

Nửa giờ sau, ở trong ánh mắt có thể giết chết người của Chung Dịch An, tôi bị buộc xuống xe, tiếp nhận ánh mắt hoài nghi của mọi người trong tổ kịch.

Ta cười khan nói: "Ha ha, Chung tiền bối ở trên đường đụng phải tôi, liền thuận đường cho tôi đi nhờ."

Hậu quả của hành động lần này là, chỉ cần vừa đến thời gian nghỉ ngơi, chị Đồng Đồng sẽ đã nắm tôi dùng sức lay động: "Các người thuận đường đi tới quán rượu, thuận đường thuê một phòng, thuận đường cùng nhau ăn sáng?"

Tôi lau mồ hôi một cái, hướng chị Đồng Đồng giải thích từ đầu đến cuối sự việc, sắc mặt của chị ấy mới hơi có chút hòa hoãn.

"Thật ra thì bản thân chuyện này cũng không có gì. Nhưng người bây giờ." Chị ấy chợt tiến sát về phía tôi, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Một khi bị BOSS phát hiện, rắc rối của em chắc chắn không nhỏ đâu."

Tôi còn tưởng là có chuyện gì chứ, thì ra là chị ấy lo lắng Kỳ Gia Khiêm? Tôi thờ ơ cười cười: "Hắn có thể làm gì em?"

Chị Đồng Đồng bắt chợt đưa tay nheo một cái vào hông tôi, trợn to hai mắt đe dọa: "Hắn có thể giày vò cho cái eo nhỏ của em đứt đôi!"

Tôi cười xấu xa hướng nàng nháy mắt mấy cái: "Hắc hắc, chị Đồng Đồng chẳng lẽ đã từng đích thân thử nghiệm qua rồi sao?"

"Đi chết đi!"

Hiệu suất làm việc của Chung Dịch An rất cao, buổi tối ngày thứ hai anh ta đã liên lạc xong với tất cả thành viên ban nhạc 'Chung Ái', cùng tôi định ra thời gian ăn cơm.

Mặc dù nhìn dáng dấp của Chung Dịch An cũng rất tốt, nhưng gương mặt đó lúc nào cũng lác lư trước mắt ôi khó tránh khỏi cảm thấy chán ghét. Bất ngờ có thể giành được một phiếu đi gặp toàn trai đẹp, tôi dĩ nhiên là cao hứng đến không thể phản đối.

Tôi kêu chuyên viên trang điểm dày công chuẩn bị cho tôi một bộ dạ phục màu đen. Bấy giờ rưỡi tối, tôi mang đôi giày cao gót màu đen, đeo kính đen uồn ngược bước lên xe Chung Dịch An.

Lại thấy toàn thân Chung Dịch An mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, ăn mặc rất tùy ý. Trong lòng tôi hoảng hốt, vội hỏi: "Tối nay chúng ta ăn gì?"

"Ma Lạt Thang a, thế nào, em không thích sao?"

Tôi nhất thời ngón ngang trong gió.

Giữa mùa đông ăn Ma Lạt Thang là một ý kiến hay không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi không có mặc cái trang phục ngu ngốc này. Lần nữa dưới sự yêu cầu của tôi, Chung Dịch An rút cuộc cũng chờ tôi về nhà trọ, tôi vội vàng đi lên thay một bộ quần áo thoải mái xuống.

Cũng may trên đường đi hỏi hắn một câu, nếu không đi đến đó tôi sẽ rất mất mặt cho coi. Mặc dạ phục ăn Ma Lạt Thang, thật sự quá khác nhau.

"Chị dâu!"

Tôi vừa bước chân vào cửa chính, một cậu thiếu niên nhiệt tình bổ nhào vào trước ngực tôi. Ta mạnh mẽ tự mình ổn định tinh thần đẩy cậu ta ra, chỉ thấy cái người đang ôm ấp yêu thương tôi không ai khác, chính là thành viên nhỏ tuổi nhất của "Chung ái", bông hồng lai Trung Anh đáng yêu Lý Dật Nhiên.

Đối mặt với tiểu thiếu niên năm nay vừa tròn mười tám tuổi, lòng tôi nhộn nhạo, cao hứng không biết làm như thế nào cho phải.

Chung Dịch An sau khi đỗ xe xong đi vào đây, một tay liền thoải mái nhấc lên thiếu niên đang ở trong ngực tôi cọ xát loạn xạ.

Thành thật mà nói, tôi đã từng cố ý đi tìm hiểu qua về "Chung Ái".

Ở thời điểm tôi điên cuồng mê luyến Mạnh Thần Úc đã từng truyền ra một lời đồn, nói là địa vị của Mạnh Thần Úc ở công ty giải trí Hoa Phong bị "Chung Ái" chiếm mất. Thậm chí, còn nói bởi vì cùng "Chung ái" bất hòa, nên Mạnh Thần Úc bị ngừng hoạt động một năm.

Lúc ấy tôi cực kỳ giận dữ, đem gốc rễ của bốn nam nhân của ban nhạc "Chung Ái" đào bới một lần. Thậm chí còn ác độc viết tên cùng giờ sinh của họ ra một tờ giấy, đốt.

Tôi còn ở dấn trong cho bọn hắn rất nhiều nhân tham gả trống.(Mình cũng chẳng hiểu câu này tác giả nói gì nữa, những chắc hành động này của chị rất hiểm đây)

Dĩ nhiên, chuyện này vĩnh viễn họ sẽ không biết được. Sau khi Mạnh Thần Úc quay xong phim mới bác bỏ tin đồn, tôi liền nhờ người xóa mấy bài viết kia đi.

Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được nở nụ cười tà ác.

Bốn người bọn họ nghề chính mặc dù là ca sĩ, nhưng bởi vì dáng dấp nhìn cũng rất được, là một ban nhạc thần tượng chính hiệu, cho nên bọn họ cũng thường nhận chụp ảnh quảng cáo và quay phim truyền hình. Cũng bởi như thế, tôi nhìn bọn họ đều không lạ mắt.

Vóc dáng cao nhất là tay trống, tên thật là Viên Ái Dân, nghe nói là sau khi xuất đạo người đại diện thấy tên của anh ta mang tính thần trách nhiệm quá nặng, hắn liền lấy nghệ danh là Vi Viên Ninh. Nhưng từ tên hắn lấy ra một chữ "Ái", cùng chữ "Chung" trong tên của Chung Dịch An kết hợp thành cái tên "Chung Ái".

Có chút hơi ngây ngô là hát phụ, tên là Chính Tín. Thời điểm truyền ra tin đồn bọn họ cùng Mạnh Thần Úc không hòa hợp, tôi đã từng bởi vì làm cho Chính Tín bị cảm cúm mà vô cùng xấu hổ.

Lý Dật Nhiên là Bass tay, càng là một kẻ dờ hoi. Nghe nói mẹ cậu ta là một quý tộc Anh quốc, nhưng hắn lại lớn lên ở đây.

Về phần Chung Dịch An, hắn là đội trưởng, cũng là hát chính trong đội. Trải qua đánh giá của tôi, người này mặc dù gia tài bạc vạn, nhưng phong lưu thành tính, một bụng đầy ý nghĩ xấu xa, không phải là gian dân thì chính là đạo chích, chỉ được mỗi cái xác mà thôi.

Tôi chen đến bên người Chính Tín, lúc tự giới thiệu bản thân còn không quên nháy mắt mấy cái giả bộ ngây thơ: "Tôi tên là Nhan Khinh Hàm, là fan hâm mộ của các anh a!"

Lý Dật Nhiên có vẻ thật cao hứng, vỗ tay nói: "Chị dâu, chị thích em sao?"

Tôi cười xong hai tiếng mới nói tiếp: "Các cậu tôi đều thích."

Lời vừa nói ra, trên mặt Chính Tín cùng Viên Ninh thế nhưng lại nổi lên hai rặng mây hồng khả nghi. Tên tiểu tử Chính Tín, lại còn che mặt!

Tôi không nhịn được đập Chung Dịch An một cái, cười ha ha nói: "Những người em trai này của anh quá mạnh, so với anh đáng yêu hơn nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chị dâu

Thấy Chung Dịch An nghiêm mặt không đáp lời, tôi cười càng vui vẻ hơn. Lý Dật Nhiên "Hắc hắc" cười một tiếng, hướng về phía tôi nói: "Chị dâu hôm nào đến ký túc xá của chúng em chơi đi! Em sẽ cho chị dâu xem ảnh hồi nhỏ của anh Dịch An!" Cậu ta nói xong le lưỡi một cái nhìn rất đáng yêu: "Là đọc nhất vô nhị đó nha!"

Tôi vừa định nói tiếp, đột nhiên ý thức được có cái gì đó không đúng, không khỏi vò đầu nói: "Em, Em vừa gọi chị là gì?"

Về mặt của Lý Dật Nhiên rất ngây thơ, như là chuyện đương nhiên nói: "Chị dâu a! Nếu không thì, chính là chị dâu cả!"

Tôi lau mồ hôi, hậu tri hậu giác hỏi: "Tôi có tâm tư với Chính Tín, các người đều đã biết rồi sao?"

"Phốc!"

"Phốc!"

"Ngao.!"

Cuối cùng là tiếng của Chính Tín bị đau gào lên.

Chung Dịch An vỗ vai Chính Tín, cười híp mắt nói: "Tâm tư gì, không ngại thì có thể nói ra cho mọi người cùng nhau nghe một chút được không?"

Tôi đột nhiên cảm giác được không khí không đúng, vội vàng cúi đầu nói: "Khụ, mọi người ăn cơm, ăn cơm, đừng khách khí hắc!"

Tôi chợt nhớ tới, hôm nay người trả tiền không phải là tôi, lại vội vàng nói: "Tôi ăn cơm, ăn cơm, không khách khí hắc!"

.

Trong lúc ăn cơm, mấy đệ đệ đẹp trai của "Chung Ái" chen lấn nhau gấp thịt viên vào trong bát tôi, khiến tôi cảm động cực kỳ, tôi ăn liên tục tới nỗi cả đời này tôi không muốn ăn thịt viên nữa mới để đưa xuống.

Đến lúc về, tôi liền dứt khoát vứt Chung Dịch An sang một bên, ngỏ ý muốn Chính Tín đưa tôi về.

Chính Tín nhút nhát nhìn Chung Dịch An một cái, lại nhìn tôi một cái, lộ ra vẻ mặt khó xử. Tôi vừa định buông tha cho cậu ta, lại thấy cậu ta ưỡn ngực, quyết tuyệt nói: "Tôi sẽ không để cho chị dâu thất vọng!"

Chung Dịch An cười gằn sờ soạng cơ ngực đang ưỡn cao của Chính Tín, lầm bầm nói: "Dáng dấp thực rắn chắc a, Chính Tín. Thế nào là không làm cho chị dâu thất vọng, có thể nói ra cho mọi người cùng nghe một chút được không?"

Tôi nghĩ Chung Dịch An cái người này, đúng là đầu óc hần toàn những ý nghĩ xấu xa.

Lại nói tới chuyện scandal, có lẽ bởi vì tôi ngoan ngoãn phối hợp với Chung Dịch An, nên sau đó quay phim hẳn cũng rất chiều cố tôi. Vì vậy cho dù lịch trình trong một ngày vẫn nhiều đến chết người, nhưng quá trình quay phim cũng không khó khăn lắm.

Nhưng mấy ngày nay, tâm tình của tôi không được tốt.

Ban đêm, tôi lăn qua lăn lại, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục cho ra một kết luận khiến tôi giật mình: tâm tình tôi không tốt, là bởi vì Kỳ Gia Khiêm biến mất.

Đúng vậy, không sai, là biến mất.

Tôi nghe chị Đồng Đồng nói là hần đã ra nước ngoài rồi. Lúc ấy tôi cảm thấy rất buồn và hối tiếc a, cảm thấy mình là cô cung nữ được Hoàng đế sủng hạnh, phóng túng. Loạn một đêm sau đó liền bị Hoàng đế đại nhân một cước đá đi.

Tôi suy nghĩ hồi lâu, trong lòng rõ ràng hiểu rõ sự mất mát này không phải là bởi vì tôi đã yêu Kỷ Gia Khiêm, mà là một người phụ nữ, nhất là một nữ nhân cổ hủ, đối với người đàn ông đầu tiên của mình có một loại lệ thuộc trời sinh.

Không phải cũng có một câu chuyện cũ giống như vậy hay sao, một người đàn ông dụ dỗ một cô gái lên giường, đây là lần đầu tiên của cô gái, cô gái rất xấu hổ hỏi: "Nếu như em mang thai, anh sẽ chịu trách nhiệm sao?"

Người đàn ông nói ra lời thề son sắt: "Đây tuyệt đối là biểu hiện mà mọi người đàn ông nên có!"

Cô gái lo lắng: "Anh chơi chán rồi, sẽ phản bội em sao?"

Người đàn ông nói: "Lời như thế làm anh thấy rất ghê tởm, xin em đừng bao giờ nói như vậy nữa!"

Cô gái nói: "Anh thật tốt, em muốn vĩnh viễn được yêu anh."

Sau đó, bọn họ lên giường.

Sau đó nữa, người đàn ông mặc quần áo muốn bỏ đi.

Cô gái hồi tượng lại cảnh kiều diễm vừa rồi, đỏ mặt kéo hần nói: "Anh thật tốt, em muốn vĩnh viễn yêu anh."

Người đàn ông nói: "Lời như thế làm tôi thấy rất ghê tởm, xin cô không cần nói như vậy nữa!"

Cô gái rất sợ, vội hỏi: "Anh chơi chán rồi, sẽ phản bội em sao?"

Người đàn ông không nhịn được nói: "Đây tuyệt đối là biểu hiện mà mọi người đàn ông nên có!"

Cô gái khóc hỏi: "Nếu như em mang thai, anh có chịu trách nhiệm không?"

Đáp án không cần nói cũng biết.

Đàn ông trên đời này ai chẳng giống ai, Kỷ Gia Khiêm tám phần cũng không ngoại lệ, đoạt được phụ nữ trong tay rồi liền muốn trở mặt.

Trước khi lên giường, nữ nhân là bảo vật, đàn ông nâng niu trong lòng bàn tay còn sợ tan mất. sau khi lên giường, tình hình đảo ngược.

Dĩ nhiên, với điều kiện là đôi nam nữ này không phải thực sự yêu nhau. Tôi nghĩ, nếu là một đôi nam nữ thật lòng yêu nhau, lên giường chỉ để tăng thêm tình cảm mà thôi.

Nhưng tôi cùng Kỷ Gia Khiêm hiển nhiên là không phải.

Tôi không yêu hần, hần không yêu tôi, hần chẳng qua là hứng thú nhất thời với tôi mà thôi. Chuẩn xác mà nói, năm năm trước Kỷ Gia Khiêm muốn tôi cũng là do hứng thú nhất thời, mà năm năm sau, hần chính là vì sĩ diện của hần.

Năm đó hần chắc là không ngờ được, đường đường là ảnh đế đại nhân, Kỷ gia công tử, lại bị một cô nhóc như tôi cự tuyệt.

Vì vậy năm năm sau, hần muốn hòa nhau một ván, đem tôi bắt lại. Sau khi đem tôi ăn sạch sành sanh, hần đắc ý, thỏa mãn, an ủi lòng tự ái bị tổn thương, vì vậy nhanh chóng bỏ đi.

Chỉ tiếc tôi hiểu ra thì đã quá muộn, nếu không tôi nhất định giữ vững trận địa, đánh lâu dài với hần.

Suốt nửa tháng, mặc dù thời gian quay phim rất gấp, tôi cũng không dừng lại để dừng lại là tôi lại suy nghĩ lung tung. Lúc nghỉ ngơi, chị Đồng Đồng thấy tôi giống như người mất hồn, liền mạng lắc tôi một cái, âm trầm hỏi: "Em có nghe rõ những gì chị vừa nói không vậy?"

Tôi mờ mịt nhìn về phía chị ấy hỏi: "Gi ạ?"

Chị ấy tức giận tròn mắt nhìn tôi một cái nói: "Doãn đạo diễn rất thấu tình đạt lý cho em và Chung Dịch An nghỉ, hảo hảo chuẩn bị một chút, tối mai tham gia 《 minh tinh thuyết tiến hoá 》, nhất định phải biểu hiện cho thật tốt a!"

Tôi vẫn mờ mịt nhìn chị ấy hỏi: " Ý gì vậy? Tại sao muốn em cùng đi với Chung Dịch An?"

Chị Đồng Đồng thất vọng, nhưng cũng hết cách đành phải ngồi lại giải thích cho tôi: "Em không xem chương trình giải trí sao? Đây là một trong những chương trình có tỷ lệ người xem cao nhất đó, chuyên môn đào tạo người mới. Mấy đại minh tinh trong giới giải trí hiện nay, khi mới xuất đạo hầu như đều tham dự chương trình đó. Muốn gia nhập giới giải trí cũng phải có quy củ, phải có người dẫn đường, cho nên chị cùng người đại diện của Chung thiếu gia thương lượng một chút, trước mắt ‘ Chung Ái ’ đang rất nổi tiếng, Chung thiếu gia chịu ra mặt giúp em điều đó đã là phúc của em nghe không."

Tôi oán khí trùng trùng đùng đùng nói: "Tại sao lại là Chung Dịch An? ! Em muốn Chính Tín!"

Chị Đồng Đồng xấu hổ, dừng mảnh vỡ người tôi nói: "Em yên tâm thành viên của 'Chung Á' đều sẽ tham dự."

Tôi bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vụng trộm nghĩ, 《 minh tinh thuyết tiến hoá 》 là một chương trình rất thú vị.

Hai người dẫn chương trình đều chừng ba mươi tuổi, nam thân thiện, giống như anh trai nhà bên, nữ khôi hài, giống chị gái nhà bên.

Bọn họ đem ảnh từ bé đến lớn của tôi làm thành một đoạn phim ngắn, đại khái chỉ có 10 phút mà thôi, cũng sẽ không làm cho người ta chán ghét đến đập tường.

Nhưng hết lần này tới lần khác cái người nào đó cứ ngăn đường đi của tôi. Mới phát được có mấy phút, Chung Dịch An ở phía dưới đã không nhịn được nhẹ giọng lầu bầu: "Đều là giả, khi còn bé xấu xí như vậy làm sao lớn lên lại đáng yêu thế này? Đầu óc ngốc nghếch như vậy sao lại có thể thi đậu vào một trường Đại học lớn hả? Thiên tài biên kịch? Cô ấy biết chữ không?"

Trên mấy chương trình giải trí này, Chung Dịch An có thể nói là thân kinh bách chiến, dĩ nhiên là hấn nói rất nhỏ, vừa lúc chỉ có thể để cho một mình tôi nghe thấy.

Vì vậy nói, mặc dù trong lòng tôi hận không được giết hấn, trên mặt lại vẫn phải cười như cũ lộ ra lúm đồng tiền như hoa, hết sức cảm kích nhìn cái "người dẫn đường" này.

Tôi cười, dĩ nhiên không phải chỉ là cười đơn thuần như vậy. "Ha ha" là có ý gì, bạn hiểu.

Chung Dịch An, Con mẹ nó anh là tên khốn kiếp!

Ho khan một cái, kéo xa. Tôi nói chương trình này thú vị, là bởi vì nhạc đạo của nó rất thoải mái. Sau khi xem xong phim ngắn chính là làm một loạt những trò chơi nhỏ. Từ trước đến nay tôi rất thích trò chơi hỏi đáp, nên chơi rất vui vẻ.

Tôi rút ra một đạo đề, cười híp mắt hỏi Chính Tín: "Ba của tiểu Minh có 3 người con trai, lão Đại gọi Đại Mao, lão Nhị gọi Nhị Mao. Xin hỏi: lão Tam tên gì?"

Hấn không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Tam Mao."

Tôi khẽ ním cười nói: "Sai rồi, gọi là tiểu Minh."

Chính Tín vẻ mặt thành thật, không phục lắm nói: "Tại sao tiểu Minh không thể là con gái?"

Hảo mạnh.

Cuối cùng là phần thi đồng đội, Chung Dịch An cực kỳ khinh bỉ sự thông minh của tôi, cho nên hấn để cho Lý Dật Nhiên cùng Viên Trữ và tôi ở cùng một nhóm.

Sau hai lần chung đụng cùng Chính Tín hai chúng tôi đều rất hứng thú với nhau, vì vậy đối với sự phân chia này không nhịn được giờ tay kháng nghị: "Đại ca, tại sao không để cho tôi cùng chị dâu ở cùng một nhóm?"

Lời vừa nói ra, mọi người đều vô cùng kinh hãi.

Chính Tín cái đồ ngu ngốc này, lại vẫn dùng bộ mặt vô tội nhìn tôi bán mạnh.

Chung Dịch An thấy tôi sững sờ không nói lời nào, vội vàng mở miệng giải thích: "Chính Tín gọi như vậy là bởi vì tôi cùng Nhan tiểu thư đang vào vai một đôi tình nhân, không có ý tứ gì khác."

Chị gái dẫn chương trình lại cười đến vô cùng chuyên nghiệp: "Sợ rằng đây không phải đùa mà là thật chẳng?"

"Không phải!"

"Không phải!"

Tôi cùng Chung Dịch An đồng thời mở miệng.

Đây lại biến thành "Chung Nhan" hai người tâm ý tương thông, bộ dạng này giống hệt một đôi vợ chồng.

Lúc đi ra khỏi sân khấu cả người tôi cũng co quắp, chương trình này được truyền hình trực tiếp, tôi cơ hồ có thể tưởng tượng ra fan nữ của "Chung Á" sẽ căm thù tôi như thế nào. Đáng sợ chính là bây giờ tôi còn chưa chính thức xuất đạo, ngay cả bạn bè thân thích cũng không có a!

Chính Tín ơi là Chính Tín, hồn nhiên ngây thơ hại chết người a!

Tôi đang oán niệm, chợt nhìn thấy chị Đồng Đồng ở sau cánh gà mang sắc mặt quái dị chờ tôi. Tôi kích động cực kỳ, giống như nhìn thấy người thân tiến lên kéo tay chị Đồng Đồng, gạt lệ nói: "Chị a, chị giúp em được không? Chúng ta trở về thuê mấy trăm tên vệ sĩ, cùng fan nữ ‘ Chung Ái ’ đánh một trận!"

Chị Đồng Đồng rút tay ra, lắc đầu nói: "Không cần."

Tôi mừng rỡ: "Chị đã tham gia nhóm anti-fan 'Chung Ái' rồi sao?"

Chị Đồng Đồng lo lắng nhìn tôi nói: "Chị có hai tin tức, một tốt một xấu, trước hết em muốn nghe cái nào?"

"Tốt!" Tôi không chút nghĩ ngợi nói.

Chị Đồng Đồng gật đầu một cái, sau đó vỗ lên máy tính đưa đến cho tôi xem: "Phần lớn những người hâm mộ Chung Dịch An đều rất thích em, nói bộ dáng của em thanh thuần, cử chỉ khả ái, không giống như có ý xấu gì đó với Chung Dịch An. Cho dù có cái gì đó, cũng là Chung thiếu gia nhà các cô muốn tìm bạn gái."

Tôi kích động đến thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Ta đang âm thầm cảm thấy may mắn, chợt nghe chị Đồng Đồng nói: "BOSS ở phòng chờ xem truyền hình trực tiếp, hiện tại đang trong xe chờ, muốn gặp em."

Cái tin này, khiến máu mũi của tôi thật sự chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ai là bạn giường của ai

Tôi bật lấy lỗ mũi, thấp thỏm mở cửa xe. Kỳ Gia Khiêm ngồi nghiêm chỉnh ở buồng xe phía sau, đang đóng laptop lại. Hắn thấy tôi đi lên, chỉ giường mắt liếc tôi một cái, nhàn nhạt ra lệnh: "Đóng cửa."

Tôi một tay bật mũi, một cái tay khác khó khăn đóng cửa xe lại.

Ai ngờ cửa xe vừa mới đóng, liền nghe "Ca" một tiếng, cửa bị khóa lại.

Tôi sợ hết hồn, khàn giọng hỏi: "Anh, anh muốn làm. Khụ, làm cái gì?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, đột nhiên tôi cảm thấy "làm cái gì" cái câu hỏi này thật quá dư thừa. Một khi hắn nói "yêu" thì làm sao bây giờ? Kỳ thiếu gia cực kỳ thông minh, bất kể tôi nói cái gì hắn cũng đều có thể bắt lỗi tôi.

Nhưng hắn không để ý đến câu hỏi của tôi, chỉ liếc mắt nhìn chỗ trống bên cạnh ý bảo tôi ngồi xuống. Tôi cận thận từng li từng tí nhích nửa cái mông tôi gần, ai ngờ tôi còn chưa ngồi vững, hắn đột nhiên hỏi: "Lỗ mũi của em sao vậy?"

Tôi lắc đầu một cái: "Không sao."

Đĩ nhiên là hắn không tin, đưa tay tới đây muốn mở bàn tay của tôi ra. Sức lực hắn lớn, tôi chỉ có thể đành hoàng nói: "Chảy máu."

Hắn cuối cùng vẫn mở tay của tôi ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm 2 cục giấy được nhét chặt vào lỗ mũi của tôi. Tôi biết đáng về hiện tại của tôi chắc hẳn rất buồn cười, tôi chăm chú nhìn hắn im lặng không nói gì, chờ sự phê bình của Kỳ thiếu gia.

Quả nhiên, hắn nâng cằm tôi lên, hí mắt hỏi: "Làm sao đây?" Tôi còn chưa kịp trả lời, hắn chợt tiến tới gần hơn một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: "Chẳng lẽ là được lên chức chị dâu, nên mới kích động như vậy sao?"

Tôi nhìn hàm răng trắng sáng của hắn, chợt cực kỳ sợ hãi, chỉ cảm thấy hắn sẽ cắn chết tôi. Tôi vội vàng đẩy hắn ra, lui về phía sau, thấp giọng nói: "Di truyền. Tôi giống ba mẹ tôi huyết dịch không được tốt cho lắm, mũi thường hay bị chảy máu cam."

Kỳ Gia Khiêm nghi ngờ nhìn tôi mấy giây, thấy mặt tôi không giống như là đang nói dối, nên thần sắc của hắn cũng đã hòa hoãn đi mấy phần.

Đang lúc tôi vừa mới thở phào nhẹ nhõm, tay của hắn chặt chẽ nắm cầm tôi. Hắn nâng mặt tôi lên, sau đó lấn thân tới đây, đặt lên môi tôi.

Tôi nhất thời cả kinh, ừ nha nha hỏi: "Tôi. Bộ dạng của tôi như vậy. Anh. Anh cũng có. Tâm tình sao?"

Hắn khẽ hừ một tiếng, chột hung hăng cắn lười tôi một cái. Tôi đau đến nỗi cả người run lên, theo bản năng đem miệng mở ra. Ai ngờ ta còn chưa kêu thành tiếng, hắn thế nhưng lại thừa dịp đó mà vào, hoàn toàn ngăn miệng nhỏ của tôi lại.

"Úm Úm!" Tôi hoảng sợ trợn to hai mắt, hai cánh tay cuộn lấy cổ hắn.

Tôi. Tôi không thờ được!

Tôi không phát ra được âm thanh nào cả, chỉ đành ở trong lòng hô to: giết —— người —— a!

Quả nhiên Kỷ Gia Khiêm đủ ngoan độc, hắn mới nghĩ ra một phương pháp giết người mới, gọi là hôn môi hít thở không thông pháp. Người bị hại bị bịt mũi lại, miệng bị một nụ hôn nóng bỏng che lại, sau một hồi giãy giụa không có hiệu quả, từ vong tại chỗ.

Bất quá, Kỷ Gia Khiêm là một cao thủ, hắn dừng lại cực kỳ đúng lúc. Đang ở thời điểm tôi tưởng mình sắp chết đến nơi rồi, hắn rút cục buông lỏng đôi tay, vừa được tự do tôi liền thở gấp.

Hắn vuốt môi của mình, nhìn chằm chằm đôi mắt của tôi, đè ép tức giận hỏi: "Nhan Mạch Hàm, em nói chúng ta đến tột cùng là quan hệ gì?"

Tôi cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, trong lòng kìm nén ngọn lửa không tên đang hùng hực cháy, không chút nghĩ ngợi liền hướng hắn quát: "Còn có thể là quan hệ như thế nào? Anh là boss của tôi, tôi là bạn giường của anh!"

Hắn nghe thấy lời này, đột nhiên tiến lại gần phía tôi, hai tay bắt lấy vai tôi dùng sức lắc lắc, khiến xương sườn của tôi cũng muốn nứt ra luôn. Hắn hung tợn nhìn chằm chằm tôi, giống như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. "A, tôi đây không phải boss của một mình em, có phải tôi không phải là bạn giường duy nhất của em hay không?"

Tôi cực kỳ đau, liều mạng hất ra sự kìm hãm của hắn, ngẩng đầu lên nói: "Đương nhiên không phải! Tại sao tôi phải làm bạn giường cố định của anh? Anh có phải là có bệnh rồi hay không! Vô duyên vô cớ nổi điên với tôi làm gì? !"

Thật ra thì, lúc trước hắn không tính là nổi điên, bây giờ hắn mới thực sự phát điên.

Hắn không thèm để ý đến mình đang ở nơi nào cứ như vậy kéo vấy tôi xuống, kéo tất chân của tôi xuống tới đầu gối, sau đó kéo khóa quần của hắn xuống, nhấc tôi ngồi lên đùi hắn.

Tôi sợ ngã, nên theo bản năng hai chân ôm chặt lấy hông hắn. Mới vừa làm xong động tác này, phút chốc tôi mới nhận ra hắn muốn làm cái gì, vội vàng bắt lấy cánh tay của hắn cắn một cái, ý nghĩ muốn chạy thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Cũng tại là gan của tôi không đủ lớn, cắn người chưa bao giờ cắn tới chảy máu, cho nên Kỷ Gia Khiêm vẫn không nhúc nhích.

Tôi bị dọa sợ, hắn rõ ràng mạnh hơn tôi. A! Hiện tại cơ thể tôi một chút hứng thú với việc ấy cũng không có, nếu như hắn thật sự tiến vào, tôi nhất định sẽ đau chết!

Vì vậy, tôi rất không có tiền đồ mà nhận thua: "Vạn tuế gia, nô tỳ sai rồi, cầu xin ngài tha cho nô tỳ!"

Hắn lăm lăm hai tiếng, đem tôi ôm càng chặt hơn, hai cánh tay có lực dễ dàng nhấc tôi lúc lên lúc xuống. Tôi bị thứ đồ chơi kia của hắn vuốt ve khó chịu cực kỳ, chỉ sợ hắn sẽ lập tức chen vào. Đi vào. Không phải tôi giả vờ rụt rè, nhưng mà dưới tình huống như thế này thì tôi thật sự không muốn. Rất nhục nhã a!

Thấy đáng về tự hồ không muốn buông tha của hắn, tôi thờ gấp vội vàng hét lên: "Anh, nếu anh không buông tôi ra, tôi sẽ kêu lên đó!"

Kỷ Gia Khiêm nâng lên khóe môi, lộ ra đường cong hoàn mỹ: "Cho dù em kêu đến rách cổ họng, cũng sẽ không có ai đến cứu em."

Kỷ Gia Khiêm chia đầu nhọn của hắn về phía tôi, đang lúc hắn muốn chen vào thì đột nhiên dừng lại.

Tôi giật mình nhìn hắn, cứ tưởng hắn tốt bụng muốn tha cho tôi, thì Kỷ Gia Khiêm chột cau mày nói: "Em chảy máu mũi."

Tôi sợ tới mức con người cũng muốn rút ra ngoài. Sau khi biết máu mũi giúp mình thoát khỏi nguy hiểm, tôi mừng đến phát khóc.

Thừa dịp hắn buông lỏng tôi ra, tôi liền vội vàng lui về phía sau mấy bước mặc lại quần áo tử tế. Kỷ Gia Khiêm cũng không vội vã mặc quần, hình như là bởi vì. Hắn tạm thời không mặc vào được.

Hắn đưa cho tôi một bọc khăn giấy, có chút ách nói: "Lau nhanh lên!"

Tôi gạt đầu liên tục, bịt chặt lỗ mũi lại. Đang muốn ngửa đầu về phía sau cầm máu, thì tự dưng một bàn tay mạnh mẽ đè đầu tôi xuống.

"Em ngốc sao? Bao nhiêu năm chảy máu mũi mà còn không biết cách xử lý hả?" Hắn nhẹ nhàng đỡ đầu tôi dậy, mãi cho đến khi máu mũi của tôi không chảy ra nữa mới thôi.

Cũng không biết hắn giữ vững tư thế này trong bao lâu, nhưng tôi có thể khẳng định tay của hắn nhất định là đã tê cứng rồi. Tôi cũng không hiểu tại sao, trong lòng dâng lên một hồi áy náy. Vì muốn báo đáp hắn, tôi tốt bụng chỉ chỉ quần hắn, thấp giọng nói: "Anh. Có thể mặc vào rồi."

Trong nháy mắt mắt của Kỳ Gia Khiêm hiện lên đủ loại màu sắc.

Sau khi hai chúng tôi khôi phục lại như bình thường, hấn đẩy tôi một cái, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm hai mắt lại: "Lái xe đi, đưa tôi về nhà."

Tôi nháy nháy mắt, kỳ quái hỏi: "Anh không có lái xe tới sao?"

"Ừ." Hấn thoát nhìn có chút mệt mỏi: "Tài xế của công ty lái xe tới sân bay đón tôi, vừa đến chỗ này tôi bảo anh ta về rồi. Đồng Ngôn lái xe đưa em tới đây sao? Tôi cũng bảo cô ấy về trước rồi."

"À." Tôi ngoan ngoãn xuống xe, ngồi vào ghế lái, chợt nhớ tới một chuyện quan trọng: "Hình như tôi không biết lái xe."

Kỳ Gia Khiêm: "."

Năm phút đồng hồ sau, xe chạy trên đường nhựa rộng rãi. Hiện tại đã là chín rưỡi tối, trên đường xe cũng không nhiều lắm.

Nhưng tôi vẫn rất lo lắng. Nhìn dáng vẻ của Kỳ Gia Khiêm thì hình như hấn rất mệt, tôi sợ hấn ngủ gật. Vì vậy tôi cắn răng một cái, mạnh mẽ lắc cánh tay hấn một cái "Anh không cần cố sức lái xe đâu? ! Tôi, tôi còn chưa muốn chết a!"

Xe lắc lư một cái.

Kỳ Gia Khiêm xoay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt âm trầm nói: "Em xác định em không muốn?"

Thật vất vả mới đến cửa nhà của hấn, cũng coi là hữu kinh vô hiểm. Xe vừa dừng lại hấn liền bỏ đi, một câu "tạm biệt" cũng không thèm nói. Thôi quên đi, không nói thì không nói, Vạn tuế gia đều xấu xa như vậy cả.

Sau khi tôi nhìn thấy bóng lưng của hấn biến mất ở sân, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện.

Con mẹ nó, tôi không biết lái xe a! Vứt tôi ở chỗ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a!

Tôi cũng không thể vứt xe của hấn ở chỗ này được.

Vì vậy, dưới tình huống rối rắm như này, tôi lại không có tiền đồ đi nhấn chuông nhà Kỳ Gia Khiêm.

Nhưng vô luận tôi làm thế nào, hấn cũng không mở cửa cho tôi.

Mười phút sau, tôi bắt đầu suy nghĩ đến nguyên nhân.

Có phải là hấn đang. Tức giận?

Nhưng vì sao hấn lại tức giận?

Giữa mùa đông, tôi lạnh tới không thể chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là bò vào trong xe ngồi. Tôi thò tay bật máy điều hòa, chợt sờ thấy một thứ gì đó tương tự điện thoại di động. Tôi hơi ngần ra, đây không phải là máy phóng đại thanh âm sao?

Trong lòng tôi khẽ động, nghĩ xong liền làm, cầm máy phóng đại thanh âm lên bấm vào nút mũi tên màu xanh bắt đầu diễn trò, giọng nói bi thương mềm mại: "Vạn tuế gia, người ta rất nhớ anh a!"

Tôi vừa dứt lời.

Cả vùng đất tựa hồ rung động một cái.

Cành khô lá vàng rơi đầy đất.

Cũng không có nhiều chim bay lắm.

Người có tiền ở chỗ vắng vẻ này, bốn phía đều không có lấy một bóng người, kết quả là tôi kêu to một tiếng thảm thiết thậm chí còn vang vọng thật xa.

Đang lúc tôi định kêu to lần nữa, Kỳ Gia Khiêm đột nhiên lao ra. Hấn lôi tôi vào trong phòng, nâng trán nói: "Em đến tốt cùng là yêu nghiệt phương nào."

Tôi ủy khuất vô cùng: "Anh nên đưa tôi về nhà trước a bla bla bla."

Hấn lộ ra dáng vẻ hết sức nhứt đầu, xoay người: "Tự mình đi tìm một chỗ để ngủ, sáng mai gọi Đồng Ngôn tới đón, cút đi."

". Tạ chủ long ân."

Thấy Kỳ Gia Khiêm đi lên tầng hai, tôi không dám đi lên, liền nằm xuống ghế xa lon. Nhưng không có chăn thật sự là rất lạnh. Tôi giúpwng mắt nhìn

chiếc đồng hồ mang phong cách Châu Âu để trên bàn, hiện tại là mười hai giờ đêm, Kỳ Gia Khiêm ngủ rồi sao?

Tôi không chịu nổi cái lạnh, cuối cùng lấy hết can đảm, rón ra rón rén bò lên tầng hai.

Nửa tháng trước tôi còn qua đêm ở chỗ này, đại khái vẫn có chút ấn tượng. Bên tay trái chính là phòng ngủ của Kỳ Gia Khiêm, ở giữa là phòng đọc sách, bên tay phải chính là phòng khách.

Tôi đi vào phòng khách ôm chăn đi xuống, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng. Đầu óc tôi có phải bị lư đá rồi hay không? Trực tiếp ngủ ở phòng khách không phải tốt rồi sao? Khóa cửa lại, cảm thú cũng không có cách gây khó dễ cho tôi!

Vì vậy tôi lật chăn lên chui vào trong năm xuống.

Nhưng lần qua lần lại một lúc, cơn buồn ngủ của tôi cũng đã biến mất. Tôi nằm chán lại lần qua lần lại, cũng không biết trải qua bao lâu rốt cục không nhận được nữa. Đầu tiên tôi cầm điện thoại lên đăng nhập vào QQ một lát, gần đây tôi đang sáng tác một bộ tiểu thuyết mới trên đó, cũng dứt khoát bỏ đây, chạy đến phòng sách mượn laptop của Kỳ Gia Khiêm.

Sau khi tôi mở máy tính ra bỗng nhiên xuất hiện một hộp thoại, chắc là khi tắt máy tính hẳn chưa thoát ra. Tôi đột nhiên nhớ tới lúc tôi bước lên xe, ngay lập tức Kỳ Gia Khiêm liền đóng máy tính lại, chẳng lẽ là nhìn thấy tôi tới nên mới đóng lại hả?

Chẳng lẽ hẳn đang xem phim cấp 3?

Tôi chợt nổi lên lòng hiếu kỳ, mở lại hộp thoại ban nãy.

Ai ngờ vừa nhìn thấy. Tôi rất sợ tới mức không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vai nam chính

Tôi trầm mặc hồi lâu, rốt cục không nhận được nữa liền ngoác mồm cười ầm lên.

Kỳ Gia Khiêm hẳn thật buồn cười a!

Trên một website chính thức của "Chung ái", trong một bài viết lên tiếng chúc phúc cho tôi cùng Chung Dịch An, thì có một ID là "Aaron" liên tục bình luận như sau:

"Nhan Khởi Hàm ngây thơ ở chỗ nào? Tôi thấy cô ta rất khiếm nhã a!"

"Chuông Dịch An thuộc chòm sao Sư Tử, Nhan Khởi Hàm lại thuộc chòm sao bọ cạp, bát tự của bọn họ không hợp, nên tuyệt đối không thể ở chung một chỗ! Nếu không tinh thần của Chung Dịch An sẽ bị rối loạn, nội tiết của Nhan Khởi Hàm sẽ mất cân đối."

"Sống mũi của Nhan Khởi Hàm bị dẹt, trong mắt ẩn chứa hung quang, rõ ràng có số khắc chồng."

"."

"bla bla bla."

Mà bên góc bên phải, người nào đó quên không Logout, nick ID chính là "Aaron".

"Aaron" là tên tiếng Anh của nhân vật nam chính trong phim《 Vương quốc hoa hồng 》. Cho nên tôi có thể khẳng định, người này chính là Kỳ Gia Khiêm.

Không biết tại sao, khi thấy Kỳ Gia Khiêm chửi tôi như vậy, thế nhưng tôi lại không hề cảm thấy tức giận, ngược lại cười đến đau cả bụng a. Người này bản tính chiếm giữ cũng quá nặng đi, cho nên nói tôi khắc chồng sao? ! Nếu tôi quả thật có số khắc chồng thì ngay bây giờ tôi sẽ đi cầu hôn với hắn, mặt dày mày dạn gả cho hắn, sau đó khắc chết hắn, nuốt trọn khối gia tài bạc tỷ của hắn, nuôi một đám nam sùng.

Vui quá hóa buồn. Thời điểm tôi đang YY rất vui vẻ, "Cạch" một tiếng, cửa mở ra. Kỳ thiếu gia áo ngủ phanh một nửa, có mấy phần mắt tự nhiên nhìn vào mắt tôi: "Em ở đây. Làm cái gì?"

Nếu như Kỳ Gia Khiêm biết tôi phát hiện ra hắn làm chuyện mờ ám sau lưng tôi chắc chắn sẽ cảm thấy rất xấu hổ, vì sĩ diện nên chắc chắn hắn sẽ không nói gì, nhưng nhất định sẽ âm thầm giở trò sau lưng tôi. Cho nên tôi giả bộ như cái gì cũng không biết, vẫn đậm phong khinh nói: "Em không ngủ được, định viết kịch bản một lát."

Anh mắt Kỳ Gia Khiêm đột nhiên khẽ động, tựa hồ muốn nói cái gì, muốn nói rồi lại ngừng. Hắn không đi vào, chỉ nhàn nhạt nói: "Tôi có xem qua thời gian biểu của em, trước mười giờ sáng ngày mai em không có cảnh diễn nào. Năm giờ em phải thực giấc cho tôi, trước sáu giờ gọi Đồng Ngôn tới đây đưa em đến công ty. Có một hội nghị quan trọng, em nhất định phải tham gia."

Tôi nhin cười đến đau cả bụng, sợ mình một không cẩn thận cười thành tiếng. Nghe Kỳ thiếu gia phân phó, tôi chỉ gật đầu liên tục, không dám nói thêm gì nữa.

Kỳ Gia Khiêm lại nghi ngờ: "Tại sao em lại ôm bụng?"

Tôi lau nước mắt tràn ra nơi khóe mắt, khô sờ cau mày nói láo: "Em Di cả (Kính nguyệt nha) của em tới rồi!"

Kỳ Gia Khiêm hơi chậm lại, không có nói thêm gì nữa liền đóng cửa lại. Tôi mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cửa lại bị mở ra. Cả người tôi giật mình một cái, cảnh giác nhìn hắn.

Ánh mắt của hắn mơ hồ lộ ra sự nguy hiểm: "Sau này cấm em không được nói dối tôi. Lúc này trên xe tôi rõ ràng nhìn thấy.....Chưa đến."

Tôi: "Anh không hiểu, bà ấy đang đi trên đường."

Kỳ Gia Khiêm "."

Tôi cảm thấy mình nên trở thành tiên tri thì đúng hơn đó Điều tại cái miệng tôi nói di cả đang trên đường đến, kết quả sau một đêm, di cả thể nhưng lại tới thật!

Tôi cảm thấy nếu như tôi cứ như vậy mà rời đi, để lại chiếc ga giường dính máu, Kỳ Gia Khiêm nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống tôi. Vì vậy. Năm giờ sáng, tôi quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù gõ cửa phòng Kỳ Gia Khiêm.

Bất ngờ là, Kỳ gia khiêm đã dậy rồi, lúc này hắn đang ngồi ở mép giường đọc sách.

Hắn ngược mắt nhìn thoáng qua tôi một cái liền thu hồi tầm mắt, tiếng nói lộ ra vẻ lười biếng lúc sáng sớm: "Nơi này không có quần áo cho em tắm rửa, lần sau mang mấy bộ đến đây đi."

"Em"

Hắn khẽ cau mày, có phần không kiên nhẫn nói: "Quên đi, tôi sẽ gọi người đi mua cho em, nhanh đi gọi Đồng Ngôn tới đón em đi."

"Em" Tôi cắn cắn môi, áp a áp ứng nói: "Di cả của em tới. Lần này, lần này là thật!"

Lông mày của Kỳ Gia Khiêm chau lại, để sách xuống nhìn về phía tôi: ". Rồi sao?"

Về mặt tôi đau khổ hỏi: "Mấy giặt quần áo ở đâu?"

Kỳ Gia Khiêm rất bất đắc dĩ thờ hất ra một hơi, nhấc chân lên bước xuống giường."Quên đi, chúng ta đi tắm đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên."

Đợi chút. Chẳng lẽ lần trước khi tôi cùng hắn...khiến máu bị dính vào ga giường, cũng chính hắn là người đã tắm cho tôi sao? Không phải chứ?

Thấy hắn đã ra khỏi cửa phòng, tôi vội vàng kéo hắn, yếu ớt nói: "Chờ một chút."

Kỳ Gia Khiêm cúi đầu nhìn tôi, hơi híp một cái mắt: "Còn chuyện gì nữa?"

Tôi liếm liếm môi, nhẹ giọng hỏi: "Chỗ này của anh.có băng vệ sinh không?"

Cổ họng của Kỳ Gia Khiêm khẽ động, dáng vẻ giống như đang rất nhẫn nhịn vậy.

Tôi ý thức được mình đang hỏi một vấn đề rất nhạy cảm, vì vậy đổi cách hỏi khác: "Không phải anh rất thân thiết với bà ngoại hay sao? Không phải lần trước anh cũng lấy ra áo lót của người già hay sao? Ý của em là, anh có cất giấu băng vệ sinh của bà ngoại anh hay không thôi? Mặt bông hay mặt lưới không quan trọng, có thể sử dụng được là được rồi!" (Chị này hài hước dã man :3)

Kỳ Gia Khiêm đẩy tôi ra, thanh âm có chút mơ hồ: "Trước khi bà ngoại tôi qua đời thì đã sớm không còn dùng đến thứ đó rồi."

.

Sáu giờ sáng, tôi chạm mặt chị Đồng Đồng trước cửa nhà Kỳ Gia Khiêm. Về mặt chị Đồng Đồng mập mờ nhìn tôi, bắt đầu trêu ghẹo: "Tối hôm qua ở cùng BOSS có phải rất mất hồn đúng không? Chị không phải đã khuyên em nên cách Chung Dịch An xa một chút rồi đó sao."

Tôi rất nghiêm túc nói cho chị ấy biết: "Em cùng anh ấy cái gì cũng không làm, không tin em cởi quần cho chị xem, cả người em bây giờ toàn là máu a!"

Chị Đồng Đồng không thèm để ý đến tôi quay người thắt dây an toàn, tỏ ý không tin.

Tôi gấp đến độ muốn khóc: "Chị, chị có băng vệ sinh không? Giấy vệ sinh cảm cự không nổi a."

Sáu rưỡi, tôi cùng chị Đồng Đồng bước vào phòng họp. Nhân viên của Tinh Huy làm việc vô cùng chăm chỉ, vì để phối hợp với lịch trình hàng ngày của những nghệ sĩ như chúng tôi mà thường xuyên phải tăng ca. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là, hôm nay chỉ có một mình tôi tham dự hội nghị này.

Chào hỏi xong, giám đốc Trần phòng kế hoạch dẫn đầu hỏi: "Nhan tiểu thư, nghe nói khi cô học đại học thì ngành học của cô là biên kịch đúng không?"

Tôi sững sờ gật đầu.

Giám đốc Trần hòa ái cười nói: "Lúc trước khi làm kế hoạch cho Nhan tiểu thư tôi tình cờ nhìn thấy tác phẩm của cô, trong đó có một bộ tiểu thuyết là 《Ham mê vui thích trong khi say》tôi cảm thấy rất thú vị. Mấy ngày vừa rồi tôi đã bàn bạc một chút với mọi người, cảm thấy công ty có thể đầu tư vào dự án này, chuyển thể nó thành một bộ phim truyền hình. Về phần người đảm nhận vai nữ chính, thì Nhan tiểu thư là người thích hợp nhất. Nhưng không biết ý của cô thế nào?"

Cả người tôi run lên, giống như bị sét đánh vậy.

Này. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Biến tác phẩm của tôi thành phim truyền hình, còn để cho tôi tự mình đảm nhận vai nữ chính, con mẹ nó đây không phải là mơ ước khi còn trẻ của tôi hay sao!?

Tôi run rẩy nói năng lộn xộn: "Tôi. Tôi. Tôi tôi tôi."

Giám đốc Trần hết sức hòa ái nhìn tôi, kiên nhẫn hỏi: "Hà?"

Tôi kích động cực kỳ: "Giám đốc Trần năm nay ông bao nhiêu tuổi? Đến năm mươi chưa? Tôi, tôi nhận ông làm cha nuôi có được không? ông chính là cha mẹ tái thể của tôi a!"

Nụ cười trên mặt giám đốc Trần cứng đờ.

Dưới gầm bàn chị Đồng Đồng đưa tay hung hăng nhéo vào đùi tôi một cái. Tôi đau đến nỗi hít vào một ngụm khí lạnh, bỗng nhiên chị ấy ghé vào bên tai tôi cảm hận nói: "Em nói linh tinh cái gì vậy! Giám đốc Trần người ta tuổi trẻ tài cao, năm nay mới ba mươi lăm tuổi, vẫn còn độc thân a!"

Vì vậy tôi liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sau đó, chúng tôi bàn bạc kỹ càng về kế hoạch chuyển thể 《Ham mê vui thích trong khi say》và sắp xếp lịch làm việc của tôi. Nhưng trước khi《Dục sắc》đóng máy thì tôi không có cách nào nhận thêm một bộ mới được, bởi vì dù sao tôi cũng không được đào tạo chuyên nghiệp, đối với công việc đóng phim cũng chưa quen thuộc lắm.

Theo như kế hoạch, thì cuối năm《Dục sắc》sẽ đóng máy, bộ phim sẽ được công chiếu vào dịp năm mới. Sau đó mất hai tháng để quảng bá bộ phim. Bộ phận kế hoạch quyết định trong thời gian này sẽ tìm kiếm dàn diễn viên cho《Ham mê vui thích trong khi say》.

Lúc gần chín rưỡi, chị Đồng Đồng tỏ ý chúng tôi phải đến phim trường ngay. Giám đốc Trần tốt bụng bày tỏ hiểu, Nhưng trước khi chúng tôi rời đi, anh ta chợt vỗ đầu một cái lắc lắc đầu nói: "Xem đầu óc của tôi này, có một việc quên chưa nói."

Tôi nhìn nụ cười vô hại của anh ta, trong lòng chợt sinh ra một cổ dự cảm bất thường.

Quả nhiên.

"Công ty chúng ta kỳ vọng rất lớn vào《Ham mê vui thích trong khi say》. Không chỉ bởi vì đây là bộ phim cổ trang đầu tiên mà công ty đầu tư từ khi thành lập tới nay, mà còn. BOSS dự định sẽ tái xuất."

Chân tôi mềm nhũn, chỉ cảm thấy trước mắt tôi sắp ngất đi: "Cái này.....là có ý gì?"

Nụ cười của giám đốc Trần hiện ra rất chói mắt: "Chính là anh để đại nhân của chúng ta muốn tái xuất, tham gia diễn《Ham mê vui thích trong khi say》!"

Tôi bắt được cánh tay của chị Đồng Đồng, trong lòng ôm một tia may mắn: "Anh ấy muốn góp mặt để tăng tỷ lệ người xem phim sao?"

Giám đốc Trần lắc đầu một cái, trong mắt hiện ra sùng bái: "Lấy thân phận của BOSS chúng ta dĩ nhiên là muốn đảm nhiệm vai nam chính! Hẳn chính là mỹ nam chủ hoàn hảo nhất."

"Không muốn!" Trước lúc giám đốc Trần rơi vào thế giới của anh ta, tôi kiên quyết nói: "Tôi là biên kịch, tôi biết người nào thích hợp diễn vai nam chính nhất. BOSS anh ấy mới chỉ diễn qua một bộ phim huyền huyền, anh ấy không thích hợp để diễn phim cổ trang! Nếu như anh ấy muốn tái xuất, sẽ có tác phẩm tốt hơn thích hợp với anh ấy!"

Giám đốc Trần hết sức kinh ngạc nhìn tôi, sững sờ hỏi: "Kia. Nhan tiểu thư cảm thấy người nào thích hợp?"

Tôi đứng thẳng nhìn về phía anh ta, gằn từng chữ nói: "Công ty giải trí Hoa Phong, Mạnh, Thần, Úc."

.....

Trên đường tới phim trường《 Dục sắc 》, vẻ mặt chị Đồng Đồng vô cùng u ám, khí thế trang nghiêm giống như "Gió thổi mưa giông trước cơn bão".

Tôi cũng biết rõ mới vừa rồi mình quá kích động, không nên trực tiếp tỏ vẻ không tin tưởng Kỳ Gia Khiêm như vậy. Nhưng không thể tưởng tượng được khi làm việc cùng Kỳ Gia Khiêm sẽ có cảm giác gì nữa!

Hơn nữa tôi nói cũng không phải là nói láo. Tôi đã xem qua《 Vương quốc hoa hồng 》, năm đó quả thực tôi cảm thấy Đại Tể Ti một thân áo đen ốm yếu rất tuần tú, nhưng không có nghĩa là Kỳ Gia Khiêm sẽ thích hợp với vai nam chính này.

Tôi biết rằng, trong đầu Kỳ Gia Khiêm thật ra thì cũng rõ như kiếng, không có người nào thích hợp hơn Mạnh Thần Úc.

Nhưng hấn làm như vậy. Đến tột cùng là vì cái gì?

Trầm mặc hồi lâu, chị Đồng Đồng cuối cùng cũng mở miệng: "Tiểu Hàm, chuyện lần này là em không đúng, buổi tối trở về nói lời xin lỗi với BOSS đi."

Ta nín thở nói: "Nói xin lỗi thì có thể, nhưng em phải khuyên anh ấy một chút, nhân vật này thật sự không hợp với Kỳ Gia Khiêm a!"

Chị Đồng Đồng thờ dài một hơi, lắc đầu nói: "Quên đi, chị đành làm người ác vậy, chị dứt khoát nói cho em biết, cho dù bị mắng chửi hay đánh đập chị cũng nhận. Em thật cho là fan hâm mộ của ‘ Chung Ai ’ thật sự thích em sao? Em có nhớ lần trước ở phim trường fan hâm mộ của 'Chung Ai' chửi bới em điên cuồng thế nào không? Thật ra thì những bình luận kia, những bình luận phía trên đều là do BOSS cho người làm, bình luận thật sự của fan hâm mộ 'Chung Ai' đều bị dôn xuống."

Trong lòng tôi đột nhiên khiếp sợ.

Chị Đồng Đồng thả chậm tốc độ, giọng nói cũng nhu hòa đi mấy phần: "BOSS sợ em mới xuất đạo dư luận đã gây bất lợi cho em, cho nên tốn rất nhiều công sức tạo điều kiện thuận lợi cho em. Lần này hấn xuất ngoại không phải bởi vì chuyện gì khác, chính là tự mình đi Ai Cập mời đạo diễn phim cổ trang nổi tiếng Trần Dương trở về, cũng chỉ vì muốn thành toàn giấc mơ cho em."

Tất cả lời nói của tôi đều bị ngăn ở khóe miệng.

Mẹ nó. Đây là chuyện gì a? Tại sao chỉ trong một đêm, Kỳ Gia Khiêm từ một đại sắc lang đang chơi trò quy tắc ngầm với tôi, đột nhiên biến thành nam chính dịu dàng trong mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình đây?

Ở đây chắc chắn có gì đó không đúng? !

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thú tội....

"CUT!"

Thấy Doãn đạo diễn cau mày nhìn về phía tôi, tôi biết mình lại NG(cảnh hồng) rồi. May mà tính tình Doãn đạo diễn không đến nổi tệ, ông chỉ lắc đầu một cái nói: "Mọi người nghỉ một chút đi."

Tôi xấu hổ ngồi chồm hổm ở góc tường.

Sau khi Chung Dịch An trang điểm xong liền tiến lại phía tôi dạy bảo: "Lúc em cởi quần áo của tôi thì phải nhanh lên một chút, không cần nghĩ ngợi quá nhiều."

Tôi cúi đầu lên tiếng: "Ừm."

Bỗng nhiên hấn chợt đưa tay về phía tôi, giọng nói giống như đang dỗ dành một con chó nhỏ: "Xem ra em có chút không tập trung Sao vậy, quan hệ của chúng ta được mọi người công nhận, em vui mừng thế sao?"

Đều do hấn đều do hấn đều do hấn.

Mặc dù trong lòng tôi tràn đầy oán niệm, nhưng ngoài miệng vẫn rất ngoan ngoãn trả lời: "Vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến mức thấy máu"

Hấn thờ dài, gật đầu nói: "Đúng vậy a, nghe nói tối hôm qua em vừa bước ra khỏi phòng ghi hình thì chảy máu mũi, xem ra phải tặng em ít thuốc bồi bổ

rồi."

Hắn quả thực muốn giúp tôi bồi bổ.

Hắn đưa cho tôi Là nhân sâm gà trống a!

12 giờ 38 phút đêm, tôi ôm chó cưng "Thiên Thiên" vùi mình trên ghế sofa xem TV, màn hình TV đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của Chung Dịch An. Tôi sợ hết hồn, bò dậy nhìn kỹ, thì ra là nửa đêm phát lại tin tức về "Chung Ái".

Chính Tín đang ngỡ ngàng giải thích vì sao hắn gọi tôi là chị dâu, nhưng càng tỏ lại càng đen. Về phần Chung Dịch An cái người này, hắn, hắn nghiêm trang nói: "Nhan tiểu thư là một diễn viên mà tôi rất chờ mong nha."

Khi bị hỏi chúng tôi có phải lâu ngày sinh tình rồi hay không, khuôn mặt Chung Dịch An thiện lương cười nói: "Hử? Tôi thật ra không có gì, còn về phần Khôi Hàm cô ấy có tình ý với tôi hay không thì tôi không rõ lắm."

Người xem xôn xao, đều nghĩ là tôi đang giả vờ ngây thơ, thực tế trong lòng đã sớm có tình ý với Chung Dịch An rồi.

Chung Dịch An thấy thế liền vội vàng lắc đầu "Giải thích" nói: "Đùa thôi, thật ra thì hứng thú của Nhan tiểu thư không phải nam nhân."

Những fan hâm mộ khi nghe xong câu này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng là, giọng điệu này tôi nuốt không trôi nha!

Đầu tiên là vợ của Doãn đạo diễn tới phim trường thăm dò tôi sau đó bà mới buông lỏng cảnh giác.

Còn có Chu Duệ Vũ bắt đầu tránh không nói chuyện với tôi nữa, cả ngày làm ra một bộ như tôi đang thèm khát cô ta lắm ý.

Sau đó lại đến chị Đồng Đồng nghĩ ngờ tôi nam nữ đều xoi sạch, không chịu thay quần áo trước mặt tôi.

.

Tôi rất muốn ôm Thiên Thiên nhà tôi lên TV, giờ chó đực nhô lên cao rồi hô to một tiếng: "Thật ra thì thứ mà tôi hứng thú không phải là người a!"

Đối với tình trạng lần này, chị Đồng Đồng bắt đầu đưa ra một chủ kiến cùi bắp. Tôi biết là chị ấy vì quan tâm tôi nên mới làm vậy nhưng chị ấy nói

"Em bàn bạc trước với BOSS một chút, đưa mối quan hệ của hai người ra ngoài ánh sáng đi. BOSS cũng chưa từng thừa nhận trước giới truyền thông là hắn đã có bạn gái nha, nếu như thành công, rất có thể em sẽ được gả vào nhà giàu nữa đó."

Mặt tôi hiện đầy hắc tuyến, học dáng vẻ híp híp mắt của Kỷ Gia Khiêm: "Ra ánh sáng cái gì? Lên đó nói cho mọi người biết CEO kiêm tổng giám đốc của công ty giải trí Tinh Huy đang chơi trò quy tắc ngầm với em sao? Hay là nói em vì tiền nên chấp nhận làm bạn giường của anh ta?"

Chị Đồng Đồng kéo hai bàn tay của tôi, lắc đầu nói: "Tại sao phải nói khó nghe như vậy? Vừa gặp đã yêu, duyên phận quyết định ba đời gì đó, em cứ tùy tiện bịa ra một chút a!"

Tôi yếu ớt nói: "Kỷ Gia Khiêm sẽ không đồng ý đâu, chúng ta nói thì hay lắm. Nhưng nếu như bị anh ta phát hiện thì anh ta sẽ giết chết em mất! Lần trước ở biệt thự tập huấn em chỉ để cho Chu Duệ Vũ thấy em lên xe của anh ta thôi, mà anh ta đã bỏ em lại ở ngoại ô hoang vắng rồi."

Chị Đồng Đồng khuyên nhủ: "Em cứ thử một chút đi, nếu không cái vấn đề giới tính này sẽ gây rất nhiều phiền phức cho em đấy."

Tôi suy tính hồi lâu, cảm thấy coi như không vì chuyện này, thì chuyện vai nam chính trong《Ham mê vui thích trong khi say》cũng phải bàn bạc với hắn một chút, vì vậy dưới ánh mắt mong chờ của chị Đồng Đồng tôi nặng nề gật đầu một cái.

Tôi lấy điện thoại di động ra, gửi cho "Ông nội" một cái tin nhắn: "Anh yêu, tối nay có rảnh không? Em ở bên trong phòng trang điểm của công ty, có thể gặp mặt được không?"

Chị Đồng Đồng liếc nhìn màn hình di động của tôi một cái, che răng nói: "Quá chua! Lại còn gọi anh yêu cơ đấy!"

Tôi bĩu môi nói: "Anh ta âm thầm để cho em tự gọi tên anh ta, nhưng gọi Kỷ Gia Khiêm có vẻ không tôn trọng lắm, gọi là Gia Khiêm chị không cảm thấy còn đáng sợ hơn sao?"

Chị Đồng Đồng gật đầu một cái, rất hiếm khi có cùng quan điểm với tôi.

Ước chừng một tiếng sau Kỷ gia Khiêm cũng chưa trả lời tin nhắn của tôi, đang lúc tôi không chờ được nữa muốn đến thẳng nhà hắn, thì đột nhiên hắn lại gọi điện thoại tới đây. Tôi hơi kinh hãi, vội vàng cầm điện thoại lên lui vào trong góc.

Âm thanh Kỷ Gia Khiêm giống như gần trong gang tấc: "Không cần trốn, giờ này mọi người đều tan việc cả rồi."

Tôi nhún vai nói: "Nhân viên của Tinh Huy bị anh áp bức thành thói quen rồi, tăng ca là chuyện thường xuyên xảy ra nha."

Tôi vừa dứt lời, thanh âm của Kỷ Gia Khiêm lại vang lên bên tai: "Em sợ người khác nhìn thấy đến vậy sao?"

Tôi nhúc nhích, có chút chột dạ cười nói: "Đây không phải là vì thanh danh của anh sao? Em, thật ra thì em ước gì toàn bộ người trên thế giới này biết được mối quan hệ của đôi cậu nam nữ chúng ta nha!"

"Miệng chó không khạc ra được ngà voi." Kỷ Gia Khiêm chợt xuất hiện ở sau lưng tôi, một bộ dáng rất bất đắc dĩ, lôi kéo tay áo tôi tiến vào trong thang máy.

"Anh, anh." Tôi chỉ vào hắn, lời lẽ đành thép nói nói: "Ban ngày ban mặt, anh thế nhưng lại."

Tôi còn chưa nói xong, hắn thế nhưng lại đem đầu hắn dựa vào đầu tôi. Toàn thân của tôi cũng cứng lại, trong đầu trống rỗng, cảm giác duy nhất còn sót lại chính là hắn đang phả hơi nóng lên trán tôi, ngứa ngứa.

Hắn chỉ nói một chữ: "Mệt mỏi."

Sau đó ấn thang máy lên tầng 26, hắn cũng không để ý đến tôi nữa, liền lấy tư thế quý dật như vậy dựa vào người tôi.

Lúc đi ra khỏi thang máy, hắn quần áo chỉnh tề, tư thái ưu nhã.

Lúc đi ra khỏi thang máy, cột sống thất lưng của tôi đau nhức, chặt vật không chịu nổi.

Tôi tiếp tục giả vờ dè dặt: "Anh đưa em vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?"

"Bàn chuyện công việc cũng có thể đi mà." Hắn đẩy mạnh tôi vào phòng, thuận tay khóa trái lại.

Tôi liếc hắn một cái, lớn tiếng vạch trần hắn: "Bàn chuyện công việc tại sao phải khóa cửa?"

Hắn nhẹ nhàng véo mặt tôi một cái, mơ hồ mỉm cười: "Đồ ngốc, muốn cải cách sản xuất thì hai người là được rồi."

Tôi lầm bầm nói: "Sức lực sản xuất của Kỷ thiếu gia chắc hẳn rất lớn?"

Hắn ngồi xuống chiếc ghế lớn ở đằng sau, ngược mắt lên nhìn tôi, nhàn nhạt nói: "Năng lực anh như thế nào, em không phải đã đích thân trải nghiệm rồi sao?"

". Vào vấn đề chính đi."

"Được rồi." Hắn khoanh hai tay trước ngực, ung dung nhìn tôi rồi hỏi một câu: "Khó có dịp em chủ động đến tìm anh, muốn nói cái gì?"

Tôi cảm thấy bất kể là cùng hắn thảo luận về chuyện công khai hay không công khai mối quan hệ của chúng tôi hay là vấn đề vai nam chính trong 《Ham mê vui thích trong khi say》, thì chắc chắn Kỷ Gia Khiêm cũng sẽ rất nóng vội. Cho nên tôi dự định làm nèn một chút, coi như là phòng ngừa chu đáo: "Cái đó, kinh nguyệt của tôi tới rồi, anh cũng biết mà."

Khỏe miệng Kỷ Gia Khiêm rụt rụt, nhú mồm nói: "Cho nên? Em tới đây chính là để nói với anh câu này?" Tôi đang muốn giải thích, nhưng hắn lại không cho tôi một chút thời gian nào, vẻ mặt giễu cợt nói: "Nếu là đau bụng kinh, vậy thì tìm bạn trai chính thức của cô dẫn cô đi bệnh viện đi."

Trải qua thời gian dài chung sống cùng Kỷ Gia Khiêm tôi đại khái cũng hiểu được, Kỷ Gia Khiêm thích mềm không thích cứng, chỉ cần tôi nghe lời hắn, lấy lòng hắn, hắn sẽ đối xử với tôi không tệ. Vì vậy tôi đứng dậy tiến về phía hắn, mặt dày mày dạn ôm lấy cánh tay của hắn cọt cọt nói: "Nói cái gì đó? Tâm tư của em với anh, chẳng lẽ anh còn không biết sao?"

Chính Tín, thật xin lỗi, tôi phản bội anh rồi. Vốn dĩ đây là lời mà tôi muốn nói với anh, tôi lại đi nói với người khác.

Hắn thuận thế kéo tôi ngồi trên đùi của hắn, ngắm nghía đầu ngón tay của tôi. "Tâm tư gì, em không nói tôi làm sao anh biết được?"

Tôi che dấu lương tâm nói: "Kỷ Gia Khiêm tiên sinh. Trong lòng em rất mến mộ anh nha, mãnh liệt giống như đi cả a !"

Động tác của hắn cứng đờ, thấp giọng nói: ". Có thể đổi cách so sánh khác không?"

"Éc." Tôi nghĩ nửa ngày, vò đầu nói: "Nói như thế, thời gian ở cùng một chỗ với anh em giống như tìm được chiếc quần chữ đinh vừa xinh đẹp lại vừa thoải mái. Khụ, được rồi, nếu anh không thích cách so sánh này, em có thể đổi lại. Nhưng anh có thể không cần dùng ánh mắt đó. Nhìn em được không?"

Kỷ Gia Khiêm thu hồi ánh mắt, giọng nói nhàn nhạt: "Ánh mắt của anh không sai, em diễn càng ngày càng tốt, bộ phim tiếp theo chắc chắn sẽ đạt doanh thu rất cao."

Tôi bị hắn vạch trần không thương tiếc, khó tránh khỏi sẽ có mấy phần xấu hổ: "A, ha ha. Phải không? Nhưng em làm sao dám diễn kịch trước mặt ông vua điện ảnh là anh chứ? Lấy trí lực của em, đóng phim cùng Kỷ thiếu gia sợ là có mấy phần khó khăn đi?"

Thân thế Kỷ Gia Khiêm hơi cứng đờ, buông lỏng tay của tôi ra, trong lời nói mơ hồ cất giấu nguy hiểm: "Quên đi, em không cần suy nghĩ xem nên nói thế nào với tôi nữa, tôi đã nghe nói. Thế nào.....em chính là không muốn đóng chung với tôi đúng không?"

Tôi không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nghiêng đầu nói với hắn một câu: "Em hận Mạnh Thần Úc, anh cũng biết mà."

"Cho nên? Em muốn tôi trở thành công cụ cho em báo thù sao?" Hắn nghiêng đầu chăm chú nhìn tôi, trên mặt thế nhưng lại mơ hồ hiện ra vẻ mệt mỏi: "Không cần diễn trò trước mặt tôi, nói ý nghĩ thật sự của em đi. Dù nói hận là biểu hiện cực đoan của yêu, bây giờ em có thể xác định em không yêu hắn ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giai đoạn cao trào

Nếu muốn tôi nói ra tình cảm của mình với Mạnh Thần Úc là như thế nào, trong lúc nhất thời tôi quả thật không nói được. Tôi thích hắn như trên TV, nhưng lại cực kỳ chán ghét hắn ở ngoài đời.

Nhưng tôi rất rõ ràng chính là, trong lồng ngực tôi bây giờ đang đè nén một cỗ phiên muộn. Trước khi khạc được nó ra khỏi miệng, tôi không có biện pháp yêu thêm bất kỳ ai nữa.

Cho nên, vì tôi cũng là vì chồng tương lai của tôi. Trước hết tôi phải đi qua cửa ải Mạnh Thần Úc này đã.

Tôi cắn cắn môi, tức giận nói: "Hiện tại em chỉ muốn thắng hắn ta. Em muốn đem tất cả những đau khổ mà em từng phải nếm trải trả lại cho hắn, để cho đại minh tinh tự cao tự đại như hắn phải quỳ gối trước mặt em!"

Kỷ Gia Khiêm trầm mặc hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Vai nam chính anh nhất định phải đóng."

Thấy hắn không chịu lùi bước, tôi có chút thất vọng cúi đầu.

Hắn đưa tay nâng đầu tôi lên, buộc tôi phải nhìn hắn. "Nhưng mà, anh sẽ mời Mạnh Thần Húc đóng vai nam phụ."

"Cái gì? !" Tôi cực kỳ kinh ngạc: "Với tính cách của Mạnh Thần Húc, hắn làm sao có thể đồng ý?" Tôi mãnh liệt hoài nghi Kỷ Gia Khiêm đang muốn lừa gạt tôi.

"Tiểu Hàm. Em phải học cách tin tưởng anh." Hắn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nói.

Tôi bị cảm động.

Nhớ lại những cử chỉ tốt đẹp của hắn mấy ngày nay. Cho nên, tôi tạm thời tin tưởng hắn một lần.

Huống chi đây là lần đầu tiên hắn gọi tôi bằng cái tên buồn nôn như vậy.

Tôi bị hắn làm cho đầu óc rối bời quên nói tới chuyện có công khai mối quan hệ của hai chúng tôi hay không. Ngày hôm sau chị Đồng Đồng chỉ rống lên với tôi một câu sau đó cũng không nói gì nữa. Dù sao Kỷ Gia Khiêm sống hai mươi sáu hai mươi bảy năm cũng chưa bao giờ công khai có bạn gái, với trình độ của tôi mà nói. Để hắn thừa nhận có quan hệ với tôi quả thực có chút khó khăn.

Hơn nữa,《 Dục sắc 》đang bước vào giai đoạn quay phim nước rút. Tôi và chị Đồng Đồng đều lu bù vì công việc.

Trong phim có một cảnh là, sau khi nữ chính chuyển đến ở nhà nam chính, bởi vì hiểu lầm nam chính có người phụ nữ khác ở bên ngoài nên đã xảy ra tranh cãi âm ỉ. Thanh Huỳnh là một đứa trẻ nóng nảy, dưới cơn nóng giận liền nói muốn chia tay với La Dĩ Huân. Mà La Dĩ Huân là một soái ca nhà giàu buồn vui thất thường, mặc dù trong lòng hắn rất yêu Thanh Huỳnh tài hoa, nhưng bởi vì lòng tự ái quá lớn nên đã không giữ cô lại.

Thanh Huỳnh chạy ra khỏi nhà của hắn. Cô từ nhỏ đã bị hen suyễn, kích động một chút cũng sẽ phát bệnh. Nhà của cô ở cách đó không xa, cho nên cô định về nhà uống thuốc.

Mẹ không có ở nhà. Thanh Huỳnh từ nhỏ đã bị mẹ đề hành hạ dã man, nên tình cảm hai người cũng không sâu đậm gì. Sau khi cô uống thuốc xong lại có cảm giác buồn ngủ, thời điểm nửa mê nửa tỉnh lại thấy cha dượng bò lên trên giường mình.

Cô phản kháng, cô giãy giụa. Nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, cô đánh không lại sức lực của cha dượng, áo bị kéo ra.

Đang lúc kịch liệt, cửa bị mở ra, thì ra là mẹ đã trở về.

Bà là người đã đẻ ra cô, nhưng lại giờ tay cho Thanh huỳnh một cái tát, nói cô không biết xấu hổ.

Thanh Huỳnh chỉ cảm thấy hoang đường cực kỳ, không nói gì, chỉ mặc lại quần áo rồi khỏi nhà.

Khí trời rất lạnh. Ánh mắt của cô, lòng của cô cũng càng ngày càng lạnh.

Cô dọc theo đường cái đi rất lâu, từ từ nghĩ thông suốt một số chuyện. Cô yêu La Dĩ Huân, cô không nên vì một tin nhắn mà nghi ngờ hấn.

Trương Tiểu Nhân đã từng nói qua: "Chúng ta để xuống tôn nghiêm, để xuống cổ chấp, để xuống cá tính, cũng chỉ vì không bỏ được một người."

Thanh Huỳnh không bỏ được hấn. Trên thế giới này cũng chỉ có một mình hấn đối xử tốt với cô như vậy.

Cô chạy về nhà hấn.

Ai ngờ La Dĩ Huân bởi vì đang tức giận, nên hung hăng cự tuyệt Thanh Huỳnh. Hấn nói rất nhiều lời trái lương tâm, tỷ như hấn đã chán ghét cô rồi, cho tới bây giờ cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi vân vân.

Thanh Huỳnh ngẩng đầu nhìn hấn. Người đàn ông này thân cao, tướng mạo tốt, trên người từ đầu đến chân mặc toàn là hàng hiệu.

Mà cô chỉ là một nữ sinh cấp 3 đã nghỉ học, với hai bàn tay trắng tự do sáng tác.

Cô dứt khoát xoay người rồi đi để che dấu nội tâm tự ti.

Cô đi về phía trường học, cô rất chán ghét nơi này, nhưng lại bởi vì La Dĩ Huân mà trở lại. Nhưng cô không đi về phía phòng học, mà leo lên sân thượng.

Cô không quên được cái tát dữ dội của mẹ, quên không được những hành động ghê tởm mà cha dượng lưu lại trên người cô, quên không được thái độ khinh thường cùng lạnh nhạt của La Dĩ Huân.

Trên cái thế giới này, đến tận cùng có ai có thể cho cô một tia ấm áp không?

Thanh Huỳnh không khóc, cô chẳng qua chỉ ngồi đó yên lặng hồi tưởng lại 17 năm qua. Tự sát có lẽ không phải là lựa chọn thông minh nhất, nhưng cô chán ghét . Chán ghét cuộc sống cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là cô đã chán ghét chính bản thân mình.

Ánh mắt cô nhìn xuống mấy học sinh đang chơi bóng rổ trên sân trường, bọn họ nhiệt huyết bùng bùng, tràn đầy sức sống.

Suy nghĩ về mình một chút, bị cha mẹ ruột thịt chán ghét, bị cha dượng vũ nhục, bị người đàn ông ở chung vứt bỏ.

Cô cũng không chút do dự nào nhảy xuống .

Nhưng không biết tại sao, trong nháy mắt đó cô lại nhớ đến mẹ. Từ thiên tính của một người con, trong lòng của cô ít nhiều cũng có chút không muốn rời xa mẹ.

Cô bấm điện thoại. Cô nghĩ, nếu như mẹ biết cô muốn chết, có phải cũng sẽ khổ sở hay không? Có phải sẽ chạy như bay tới, ôm cô khóc thút thít hay không?

Khi điện thoại bị ngắt. Cả người Thanh Huỳnh run rẩy.

Mẹ không nói gì. Điện thoại đối diện truyền đến tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông hòa cùng tiếng rên rĩ của phụ nữ.

Thanh Huỳnh cảm thấy ghê tởm.

Nàng gạt bỏ tất cả lưu luyến, giống như một con chim tự do bay lượn, mở ra đôi cánh, từ tầng cao nhất của trường học nhảy xuống.

Đây là tình tiết cao trào, cũng là kết cục cuối cùng. Bởi vì cảnh này qua đi chính là kết thúc rồi, cảnh cuối nam chính cùng nữ phụ đặt ở trước mộ Thanh Huỳnh một bó hoa.

Nhưng cái cảnh này, tôi đã diễn rất nhiều lần cũng không đạt tới cảm xúc mà đạo diễn muốn. Chỗ khó có hai điểm. Một là đoạn bị cha ghê khi dễ, đối phương là một diễn viên lão luyện, kinh nghiệm rất phong phú, cũng liên tục bảo đảm sẽ không mượn cơ hội dờ dờ. Nhưng chỉ nghĩ đến bị ông ta đè xuống, tôi đã muốn đập ông ta một cái rồi.

Vị đại thúc kia sau khi bị tôi đập bốn năm lần, rốt cục phải đi sản khoa ghi tên.

Tiếp theo chính là cảnh nhảy lầu. Tuy nói không phải thật sự phải nhảy lầu, chỉ cần ở trong trường quay nhảy từ trên bục cao xuống, nhưng mà.....tôi bị mắc chứng sợ độ cao, vừa lên trên bục cao năm thước đã không dám mở mắt ra rồi.

Đạo diễn liên tục bảo đảm ở phía dưới đã chuẩn bị đồ bảo hộ thật tốt rồi, tôi nhảy xuống sẽ không có việc gì. Tôi buộc mình tin tưởng ông, sau đó nhảy xuống.

Kết quả là, không chỉ có bởi vì động tác mất tự nhiên phải quay lại, mà còn bởi chân tôi bị căng cơ phải nghỉ ngơi một ngày.

Theo lý thuyết thì lần căng cơ này tương đối nghiêm trọng, cần phải đi bệnh viện. Chẳng qua là lần trước bị Chung Dịch An đâm, nếu còn vào nữa sẽ ảnh hưởng không tốt tới đoàn làm phim. Cho nên đạo diễn vỗ đùi tự tiện làm chủ, đưa tôi đến nhà Chung Dịch An.

Không phải là tới khách sạn nơi hắn ở, mà là tới nhà chính của Chung gia. Mặc dù tôi không biết nhà hắn rốt cuộc kinh doanh cái gì, nhưng tôi biết nhà hắn rất giàu có, giàu đến mức nuôi vài tên bác sĩ tư nhân nha. Bởi vì bây giờ tôi thực sự rất rất đau, nên tôi cũng không làm bộ nữa, ngoan ngoãn bị đưa tới nơi này.

Thế nên lần đầu tiên tôi gặp mặt người nhà của Chung Dịch An, là lúc tôi đang nằm trên cáng cứu thương.

Mẹ hắn được chăm sóc rất tốt, thoát nhìn bà chỉ mới 40 tuổi. Bà rất dễ gần, hoàn toàn không có dáng vẻ hách dịch của người nhà giàu.

Chuông Dịch An có 3 chị gái cùng 1 em gái, hắn là con trai độc nhất trong nhà, Chị em gái của hắn đều cực kỳ xinh đẹp, họ rất thân thiết với Chung Dịch An. Thân thiết đến mức mờ mèm một tiếng "Bảo bối" đóng mèm một tiếng "Cục cưng", hờ một chút sẽ động tay động chân trên người anh ta. Hôn vài cái trên mặt hắn, sờ sờ hai cái trên cơ ngực hắn, đây đều là những chuyện hết sức bình thường ở cái nhà này.

Ba hắn mất sớm. Chuông Dịch An giống như nam sùng của chị em gái hắn, chỉ đành bắt đắc dĩ để cho họ đùa giỡn hắn đi.

Tôi không nhịn được vui vẻ một hồi, ngay cả vết thương trên người cũng không còn đau nữa.

Buổi tối tôi được sắp xếp ở trong một phòng khách. Chẳng qua cũng chỉ là một gian phòng khách bình thường như rất nhiều phòng khác mà thôi, Nhưng mà. rất đặc biệt! Gian phòng khách này giống y hệt phòng trọ của tôi nha! Hèn nào đêm đó anh ta không ghét bỏ căn phòng ngủ nhỏ hẹp của tôi.

Bởi vì chỉ có thể nằm ở trên giường không thể đứng dậy hoạt động, tôi bắt đầu tính toán kế hoạch trả thù Mạnh Thần Úc.

Nếu thật sự Kỷ Gia Khiêm có thể mời được Mạnh Thần Húc đóng vai nam phụ, đối với bản thân hắn ta mà nói chính là hạ thấp sĩ diện. Nhưng mà như thế vẫn chưa đủ. Bởi vì đây là dự án của Tinh Huy, nên sẽ quảng bá rất rầm rộ, nếu như công ty chúng tôi nghiêm túc quay bộ phim này, thì dù là vai nam phụ cũng đã quá đủ để Mạnh Thần Úc nổi tiếng rồi.

Tôi không chỉ muốn tổn thương thanh danh của anh ta, mà còn khiến cho trái tim của hắn ta cũng phải đau khổ giống như tôi năm đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định thử quyến rũ hắn, sau đó ngay trước mặt giới truyền thông hung hăng đá hắn.

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là ước muốn của tôi mà thôi. Mạnh Thần Úc rất cao ngạo, khiến cho hắn coi trọng tôi còn khó hơn bảo Kỷ Gia Khiêm múa cột nữa kia.

Thời điểm tôi đang suy nghĩ lung tung, "Cạch" một tiếng, cửa mở ra.

Tôi tưởng là người giúp việc, liền chỉ từ tốn nói một tiếng: "Đề thuốc ở trên tủ đầu giường là được rồi, làm phiền cô."

"Không phiền tới."

Nghe thấy tiếng nói của Chung Dịch An, trong lòng tôi cả kinh vội vàng ngồi dậy, vậy là đau đến nhe răng trợn mắt. Tôi theo bản năng xoa xoa chỗ bị đau, ai ngờ tay tôi bỗng nhiên bị Chung Dịch An giữ lại.

"Chớ lộn xộn." Mặt của hắn cách tôi rất gần, hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng phả lên mặt tôi, tinh thần tôi bắt đầu nhộn nhạo. Thời điểm môi của hắn chạm vào môi tôi, Trong đầu tôi chợt xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ: Nhan Mạch Hàm, người phải có nguyên tắc a, không thể dễ sắc đẹp dụ dỗ, không được

Nhưng một giây tiếp theo nguyên tắc của tôi liền bị nộ hôn của hắn đánh bay. Nguyên tắc là cái gì chứ? Chẳng lẽ muốn tôi thủ tiết vì Kỷ Gia Khiêm sao? Nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không thừa nhận mối quan hệ cảm thú giữa tôi và hắn a!

Nhưng mà. Cho dù Kỷ Gia Khiêm không muốn công khai mối quan hệ của chúng tôi, thì tôi cũng phải thừa nhận rằng, hắn vì tôi mà trả giá không ít nha. Tôi. Không thể đối xử với hắn như vậy được. (Editor: Nói chung là chị cũng yêu anh ý đi, còn làm trò :3)

Vì vậy tôi cố nén cơn đau đớn, hung hăng đẩy Chung Dịch An ra.

Nhưng mà, hôm nay thần sắc của Chung Dịch An có cái gì đó không đúng. Về mặt của hắn nói cho tôi biết, hắn không phải đang nói đùa.

"Anh ta cho em những gì, tôi cũng có thể cho."

Mặt của hắn một lần nữa tiến lại gần tôi. Thừa dịp lúc tôi còn đang kinh ngạc, tay của hắn đã mò vào lưng của tôi, cời nút áo ngực của tôi ra.

Tôi cảm thấy, có một số việc giống như đi lệch khỏi quỹ đạo của nó vậy, bây giờ giả ngu đã không phải là cách giải quyết tốt nhất rồi.

Bật bí tên chương sau là "Bắt gian tại trận" nha!!! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bắt gian tại trận

Tôi rất muốn ngay lập tức Chung Dịch An thay đổi sắc mặt quay ra cười nhạo tôi: "Nhìn đáng vẻ tự mình đa tình của em kìa, tôi làm sao có hứng thú với em cơ chứ? Trêu đùa em một chút thôi."

Nhưng tay của hắn không hề dừng lại.

Này. Này..... Rõ ràng là lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn a!

Ta đau đến "Tê" một tiếng, hắn ngừng đầu nhìn tôi, vẻ mặt có chút mờ mịt. Thừa dịp môi của hắn rời đi, tôi chặn lại nói: "Bác sĩ nhà anh không phải đã nói rồi sao? Tôi, tôi không thể vận động kịch liệt!"

Tôi lau lau đôi môi, lau đi mùi vị của Chung Dịch An. Lúc này cùng lần trước không giống nhau! Đóng phim là đóng phim, thực tế là thực tế, cho dù kỹ xảo hôn của hắn có tốt hơn nữa, tôi cũng. Cũng không thể bị anh cám dỗ đi!

Hắn khẽ cau mày, dừng một chút mới lùi lại nằm xuống bên cạnh người tôi. Bắt quả hắn rất nhanh liền bình thường trở lại, thoạt nhìn còn có vẻ rất cao hứng: "Tôi biết. Cũng không có ý định làm thật."

Tôi đây mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hắn xê dịch thân thể, sau đó đem hai người chúng tôi nhét vào chiếc chăn bông dày. Chăn thật ấm áp, bởi vì tình xảo nên không nặng nề, ngược lại làm cho người ta sinh ra cảm giác khoan khoái thoải mái.

Nếu hắn đã đồng ý với tôi là không động đây rồi, khụ, nằm nói chuyện thôi thì cũng không sao chứ? Ai bảo tôi. Cả người đều đau .

Đáng chết, ngày mai còn phải tiếp tục quay cảnh tự tử, tôi nên làm sao đây. o(>___

"Nếu là muốn lãng xê, ngày mai khi bước ra khỏi cửa em phải có một chút gì đó thật đặc biệt." Hắn liếc mắt nhìn xương quay xanh của tôi "Dầu tây", nhàn nhạt nói: "Tôi trước lưu cái ỉn."

Tôi im lặng: ". Tại sao anh không nói anh muốn giành ghế sa lon của tôi chứ?" (Câu này liên quan không chi)

Hắn ngược mắt nhìn tôi, nháy mắt lại nháy mắt, có vẻ rất lớn nha. Nhìn từ khoảng cách gần như vậy. Chắc chắn, da người này thật tốt, tươi ngon mọng nước, lỗ chân lông nhỏ đến nỗi không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Sống mũi cao hoàn hảo, đôi môi hấp dẫn tuyệt vời, cảm thật mê người.

Tôi nuốt nước miếng, chỉ nghe thấy hắn thấp giọng nói: "Sô pha không phải đều bị Ký. chuyển đi rồi sao? Tôi cũng phải đặt một cái mới được."

Tôi ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ mà nói: "Anh về phòng đi, tôi buồn ngủ rồi."

Hắn có chút không cam lòng hỏi: "Ngủ chung được không?"

Tôi nghĩ cũng không muốn: "Không cần!"

Chung Dịch An chỉ là nói đùa, tôi biết. Quả nhiên, sau khi hắn nghe xong lời này chỉ khe khẽ thờ dài rồi vén chăn lên, định đứng dậy rồi.

Phù, không tồi. Sắc đẹp trước mặt, mà tôi cũng không bị mê hoặc.

Sự thật chứng minh, là tôi vui mừng quá sớm rồi.

Đang lúc Chung Dịch An nhắc chăn lên, lúc định bước qua người tôi, cửa mạnh mẽ bị mở ra.

Chung Dịch An hoảng sợ, thân thể trượt xuống ngã trên người tôi. Tôi bị hắn đè đến kêu gào trong cổ họng, nhũ mào kiêu kiêu nói: "Đau!"

Cô nam quả nữ, ở chung một phòng. Quần áo không chỉnh tề, nam trên nữ dưới. Nữ còn. kêu đau!

Ngay sau đó, liền xảy ra một màn thiên lôi cầu huyết.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Tôi theo đôi giày da thủ công nhìn lên trên, quần tây quen thuộc, thắt lưng quen thuộc, áo sơ mi quen thuộc, càng

quen thuộc hơn chính là mặt của Kỷ thiếu gia.

Mặt hắn không hề thay đổi nhìn chăm chăm Chung Dịch An trên người tôi.

Theo định luật cầu huyết thì lúc này hắn nên là xông lên đánh cho Chung Dịch An một quyền, sau đó tóm cổ áo của anh ta giận dữ ngút trời hét lên một câu: "Con mẹ nó mày dám động vào cái bộ của bản đại gia!"

Tôi mang vẻ mặt chờ mong nhìn hắn.

Kỷ Gia Khiêm chậm rãi cúi người, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Chung Dịch An. Tôi liếc mắt nhìn chiếc áo bông thấp ngực của Chung dịch An, trong lòng đột nhiên cả kinh.

Này, đây là cái loại tình huống gì vậy?

Kỷ Gia Khiêm vừa tiến vào đã nhìn chăm chăm Chung Dịch An, chẳng lẽ là. Hắn nhìn trúng Chung Dịch An rồi hả? !

A a a a a, tôi sớm nên nghĩ đến tính thú của Kỷ Gia Khiêm rất rộng a!

Kỷ Gia Khiêm chậm rãi nâng lên cánh tay cao quý, rồi lại chậm rãi xóc chần lên, thanh âm trầm thấp hỏi: "Các người đây là đang làm cái gì?"

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến tôi tự động mơ mộng. Hắn không phải muốn nói là: "Có thể dẫn tôi theo với được không?"

Chung Dịch An phản ứng rất nhanh, hắn thấy thế lập tức xoay người xuống đất, một bên chỉnh lại quần áo, một bên mỉm cười nói: "Không có gì, Kỷ tiên sinh đừng hiểu lầm, ban ngày khi chúng tôi quay cảnh giường chiếu không được tự nhiên cho lắm, nên buổi tối luyện tập một chút mà thôi."

"À...." Ánh mắt Kỷ Gia Khiêm sắc bén đảo qua khuôn mặt của tôi: "vậy luyện tập xong rồi chứ hả?"

Tôi vội vã gật đầu, gật đến nỗi não cũng sắp bay ra ngoài đến nơi rồi.

Khóe miệng Kỷ Gia Khiêm thế nhưng lại vẽ ra một độ cong hoàn hảo, làm như tươi cười: "Sao nhìn thấy tôi lại không luyện tiếp? Vậy không tốt lắm."

Hắn đứng lên, ngồi xuống sô pha đối diện chiếc giường, hai tay khoanh trước ngực nói: "Khởi Hàm là nghệ sĩ của Tỉnh Huy. Tôi ngồi một bên nhìn cô ấy làm việc, luôn có thể chứ?"

Trong lòng Chung Dịch An biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Kỷ Gia Khiêm. Tôi cảm thấy như vậy không tốt lắm, Cứ như vậy thì mọi người đều bị bề mặt. Vì thế tôi bò dậy, nửa là khẩn cầu nửa là bắt buộc đi nhìn Kỷ Gia Khiêm, hi vọng hắn có thể gián tiếp ổn thỏa.

Bởi vì có chút chột dạ, tôi chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Cần gì phải như vậy."

Ngụ ý là, Chung Dịch An cái gì cũng biết, người chó giả bộ nha.

"Cần gì?" Kỷ Gia Khiêm thu lại ý cười, chợt đứng dậy kéo người Chung Dịch An lên. Đứng, giống mấy cảnh trong tiểu thuyết ngôn tình, Kỷ Gia Khiêm nắm lấy cổ áo của Chung Dịch An. Hắn hơi hơi hít mũi lại, thanh âm lộ ra ngạo độc mạnh mẽ: "Tại sao lại không tiếp tục hả?"

Chung Dịch An hất tay hắn ra, nhàn nhạt mà nói: "Kỷ tiên sinh, mời anh tôn trọng một chút."

Tôi tiếp tục tự động mơ mộng: lời này. sao giống với lời nói của tiểu thụ khi bị chà đạp vậy?

Tôi nhắm mắt lại tưởng tượng Kỷ gia khiêm ở trên.....và.....bộ dáng của Chung Dịch An ở dưới.

Còn rất là ** nha.

Kỷ Gia Khiêm giống như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, "A" một tiếng, cực kì khinh thường nói: "Chung tiểu thiếu gia. Cha cậu khi còn tại thế cũng cùng Kỷ gia từng có vài phần qua lại, hai nhà chúng ta coi như cũng có quen biết. Coi như tôi nể mặt cha cậu. chuyện này coi như bỏ qua. Về sau, mời cậu không cần quá phận."

Nói xong, hắn liền cúi người, tính ôm tôi lên.

Tôi nhú nhú mũi, cảm thấy có một chút xấu hổ: "Không cần làm phiền anh, tự em có thể đi."

Hắn còn chưa ôm được. Chung Dịch An đã chắn trước mặt hắn, ngăn cách tôi và Kỷ Gia Khiêm. Hắn nhìn Kỷ Gia Khiêm, kiềm chế tức giận hỏi: "Kỷ tiên sinh, nếu tiểu Hàm chỉ là nhân viên của anh, thì hành động này của anh có phải đã quá phận rồi hay không? Mà hiện tại chúng tôi cũng không phải là đang làm việc, mà là đang nói chuyện yêu đương đó, vậy thì sao? Còn nữa, vào giờ này rồi, Kỷ tiên sinh tại sao còn xuất hiện ở trong nhà của tôi?"

Khóe miệng tôi khẽ co rút.

. Thì ra Chung Dịch An cái người này giống tôi, thích nhò lông trên đầu lão hổ. Chẳng lẽ anh ta không nhìn ra Kỷ Gia Khiêm đang tức giận hay

sao? ! Mặc dù không biết hẳn đang giận tôi, hay là tức giận Chung Dịch An, nhưng vô luận là tức giận với ai hậu quả đều cực kỳ đáng sợ . Nhưng mà, hẳn rồi cuộc giận tôi đoạt đi ước mơ đàn ông của hẳn, hay à tức giận Chung Dịch An không ở chung một chỗ với hẳn a.. . . .

Sắc mặt Kỳ Gia Khiêm bắt đầu trở nên khó coi: "Tôi tới đón 'người phụ nữ của tôi' về nhà."

Chung Dịch An vừa mới bị gọi là "Tiểu thiếu gia" , giống như lòng tự trọng bị tổn hại nghiêm trọng, nên lúc này không có chút gì muốn nhượng bộ: "Cô ấy chỉ là người phụ nữ của công ty anh, chứ không phải đồ dùng của Kỳ tiên sinh anh. Mà không phải bây giờ đã là giờ tan tầm rồi sao? Kỳ tiên sinh có cái gì. không có tư cách đưa cô ấy đi đúng không?"

Ngực Kỳ Gia Khiêm có chút phập phồng, đây là điềm báo hẳn muốn tức giận.

"Tự cậu hỏi cô ấy xem, có nguyện ý đi theo tôi hay không đi."

Hai người bọn họ đồng thời quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi đương nhiên không hề do dự mà gật đầu.

Sắc mặt Chung Dịch An cũng thay đổi: "Chẳng lẽ anh muốn để cô ấy làm tình nhân bí mật của anh cả đời sao? Sau khi chơi đã thì ném mấy đồng bạc rồi bỏ đi hả?"

"Cậu không cần quá phận." Kỳ Gia Khiêm cau mày nói: "Cho dù là vì cô ấy. thì loại chuyện này nói ra sẽ tốt hay sao? Bên trong Làng Giải Trí đều như vậy, chẳng lẽ cậu có thể là ngoại lệ?"

Chung Dịch An vuốt cằm nói: "Không sai, tôi có thể ngoại lệ. Anh có tin hay không, tôi dám cho cô ấy một cái danh phận, để cho cô ấy có thể đường đường chính chính ở chung một chỗ với tôi, không cần sống cuộc sống trốn tránh như vậy cả đời."

"Cậu thử xem."

Nói xong lời này, Kỳ Gia Khiêm đẩy anh ta sang một bên, cũng không để ý cẳng chân của tôi bay loạn, mạnh mẽ ôm lấy tôi, đá văng cánh cửa đi ra ngoài.

Tôi cảm thấy không khí có phần không đúng, vội vàng khen ngợi hẳn: "Xin chào Kỳ thiếu gia đẹp trai."

Hắn hạ thấp ánh mắt nhìn tôi một cái, lạnh lùng thốt: "Đừng uống phí tâm tư nữa. Hôm nay. Em nhất định phải chết."

"Xác định xác định xác định xác định rồi."

Tôi hoàn toàn lơ mơ, chỉ có thể nghe thấy hai tiếng vang vọng trong đại sảnh Chung gia rộng lớn

.

Tôi vốn tưởng rằng, trừng phạt trong miệng Kỳ Gia Khiêm tệ nhất cũng chỉ là cưỡng gian mà thôi. Kết quả chứng minh, tôi sai lầm rồi.

Hắn gọi điện thoại cho công ty hủy thời gian nghỉ đông của tôi, lại còn trừ mất tiền thưởng cuối năm của tôi, đây đều là sinh mệnh của tôi a a a!

Tên hỗn đản này!

Là người đàn độn nào cho rằng hẳn tốt bụng đây? !

Hắn ném tôi vào căn phòng nhỏ màu đen, chỉ lưu lại một câu "Người tự sinh tự diệt" , liền quay đầu rời đi rồi.

Bộ xương của tôi đau đến mức muốn gãy làm đôi, cũng không còn khí lực để vùng vẫy nữa, đành phải co rút vào trong chăn giả chết. Giả vờ một chút, lại ngủ thiếp đi.

Từ trước đến giờ tôi là người không có tim không có phổi, cho dù hôm nay xảy ra chuyện như vậy tôi cũng không nguyện ý nghĩ nhiều. Không cần thiết chiêm dung lượng của não a.

Lúc tôi tỉnh lại, bị lạnh nên mới tỉnh lại.

Cánh tay nhỏ của tôi mơ mơ màng màng mờ mẫn, chân không biết bay đi nơi nào rồi. Ta tưởng rằng mình đã đạp cái chăn đi rồi, liền cúi người với tay xuống đất.

Không có, chuyển sang bên cạnh.

Đụng phải một khuôn mặt của người sống a.

"Quý a! ! !"

Kỷ Gia Khiêm rất không bình tĩnh nhìn tôi một cái, khăn cổ hòng ra lệnh: "Ngậm miệng, đi ngủ."

Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ "Anh làm gì mà hơn nửa đêm bò lên giường của em?"

Hắn đem cánh tay để ngang trước ngực tôi, mơ mơ màng màng đáp: "Đây là giường của anh."

"Được được, giường của anh." Tôi đẩy hắn một cái, đem ma trảo của hắn ở trước ngực tôi chuyển đi: "Anh không cần sờ lung tung nha, rất đau. ."

"Uh'm." Hắn nhắc cái chân lên, hào phóng nhường cho tôi hắn một phần ba cái chân, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Tôi thật cẩn thận dựa sát vào người hắn vài phần. Bộ dạng hắn ngủ cực kỳ ngoan, không hề nhìn ra điểm ngang ngược ngày thường. Lông mi dài thỉnh thoảng khẽ động, giống như ngủ không được ngon giấc.

Hắn chắc là mệt chết đi. Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện ở trong thang máy lần trước hắn dựa vào đầu của tôi nghỉ ngơi, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn.

Sau đó đại não của tôi đột nhiên có vấn đề.

Vậy mà tôi lại không khống chế được nhẹ nhàng hôn môi hắn một cái!

Hắn gãi gãi, sau khi hắn lăm bằm mắng chửi mấy câu, tôi xác nhận hắn ngủ thật sự rất say. Vì thế tôi ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Thực xin lỗi."

Tôi nhất định là điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhảy lầu

Vì muốn tăng tỉ lệ người xem TV giúp tôi, nên hắn mới muốn tái xuất. Nhưng, mẹ hắn không ngăn cản hắn sao? Hay là quản không được hắn?

Tôi đã nghĩ rất lâu, nhưng rồi cảm thấy chuyện này không phải tôi cứ nghĩ là có thể nghĩ ra, nên chẳng thêm nghĩ nữa. Vì thế tôi chui vào trong lòng hắn cọ cọ vài cái, rồi ngủ tiếp.

Khi tôi tỉnh dậy thì trời cũng đã sáng, Kỷ Gia Khiêm vẫn còn đang ngủ bên cạnh.

Tôi cảm di động lên nhưng ấn thế nào cũng không sáng, hóa ra là "Bị tắt máy" rồi. Tôi vội vã khởi động máy xem đồng hồ, phản ứng đầu tiên là di động hồng rồi, nhất định phải lừa chị Đồng Đồng mua cho tôi một cái mới.

Chờ cho đến khi đầu óc của tôi thanh tỉnh, tôi liền đáp cho Kỷ Gia Khiêm một cái: "Ông nội heo, mau đứng lên a! 10 rưỡi rồi a!"

". Nói bậy." Hắn lật người lại, tiếp tục ngủ.

Tôi tức đến học máu a! Đoàn đạo diễn còn đang chờ tôi ở phim trường, nhân viên công ty còn đang chờ vị vạn tuế gia này thiết triều a. Vậy mà bây giờ là cái tình trạng gì đây!

Tôi lại đẩy hắn vài cái, vô dụng. Tôi nhòm người bò dậy, tính đến phim trường giải thích với mọi người một câu.

Tuy trên người vẫn rất đau, nhưng chỉ cần diễn tốt cảnh này thì tôi có thể kết thúc công việc rồi. Nếu tôi còn chậm trễ thì sẽ trễ nải thời gian công sức của cả đoàn làm phim. Vì một mình tôi mà. Sao tôi gánh vác nổi trách nhiệm này đây.

Nhưng bỗng nhiên Kỷ Gia Khiêm tóm lấy cổ tay tôi, than thở nói: "Ngủ cùng anh."

Tôi thật sự rất muốn hung hăng đánh hắn một cái, cái người này không đặt báo thức sao?"Anh bị sốt à? Bây giờ đã là 10 rưỡi rồi đó, anh cũng nhanh đi làm đi!"

"Không cần." Hắn lại lần trở về, gát gao ôm lấy eo của tôi.

Này này này. Đây là "*** khổ ngắn nhật cao lên, từ nay quân vương chẳng lâm triều" trong truyền thuyết hả?

Khả Khả Khả. Tôi không phải tổng giám đốc, cũng không phải là con nhà giàu, tôi chỉ là một nghệ sĩ nhỏ không có tiền gửi ngân hàng, không làm việc tôi sẽ chết đói đó!

Vì thế tôi dứt khoát dơ chân đạp hấn một cái, khó khăn vất vả một hồi mới thoát khỏi nanh vuốt của hấn, tôi nhanh chân chạy tới phòng vệ sinh rửa mặt.

Trong lúc đánh răng tôi không kìm được cảm thán một câu: thật tốt, hấn đã chuẩn bị thêm một phần đồ dùng vệ sinh cá nhân cho tôi, tôi không phải dùng bàn chải đánh răng của hấn nữa rồi.

Nhớ lần trước khi tôi dùng bàn chải đánh răng chạy bằng điện của hấn còn bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên, thật sự rất dọa người a.

Tuy tôi không thể ở chung một chỗ với hấn, nhưng khi ở nhà hấn có thể tùy lúc dùng thứ gì đó, cảm giác đó thật sự rất tốt.

Ví dụ như lần trước hấn nói hấn sẽ cho người đi mua cho tôi mấy bộ quần áo, hấn thực sự đã mua, mà còn mua đầy cả một cái tủ đơn. Vị tiểu thư đi mua quần áo giúp tôi có con nết thắm mỹ rất tốt, trên cơ bản thì tôi đều rất thích. Lựa một cái váy cùng áo lông màu trắng, tôi nhìn đầu vội vội vàng vàng mặc vào, điểm thêm vài món trang sức thanh nhã.

Sau đó tôi bắt một chiếc taxi đi tới phim trường. Chưa xuất đạo cũng có cái lợi của nó, không cần phải lo lắng bị tài xế nhận ra.

Nhưng. sự việc này lại nằm ngoài dự liệu của tôi.

Tài xế là một cậu thanh niên còn rất trẻ, xem ra cũng chỉ bằng tuổi với tôi. Nụ cười của anh ta vô cùng tỏa nắng, so với nghệ sĩ theo phong cách thuần khiết như tôi thì anh ta còn thuần khiết hơn: "A, cô là Nhan tiểu thư? Tôi có xem qua chương trình của cô rồi, cô rất xứng đôi với đội trưởng ban nhạc 'Chung Ái' nha!"

Tôi cười cười: "Anh nhận nhầm người rồi, tôi có chút hơi giống với cô ấy thôi."

Hấn vẫn không chết tâm: "Tôi đã nhìn thấy cô trên TV rồi mà."

Tôi giải thích: "Tôi chỉ là diễn viên đóng thế thôi."

"."

Như đã nói rất nhiều lần ở trên, Doãn đạo diễn là một người vô cùng tốt. Ông không trách tôi đến muộn, cho là tôi vì thân thể không thoải mái nên mới đến muộn. Quả thực thân thể tôi có chút đau nhức, dù sao căng cơ cũng không phải qua một đêm là có thể khỏi được. Nhưng mà, ứng phó qua cảnh diễn này chắc cũng không có vấn đề gì.

Lúc tôi còn đang tự trách bản thân, Doãn đạo diễn vỗ trán nói cho tôi biết: "Không biết cái tên Chung thiếu kia bị làm sao mà tới giờ này còn chưa tới nữa."

Trong lòng tôi trầm xuống, trên mặt vẫn tỏ ra không có chuyện gì bình tĩnh nói: "Đã gọi điện cho anh ta chưa?"

Doãn đạo diễn gật đầu: "Tắt điện thoại. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Chắc không đâu." Tôi lấy di động ra, bắt đầu gọi. Bất quá người tôi gọi cũng không phải là Chung Dịch An, mà là Chính Tín.

Tôi hi vọng là tôi tự mình đa tình. Việc Chung Dịch An vắng mặt không có bất kì quan hệ gì với tôi cả. Hấn chỉ ngủ quên giống tôi và Kỷ Gia Khiêm thôi.

Bình thường tôi cũng không đặt đồng hồ báo thức, bởi vì đồng hồ báo thức luôn bị tôi chà đạp đến hỏng mới thôi. Cho nên tôi đã nói với chị Đồng Đồng là mỗi ngày chị ấy sẽ gọi điện đánh thức tôi dậy. Buổi sáng hôm nay là do ngoài ý muốn, chắc là cái tên Kỷ Gia Khiêm kia đã tắt máy của tôi.

"A lô? Chị dâu (◡_◡)?" Thanh âm của Chính Tín có chút mơ mơ màng màng.

Tôi không có thời gian bàn chuyện xưng hô với hấn, trực tiếp vào đề: "Chính Tín, Chung Dịch An đâu? Hôm nay có cảnh quay rất quan trọng, mau gọi anh ta tới đây đi!"

Chính Tín sững sờ nói: "Anh Dịch An uống rất nhiều. Đang chuẩn bị nhảy." Giống như phỏng hợp với cậu ta, điện thoại truyền đến tiếng gào khóc của mấy tên tiểu gia hỏa 'Chung Ái'.

Bọn họ ở đầu dây bên kia kêu chị dâu, cứu mạng, không cần a gì gì đó.

Tôi nhú mày: "Các người ở đâu? Tôi sẽ qua đó!"

Chính Tín không trả lời, chị Đồng Đồng bỗng nhiên từ phía sau kéo lấy cánh tay của tôi, bộ dáng như muốn cướp lấy điện thoại của tôi vậy: "Nhan Khôi Hâm em bị điên sao? Ở thời điểm nấn cảm như thế này còn muốn đi đâu! Em không biết hôm qua chị vì em mà cũng bị xui xẻo theo sao?!"

Nghĩ đến chuyện chị Đồng Đồng vì tôi mà bị phạt, trong lòng tôi nổi lên một trận áy náy, nhưng vẫn cắn răng kiên trì nói: "Xin lỗi chị Đồng Đồng, nhưng nếu Chung Dịch An mà không tới sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của cả đoàn làm phim. Hơn nữa. Nếu như anh ta thực sự xảy ra chuyện gì, thì tình hình còn tồi tệ hơn bây giờ."

Chị Đồng Đồng sau khi nghe tôi nói xong, buông lỏng cánh tay, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Thôi, để chị đưa em đi, để khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Tôi thực sự rất cảm động, giải thích với Doãn đạo diễn mấy câu rồi kéo chị Đồng Đồng rời đi. Lên xe rồi mới nhớ, Chính Tín vẫn chưa nói cho cô biết bọn họ đang ở đâu.

Tôi hỏi vài lần, Chính Tín mới mơ mơ hồ hồ nói: "Ở quán rượu nhỏ dưới nhà cô."

Lúc tôi đi tới đó, hai chân mày tôi nhú chặt vào nhau. Nói là ở dưới nhà tôi cơ mà? Nhảy trong lời nói. Quán rượu nhỏ này nhiều nhất cũng chỉ có hai tầng.

Bọn họ muốn đùa giỡn tôi cho vui sao, không thì tại sao Chung Dịch An lại xuất hiện ở chỗ nhà tôi?

Lúc tôi bước chân vào quán rượu nhỏ, bất luận là Viên Trữ xinh đẹp, Chính Tín mặt than, hay là Lý Dật Nhung với khuôn mặt đỏ bừng, thì tất cả đều đang vận vẹo vẹo thân thể theo âm nhạc.

Tiếng nhạc là từ góc tường phát ra.

Chung Dịch An ôm đàn ghi-ta ca hát.

Ca khúc lãng mạng như vậy, thật không hiểu bọn họ vận vẹo làm cái gì.

Hắn nhắm mắt lại, đôi môi khi đóng khi mở, coi như đây là chỗ không người tự nhiên biểu diễn. Thanh âm của hắn mang theo men say, nhưng lại có một loại mê học đến trí mạng.

"Anh đã sớm cảm nhận được mình yêu em. Anh nhắc nhở chính mình không được hăm sâu. Biết rõ cuối cùng vẫn phải chia tay, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi."

"Yêu em là kiếp nạn của anh. Anh chỉ là một linh hồn đồng hành cùng em trong chốc lát. Khi em rẽ, cũng sẽ là điểm cuối của đời ta."

"."

Một khúc kết thúc, hắn chậm rãi nâng lên mí mắt, nhìn tôi.

Tôi vò vò mái tóc, có chút ảo não hỏi: "Không phải anh muốn nhảy sao? Nhanh đi nhảy a!"

Hắn bỏ ghi-ta xuống đi ra ngoài, nhưng cũng không quên kéo theo cánh tay của tôi.

"Buông tay, rất đau!" Tôi liều mạng muốn hất tay hắn ra nhưng vô dụng.

Chung Dịch An rất khác Kỷ Gia Khiêm, hắn chỉ là một cậu bé 23 tuổi, khi hắn điên lên thì sẽ không nghĩ đến cái gì nữa.

Hắn kéo tôi lên sân thượng. Tôi thở hồng hộc nhìn hắn, tới cùng vẫn nhìn không được, khóc: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Hắn ôm cổ tôi, thanh âm ần ần có chút khàn khàn: "Ngày Tết Thế sắp đến rồi. 2012, anh muốn ôm em cùng chết."

Tôi hung hăng nắm lấy một cái, đem nước mắt nước mũi bôi hết lên ngực hắn, miệng không quên mắng: "Anh điên rồi. Đồ bệnh! Ai muốn chết cùng anh hả? !"

Nhờ hắn nhắc nhở mà tôi mới giật mình nhắc tới, hôm nay là ngày 31 tháng 12 năm 2011, đêm nay là đêm giao thừa.

2012, trái đất thật sự sẽ bị hủy diệt sao?

Tôi không tin.

Còn có nhiều người yêu thương tôi như vậy, còn có nhiều chuyện tôi chưa hoàn thành như vậy, tôi không muốn chết, lại càng không muốn cùng Chung Dịch An chết a.

Tôi nen cho hắn một bạt tai để cho hắn tỉnh táo một chút, nhưng mà không có làm được. Tôi biết hắn uống say, tôi không có lý do gì để làm thế với hắn.

Tôi vỗ vỗ lưng của hắn, như dỗ dành một đứa trẻ, sau đó vừa dụ dỗ vừa lừa dối đem hắn rời khỏi sân thượng.

"Chung đại thiếu gia, người nên nhảy phải là tôi a! Một lúc nữa tôi nhào đến phim trường tiếp tục nhảy, anh mau tỉnh táo lại một chút đi có được hay không!"

Lúc đi đến trước cửa nhà tôi, tôi do dự một hồi. Để cho Chung Dịch An tiếp tục uống rượu hay là để cho hắn tỉnh táo một chút rồi đưa hắn tới phim trường đây?

Nhìn hắn say thành cái bộ dạng này, nên chắc cũng không còn khí lực mà gây phiền toái cho tôi. Vì thế, tôi vác hắn vào nhà tôi.

Tôi đi pha cho hắn một cốc nước mật ong, sau đó ném hắn vào phòng tắm, để cho hắn tắm rửa một cái.

Chung Dịch An rất ngoan ngoãn .

Trái tim của tôi xoắn lại.

Hắn đang làm cái quái gì vậy a? Muốn lăng xê sao, có loại lăng xê như vậy à?

Tôi rất rất không biết xấu hổ mà nghĩ, hắn thích tôi rồi hả?

Thích tôi ở điểm gì chứ?

Tôi vô đầu suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy vẫn là tôi tự mình đa tình rồi. Diện mạo và dáng người của tôi đều rất bình thường, gia thế lại càng tầng lớp trung lưu còn chưa với tới a. Hắn như bây giờ, nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Đang lúc tôi miên man suy nghĩ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trái tim nhỏ bé của tôi nhất thời run run!

Thượng Đế phù hộ, a di đà Phật, Quan Thế Âm Bồ Tát ở trên cao, con mẹ nó ngàn vạn lần không thể là Kỳ Gia Khiêm a!

Tôi cẩn thận nhìn vào mắt mèo. Tốt quá, sợ bóng sợ gió một hồi, hóa ra lại là chị Đồng Đồng.

Tôi mở cửa, mới phát hiện phía sau là đám người Chính Tín, từng người từng người khuôn mặt đều rất khủng bố.

Tôi tránh đường, có chút không biết nói gì: "Khụ, các người. muốn tới để cướp bóc sao?"

Chị Đồng Đồng vừa bước chân vào nhà đã tìm kiếm bóng dáng của Chung Dịch An, tức giận nói: "Cũng không biết người đại diện của bọn họ biến đi đâu rồi! Nếu bọn họ là cướp thì tốt rồi. Vừa rồi bọn họ còn suýt nữa phá nát quán rượu kia!"

Tôi vội vã kéo Chính Tín qua hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Chính Tín nháy mắt mấy cái nhìn tôi hồi lâu, bỗng nhiên ngã người về phía tôi: "Chị dâu."

Tôi hoảng sợ, theo bản năng dùng hai cánh tay nâng đỡ thân thể của cậu ta, vừa đúng lúc đâm đầu vào ngực cậu ta.

Thân thể tôi hoảng toàn cứng đờ, thuận tay đẩy Chính Tín ngã trên ghế sofa, cùn Lý Dật Nhưng chất thành một đống.

Chị Đồng Đồng nhìn mãi vẫn không thấy người, bộ dáng như muốn tiến về phía nhà tắm. Cũng không biết tên quý hồ đồ Chung Dịch An đã khóa cửa hay chưa nữa!

Tôi hét lên một tiếng, lập tức chạy tới ngăn chị ấy lại.

Tôi cũng không thể để cho chị ấy thừa dịp lúc Chung Dịch An không tỉnh táo mà cưỡng gian hắn a!

Trời ơi, đây rốt cuộc là tình huống gì xảy ra a? !

Nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào, trong lòng chị Đồng Đồng nổi lên hứng thú, nhìn lại ba người đẹp trai trên ghế sofa.

Tôi thực sự phát điên mà muốn đi nhảy a a a!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đêm giao thừa hoan lạc

Quả nhiên Chung Dịch An không khóa cửa.

Chị Đồng Đồng trừng lớn hai mắt, đứng ngây ra như phỗng, nhưng vẫn không quên lấy hai tai bịt mắt tôi lại.

Tôi liều mạng vùng vẫy, cực kì không phục: "Chị! Vì sao chị được nhìn còn em thì không?"

Chị Đồng Đồng nói như một bà chị lớn tuổi nhiều kinh nghiệm: "Vì em còn nhỏ."

Vài giây sau, chị Đồng Đồng bỗng nhiên buông lỏng tôi ra. Tôi vội vã trợn mắt ra nhìn, thì ra Chung Dịch An đã mặc quần áo xong rồi. Về mặt của hắn là lạ, tuy không còn điên cuồng như vừa nãy nữa, nhưng cũng không hẳn là tỉnh táo.

Hắn lắc la lắc lư đi về phía tôi, nhìn tôi, chỉ chỉ vào đầu hắn làm nũng như một đứa trẻ: "Đau!"

Tôi thở dài, quay đầu lại nói với chị Đồng Đồng: "Chị gọi điện cho người đại diện của bọn họ, em đi xem mấy người kia."

Chị Đồng Đồng gật gật đầu, lấy điện thoại di động vận dụng hết mọi mối quen biết xin số của người đại diện ban nhạc 'Chung Ái'. Sau khi rót nước mặt ong cho ba người kia tôi mới nhớ ra việc gì phải phiền toái như vậy, vội vàng lay lay người Chung Dịch An: "Đồ khốn! Tỉnh dậy mau! Người đại diện của các anh đâu?"

Chung Dịch An vươn ra song chương ôm cổ tôi, cái đầu của hắn cọ cọ vào người tôi: "Tận thế đến rồi, hắn về nhà ôm vợ của hắn."

Chết tiệt, tôi quên mất đêm nay là giao thừa, người có vợ đều sẽ về nhà với vợ hết rồi!

Xem ra vẫn lại là Kỳ Gia Khiêm thông minh nhất, nên mới thuê một thiếu nữ có tuổi như chị Đồng Đồng.

Tôi đẩy hắn ra, quay đầu nói với chị Đồng Đồng: "Không còn cách nào khác, đành nhờ chị chăm sóc cho ba người còn lại, em đưa Chung Dịch An tới phim trường."

Chị Đồng Đồng lo lắng liếc nhìn Chung Dịch An một cái, thở dài: "Với bộ dạng như này của Chung thiếu gia mà xuất hiện trước mặt công chúng sợ là không ổn, trước hết chờ anh ấy tỉnh táo lại rồi nói sau."

Tôi nghĩ nghĩ, cũng chỉ còn cách như vậy thôi. Nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của tôi, Chính Tín và Chung Dịch An sẽ do chị Đồng Đồng chăm sóc. Tôi sợ Chung Dịch An sẽ quấy rối tôi, càng sợ bản thân không nhận được sẽ quấy rối Chính Tín.

Nhưng kế hoạch của tôi và chị Đồng Đồng đã hoàn toàn thất bại. Rất nhanh, bốn người này mụ mị làm càn.

Lý Dật Nhiên chảy nước miếng muốn mẹ ôm ấp, Viên Trữ không ngừng dùng cặp mắt màu nâu đào hoa kiêu mị kia nhìn chị Đồng Đồng.

Còn Chính Tín. Hắn.....Hắn cời áo để lộ ra cơ ngực cơ bụng cường tráng a!

Khiến người ta sôi máu nhất chính là tên xấu xa mà quý Chung Dịch An, hắn xấu xa bỉ ổi kéo tôi lên giường nằm dưới thân hắn, có ý đồ bất chính.

Sau khi náo loạn một trận, bọn họ lại bắt đầu hò hét kêu đói. Tôi xoa xoa đầu bọn họ như dỗ dành mấy đứa trẻ con, nói với bọn họ là ở phim trường có cơm hộp miễn phí rất ngon, chỉ cần bọn họ nghe lời chị Mạch Hàm, chị Mạch Hàm sẽ dẫn họ đi ăn cơm.

Bọn họ cao hứng bưng bưng nhìn tôi, vẻ mặt hồn nhiên.

Tôi cho bọn họ xếp thành hai hàng như ở nhà trẻ, tôi và chị Đồng Đồng một trước một sau quan sát để tránh lạc mất người nào, May mà xe của chúng tôi cũng khá lớn, bốn người đàn ông to lớn ngồi vào cũng chỉ hơi chật chội một chút.

Chung Dịch An đặc chí nhất, vừa lên xe đã dẫn đầu hát bài chuông nhỏ kêu đình đang, mà vừa hát hắn vừa lắc lắc người, thừa cơ ngã lên người tôi.

Tôi kéo mặt hắn lên, cười tít mắt mà nói: "Người bạn nhỏ hát rất hay, một lúc nữa chị sẽ thưởng cho em một cái đùi gà nha."

Hắn lại bu lại, cười hi hi nói: "Chị, em không cần đùi gà, em muốn tiểu hồng hoa trước ngực chị."

Tôi cũng cười: "Đừng ép chị phải bạo hành tiểu súc hoa của em!"

Kỳ thật tôi biết, từ lượng của Chung Dịch An không tệ, từ lúc đó đến giờ hắn là hắn đã tỉnh rượu lâu rồi. Hắn làm như này chỉ vì muốn đùa giỡn tôi mà thôi.

Quả nhiên, vừa đến phim trường hắn liền khôi phục bộ dáng phong lưu tiêu sái ngày thường, vẻ mặt chân thành theo sát Đoàn đạo diễn nói xin lỗi, hắn nói mấy cậu em hắn uống say, hắn không thể rời đi được.

Con mẹ nó là ai mới là người đi không được đây.

Chung Dịch An sau khi thay quần áo xong thì cùng nhóm người Chính Tín đứng đằng sau Đoàn đạo diễn ăn cơm hộp, nhàn nhã đứng xem tôi nhảy lầu.

"Cut!"

Đoàn đạo diễn kiên nhẫn giải thích: "Khởi Hàm, chân của cô run thật lợi hại."

Tôi cắn cắn môi, sợ hãi hỏi: "Có thể để máy quay run cùng tôi có được không?"

"."

Vì vậy tôi phải làm lại.

"Cut!"

Doãn đạo diễn sờ sờ mũi, liếc mắt nhìn Chính Tín đang đứng đằng sau, sau đó lại nhìn tôi nói: "Về mặt trước khi chết phải thật bình tĩnh. Học tập Chính Tín này, quả thực là ông vua bình tĩnh."

Hắn.....hắn..... đó là mặt than có được hay không.

Sau khi tôi nhảy tới nhảy lui không dưới mười lần, Doãn đạo diễn rốt cục cũng cười, bày tỏ lần này diễn như vậy là OK rồi. Tôi mới vừa nhẹ nhõm thở ra một hơi, lại nghe Doãn đạo diễn nói: "Nằm yên ở đó đừng động đậy, còn có một đoạn tắt thở nữa."

Tôi lập tức trợn trừng hai mắt, giả bộ tắt thở.

Qua một lúc lâu sau, bỗng nhiên có người đi tới đá đá vào bụng tôi mấy cái. Tôi phần nộ nâng mí mắt nhìn hắn, chỉ thấy hai tay Chung Dịch An dút vào túi quần, cực kỳ đứng đắn hỏi: "Nhan tiểu thư, em có thể chết tao nhã một chút có được không?"

Mấy ngày nay nhất định là quỷ hướng tôi thổ lộ rồi.

"Cút ngay cút ngay, anh che mắt máy quay rồi!"

Hắn ngồi xổm xuống, sắp xếp lại vị trí tay chân của tôi. "Giả chết thì tôi có kinh nghiệm hơn em nhiều, Doãn đạo diễn để cho tôi tới dạy em. Ngoan, đừng lộn xộn, xác chết đột nhiên vùng dậy sẽ dọa người xem đó."

Tôi chỉ có thể ngậm miệng lại để mặc hắn đùa giỡn.

Sau khi tạo hình xong, tiếp tục quay phim.

"Ngậm túi máu vào miệng, sau khi cắn vỡ thì lập tức diễn cảnh thổ huyết!"

"Phụt!" Tôi dựa theo chỉ thị của đạo diễn, ngoan ngoãn khạc ra một ngụm máu.

"Rất tốt." Doãn đạo tiếp tục phân phó: "Thê mỹ một chút, không nên lộn xộn."

Tôi nhin không được nhú mày, ngậm miệng kêu hừ hừ: "Đạo diễn, tôi bị ngứa, muốn gãi."

Doãn đạo diễn là người có kinh nghiệm rất phong phú, ông nhìn ra ý định nghỉ một chút rồi diễn tiếp của tôi, lập tức uy hiếp nói: "Vừa rồi máu cô ngậm là máu gà rừng, cô xác định muốn ngậm một lần nữa sao?"

Lại là cái người ngu xuẩn nào nói Doãn đạo diễn là người tốt? Ông, ông rõ ràng rất xấu xa nha.

Mặc kệ như thế nào thì bộ phim đầu tiên mà tôi đóng vào ngày cuối cùng của năm 2011 đã chính thức đóng máy.

Doãn đạo diễn rất cao hứng, vỗ đùi nói muốn tổ chức tiệc chúc mừng.

Dĩ nhiên chúng tôi vô cùng vui vẻ mà đi ăn tiệc rồi. Nếu không đêm nay sẽ cô đơn cỡ nào nha?

Đều nói cô đơn là một người cuồng hoan, cuồng hoan là một đám người cô đơn, hình như đúng là như vậy đó. Giữa biển người mênh mông, tôi giờ ly rượu lên, mặc trên người bộ dạ phục trước đây từng khao khát có được, đứng dưới ánh đèn neon óng ánh, trong lòng lại có cảm giác mất mát không hiểu nổi.

Mọi năm vào đêm giao thừa, hình như chỉ có một mình tôi cô đơn trôi qua.

Tôi đang xuất thần, bỗng nhiên có người tới vỗ vỗ vào vai tôi. Tôi quay đầu lại nhìn hắn, nhin không được khẽ nhú mày: "Ở nơi công cộng, chú ý một chút."

Chung Dịch An cười đến mị hoặc: "Nữ chính của chúng ta trốn ở đây làm cái gì? Đi, chúng ta đi nhảy một bản đi."

Tôi đứng tại chỗ bất động.

Hắn lại ngồi xuống bên cạnh tôi, lời nói mang ý cười: "Em cũng lo sợ ngày tận thế sắp đến sao? Ngoan, nếu ngày đó thật sự tới, tôi sẽ ôm lấy em chúng ta cùng nhau chết."

"Đừng nói lung tung." Tôi cắt ngang lời nói của hắn: "Tối hôm nay sao không đi hát? Cơ hội kiếm tiền tốt như vậy sao các anh lại không đi?"

"Muốn ở lại bồi em thôi." Hắn không chút để ý nói: "Sao vậy, lo tôi không nuôi nổi em sao?"

Tôi khinh bỉ hắn: "Phi! Chị đây là một người vô cùng độc lập, bằng tài trí phái nữ và sự cố gắng của bản thân đã tự mình sống 21 năm rồi đó, người nào

cần anh nuôi dưỡng?"

Hắn nhìn tôi, bỗng nhiên nghiêm mặt: "Tiểu Hàm, em mới hai mươi hai tuổi sao? Đây là tuổi rất phóng đảng a. Em có muốn. yêu tôi không?"

Tôi hơi ngại ngùng ra, lắc lắc đầu: "Đừng điên, ở trong ngành giải trí làm sao có thể."

Hắn đùa nghịch ngón tay của chính mình, giọng nói dường như mang chút phiền muộn: "Em không mệt mỏi sao? Trong cái giới này mọi người đều mang trên mình một cái mặt nạ, em sẽ không thể nào biết được người nào thực sự tốt với em, người nào đang diễn trò với em."

Tôi lơ đãng: "Có thể là bởi vì tôi mới bước chân vào cái vòng lẩn quẩn này chưa lâu, nhìn cái gì cũng đều thấy vô cùng mới mẻ. Có lẽ bốn, năm năm sau tôi mới có thể hiểu được tâm tình của anh ngày hôm nay."

Hắn chậm rãi gạt gạt đầu, bỗng nhiên đứng lên vươn tay về phía tôi: "Tiểu Hàm, tôi cam đoan với em, tôi có thể cho em một cuộc sống tự do tự tại, hơn nữa còn được tặng thêm hoa hồng nữa. Nếu em đồng ý.thì hãy đưa tay của em cho tôi."

Ta nháy mắt mấy cái nhìn hắn ba giây, sững sờ nói: "Anh lại nhận kịch bản mới rồi à? Lời kịch này rất thô tục, nhất định sẽ bị vùi dập thảm hại, nên anh đừng nhận diễn bộ phim này."

Hắn khẽ nhú mày, đang muốn nói cái gì thì đột nhiên di động của tôi vang lên. Tôi như lấy được lệnh đặc xá liền xoay người chạy sang chỗ khác nghe điện thoại.

"Quay phim xong rồi sao?" Nghe thấy giọng nói của Kỷ Gia Khiêm có chút miễn cưỡng, lòng tôi sinh ra nghi hoặc, vội vàng hỏi: "Vạn tuế gia, Chẳng lẽ cả ngày anh ở nhà ngủ sao?"

Thanh âm trầm thấp của hắn truyền đến từ di động: "Gặp rồi nói tiếp. Tôi sẽ đợi ở dưới lầu nhà em, em mau đánh xe về đi."

Sau khi nghe điện thoại xong tôi lập tức co chân chạy đi, sau khi lên taxi mới gọi cho chị Đồng Đồng nhờ chị nói với Đoàn đạo diễn rằng tôi có việc gấp phải đi.

Không biết có phải vì đoạn đối thoại vừa rồi của tôi và Chung Dịch An, hay là sắp được gặp Kỷ Gia Khiêm, mà khiến trái tim của tôi đập bịch bịch, giống như sáo nổ tung đến nơi vậy.

Tôi che trái tim nhỏ nhảy xuống xe, liếc mắt một cái liền nhận ra bóng dáng của người kia ẩn núp trong bóng đêm.

"Đèn đường chỗ này đều bị hỏng rồi, không an toàn." Hắn nhìn tôi, nhàn nhạt nói.

Tôi gạt gạt đầu, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Nhưng nếu cứ đối diện với hắn như vậy, tôi sẽ xấu hổ chết mất. Tôi nghĩ nát óc mới nghĩ ra một câu nhảm chán để hỏi hắn: "Bên ngoài rất lạnh sao anh không ở trong xe đợi em?"

Hắn nhìn xuống chân của tôi, bỗng nhiên ôm lấy tôi, ở bên tai tôi trầm giọng nói: "Em không làm cho tôi thất vọng, đương nhiên sẽ không lạnh."

Nghe xong lời này trái tim nhỏ bé của tôi đập càng nhanh hơn, tôi sợ nó có thể nhảy ra khỏi lồng ngực của tôi bất cứ lúc nào.

Không biết qua bao lâu hắn mới buông tôi ra, cực kỳ tự nhiên mở cửa xe nói: "Lên xe đi, anh đưa em tới một nơi."

Trong giây phút đặc biệt như thế này, nếu theo như định luật cầu huyết, hẳn là hắn sẽ đưa tôi đến một nơi vô cùng 'đặc biệt'.

Nhưng mà. Hắn, hắn, hắn cái người này. Biến, biến, biến thái, vậy mà lại dẫn tôi đến trước một phần mộ nằm ở vùng ngoại ô!

Chân tôi mềm nhũn, kéo lấy cánh tay Kỷ Gia Khiêm hỏi: "Đây là nơi quỷ quái nào vậy?"

Kỷ Gia Khiêm bỏ lại tôi, đi đến trước phần mộ đó đặt xuống một bó hoa hồng, nhàn nhạt đáp: "Đây là mộ của bà ngoại anh, em cũng đến đây hành lễ đi."

Tôi nhất thời nghiêm nghị, vội vàng ngoan ngoãn tiến lên hành lễ. Vừa rồi nếu hắn không nói, tôi còn cho rằng người nằm bên trong là vợ cũ của hắn a.

Sau khi cùng hắn cúi chào, chợt thấy Kỷ Gia Khiêm ách ách nói: "Bà ngoại, thực xin lỗi, con lại dẫn một cô gái hơi có tố chất thần kinh đến nhìn người."

Tôi nhin không được trùng mắt nhìn hắn, không ngờ hắn cũng đang nhìn chăm chăm tôi. Tôi hơi rùng mình, chờ hắn phát giận.

Ai ngờ hắn đột nhiên lại nở nụ cười, lôi kéo tay của tôi đi về, vừa đi vừa giải thích: "Năm anh mười tuổi, ba mẹ đều ở nước ngoài làm ăn, chính bà ngoại là người đã nuôi lớn anh."

Tôi gạt gạt đầu, không hề cảm thấy có chuyện gì kỳ quái: "A.... ."

Bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt có chút bất mãn nhìn tôi một cái: "Hình như em một chút cũng không quan tâm đến tình hình trong nhà anh."

Tôi vội vã lắc đầu hỏi: "Anh yêu, anh có anh chị em gì không? Trong nhà anh ai là người quản lý kinh tế? Có mấy tòa nhà mấy căn lầu? Ở quê có nhà không? Nuôi mấy con bò vậy?"

Hắn cốc đầu của tôi một cái, sáng giọng: "Em nghiêm túc chút đi."

Tôi xoa xoa đầu, không nói. Cái tính lảm nhảm này của tôi đã có từ bé, đến bây giờ làm thế nào cũng không sửa được.

Kỳ thật, đây cũng chỉ là một kiểu giả ngu của tôi mà thôi. Đôi khi cách này có thể bảo vệ bản thân rất tốt.

Đi đến bên cạnh xe hắn liền buông lỏng tôi ra, vừa mở cốp xe vừa hỏi: "Có đói bụng không?"

Tôi thành thật gật gù đầu, lúc này ở tiệc chúc mừng tôi phải làm kiểu nên cũng chẳng ăn được gì nhiều.

Tôi tưởng rằng hắn muốn dẫn tôi đi ăn ngon, ai ngờ lúc tôi vừa ngồi lên xe, Ký Gia Khiêm bỗng nhiên lấy ra một bó hoa hồng rất to đưa cho tôi. Tôi hoàn toàn kinh sợ, về mặt mờ mịt nhìn hắn.

Hắn quay đi, có chút không được tự nhiên nói: "Lúc này mua cho bà ngoại được tặng. Ngoại, ngoại thích hoa hồng."

"À...." Tôi cái gì cũng chưa nói, chỉ ôm hoa ngồi ở phía sau xe, kìm lòng không được co rút thành một cục.

Cái người này bị làm sao vậy! Mua hoa thì cứ nói thẳng là mua hoa, làm gì phải vòng vo như vậy!

Chẳng lẽ hắn cũng biết phần lớn con gái đều không có khả năng chống cự với hoa hồng sao?

"Em đang làm cái gì vậy?" Hắn ngồi ở ghế lái, quay đầu nhìn tôi, bỗng nhiên vươn tay nhéo nhéo lỗ tai của tôi: "Mau ngồi lên phía trước."

"Không cần!" Tôi ôm chặt hoa, "Em sợ chết, ghế phụ lái không an toàn!"

Hắn bất đắc dĩ nhìn tôi một hồi, bỗng nhiên mở cửa xe đi ra ngoài. Tôi đang nghi hoặc, chợt thấy cửa xe sau bị mở ra, Ký Gia Khiêm cũng chui đi vào.

Hắn cái gì cũng không nói, đột nhiên cúi người hôn môi tôi.

Răng môi dứa không dứt, khiến cho tôi quên sạch toàn bộ. Giống như ở trên cái thế giới này, chỉ có mình hắn.

Cả người tôi bỗng nhiên lạnh lạnh, thì ra là hắn đã cởi áo khoác của tôi ra. Ta cũng không để ý, chỉ ôm cổ của hắn.

Hơi thở nam tính của hắn khiến đầu óc tôi mê loạn.

Đáng đấm chìm trong nụ hôn ngọt ngào ấy, hắn đột nhiên dừng lại. Tôi có chút kỳ quái mở to mắt ra nhìn hắn, mới phát hiện hắn đang phiến não nhìn quần áo của tôi. Tôi mặc trên người chiếc váy liền thân bằng lông, bởi vì ngồi nên hắn không cởi xuống được.

Tôi cũng không hiểu vì sao, nhìn không được nở nụ cười: "Em sợ lạnh, anh cởi trước đi." Sau đó nhanh tay cởi quần áo của hắn.

Hắn phối hợp cởi áo ra. Tôi chui vào trong lòng hắn tham luyện hơi thở ấm áp của hắn, sau đó mở ra hai tay để cho hắn tùy ý cởi sạch.

Người đàn ông này còn hiểu rõ thân thể tôi hơn cả tôi. Hắn mới chỉ sờ một chút, thần trí của tôi rất nhanh đã bị hắn đoạt đi, cam tâm tình nguyện cùng hắn điên cuồng.

Chỉ là cuộc vui đêm nay, cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Những tráng hán đẹp trai

Lúc sắp kết thúc một cái hôn dài nồng nhiệt nóng bỏng, hắn vô cùng triền miên mút mút cánh môi của tôi vài lần sau đó mới chuyển trận đánh tới trước ngực tôi, thanh âm trầm đầy ôn nhu: "Nhan tiểu thư hôm nay như thế nào lại nhiệt tình đến vậy?"

Tôi há mồm cắn vào bả vai trần trụi của hắn một cái: "Em nói cho anh biết. Đừng tùy tiện chọc vào em. Em mặc dù không phải là người tùy tiện, nhưng đã tùy tiện thì không phải là người!"

Hắn ừ nha nha nói không hết câu.

Tôi kim lòng không được đưa ngón tay luồn vào trong tóc hắn, theo động tác của hắn mà vuốt ve đầu và lưng hắn. Hắn không nhuộm tóc, là đen tuyền, thoát nhìn rất đậm và đẹp. Nhưng tóc của hắn mặc dù thường xuyên được cắt tỉa nhưng cũng không ngắn quá, nên đôi khi bị tôi kéo đau sẽ phát ra vài tiếng rên rỉ trầm thấp.

Hơn một tháng không làm, hắn tựa hồ càng thêm khát vọng cơ thể tôi, tôi cũng càng trở lên miễn cảm hơn.

Tôi nghĩ, nếu có một ngày tôi không thể ở bên hắn nữa, tôi có thể sẽ quên khuôn mặt của hắn, giọng nói của hắn, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không thể nào quên được nỗi thống khổ cùng vui thích mà hắn mang lại cho tôi.

Con gái đối với người đàn ông đầu tiên của mình, vĩnh viễn đều không thể quên được.

"Nhan tiểu thư." Hắn bỗng nhiên đình chỉ động tác, ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tầng nước trong suốt: "Em lại đầy đặn hơn rồi..."

"Phụt!" Tôi muốn phun ra một ngụm máu, đưa tay kéo bàn tay trước ngực tôi ra, cả giận nói: "Anh loạn trạc cái gì!"

Trong xe vang lên tiếng cười trầm thấp của Kỳ Gia Khiêm, trong bóng đêm phảng phất không khí vừa mỉa hoặc vừa mập mờ.

Hắn đang dùng thanh âm này quyến rũ tôi.

Kỳ Gia Khiêm rất ít cười, số lần cười ra tiếng lại càng ít. Nhưng mà, tiếng cười của hắn thật sự rất hay, giống như tiếng nhạc du dương của đàn vi ô lông vậy, lại giống như tiếng thâm thi của những người yêu nhau. Hoặc là rượu đỏ làm say lòng người, làm cho người ta trầm mê.

Nếu như chúng tôi không ở trong cái vòng tròn lẩn quẩn này, nếu như nguyên nhân khiến tôi ở bên cạnh hắn không phải bởi vì để trả thù người khác, thì có lẽ, tôi đã thật sự yêu hắn.

Chỉ tiếc, không có nếu như.

"Anh nói rồi, anh sẽ giúp em." Hắn cời xuống tất chân của tôi, bế tôi lên khỏi ghế, tách ra hai chân ngồi ở trên đùi hắn.

Lúc này tôi mới nhớ ra ba tháng trước hắn đã từng nói qua, lại còn đáng ghét nấn nấn bộ ngực của tôi. Quả thực là khuất nhục a khuất nhục!

Thù này không báo, thế không làm người!

Ta cười gằn một tiếng, tăng thêm can đảm di chuyển bàn tay xuống phía dưới của hắn, cười tít mắt kéo khóa quần của hắn xuống, cắn răng một cái cắm vào cái kia, đùa dai cười nói: "Kỳ thiếu gia, em cũng sẽ giúp thiếu gia. Chỉ là không biết. cái này có lớn lên được hay không a!"

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, không cho là đúng liếc tôi hỏi: "Nhu thể nào, nó không thỏa mãn được em sao?"

Tôi cúp mắt nhìn mình một cái, hỏi ngược lại: "Nhu thể nào, nó không thỏa mãn được người sao?" (chị đang hỏi chỗ đó đó của chị ý, biến thái kinh! :3)

Kỳ Gia Khiêm"Xi" một tiếng nở nụ cười, cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy hắn cười vui vẻ đến vậy.

Tôi then quá hóa giận buông lỏng tay ra, hung hăng bưng kín cái miệng của hắn lại.

Hắn phản ứng rất nhanh, thoát một cái đã bắt được cổ tay tôi, sau đó kéo tôi vào trong ngực hắn. Một cánh tay kia giữ chặt cái ót của tôi, buộc tôi cùng hắn hôn môi.

Tôi lập tức cắn cánh môi của hắn.

Bởi vì đau đớn, hắn nhịn không được hơi hơi co rụt lại, nhưng rất nhanh sẽ trừng phạt tôi.

"A a a ! ! !"

Ngoài xe một đám bóng đen bay qua, hình như là bảy quạ đen bị chúng tôi dọa sợ phải dọn nhà đi rồi.

Rừng núi hoang vắng, phần mộ cô đơn bên ngoài. Nguyệt Hắc Phong Cao, từng trận kêu sợ hãi.

Sau khi trở về tôi nhất định phải đề cử nơi này với đạo diễn, nơi này tuyệt đối là nơi quay phim kinh dị tốt nhất studio.

"Em vẫn luôn kêu như vậy **." Kỳ Gia Khiêm vẫn duy trì ý cười, còn pít-tông thì đang vận động đều đều.

Tôi phản kháng không được, đành phải thấp giọng nguyên rủa hắn. Vài phút qua đi, Kỳ Gia Khiêm vẫn phát hiện ra: "Em đang nói cái gì?"

Tôi giả vờ không nghe thấy, tiếp tục vẽ vòng tròn trước ngực hắn.

"Sớm. Tiết. Sớm. Tiết. Kỳ Gia Khiêm chỉ có thể kiên trì 2 phút."

Mặt hắn đen lại tăng nhanh tốc độ.

Không biết qua thời gian bao lâu, hắn đột nhiên kẻ sát vào bên tai tôi hỏi: "Có thể chứ?"

Trong đầu tôi một mảnh hỗn độn, mê mê man man nhìn hắn: "Cái gì?"

Hắn cũng không trả lời tôi, chỉ là cúi đầu rên rỉ một tiếng. Tôi đột nhiên hiểu ra hắn muốn nói cái gì, vội vàng đánh đấm vai hắn: "Mau lặn ra đây cho em!"

.....

Hai người chúng tôi thờ dốc hồi lâu. Tôi cảm thấy cả người đau nhức đến chết, eo mỗi lưng đau chân vô lực.

Tuy tôi vô cùng vô cùng yêu thích chiếc Maybach này, nhưng dù sao khoang xe phía sau cũng rất nhỏ, không thể nào duỗi chân ra được. Vì vậy tôi đề nghị hắn nếu như lần sau dẫn người tới nơi rừng núi hoang vắng này làm chuyện cảm thú thì nên lái một chiếc xe container hoặc xe bus tới.

Bộ dáng Kỳ Gia Khiêm giống như đang rất thụ giáo vậy.

Mấy phút sau, tôi xoay người lặn xuống khỏi người hắn, suy yếu nói: "Em đói."

Kỳ Gia Khiêm liếc tôi một cái, nhàn nhạt hỏi: "Vừa rồi anh còn chưa cho em ăn no sao?"

Tôi liếm liếm môi, mặt dày nói: "Đây là thịt bọ của anh! Em muốn ăn thịt! Thịt thật cơ!"

Hắn không trả lời, chỉ ném quần áo lên người tôi, vừa mặc quần áo vừa nói: "Rất lạnh, mặc vào đi." Nói xong liền mở cửa xe, chắc là muốn lái xe về nội thành.

Sau khi mặc xong quần áo, tôi nghiêng người nằm xuống ghế ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại cũng chẳng biết đã qua bao lâu rồi. Tôi mơ mơ màng màng bò dậy, phát hiện trên người mình đang mặc áo tắm của Kỳ Gia Khiêm.

Tôi đi đến phòng bếp, nhìn bóng lưng của hắn tấm tắc khen ngợi. Hiện nay loại đàn ông tốt nhất định phải như Kỳ Gia Khiêm, không chỉ lên được phòng khách xuống được phòng bếp, mà còn có thể làm ấm giường!

Tôi tùy tiện nằm úp trên bàn ăn, chờ ăn cơm.

"Không cần thịt bò bít tết gì gì đó đâu, em muốn ăn thịt kho tàu, sườn non kho tàu, cánh gà kho tàu, thịt kho tàu."

Kỳ Gia Khiêm quay đầu nhìn tôi một cái, từ từ nói: "Trong nhà làm gì có nhiều thịt như vậy, muốn ăn cũng được, nhưng nguyên vật liệu phải lấy từ trên người em."

Vì vậy tôi đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tuy là nói như vậy, nhưng Kỳ Gia Khiêm vẫn làm cho tôi một bàn thịt kho tàu. Nhìn những đĩa thịt kho tàu bốc khói nghi ngút ngon mắt tôi không nhịn được ngẩng đầu hỏi Kỳ Gia Khiêm đang ngồi đối diện: "Có phải anh yêu em rồi đúng không?"

Kỳ Gia Khiêm nghe vậy nhướn mày, cũng không thèm liếc tôi một cái: "Dựa vào cái gì mà nói như vậy?"

Trong miệng tôi toàn thịt là thịt, mơ mơ hồ hồ nói: "Muốn bắt được trái tim của người phụ nữ, trước hết phải bắt được cái dạ dày nhỏ của cô ấy!"

Tôi vừa dứt lời, bỗng nhiên Kỳ Gia Khiêm rút ra một tờ giấy ăn chụp lên mặt của tôi, 10 phần lạnh nhạt nhú nhú mày nói: "Dựa vào cái tướng ăn này của em sao?"

Tôi ngượng ngùng cười, không nói.

Đại khái đã ăn no đến 7 phần, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng lấy điện thoại di động ra tìm số.

Kỳ Gia Khiêm đã sớm ăn xong, chỉ ngồi ở đối diện nhìn tôi: "Sao vậy?"

Tôi vội la lên: "Em quên cho Thiên Thiên ăn rồi."

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, lơ đãng nói: "Em đang nói tới con chó gốc nhà em sao? Lần trước em ở đây một ngày một đêm nó cũng chưa đói chết hả?"

Tôi nhất thời xù lông nhím: "Thiên Thiên nhà em là Tụ Bảo Bồn đó, nó, nó gốc ở chỗ nào chứ?"

Kỳ Gia Khiêm nhún vai nói: "Anh đến nó cũng không sửa, cũng không thèm để ý đến sự sống chết của chủ nhân nó mà thoải mái nằm một chỗ ngủ ngon lành. Chỉ có người chủ nhân gốc gác nghiệt như em mới có thể nuôi một con sùng vật ngu ngốc như vậy đi?"

Tôi giận: "Người như anh căn bản sẽ không hiểu được sự ngây thơ của nó đâu!"

Kỷ Gia Khiêm vẫn còn muốn nói chuyện, tôi đã đem ngón trỏ đặt ở trên môi ý bảo hắn chớ có lên tiếng. Điện thoại thông, Chị Đồng Đồng cực kỳ hưng dữ rống to: "Có rắc liền phóng!"

Tôi yếu ớt nói: "Chị. Em không đi được, giúp em cho Thiên Thiên ăn có được không."

Chị Đồng Đồng tiếp tục rống giận: "Cút! Lão nương đang cô đơn đến điên rồi, thế mà người lại muốn lão nương đi cho chó của người ăn sao? !"

Tôi vội vã giải thích: "Em không phải bắt chị đi cho chó ăn, chỉ là muốn nhờ chị đi cho Thiên Thiên ăn."

Kỷ Gia Khiêm không nhìn tiếp nổi nữa, Vươn tay giật lấy điện thoại trên tay tôi: "Đồng Ngôn sao?"

"Uh' m, tự cô đi cho nó ăn hay để tôi bắt cô đi?"

"Được, biết rồi, đi đi."

Nhà tư bản dùng cường quyền chỉ sau vài giây đã thu phục được chị Đồng Đồng.

Tôi xoa xoa đầu hắn như một dạng khen thưởng, trên mặt hiện lên nụ cười từ tính của người mẹ: "Khiêm Khiêm thực ngoan."

Kỷ Gia Khiêm: ". Cút."

Ăn xong cơm chiều cũng đã là 11 rưỡi đêm rồi. Lăn qua lăn lại cả một ngày khiến tôi cực kì mệt mỏi, không động đậy nằm yên trên ghế sofa. Kỷ Gia Khiêm tiến lại ôm tôi, tôi phản kháng hai cái, lười biếng nói: "Khiêm Khiêm, chúng ta cùng xem tivi đi."

Bình thường mỗi tối khi tôi ngồi xem tivi đều sẽ ôm Thiên Thiên nhà tôi.

Hắn không nói gì, chỉ thuận theo ngồi xuống bên cạnh tôi, mặc cho tôi ôm lấy cánh tay của hắn. Nhìn thấy mí mắt tôi không mở ra nổi, hắn thấp giọng khuyên nhủ: "Về phòng ngủ đi."

"Không cần." Tôi liếc mắt nhìn chương trình đón giao thừa trên tivi, cố chấp nói: "Chờ sang năm mới đã. Ngày này mọi năm em đều thức suốt đêm."

Hắn nhéo nhéo mắt tôi, làm như oán giận: "Gần đây càng ngày càng tùy hứng rồi đó."

Tôi cọ xát vào cánh tay hắn, rất lâu sau mới mở miệng: "Em nhớ mẹ."

Hắn than nhẹ một tiếng, ôm vai tôi nói: "Chờ bộ phim truyền truyền xong thì hãy về nhà đi."

Tôi kinh hỉ nháy mắt mấy cái: "Thật?"

Hắn gật đầu: "Yên tâm, kỳ nghỉ đông để lại cho em đó."

Tôi nghe vậy cao hứng hôn một cái trên mặt của hắn. Kỷ Gia Khiêm cũng không cảm kích, lau mặt oán giận: "Sao em giống trẻ con vậy."

Tôi chỉ cười, cảm thấy nhìn hắn thuận mắt hơn rất rất nhiều.

Đang lúc này, chuông điện thoại của tôi bỗng nhiên vang lên: "Hoàng hậu nương nương, lại một tráng hán nữa được cống nạp!"

Tôi vội vàng cầm di động lên nhìn nhìn, phát hiện ra là tráng hán họ Chung gọi.

Kỷ Gia Khiêm nhú mày không nói. Tôi nghĩ hắn ngầm cho phép, nên cầm di động định chạy về phía ban công, ai ngờ một bước cũng chưa đi được đã bị hắn kéo ngã vào trong lòng.

"Nghe." Hắn nhận nhạ ra lệnh.

Vì thế tôi đành ngoan ngoãn nghe: "Ừ?"

Thanh âm Chung Dịch An nghe qua có chút trầm thấp: "Sao đột nhiên em lại bỏ đi? Tôi. Tôi và Chính Tín rất lo lắng cho em."

"Chính Tín?" Tôi kỳ quái nói: "Hắn lo lắng cho tôi làm cái gì?"

Chung Dịch An giải thích: "Bốn người chúng tôi ở chung một chỗ, bọn họ la hét đòi đón năm mới với chị dâu."

"Ách, anh chờ một chút." Tôi tạm thời để điện thoại sang một bên, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi Kỷ Gia Khiêm: "Em gọi một ban nhạc tới biểu diễn miễn phí được không?"

Kỷ Gia Khiêm nhìn chăm chăm tôi như muốn giết tôi bằng ánh mắt của hắn vậy, từng chữ từng chữ từ kẽ răng hắn phun ra: "Em, thử, thử, xem."

Lại là bốn chữ khủng bố này.

Tôi lau mồ hôi, để điện thoại lên tai thành thành thật thật nói: "Vạn tuế gia để cho chúng ta thử xem"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, chột nghe thấy Chung Dịch an kỳ quái nói: "Hoàng hậu nương nương, người chờ, bốn trắng hán chúng tôi lập tức đến ngay."

Sau đó liền ngắt máy.

Tôi ngây ngẩn cả người.

Hắn, không phải là hắn muốn đến thật đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ban nhạc miễn phí

11h50', di động của tôi lại vang lên. Bọn họ, bọn họ như thế nào đã ở ngoài cửa rồi!

Rốt cục thì Chung Dịch An muốn làm cái gì đây? Hắn muốn quấy rầy tôi và Kỷ Gia Khiêm sao?

Một mình hắn biết chuyện giữa tôi và Kỷ Gia Khiêm là được rồi, tại sao còn muốn để cho nhóm người Chính Tín biết hả? Một khi hắn đã mở miệng chỉ sợ không đóng lại được nữa,. Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tôi sợ hãi liếc mắt nhìn về phía Kỷ Gia Khiêm, về mặt cầu xin nói: "Xong rồi, anh ta thật lợi hại a, vậy mà đã tìm được đến đây rồi! Nhưng mà em nghĩ, hoặc là không làm, đã làm phải làm cho đến cùng, chúng ta. Chúng ta đem bọn họ giết người diệt khẩu đi!"

Kỷ Gia Khiêm "."

Thấy hắn dùng sợ trầm mặc để tỏ vẻ khinh bỉ tôi, tôi vội vã nói ra một phương án khác: "Em lên lầu thay quần áo, anh đi mở cửa! Liền như vậy đi! Khiêm Khiêm ngoan a....!"

Tôi vỗ vỗ mặt hắn giống như đang dỗ dành một chon chỏ nhỏ, sau đó lập tức bỏ chạy lên lầu thay quần áo. Mặc kệ nhóm người Chính Tín nghĩ như thế nào. Cũng không thể để cho bọn họ nhìn thấy tôi mặc áo tắm của Kỷ gia Khiêm được.

Lúc tôi xuống lầu, nhóm người Chính Tín đang ngồi xếp hàng trên ghế sofa rồi.

Mặt của Kỷ Gia Khiêm không chút gì thay đổi ngồi ở chỗ kia. Nhìn kỹ lại thì thấy hắn và Chung Dịch An đang liếc mắt đưa tình với nhau a.

Tôi thật cẩn thận ngồi bên cạnh Chính Tín, vừa nghiêng mắt nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình với nhau vừa thấp giọng hỏi: "Sao các anh lại đến đây?"

Ánh mắt Chính Tín cười rộ lên thành hai vầng trăng khuyết: "Anh Dịch An nói Kỷ tiên sinh ở nhà một mình nên rất cô đơn, muốn gọi chúng tôi tới biểu diễn, không nghĩ tới chị dâu cũng ở đây a?"

Tôi không nói gì. Lời nói dối ngu xuẩn như vậy mà Chính Tín vẫn tin sái cổ chẳng khác gì một đứa trẻ khờ khạo.

Kỷ Gia Khiêm mắt to trừng mắt to với Chung dịch An sau năm phút cũng cảm thấy mệt mỏi. Sắp đến 12h, tất cả mọi người lại nhìn chăm chăm vào màn hình tivi chờ để đếm ngược thời gian.

Chung Dịch An cười tí mắt tiến lại phía tôi, cùng Chính Tín một trái một phải ngồi cạnh tôi.

Lý Dật Nhiên thấy thế cũng sốt ruột, vội vàng tiến đến trước mặt tôi làm nũng: "Nơi này thật tối, chị dâu ôm a ôm a!"

Lúc này chỉ còn một mình Viên Trữ ngồi gần Kỷ Gia Khiêm, nhìn thấy chúng tôi tụ tập thành một khối, hắn tự nhiên cũng không cam tâm, mong nhỏ từng chút từng chút di chuyển về phía này.

Nên cuối cùng hình thành cục diện như vậy: năm người chúng tôi ngồi chen chúc trên một chiếc ghế sofa, một mình Kỷ Gia Khiêm lẻ loi ngồi bên kia.

Hắn mặc áo tắm tối màu, trước ngực nửa mờ, lò mờ có thể nhìn thấy được xương quai xanh tinh xảo. Tóc bởi vì không xịt gel nên có vẻ cực kỳ mềm mại, tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu đó của hắn.

Trái tim nhỏ của tôi bỗng nhiên thất lại, nhin không được đứng lên ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chết tiệt. Tại sao nhìn hắn lại cô đơn đến vậy?

Vì che dấu xấu hổ, ta đẩy Lý Dật Nhiên một cái, miệng không quên oán trách nói: "Bốn người các anh đề chết tôi rồi! Ngoan ngoãn ngồi tách ra!"

Lý Dật Nhiên mười phần ủy khuất nhìn tôi, thật sự là vừa nhìn đã thương rồi. Tôi vừa định tiến tới ôm hắn một cái, thì Chung Dịch An đã đi theo ngồi xuống bên cạnh tôi, hất cằm về phía tivi nói: "Tiểu Hàm, chúng ta cùng nhau đếm ngược thời gian đi!"

Tôi ngẩng đầu nhìn, còn 20 giây nữa.

Buổi tối lúc ăn cơm tôi đã hỏi Kỷ Gia Khiêm là có thể cùng tôi đếm ngược thời gian được không, hắn chỉ nói một câu "Ngây thơ" liền không nói nữa.

Chênh nhau 5 tuổi, thật sự khác nhau nhiều đến thế sao?

Tôi cố ý nở một nụ cười thật tươi với Chung Dịch An, gật đầu nói: "Được a!"

Tôi muốn tức chết cái người có tham muốn chiếm giữ mạnh mẽ như Kỷ Gia Khiêm. !

Tôi cùng bốn người của "Chung Ái " đếm ngược thời gian: "10,9, 8, 7.3, 2, 1, 0!"

Số "0" vừa thoát ra khỏi miệng, Chung Dịch An bỗng nhiên ôm lấy tôi. Tôi theo bản năng vùng ra, nhưng hắn lại dùng cánh tay ngăn cản tôi, nhẹ giọng cười nói bên tai tôi: "Đừng nhúc nhích."

Tôi sững sờ dừng lại động tác, bỗng nhiên trên cổ có cảm giác lạnh lạnh. Chóp chóp đôi mắt, chờ hắn buông lỏng tôi ra. Tôi cúi đầu nhìn, thì ra là hắn đeo cho tôi một chiếc vòng cổ màu bạc. Trước ngực là một ngôi sao sáng lấp lánh, nhìn đơn giản nhưng vô cùng đẹp mắt.

Thanh âm của hắn lộ rõ ý cười: "Tiểu Hàm, năm mới vui vẻ."

Tôi sờ sờ ngôi sao trước ngực, không biết tại sao có chút muốn cởi nó ra. Tôi nâng mắt nhìn hắn, nhin không được hỏi: "Cho tôi?"

Chung Dịch An gật gật đầu, tươi cười âm áp: "Thích không?"

Tôi biết cho dù tôi trả lời như thế nào thì kết cục cuối cùng của tôi cũng sẽ rất thảm, vì thế tôi dứt khoát dùng cách vụng về nhất để thay đổi đề tài: "Ừm, không phải các anh nói đến đây để hát hay sao? Sao còn chưa bắt đầu?"

Tôi cố tình coi như không nhìn thấy ánh mắt âm thầm của Chung Dịch An, chuyên tâm ứng phó với tình yêu mãnh liệt của Lý Dật Nhiên.

Chỉ thấy Lý Dật Nhiên cong cong đôi môi về phía tôi, nhắm mắt lại nói: "Chị dâu, em muốn tặng chị một nụ hôn mừng năm mới!"

Tôi vội vàng chồn sau lưng Kỷ Gia Khiêm, đẩy hắn về phía trước, thoải mái nói: "Đến đây đi!"

"Anh hùng" Chung Dịch An rất đúng lúc giải cứu "Mỹ nam" Kỷ Gia Khiêm. Hắn đem Bass nhét vào trong lòng Lý Dật Nhiên, giọng điệu uy hiếp mười phần: "Mau đứng lên đi, chúng ta hát."

Lúc này tôi mới phát hiện ra, không biết từ khi nào nhóm người Chính Tín đã chuẩn bị xong micro và dàn nhạc rồi. Chính Tín đang ngồi xổm một chỗ để thử âm.

Đại khái là một phút đồng hồ sau, Chính Tín đứng lên giơ dấu OK. Chung Dịch An gật gật đầu, đi đến đứng ở chính giữa ban nhạc.

Hắn hơi cúi đầu, ôm đàn ghi-ta thuận tay gảy gảy vài cái. Vốn chỉ là một vài giai điệu vô ý, nhưng lại có thể quyến rũ trái tim của người nghe.

Trong màn đêm mập mờ như này, cần nhất chính là âm nhạc như vậy.

Sau khi họ nhìn vào mắt nhau mấy lần, tiếng nhạc trong nháy mắt đồng thời vang lên. Trải qua mấy năm hợp tác, độ ăn ý của bọn họ đã sớm vượt qua người thường rồi.

Rõ ràng lời bài hát vô cùng vô cùng sến, nhưng tại sao khi được bọn họ biểu diễn nó lại hay đến vậy.

"Em nói tình yêu giống muối, dần dần sẽ trở thành thói quen, cho rằng nó là đương nhiên. Mất đi rồi mới nhận ra, có bao nhiêu khó chịu, có bao nhiêu lưu luyến nhớ nhung."

"Em nói tình yêu giống khói, dần dần sẽ làm mờ mắt người, tưởng rằng nó sáng chói rực rỡ như vì sao. Tỉnh lại mới biết, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mơ, chẳng qua cũng chỉ là hư ảo."

"....."

Một bài kết thúc, tôi cắn cắn môi, vẫn nhìn không được nói: "Rất êm tai, cảm giác tiết tât cũng rất được. Nhưng mà các anh có thể đổi một bài nào đó vui vui một chút được không? Trong các anh có người nào thất tình hay sao hả?" (Editor: Tan nát cõi lòng trắng hán họ Chung.)

Chung Dịch An cúi đầu tóc mái che khuất ánh mắt của hấn, cũng không biết về mặt của hấn bây giờ như thế nào.

Hấn để đàn ghi-ta xuống, khinh thường nói: "Cái con bé này, em thực không biết thưởng thức nghệ thuật gì cả. Em không biết có một thứ gọi là 'sự ưu thương quyền rũ' sao?"

Tôi nhất thời không nói được gì.

O__O" . . .

Sau khi hát xong, bọn họ bám diết ở chỗ này làm thế nào cũng không chịu đi.

Lý Dật Nhiên đuổi theo tôi nói cậu ấy sợ ma, muốn ngủ cùng với tôi.

Chính Tín bày ra bộ dáng vô cùng ngưỡng mộ Kỳ Gia Khiêm, ngờ ý muốn tắm chung cùng hấn, gần gũi quan sát cơ ngực của hấn.

Còn Viên Trữ đã nằm bò ra ghế sofa ngủ thiếp đi rồi.

Bốn người bọn họ hình như đã bàn trước với nhau rồi thì phải, đêm nay nhất định phải ở lại chỗ này.

Nhìn tiểu thiếu niên trước ngực mình, lòng tôi mềm nhũn, sờ sờ đầu Lý Dật Nhiên, xoay người nói với Kỳ Gia Khiêm: "Nếu không thì, anh để cho họ ngủ ở đây một đêm được không?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giống như tôi đang để bọn họ thay thế Kỳ Gia Khiêm vậy. Vì thế tôi vội vã chữa lại: "Không phải, ý của em là, anh và bọn họ ngủ chung một đêm được không?"

Kỳ Gia Khiêm quyết định không thêm đề ý đến tôi, nhú nhú mày hướng Chung Dịch An nói: "Sao vậy, ban nhạc của các cậu dự định hủy hợp đồng với Hoa Phong sao? Nếu muốn trở thành nghệ sĩ của Tinh Huy, theo thông lệ bình thường thì mời người đại diện của các cậu liên hệ với bộ phận quản lý nhân sự a."

Chung Dịch An mỉm cười nhìn Kỳ Gia Khiêm, xem ra vô cùng nhân nhả: "Tôi mới không cần làm việc dưới quyền của Kỳ tiên sinh." Hấn hơi hơi cúi người, ra vẻ thần bí nhỏ giọng nói: "Như vậy thì làm sao có thể giành phụ nữ với anh đây."

Sắc mặt Kỳ Gia Khiêm khẽ biến, sai bước đi tới lôi kéo tôi đi lên lầu.

Chung Dịch An rất nhanh liền chắn trước người hấn, tỏ vẻ rất kỳ quái hỏi: "Kỳ tiên sinh muốn làm gì vậy? Tiểu Hàm cũng là khách của anh, cô ấy không nên ở phòng khách sao?"

Tôi cảm thấy mình hiểu ra chút gì đó rồi.

Nhất định là Chung Dịch An bắt nhóm người Lý Dật Nhiên phải mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, sau đó cách ly tôi, để hấn và Kỳ Gia Khiêm có cơ hội gian díu với nhau rồi.

Kỳ Gia Khiêm nhìn chằm chằm Chung Dịch An rất lâu, bỗng nhiên chuyển mắt liếc nhìn cổ tôi một cái, rồi mới nhân nhật mở miệng nói: "Phòng khách ở tầng hai." Dứt lời hấn liền buông lỏng tôi ra, xoay người rồi đi. Bóng dáng của hấn rất nhanh khuất sau ngã rẽ cầu thang.

Khỏe mạnh Chung Dịch An hiện lên một nụ cười tươi rói.

Tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hấn, không nhìn được gât đầu liên tục, càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình.

Quả nhiên càng nhìn càng thấy hấn giống tuyệt sắc tiểu thụ a.

Nhìn bộ dáng của Chung Dịch An thì thấy tâm tình của hấn rất tốt nha. Hấn thấy tôi ngăn người, liền lại gần sờ sờ đầu tôi, rất hòa thuận nói: "Nhanh đi ngủ đi, tôi giúp em nhìn hấn."

Tôi gât gât đầu, vỗ vỗ vai hấn, cất lên lời nói thăm thía từ tận đáy lòng: "Thề lực Kỳ thiếu gia không giống người thường, anh.anh còn trẻ, phải cẩn thận bảo dưỡng, nhớ kiểm chế một chút a."

Chung Dịch An xúc động nhìn tôi, vuốt cằm nói: "Em yên tâm, tôi nhất định sẽ không để hấn có cơ hội ăn em"

Tôi cũng có chút cảm động, thì ra là hấn vì tôi mới cam tâm tình nguyện dùng tiểu cục hoa của chính mình để Kỳ Gia Khiêm no bụng sao? (Oimeoi, suy nghĩ của chị đúng là chỉ có tác giả mới bì kịp, ng thường như em bh ms với tới đây ==))

Ban đêm đang mơ mơ màng màng ngủ tôi cảm thấy rất khát nước, không nhịn nổi nữa mới bò dậy. Với tay mở di động, đã là hai giờ sáng rồi.

Tôi gỡ gỡ mái tóc rối bù đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng Kỳ Gia Khiêm vẫn còn sáng!

Tôi theo bản năng liếc mắt nhìn về phía phòng khách một cái, nhất thời cả kinh không nói lên lời.

Bốn người bọn họ đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa!

Gay rồi, chẳng lẽ là. 5P? ! (Anh Khiêm mà biết thì có phản ứng thế nào nhỉ, 5P cơ mà! :3)

Con mẹ nó, khẩu vị nặng thật a! Chuyện này quả thực vượt qua phạm vi chịu đựng của tôi rồi!

Tôi cũng không biết mình lấy đúng khí từ đâu ra nữa, "Àm" một tiếng liền mở cửa phòng ngủ của Kỳ Gia Khiêm ra.

Kỳ Gia Khiêm ngồi ở bên giường, nghe thấy tiếng động liền luống cuống nhét vật gì đó vào tủ đầu giường, quay đầu kinh nghi bất định (ngạc nhiên cùng nghi ngờ) nhìn tôi.

Kỳ quái, nhóm người Chung dịch An cũng không có ở trong này. Bất quá lúc này tôi cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ là một lòng một dạ tò mò rất cuộc Kỳ Gia Khiêm đã giấu thứ gì.

Tôi hít mát, từng bước từng bước tiến tới chỗ Kỳ Gia Khiêm, sau đó ngồi chồm hổm xuống trước mặt hắn.

"Anh đang là gì vậy?" Tôi như hồ rình mồi nhìn hắn, hung tợn hỏi: "Hơn nửa đêm, chẳng lẽ đang nghĩ đến chuyện cảm thú sao? !"

Hắn nhìn tôi mấy giây, bỗng nhiên ôm lấy đầu của tôi, cúi đầu nói: "Nhớ em."

Tôi cọ cọ trước ngực hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị liền vuron tay ra mở ngăn kéo. Trong lúc Kỳ Gia Khiêm còn đang kinh ngạc tôi đã nhanh tay đoạt lấy thứ mà hắn vừa mới giấu đi.

Nhưng mà sau đó, người kinh ngạc lại là tôi.

Này. Đây là thứ đồ chơi gì?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp sớm hận sớm

Ngày đầu tiên của năm mới, tổ kịch bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ ra mắt 《Dục sắc》.

Diễn viên chính của bộ phim như chúng tôi cũng bận tới mất tôi mũi để chuẩn bị cho hoạt động tuyên truyền quảng bá bộ phim. Bởi vì sắp ra mắt công chúng nên công ty chính thức bố trí cho tôi thêm một trợ lý và một chuyên viên trang điểm. Tính cả chị Đồng Đồng thì mỗi ngày đều có ba người đi theo tôi mọi lúc mọi nơi.

Chị Đồng Đồng vừa mới hỏi tại sao tôi lại ngây ngây ngô ngô cười một mình, tôi đương nhiên không thể nói cho chị ấy biết là tôi đem chính mình YY trở thành Hoàng hậu nương nương, còn tưởng tượng các chị thành khổ bức tiểu cung nữ a.

Đầu tư cho 《Dục Sắc》để tạo ra thanh thế, vì thế nên một người bình thường vô danh tiểu tốt như tôi đây mới được tham gia một chương trình giải trí lớn như này. Lễ ra mắt《Dục Sắc》còn chưa bắt đầu thì tên của tôi đã bắt đầu được tìm kiếm trên Post Bar Baidu rồi. (Đoạn này mình cũng không biết dịch sao cho đúng, nôm na là chị đã bắt đầu nổi tiếng nha nha)

Sau khi nghe chị Đồng Đồng nói chuyện này, tôi hào hứng chạy về nhà, định dùng nghệ danh để đăng ký tài khoản làm chủ một topic, nhưng không ngờ rằng không những không làm được chủ topic mà ngay cả ID cũng bị người khác lập mất rồi.

Tôi bất đắc dĩ đành phải lấy tên thật của mình là "Nhan Mạch Hàm" để đăng kí, nhưng khi tôi vừa post một bài để chào hỏi mọi người thì cái tên ăn cắp ID "Nhan Khôi Hàm" kia dám nói tôi là giả!

Có phải hơi quá đáng rồi hay không!

Lát nữa tôi nhất định phải lên Baidu niệm phong cô ta lại, nhốt cô ta vào Tiểu Hắc Ốc!

"Này, sao em lại thất thần rồi! Mau đứng lên trang điểm lại mau, chương trình sắp bắt đầu rồi!" Chị Đồng Đồng hung hăng đẩy tôi một cái, về mặt chỉ tiếc rên sất không thành tiếng.

Tôi "A..." một tiếng, ngoan ngoãn ngẩng mặt lên cho chị Tiểu Mễ giúp tôi đánh phấn. Nhìn chị Đồng Đồng đang khoanh tay đứng bên cạnh, tôi nhận không được nhỏ giọng hỏi: "Chị, cát xê lần này được bao nhiêu vậy?"

"Bịch" một tiếng, chị Đồng Đồng lấy cái chân giò hun khói trên tay đập vào đầu tôi một cái, hung tợn nói: "Em quan tâm đến tiền bạc làm cái gì? Dưng tục!"

Nhưng chị ấy nào biết rằng, gom góp đủ tiền tôi còn muốn chuộc thân nữa a! Hơn nữa."Sắp đến tết rồi, dù sao em cũng phải gửi về nhà chút tiền chứ, đúng không?"

Chị Đồng Đồng bóc lớp nilon bên ngoài chân giò hun khói ra, vừa ăn vừa nói: "Tiền thưởng cuối năm đủ cho em dùng rồi."

Tôi gật gật đầu, dạ vâng nói: "Được được được, tất cả đều nghe theo chị. Nhưng mà. Có thể cho em cắn một miếng được không? Làm ơn đi mà, một ngày rồi em chưa được ăn."

Chị Đồng Đồng rất có khuôn cách của một nữ vương liếc mắt nhìn tôi một cái, nhú mày nói: "Không được, em phải giảm cân. Nhìn xem, cũng bởi vì em béo mà mấy tờ báo lá cải đã bắt đầu nghi ngờ em có thai rồi đó!"

Tôi xoa xoa mi tâm: ". Quả thật là không đáng tin. Không biết cha đứa nhỏ là ai đây?"

Chị Đồng Đồng trừng tôi một cái: "Cẩn thận họa là từ cái miệng mà ra! Lời này mà truyền ra ngoài, em liền biến thành một người đàn bà phóng đảng. Là một yêu nữ làm rối loạn Làng Giải Trí!"

Tôi lơ đãng đáp: "Không phải chỉ có tuyệt sắc mỹ nữ mới có thể trở thành họa thủy thôi sao."

Chị Đồng Đồng hí hí mắt, dùng giọng điệu cảnh cáo nói với tôi: "Em tốt nhất nên cẩn thận một chút cho chị, nghe nói mẹ của Chung thiếu gia vô cùng. . . . không tầm thường. Lần trước em đến đó, bà ấy không có biểu hiện gì đặc biệt sao?"

Biểu hiện đặc biệt?

Tôi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bà ấy ngoại trừ nhìn chăm chăm vào bụng của tôi một lúc lâu thì hình như không có biểu hiện gì đặc biệt cả.

Trước khi lên sân khấu, chị Đồng Đồng lại dặn đi dặn lại, bảo tôi phải cố gắng bảo trì hình tượng "Thanh thuần" của mình.

Nhưng mà vừa nhìn thấy cái bản mặt của Chu Duệ Vũ thì tôi liền không bình tĩnh nổi. Nhìn cái bộ dáng kia của cô ta, tôi chỉ muốn dùng gót giày để chào hỏi mà thôi!

Vậy mà mở miệng vẫn phải kêu "Tiểu Vũ Tiểu Vũ", thật sự chán ghét đến cùng cực a. Nhưng mà làm gì còn cách nào khác, ai bảo chúng tôi thuộc cùng một công ty, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, vẫn phải cố gắng dĩ hòa vi quý mà thôi.

Người dẫn chương trình là ba anh chàng đẹp trai trẻ tuổi, nghe nói đây cũng là một ban nhạc mới xuất đạo chưa lâu. Như thường lệ sẽ đặt vài câu hỏi với khách mời, một người trong số đó bắt đầu hỏi tôi: "Nghe nói quý công ty đang ở chuẩn bị chuyển thể cuốn tiểu thuyết mà Nhan tiểu thư là tác giả, hơn nữa Aaron cũng sẽ mượn cơ hội này tái xuất phải không?"

Tôi ngẩn ra, mãi mới phản ứng kịp Aaron trong miệng cậu ta là ai. Tôi gật đầu cười nhẹ, quy củ đáp: "Đúng vậy."

Cậu ta lại mỉm cười truy vấn: "Có tin đồn Nhan tiểu thư cùng Kỷ tiên sinh lén lút qua lại, chuyện đó có thật không?"

Tôi dám khẳng định là cậu ta đang bẫy tôi, bởi vì năng lực điều tra của Kỷ Gia Khiêm không phải hạng thường, nên không một tên chó săn nào có thể chụp được hình của hắn. Trừ khi chó săn xâm nhập được vào nội bộ công ty, nếu không đều sẽ không đến được gần hắn. Huống hồ nếu có bị chụp thật đi chăng nữa, thì chắc chắn Kỷ Gia Khiêm đã giải quyết giúp tôi rồi. Xem trang web chính thức của "Chung Ái" sẽ rõ, hắn muốn xử lý mấy bài báo nhỏ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên tôi mới có thể thả lỏng tâm tình mà tỏ vẻ kinh ngạc, về mặt vô tội lắc đầu nói: "Đương, đương nhiên là không có rồi."

Anh chàng đẹp trai vẫn chưa từ bỏ ý định, nhất quyết không buông tha hỏi: "Vậy chuyện của Nhan tiểu thư và đội trưởng ban nhạc "Chung Ái" là thật sao? Lần trước Chính Tín gọi cô là chị dâu, mọi người đều biết nha."

Tôi nhất quyết giả ngu nói lảng sang chuyện khác: "Xem ra cậu cùng Chính Tín rất thân thuộc a? Thành viên "Chung Ái" có đến trường quay tham quan, sống chung với Chính Tín rất tốt đúng không?"

Lúc tôi truy cập vào diễn đàn thì thích nhất là đánh trống lảng. Xem ra chiêu đánh trống lảng này dùng để đối phó với mấy câu hỏi kiểu này quả là không tồi nha.

Cậu bạn trẻ này nhìn thấy tôi giả ngu, đành phải đổi một sách lược khác: "Vậy xin hỏi cô, nếu Chung Dịch An và Kỷ Gia Khiêm cùng rơi xuống nước, trong tay cô có một viên gạch, cô sẽ đập người nào?"

Ôi, cái câu hỏi này thật mới mẻ a! Cuối cùng cũng không cần phải hỏi muốn cứu người nào.

Trong lòng tôi tràn đầy tán thưởng, nói cũng không thêm suy nghĩ: "Ai cứu bọn họ tôi đập người đó!"

Khóe miệng cậu bạn trẻ kia dẹt dẹt, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Có phải Nhan tiểu thư vì tình mà sinh hận không vậy?"

. Cậu ta, cậu ta tại sao không nói là vì yêu nên cùng nhau chết hả?(Ý chị nói là chị đang cố thành toàn cho một đôi uyên ương ý! :3)

Tôi không biết trả lời câu hỏi này như thế nào mới tốt, nên dứt khoát vứt củ khoai nóng này cho Chu Duệ Vũ: "Không thì hỏi Tiểu Vũ xem cô ấy lựa chọn thế nào đi?"

Cẩn thận suy nghĩ một chút, câu hỏi này tuy rằng rất mới mẻ, nhưng vô luận bạn tả lời như thế nào bạn cũng sẽ đắc tội với người khác.

Quả nhiên, mặt Chu Duệ Vũ lúc trắng lúc hồng.

Chung Dịch An nói rất đúng. Làng Giải Trí mặc dù nhìn chói mắt như vậy, nhưng kỳ thật lại vô cùng nhàm chán, mỗi ngày tôi lấy việc đùa giỡn Chu Duệ Vũ để tìm chút chuyện vui. Ai bảo cô ta sống quá giả tạo làm gì, đang yên đang lành không có việc gì lại ăn mặc mát mẻ chạy vào phòng tổng giám đốc cơ!

Mặc dù số lần cô ta "vô tình gặp được" Kỷ Gia Khiêm không được bao nhiêu, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi không biết cảm giác này có phải là ghen hay không, nhưng tôi thiếu thì đây cũng là một loại ham muốn chiếm giữ. Không vì cái gì khác, liền vì tâm ý của Kỷ Gia Khiêm với tôi đi.

Không thể không thừa nhận, vào rạng sáng đêm giao thừa hôm đó, sau khi tôi biết được Kỷ Gia Khiêm đang giấu diếm cái gì, thì trái tim của tôi đột nhiên thất lại. Cảm giác trái tim như bị ai đó nhéo thực sự rất đau, nhưng kỳ lạ là trong lòng tôi lại có một chút gì đó hưng phấn vô cùng.

Giữa lòng bàn tay tôi là một cái hộp lông nhung nhỏ. Mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền màu bạc. Thứ lồng vào sợi dây chuyền ấy không phải cái gì khác mà chính là một chiếc nhẫn kim cương giống với chiếc nhẫn mà Kỷ Gia Khiêm đang đeo.

Tôi cảm thấy tôi nhất định là bị chó tha mất não rồi, nên lúc ấy mới có thể ngu ngốc hỏi hân: "Anh đã theo đuổi được cô gái mang mùi hương Burberry rồi hả?"

Hân quay đầu không nói chuyện.

Trong một khắc đó, tôi cũng không biết mình bị cái gì kích thích, đưa tay giật phăng sợi dây chuyền màu bạc trên cổ ra.

Sau đó tôi lại dứt khoát đẩy ngã Kỷ Gia Khiêm xuống giường.

Có thể nói là tôi đã đem hết tất cả vốn liếng của mình ra để làm cho hân vui vẻ. Bởi vì trong lòng tôi có một dự cảm không lành, nếu hân cứ tiếp tục như vậy nữa, tôi có khả năng sẽ thực sự thích hân mất.

Nhưng mà, nếu như tôi thật sự thích hân rồi. Tôi sẽ phải rời xa hân.

Tôi và Kỷ Gia Khiêm có thể nói là gặp sớm hận sớm đi. Vào thời điểm này, dưới loại tình huống này, tôi căn bản không có một chút tâm tư nào để yêu đương cả.

Nếu như tôi vừa thích hân, lại vừa nghĩ cách để quyến rũ một người đàn ông khác, tôi sẽ rồi rầm đến chết mất.

Hơn nữa Kỷ Gia Khiêm đối xử với tôi như bây giờ, rốt cuộc có bao nhiêu phần là thật lòng?

Tôi thật sự không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhất thời ham vui

Tôi biết ngay mà, mọi chuyện chắc chắn sẽ không thuận lợi như vậy.

Trong buổi lễ ra mắt《 Dục Sắc 》thì có người tới phá đám. Bộ phim mới được truyền xong, trước còn chưa có bài nào khen ngợi chúng tôi, thì chẳng hiểu chui từ đâu ra mấy tên đàn ông, trong tay họ cầm một đồng ảnh, đi khắp nơi rêu rao.

Là ảnh tôi và Chu Duệ Vũ ở trên phim trường cười cười nói nói với Đoàn đạo diễn.

Hai người chúng tôi lúc đó ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh, mấy bức ảnh này chắc chắn đã bị photoshop rồi, rõ ràng là muốn phá đám mà.

Nhưng truyền thông sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội này cơ chứ.

Bộ phim này không ít mấy cảnh giường chiếu a, Chu Duệ Vũ thì tốt rồi, cô ta là nữ phụ chỉ có một cảnh nhạy cảm mà thôi. Nhưng còn tôi a. Cần thận trọng lại, thì cũng đến 6 cảnh hôn, 3 cảnh giường chiếu rồi a, mặc dù ánh mắt của tôi vô cùng ngây thơ, nhưng bản thân mấy cảnh nhạy cảm đó vẫn rất ** đúng không!

Vì thế tôi cứ như vậy liên bị công kích.

Chính xác mà nói thì số người quan tâm coi trọng tôi trong đoàn làm phim ít lại càng thêm ít, hơn nữa tin đồn đã bắt đầu xuất hiện rồi. Chẳng lẽ làng giải trí thực sự là một cái xoàng nhuộm cỡ lớn sao?(Ý câu này chắc là đối trắng thay đen, sự thật bị xuyên tạc ý)

"Một số người vì nghệ thuật mà hiến thân gần mức gái mại dâm, còn một số diễn viên trẻ được bồi dưỡng lại mang danh khách làng chơi."

"Có phải quy tắc ngầm đã làm tha hóa giới giải trí Trung Quốc rồi hay không?"

"Vạch trần quy tắc ngầm của làng giải trí: phẫu thuật thẩm mỹ là chuyện bắt buộc, bồi ngủ bồi rượu là chuyện bình thường."

Bởi vì nguyên nhân này, mà doanh thu phòng vé của《 Dục Sắc 》cũng bị ảnh hưởng, tuy rằng chưa tới mức bị vùi dập giữa chợ, nhưng so với kỳ vọng của tôi thì chưa có tới.

Nói cách khác, tôi không hề dựa vào bộ phim này để nổi tiếng.

Con đường đến với thành công của tôi, còn rất xa xôi.

Nhưng mà, sự việc cỡ lẽ cũng không đến nỗi tệ.

Dưới sự giúp đỡ của Kỳ Gia Khiêm, nên những tờ báo lá cải đó mặc dù viết bài về quy tắc ngầm trong làng giải trí nhưng không có đề cập đến tên của tôi. Đây cũng chỉ có thể nói là may mắn trong bất hạnh. Còn về phòng bán vé, Kỳ công tử hấn nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp tôi làm giả số doanh thu của bộ phim, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa chứ, chẳng qua cũng chỉ là lừa dối mọi người mà thôi.

Tôi ôm một bụng âm ức trở lại công ty lĩnh tiền thưởng cuối năm. Không nhiều không ít, ba vạn khối. Cộng thêm tiền đóng quảng cáo thì tôi được cầm khoảng 8 vạn đồng về nhà. Cát xê đóng《 dục sắc 》vẫn chưa được trả, hình như phải đợi một thời gian để nhà sản xuất thống kê lại doanh số phòng vé.

Cũng vì làn sóng gió này, mà Trương Xán Xán được công ty đầu tư hơn để ra mắt công chúng. May mà trước đó tôi đã được bố trí đóng một bộ phim mới, bằng không tôi cũng sẽ giống như Chu Duệ Vũ bị ụp lạnh rồi.

Còn có hai ngày nữa là sang năm mới rồi (Năm mới này là lịch âm nha, mấy chương trước là lịch dương đó). Công ty chính thức cho các nghệ sĩ nghỉ phép, ước chừng là được nghỉ nửa tháng. Đương nhiên, những nghệ sĩ nổi tiếng sẽ không giống như chúng tôi rồi. Lễ mừng năm mới là lúc kiếm được rất nhiều tiền a, bọn họ làm sao bỏ qua cơ hội này được.

Mà tôi a, bởi vì dư luận đang làm ảnh hưởng xấu đến hình tượng của tôi, nên chị Đồng Đồng quyết định từ chối tất cả hợp đồng quảng cáo, cũng cự tuyệt toàn bộ các buổi phỏng vấn, lần này tôi nhất định phải thả lỏng tâm tình thật tốt mới được.

Tâm trạng hiện giờ của tôi vô cùng tồi tệ.

Nếu tôi biểu hiện tốt một chút, thì cơ hội để Mạnh Thần Úc chú ý đến cũng cao hơn rồi. Như vậy lúc Kỳ Gia Khiêm mời hấn tôi đóng phim cùng tôi thì khả năng Mạnh Thần Úc đồng ý có lẽ cũng sẽ cao hơn. Bằng không, với mức độ nổi tiếng của hấn mà muốn bắt hấn đóng vai nam phụ thì đúng là khó hơn cả lên trời.

Tôi cứ nghĩ đến chuyện này là lại thấy buồn bực. Tôi không phải chưa từng nghĩ tới sẽ từ bỏ việc trả thù này, đã rất nhiều lần tôi thuyết phục bản thân quên đi, không cần bận tâm đến Mạnh Thần Úc hấn như thế nào. Nhưng tôi không làm được, muốn tôi không nghĩ tới hấn nữa quả thực rất khó.

Tôi thích hấn năm năm, mỗi một nhân vật nam chính trong cuốn tiểu thuyết của tôi đều lấy hấn làm hình mẫu lý tưởng. Hiện giờ nếu bắt tôi đứng trơ mắt nhìn hấn tiếp tục dụ dỗ những cô gái ngây thơ như tôi năm đó thì tôi không làm được.

Giả dối, không sớm thì muộn cũng sẽ bị lật tẩy mà thôi.

Hấn đã phá hủy sự tin tưởng cùng ngưỡng mộ trong lòng tôi, tôi nhất định bắt hấn trả giá thật lớn!

Sau khi thu thập hành lý xong, tôi nghĩ mình nên thông báo cho Kỳ Gia Khiêm biết một tiếng là tôi muốn về nhà. Đúng lúc tôi lấy điện thoại di động ra để gọi cho hấn thì chuông cửa vang lên.

Là Kỳ Gia Khiêm.

Tôi giật mình mở cửa để hắn đi vào. Hình như Kỳ Gia Khiêm rất mệt mỏi thì phải, vì vừa mới vào đến nhà hắn đã lúi cúi kéo tôi nằm xuống giường. Tôi ngồi xuống nhìn hắn, lần đầu tiên phát hiện thì ra lông mi của hắn lại dài đến vậy. Vì thế Cánh tay tôi không tự chủ được sờ sờ đôi mắt của hắn.

Hắn một phát bắt được cánh tay của tôi, liếc nhìn hành lý của tôi đang để trên sàn nhà, nhàn nhạt hỏi: "Khi nào thì lên máy bay?"

Tôi ngoan ngoãn đáp: "Tám giờ tối."

Hắn gật gật đầu, không nói gì nữa. Không hiểu sao tôi lại có chút mất mát. Phải biết rằng lần này tôi đi hai chúng tôi nửa tháng sẽ không được gặp nhau, tuy rằng khoảng thời gian này không lâu, nhưng mà Hắn thật sự không có điều gì muốn nói với tôi sao?

Xem ra là như vậy. Chẳng qua hắn chỉ muốn mượn chỗ này của tôi ngủ một giấc mà thôi, nghỉ ngơi tốt rồi thì liền phui mông chạy lấy người, nơi này của tôi giống như hành cung của hắn vậy.

Tôi kéo hành lý, cúi đầu đi vào phòng chờ.

Ở thành phố xa lạ này, tôi hòa mình vào trong dòng người nhộn nhịp, đột nhiên tôi nhớ tới hình như Chung Dịch An đã từng nói, hi vọng bản thân không phải cô đơn một mình.

Tôi cũng hi vọng có một người ở bên cạnh tôi lúc này, giúp tôi đẩy hành lý, cùng tôi nói chuyện.

Có thể là do khát vọng của tôi quá mãnh liệt, nên, vừa lên máy bay tôi đã gặp ảo giác rồi.

Tôi, hình như tôi nhìn thấy Kỳ Gia Khiêm.

Hắn mặc áo sơ mi đỏ tươi, khoác bên ngoài áo vest màu xanh đen ôm lấy cơ thể cường tráng của hắn, rất đẹp trai, rất chói mắt.

Giờ phút này, hắn đang đứng ở cửa khoang hạng nhất, ngoắc tay về phía tôi.

Tôi cũng chưa để ý đến hắn, xoay người đi thẳng tới chỗ ngồi của mình. Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác!

Sau vài giây, cái ảo giác này đã đi qua tóm lấy cánh tay của tôi.

Ta quay đầu lại, về mặt giật mình nhìn hắn. Biểu tình Kỳ Gia Khiêm vẫn nhàn nhạt như cũ. Sắc mặt của hắn không được tốt, nhưng có thể là vì bộ quần áo này, nên môi của hắn có vẻ vô cùng. xinh đẹp.

Hắn nói: "Anh ở một mình rất buồn bực, dẫn anh về nhà đi."

Tôi nói: "A.... Vậy anh sẽ trả tiền ăn ở sao?"

". Được."

Tôi cực kỳ hài lòng đem hành lý ném cho hắn, hướng khoang hạng nhất đi đến. Kỳ Gia Khiêm được gắn mác tình nhân của tôi, ở nhà chuẩn bị đồ dùng!

Mặc dù giá vé máy bay rất đắt, nhưng khoang hạng nhất to như vậy mà chỉ có hai người chúng tôi. Tôi biết là hắn sợ bị mọi người nhận ra nên đã bao cả nơi này, có thể nói là hắn rất có lòng a.

Chắc là Kỳ Gia Khiêm rất mệt thì phải. Máy bay vừa mới cất cánh, hắn đã tựa vào vai của tôi ngủ thiếp đi. Tôi thật cẩn thận đắp chăn vào cho hắn, sau đó cầm lấy cái điều khiển ti vi tùy tiện ấn một kênh.

Đó là một bộ phim của nước ngoài, cũng không có phụ đề tiếng Trung. Tôi xem không hiểu, đơn giản liền quay đầu nhìn hắn.

Lúc Kỳ Gia Khiêm ngủ say nhìn rất điềm đạm. Tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của hắn, ngón tay xẹt qua hàng lông mi cong dài, đến sống mũi cao thẳng, xuống đến đôi môi hồng nhuận như sắp nhỏ máu ra ngoài vậy.

Tôi ghé vào bên tai hắn, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn anh đã giúp đỡ em nhiều như vậy. Nhưng. có lẽ không lâu nữa em sẽ phải rời xa anh rồi"

Tôi sẽ không quên, vừa mới bắt đầu mối quan hệ giữa hai chúng ta đã là một cuộc giao dịch rồi.

Tôi trao cho hắn thứ quý giá nhất của mình để đổi lấy hiện tại. Tôi không oán, lại càng không hối hận.

Ai ngờ tay của ta vừa muốn rút về, liền bị hắn mạnh mẽ bắt lấy! Tôi hoảng sợ, lo lắng không biết hắn có nghe thấy những gì mà tôi vừa mới nói hay không. May mà hắn chỉ trên cánh tay tôi cọ xát, cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Nhưng theo định luật cầu huyết, thì những lời vừa rồi của tôi hẳn là hắn đã nghe thấy rồi.

Sau khi véo một cái trên mặt Kỳ Gia Khiêm, tôi mới xác định vừa rồi là mình nghĩ nhiều. Kỳ Gia Khiêm rất ghét tôi cầm mặt hắn, nếu hắn đã tỉnh thì chắc chắc đã sùng cồ lên mắng tôi rồi.

Tôi thở dài, mặc kệ đi, sang năm mới rồi tính tiếp.

Nhưng mà lúc quay﴿ Ham mê vui thích trong khi say﴾, ta muốn cùng hắn nói rõ chuyện này.

Trong mộng không biết là thân hay là khách, nhất thời ham vui.

Hắn cho tôi rất nhiều ảo giác. Khi ở bên hắn, tôi thường xuyên quên mất mình không phải là bạn gái thật sự của hắn.

Vì sao hắn muốn về nhà cùng tôi? Ba mẹ hắn vẫn còn, sao hắn không trở về đón năm mới với họ?

Là vì chuyện hắn muốn tái xuất, nên đã chọc giận người nhà sao?

Như vậy, tôi khiến cho người nhà của hắn giận, tôi làm sao có thể ở cũng một chỗ với hắn nữa đây?

Câu chuyện của chúng tôi vừa bắt đầu, thời điểm ly biệt đã bắt đầu đếm ngược từ lúc đó rồi.

Tôi biết, tôi đều biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kết hôn mà thôi

Tôi hao phí sức của chín trâu hai hổ mới đẩy được Kỳ Gia Khiêm xuống xe taxi. Hắn quay đầu liếc nhìn khách sạn đằng sau một cái, rất bất mãn nói: "Anh cùng em về nhà không được sao?"

Tôi liều mạng lắc đầu, dùng hết sức lực toàn thân đẩy hắn tới cửa khách sạn: "Không được, nếu để cho mẹ em biết anh đã làm những gì, mẹ em không đánh gãy chân em mới là lạ đó!"

Kỳ Gia Khiêm lười biếng dựa vào người tôi, sống chết cũng không nhúc nhích. Có thể là bởi vì đây là một thành phố khác, nên hành vi của hắn tùy tiện hơn rất nhiều, cực kỳ tự nhiên ôm tôi hỏi: "Anh làm cái gì với em, hử?"

Trước mặt mọi người, trước cửa khách sạn tràn ngập JQ, nét mặt già nua của tôi đỏ lên gơ tay đánh hắn một cái, hơi hơi nghiêng đầu nói: "Nhà em rất nhỏ, không chứa thêm nổi người nào nữa đâu."

Hắn mặt dày mày dạn nói: "Có thể nhỏ được bao nhiêu? Còn có thể nhỏ hơn nhà trọ của em nữa sao? Anh và em ngủ chung không được à."

"Không được!" Tôi đẩy hắn ra, thấp giọng nói: "Mẹ em là một người phụ nữ rất truyền thống, từ nhỏ đã giáo dục em là chỉ sau khi kết hôn mới có thể. Mới có thể làm cái kia a."

Hắn nhú nhú mày, nhàn nhạt nói: "Vậy em nói cho mẹ em biết, chúng ta đã kết hôn rồi."

Tôi bị sự vô lại của hắn làm cho hoảng sợ: "Anh anh anh, cái tên hỗn đản này! Hôn nhân đại sự, sao có thể lấy ra làm trò đùa! Trong mắt của mẹ em em là một hoàng hoa khuê nữ đó nha. Nếu nói như vậy, bà sẽ thật sự hối thúc chúng ta làm đám cưới đó!"

Kỳ Gia Khiêm sờ sờ cằm, trầm ngâm nói: "Vậy thì làm. Cũng chỉ là kết hôn thôi mà."

Tôi hơi hơi ngần ra, mặc dù tim đang đập liên hồi, nhưng ngoài miệng vẫn kiên trì nói: "Mặc kệ anh nói như thế nào, không được sự đồng ý của em, anh không được bước vào cửa nhà em nữa bước!"

Hình như hắn lại nghĩ ra ý đồ gì đó hay sao ý, đột nhiên cười cười gật đầu: "Được."

Tôi hoài nghi nhìn hắn vài lần, thấy vẻ mặt đơn thuần vô hại của hắn, thuận thế ngăn cản chiếc taxi đang tiến tới.

Đợi đến lúc tôi ở trong trung tâm bách hóa mua đông mua tây, tôi mới nhớ tới Kỳ Gia Khiêm.

Hắn, hắn nghĩ rằng tôi sẽ lấy tiền thưởng cuối năm ra tiêu xài sao?

Nhiều đồ như vậy, một mình tôi cũng cảm không nổi, cũng không thể gọi ba tôi xách về được đi? Vốn là mua để báo hiếu ba mẹ, nếu gọi ba tôi thì. . . .

Tôi ngẩng đầu, vẻ mặt nở nụ cười ôn hòa: "Cô này, các cô có nhận chuyển hàng không vậy?"

Biểu tình của cô gái thu ngân này có chút cứng nhắc: "Tiểu thư. Cô hẳn không phải là cướp đúng không?"

Tôi ngẩn người, vội hỏi: "Sao lại hỏi vậy?"

Tiểu thư thu ngân vội lui về phía sau mấy bước: "Đang là mùa đông. Tại sao cô còn phải đeo kính râm?"

Tôi nhúc nhích, vấn đề này thật sự rất khó trả lời. Tôi nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định thành thật nói: "Tôi sợ cô nhận ra tôi."

Tiểu thư thu ngân lúc này đã hóa đá thật sự.

Sau khi tôi nói chuyện điện thoại xong thì khoảng 20 phút sau Kỳ Gia Khiêm đã tới. Tôi lấy tay chỉ chỉ vào ngực hấn một cái, híp mắt hỏi: "Có phải anh đã yêu em rồi đúng không, cho nên mới nhất quyết theo dõi em?"

Hắn bắt lấy ngón tay tôi, nhàn nhạt nói: "Nghe em nói. Đây là trung tâm thương mại của nhà anh, anh đến xem không được sao?"

Toàn thân tôi phát lạnh: "Anh đang nói đùa cái gì vậy?"

Khóe miệng Kỳ Gia Khiêm lộ ra một tầng ý cười nhàn nhạt: "Em nghĩ sao."

Nếu hắn đã nói như vậy thì có đến tám phần là sự thật rồi. Tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, lại nhìn nhìn thẻ mua sắm trên tay, ngay lập tức cười nịnh hót: "Em tin, em tin. Kỳ thiếu gia. Hai chúng ta quen biết như vậy, anh có thể cho người ta chiết khấu 8 phần trăm được không?"

Hắn nghe thấy vậy liền móc từ trong ví ra một tấm thẻ đưa cho tôi, giống như lơ đãng nói: "Thẻ mua sắm, lấy đi dùng đi."

Tôi nhìn bàn tay hắn 10 giây, sau đó nhìn không được nhủu mày: "Kỳ thiếu gia, anh xem em là loại người gì vậy?"

Hắn cho rằng hắn đang chơi gái sao? Cô giống gái điểm lăm hả?

Kỳ Gia Khiêm thấy sắc mặt tôi thay đổi, 10 phần bình tĩnh thu tay về, giúp tôi xách đồ rồi đi về phía trước: "Em suy nghĩ quá nhiều rồi, lát nữa anh đưa em về, dù sao cũng phải mang chút lễ ra mắt tôi chứ?"

"Lễ ra mắt?" Trái tim của tôi vừa mới được buông lỏng, nhưng lại bị câu nói của hắn làm cho căng thẳng: "Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao? Anh giúp em xách mấy thứ này đến cửa nhà rồi anh phải nhanh chóng rời đi!"

Hắn lôi kéo tôi tới khu quần áo cho nam, hoả tốc chọn mấy bộ quần áo cho ba tôi, lúc này mới trả lời vấn đề vừa rồi của tôi: "Em yên tâm. Anh biết chùng mực."

Có chùng mực em gái anh!

Tôi rất không an tâm trừng mắt lườm hắn một cái, tâm tình không hiểu tại sao lại thoải mái hơn rất nhiều.

Tôi giữ chặt hắn, rộng rãi hiếm thấy hỏi: "Em mua cho anh một bộ quần áo nha?"

Bước chân của Kỳ Gia Khiêm chậm lại một chút, ngoái đầu lại nhìn tôi, giống như bình tĩnh hỏi: "Nếu anh nhận, thì chiếc nhẫn kia em có thể giữ lại không?"

Đêm giao thừa đó sau khi tôi kéo hồng sợi dây chuyền mà Chung Dịch An tặng thì tôi liền dùng cái của Kỳ Gia Khiêm. Nhưng chiếc nhẫn trên đó giống với chiếc mà Kỳ Gia Khiêm đang đeo nên tôi không dám nhận, mặc dù đúng là tôi rất thích, nhưng nếu đeo nó vào chẳng phải sẽ bị lộ hết sao, không an toàn, rất không an toàn a.

Thông qua chuyện lần này với Doãn đạo diễn thì tôi đã hiểu rõ một điều: Làng Giải Trí là một nơi thị phi, một chút chuyện không ra đầu vào đầu cũng có thể chìm chết người, chứ đừng nói đến chuyện tôi và Kỳ Gia Khiêm vốn dĩ đã có phần không đứng đắn.

Dur luận là thứ có thể giết người. Nó có thể gạt đi mọi sự cố gắng của bạn, sơ hở nhỏ nhất nào của bạn cũng có thể bị nó phóng đại lên gấp trăm gấp nghìn lần.

Cho nên, tôi vẫn lắc lắc đầu, nói nho nhỏ: ". Em không với tới nổi."

Tôi không biết là hắn có nghe thấy không, hay đang giả bộ không nghe thấy gì. Hắn không đáp lời, chỉ là lôi kéo tôi đi về phía trước.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kỳ quái hỏi: "Sao anh biết ba em mặc quần áo size bao nhiêu?"

Kỳ Gia Khiêm trầm mặc hồi lâu, lúc rẽ mới nói: "Anh từng xem qua ảnh em chụp chung với ba mẹ em, bức ảnh trong phòng ngủ của em"

"À....." Tôi rầu rĩ kéo dài quá âm cuối, không hiểu sao trong lòng lại có chút ngọt ngào. Cứ như vậy kéo tay hắn đi dạo phố, thật sự rất tốt. Sẽ không cảm thấy mệt, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa.

Tôi chọn cho Kỳ gia Khiêm một chiếc áo cổ chữ V màu đen bằng lông, cổ áo không to không nhỏ, vừa vặn với dáng người của hắn, bên trong như ẩn như hiện lộ ra cơ ngực rắn chắc.

Lúc Giúp hắn thử áo, tôi thuận tiện sờ soạng một cái, trong lòng ngây ngất .

Hắn cũng lộ ra một chút ý cười, giờ tay tóm lấy tay tôi đặt lên ngực hắn. Hắn ra vẻ khoa trương nuốt nước miếng, cười mím hỏi ta: "Cư nhất định phải vào phòng thay quần áo với anh, có phải muốn quấy rối anh đúng không?"

Tôi liếc hắn một cái, phủ nhận nói: "Nào có. Em chỉ muốn giúp vạn tuế gia thay quần áo thôi mà."

Hắn kéo tôi ngồi xuống ghế, thấp phần ái muội nói: "Thay quần áo. Không bằng thị tẩm."

Tôi chọc chọc vào ngực của hắn, chậm rãi nâng mắt nói: "Chúng ta ở trong phòng thử quần áo quá lâu. Sẽ bị người khác phát hiện đó."

Người đàn ông này so với bất cứ ai cũng là người hiểu tôi nhất. Hắn liếc thấy tôi vừa cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, bởi vậy lời kéo tay của tôi không ngừng kéo xuống dưới, mãi đến lúc động phải một vật cứng.

"Đừng." tôi đỏ mặt nói, "Em sẽ phát ra tiếng, trở về rồi hãy nói."

Hắn dùng môi chặn lại tất cả những lời phản bác của tôi.

Tôi không biết chúng tôi ở trong phòng thử quần áo bao lâu, nhưng khi bước ra đã không còn thấy bóng dáng của cô bán hàng đầu nữa rồi.

Ta liếc mắt sang bên cạnh nhìn người nào đó đang vô cùng sảng khoái, cười gằn nói: "Anh đừng vội đắc ý, chắc là cô ấy đã đi bẩm báo với Thái thượng Hoàng là anh giữa ban ngày ban mặt dám phóng túng bừa bãi đó."

Hắn chỉ cười không nói, cũng không tìm người viết hóa đơn, trực tiếp mặc bộ quần áo này dời đi. Da mặt của hắn dày thật đó, dù sao cũng là đồ của nhà hắn, vừa hay tiết kiệm tiền cho tôi, lại còn lời thêm một đồng lẻ vật.

"Mặc thật tốt nha." Tôi sửa sang lại áo khoác cho hắn, xoa nhẹ lên cơ ngực tinh xảo của hắn.

Về mặt Kỳ Gia Khiêm thoả mãn, cũng không biết có nghe rõ lời của tôi hay không liền đáp ứng: "Anh sẽ."

Lên taxi, tôi nghiêng đầu chỉ đường cho tài xế, "Hình như là. Phía trước rẽ trái. A không không, rẽ phải!"

Kỳ Gia Khiêm có chút đau đầu nhìn tôi: "Có phải đang về nhà em không vậy, ngay cả đường về nhà em cũng không nhớ sao?"

"Đừng hung dữ như vậy a." Tôi ủy khuất nói: "Một năm sau khi em tốt nghiệp trung học thì nhà em chuyển nhà, một năm ấy em ngoại trừ đi đến trường ra cũng không đi đâu cả, nhà em tròn như thể nào em hầu như đã quên hết rồi."

Kỳ Gia Khiêm lạnh lùng nhíu mày: "Chỉ đi đến trường sao? Nếu em không đến studio, thì sao lại có nhiều album của Mạnh Thần Úc như vậy?"

"Khụ." Tôi ho nhẹ một tiếng, quay đầu nói: "Anh không biết có một loại mua bán qua internet sao? Anh yêu à, đặt mua xong người ta sẽ gửi đườnggg bưu điện đến đó!"

Kỳ gia khiêm: "."

Nhà tôi cũng nằm trong một khu trung cư cao cấp, nhưng bởi vì năm đó mua nhà chậm, nên chỉ còn lại tầng hai. Ba mẹ tôi bấm ngón tay tính toán, giá tiền vừa đúng nên mua căn hộ này.

Có thang máy thì diện tích là 98 bình, bỏ thang máy thì diện tích liền là 80 bình. Đứng ở trước cửa nhà mình, ta phát phát tay nói: "Anh đừng trách em, nhà em chỉ có ba phòng, em, ba em, mẹ em mỗi người một phòng, không có chỗ cho anh."

Kỳ Gia Khiêm ngạc nhiên nói: "Cha mẹ em ở riêng?"

Tôi giật lấy đồ đạc trong tay Kỳ Gia Khiêm, đẩy hắn về phía thang máy: "Đồng sàng dị mộng, không ở riêng thì làm gì!"

Kỳ Gia Khiêm không thuận theo, đưa tay muốn tóm lấy lan can lại sợ bẩn, tay khi duỗi khi co, sau cùng vẫn tóm được cánh tay của tôi. "Sao vội vàng đuổi anh đi như vậy? Mặc dù dáng ngủ của em rất khó coi, tư thế ngủ lại rất quán người, nhưng anh có thể chịu ủy khuất một chút mà ngủ chung một giường với em."

Kỳ Gia Khiêm rất ít khi lảng nhảng như vậy, hôm nay thật đúng là khác thường, chẳng lẽ hắn có ý đồ?

Tôi vừa mới đề cho hắn ăn no, vậy mà hắn còn không hiểu lý lẽ muốn làm khó tôi nha.

Tôi thật muốn nói: "Mau cuộn người lại rồi cút đi cho tôi!"

Nhưng lời ra khỏi miệng lại là: "Vạn tuế gia, bây giờ người tạm tha cho nô tỳ đi, nô tỳ thành ma cũng sẽ không quên người."

"Nói linh tinh cái gì thế? " Hấn đẩy tôi ra bước lên lầu, "Anh muốn làm quen với cái cửa."

Tôi lập tức chỉ vào cửa chống trộm nói: "Cửa nhà em đã nhớ rõ anh rồi, thật đấy!"

Hấn tiếp tục đi về phía trước: "Em cho rằng anh không biết sao không biết sao, nó lật mặt một cái là không nhận ra anh nữa rồi. Em không cho anh ở đây cũng được nhưng cũng phải cho anh thăm hỏi ba mẹ vợ một chút chứ."

Tôi rất cục nỏi giận: "Con mẹ nó, có phải anh muốn bị anh đánh không vậy!"

Hấn còn chưa kịp đáp lời, chỉ nghe "Cạch" một tiếng, cửa lon nhà tôi vậy mà đã.....Mở!

Ba tôi từ trong nhà thò đầu ra, trên miệng vẫn đang ngậm một quả lê. Lúc nhìn thấy tôi thì lộ ra ý cười, lúc chuyển mắt nhìn Kỷ Gia Khiêm thì ông liền ngây dại.

Ba tôi cầm lấy quả lê, nháy mắt mấy cái hỏi tôi: "Mạch Mạch, vị này chính là.?"

Tôi trừng mắt liếc Kỷ Gia Khiêm một cái, tức giận nói: "Trên đường nhặt được, cảm thú!"

"Con cái đura nhỏ này, sao lại nói như vậy a, con xem người ta cảm giúp con nhiều đồ linh tinh như vậy." Một bên ba tôi giúp cảm mấy thứ để trên đất, một bên mở cửa để Kỷ Gia Khiêm vào nhà.

Hấn dĩ nhiên là rất thỏa mãn mà đi vào rồi.

Tôi nhìn bóng lưng của ba tôi, quả thực muốn khóc đến nơi rồi. Chẳng lẽ ông không biết. ông đang dẫn sói vào nhà sao?

Tôi đồng ý với mẹ sẽ không ở chung với người khác, nếu như tôi dẫn ai về nhà, thì đó chính là đối tượng mà tôi muốn kết hôn.

Đúng là. Chuyện gì đang diễn ra đây hả trời?

"Lão Nhan, ai tới vậy?"

Chỉ thấy mẹ đại nhân của tôi đang mặc tạo dè, lóe sáng lóe sáng.

Tôi nhắm mắt, hạ quyết tâm, lập tức ngã xuống giường già chết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nàng dâu nhỏ

"Chào di." Kỷ Gia Khiêm thập phần dũng cam tiến lên trước một bước, cười vô cùng sáng chói, mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: "Di khỏe chứ, cháu là bạn trai của Mạch Hàm."

Cái tên không biết xấu hổ này, sao hấn không nói hấn là vị hôn phu của tôi luôn đi?

Mẹ tôi ngây người vài giây mới hỏi: "Xung hô như thế nào đây?"

Tôi ngừng thờ chờ đợi đáp án của hấn.

"Di cứ gọi cháu là Tiểu Kỷ đi."

Phụt!

Sao không gọi hấn là gà con luôn đi? Mắt công hấn nói ra khỏi miệng!

Tôi nghiêng đầu nằm trên giường, hy vọng mẹ già (gốc là lão mẹ, mình ghi mẹ già cho việt hóa, nhưng không hàm nghĩa chửi đầu nha, nói yêu thôi.) của tôi sẽ nói: "Nhìn người cũng lớn rồi, gọi người lão Kỷ được rồi."

Tôi hí hí mắt, phát hiện khuôn mặt Kỳ Gia Khiêm bây giờ rất giống với Kỳ Hiểu Lam do Trương Quốc Lập đóng

Ai ngờ mẹ tôi còn nói ra khỏi miệng: "A..., Tiểu Kỳ a, mau vào trong nhà ngồi đi." Sau khi bà ấn Kỳ Gia Khiêm ngồi xuống ghế sofa, vẫn không quên rống tôi: "Nhan Mạch Hàm! Đi đâu rồi? ! Trong nhà có khách tới chơi cũng không biết đường mà đi rót ly nước!"

Tôi liền biết rằng bà sẽ không cho tôi chút thể diện nào trước mặt Kỳ Gia Khiêm đâu

Nhưng ở nhà mẹ già là nữ hoàng, nghe thấy bà gọi tôi, tôi chỉ có thể bò dậy, giống hồn ma lang thang miễn cưỡng rời giường.

Nhìn thấy ba tôi tự tay rót nước cho Kỳ Gia Khiêm, thật khó chịu.

Kỳ Gia Khiêm làm bộ như rất lễ phép nói: "Cám ơn chú." Sau đó vẫn không quên ngon ngọt với mẹ tôi: "Không sao đâu ạ, để cho Tiểu Hàm nghỉ ngơi một lát đi, chúng ta là người một nhà, đừng ngại."

Cút. Ai là người một nhà với anh! Tôi giận dữ nhìn hắn.

Kỳ Gia Khiêm làm bộ như không thấy, chỉ cúi đầu uống nước.

Tôi vừa mới ngồi xuống, mẹ tôi đã bắt đầu dò xét gia thế nhà Kỳ Gia Khiêm: "Dì nhìn cháu quen quen, cháu làm việc chung với Mạch Hàm sao?"

Kỳ Gia Khiêm gật gật đầu, ôn tồn đáp: "Đúng vậy, năm sau chúng cháu sẽ hợp tác cùng nhau."

Mẹ tôi hơi hơi vuốt cằm, trầm ngâm nói: "Các cháu làm việc trong cái vòng luẩn quẩn này, chắc yêu đương cũng không dễ dàng nhỉ?"

"Có một chút ạ. Nhưng mà đi cứ yên tâm, cháu sẽ bảo vệ Tiểu Hàm thật tốt."

Nghe đến đó, tôi thật sự nhện không nổi nữa, "Vụt" một tiếng liền đứng lên.

Mẹ tôi lập tức rống tôi: "Con làm cái gì vậy?"

Tôi liếc mắt nhìn Kỳ Gia Khiêm một cái, lạnh lùng đáp: "Con buồn nôn!" Dứt lời liền chạy đến nhà vệ sinh.

Lúc đóng cửa tôi mơ hồ nghe thấy ba tôi nói thầm một câu: "Buồn nôn? Có phải mang thai rồi hay không."

Tôi không nói gì! Mặc dù rất buồn bực, nhưng lại không thể đem sự thật nói cho họ biết, đành phải một mình ở trong nhà vệ sinh cào tường. Về phần tại sao phải cào ở trong nhà vệ sinh, bởi vì ở trong này lát bằng gạch trắng men không làm đau tay, hơn nữa cào xong cũng không biến dạng

"Trong nhà cháu có những ai vậy?"

"Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"."

Thanh âm mẹ tôi càng ngày càng nhỏ, những câu phía sau tôi không nghe rõ nữa. Do dự mãi, tôi quyết định đi ra, cũng không thấy bóng dáng hai người họ đâu nữa, chỉ thấy ba tôi đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh ông, kỳ quái hỏi: "Người đâu rồi ba?"

Ông chỉ chỉ phòng ngủ, rất tự nhiên nói: "Bị mẹ con kéo vào trong đó nói chuyện rồi." Nói xong ông bỗng nhiên xoay người xoa xoa đầu tôi, cười đến thấp phàn sáng lạn: "Con được đấy Nhan Mạch Hàm,

cũng cưa được một tên đàn ông đẹp trai như vậy, quả nhiên có phong thái của ba con!"

"E hèm" tôi cũng cầm lấy một quả lê gặm gặm "Hỗ phụ vô khuyến nữ nha."

Dáng dấp ba tôi mặc dù không thuộc loại đặc biệt xuất sắc, nhưng tuyệt đối là một cao thủ tán gái.

Ba tôi gật gật đầu tiện tay chuyển kênh, đột nhiên từ trên ghế sofa bật dậy, chỉ vào màn hình nói: "Con gái không đúng a, ba nhớ rõ ràng người yêu của con là tên tiểu tử này cơ mà?"

"Phụt!" Tôi bị lời nói của ông dọa sợ tới mức quả lê trên tay cũng rơi xuống đất, cũng không kịp nhặt lên vứt vào thùng rác đã vội vàng ngẩng đầu nhìn lên màn hình tivi, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Chung Dịch An.

Chung Dịch An là cái loại đại minh tinh tét âm lịch cũng phải vội vã chạy xô a. Tết dương lịch vừa rồi hắn vì tôi mà bỏ lỡ mất một cơ hội kiếm tiền, lần này hắn cũng khôn nguôi đốt như vậy nữa rồi.

Chắc chắn. Thực đẹp trai!

Đừng hiểu lầm, người tôi nói chính là Chính Tín nha. Đứa nhỏ này lúc lên ti vi rất khác khi ở ngoài, Tóc mái được vuốt dựng lên, nhìn rất hoạt bát.

"Ba, ba hiểu lầm rồi." Tôi chỉ vào Chính Tín, rất thành thực nói: "Người con thích chính là người kia, tạo hình giống Super Saiyan."

"A.... . ." Ba tôi bưng tỉnh hiểu ra gật gật đầu, quay đầu lại khen tôi: "Quả nhiên là con gái của ba, có oai phong của ba! Dương đồng kích tây, không sai a không sai. Vậy người trong kia là.?"

Tôi nhìn lướt qua phòng ngủ một cái, thân nhiên nói: "Hắn chỉ là đi ngang qua thôi."

Tiết mục mà "Chung Ái" tham gia sắp kết thúc, thì mẹ tôi cùng Kỳ Gia Khiêm mới từ trong phòng ngủ đi ra.

Tinh thần của mẹ già vô cùng sáng khoái, vẻ mặt mang theo ý cười. Tôi để cho cha già đi vào thư phòng dọn dẹp này nọ, nhảy về phía Kỳ Gia Khiêm.

Tôi im lặng nhìn chằm chằm ba mẹ.

Đợi đến khi hai người bước vào thư phòng, tôi vội vã kéo Kỳ Gia Khiêm qua, đề thấp thanh âm hỏi: "Mẹ em làm gì anh vậy?"

Khỏe miệng Kỳ Gia Khiêm không kiềm chế được khẽ cong lên. Hắn sửa sang lại cổ áo, cười đến ái muội: "Không có gì."

Hông rồi hông rồi.

Tôi cực kỳ khâm trọng, không kìm lòng được bắt lấy hai cánh tay của hắn lắc lắc: "Vậy cái tên cầm thú này! Anh đã làm gì mẹ tôi rồi hả?"

Vì sao vẻ mặt của mẹ tôi lại. thỏa mãn đến vậy?

A a a, tôi thật sự sắp điên rồi!

Tôi sâu sắc nghi ngờ nhân phẩm của cái tên Kỳ Gia Khiêm này.

Tuy mẹ tôi đã ngoài năm mươi tuổi rồi, nhưng khi còn trẻ bà nổi tiếng là một mỹ nhân ở vùng này đó, hiện giờ có thể nói là thướt tha thùy mị a! Ai biết được khẩu vị của tên Kỳ Gia Khiêm này có nặng hay không.

Kỳ Gia Khiêm mặc tôi rung rung lắc lắc đủ rồi, mới chậm rì rì nói: "Em đừng nghĩ lung tung."

Tôi có thể không nghĩ lung tung sao?

Lúc ăn cơm trưa, mẹ tôi vô cùng chăm chỉ gấp thức ăn cho Kỳ Gia Khiêm, một bàn thịt kho tàu và cánh gà cơ hồ đã chạy hết vào bát Kỳ Gia Khiêm mất rồi. Còn cái tên Kỳ Gia Khiêm khốn kiếp kia từ đầu tới cuối cứ cười cười, bình thường sao không thấy hắn cười mở mồm như vậy a?

Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Tôi đành lấy một cái cánh gà trong bát của Kỳ Gia Khiêm, cả giận nói: "Dựa vào đâu mà tất cả đều nhường cho anh ấy, con cũng muốn ăn!"

Ai ngờ ba tôi cũng mắng tôi: "Ai nha, con bé này sao hôm nay lại không hiểu chuyện như vậy."

Kỳ Gia Khiêm ở một bên giả bộ làm người tốt, "Sùng nịch" nhìn tôi nói: "Tiểu Hàm đúng là nên cần ăn nhiều một chút."

Hắn cố ý kéo dài âm cuối, tựa hồ ý vị thâm trường.

Ba tôi cũng ý vị thâm trường liếc mắt nhìn cánh gà trong bát tôi một cái, gật đầu nói: "Xem ra quả thật đã mang thai rồi."

Tôi nhin, tôi nhin!

Tôi cúi đầu ăn cơm, không nói câu nào, nhưng hai tay lại dựng đứng lên nghe mẹ tôi cùng Kỳ Gia Khiêm nói chuyện.

Kỳ Gia Khiêm thỉnh thoảng cũng khen mẹ tôi đôi câu, nói bộ dáng của mẹ tôi nhìn rất trẻ, nói mẹ tôi nấu cơm ăn rất ngon, nói mẹ tôi cực kỳ thân thiết BLABLA.

Hai người tán gẫu hồi lâu, bỗng nhiên nghe thấy mẹ tôi nói: "Mạch Mạch nói tám giờ tối lên máy bay, ta còn cho rằng đến đêm là có thể về đến nhà. Nào ngờ buổi sáng mới về tới nơi, các con đã ăn sáng chưa?"

Kỳ Gia Khiêm gật gật đầu, kiên nhẫn giải thích: "Tối hôm qua lúc xuống máy bay đã hơn mười giờ rồi, chúng cháu sợ quấy rầy chú đi nghỉ ngơi, nên thuê phòng ở khách sạn ngủ một đêm. Bởi vì buổi sáng dậy hơi muộn, khách sạn đã hết đồ ăn sáng, nên cháu đã đưa Tiểu Hàm ra ngoài ăn chút gì đó rồi."

Mẹ tôi nói trước khi kết hôn không được ở chung với đàn ông, tình một đêm gì đó cũng không được đi!

Cho nên khi nghe thấy lời này tôi lập tức ngừng đầu giờ tay nói: "Con thề, con và anh ấy chia phòng ngủ!"

"Đẹp qua một bên!" Mẹ tôi trợn mắt nhìn tôi một cái, "Cấm nói chen vào!"

Tôi bị mẹ già quả mắng, lập tức liền ủ rũ, thì ra người lăm mồm lại là tôi nha.

Ông hoàng điện ảnh cái gì chứ, Kỷ Gia Khiêm phải là thần tượng của mấy bà già mới đúng! Đến cả người khó tính như mẹ tôi mà cũng bị hấn chỉnh phục rồi.

Mẹ tôi nói tôi còn chưa đủ, lại còn quay đầu cùng Kỷ Gia Khiêm quở trách tôi: "Mạch Mạch nhà di không hiểu chuyện BLABLA." "Con bé từ nhỏ đã BLABLA." "Thật sự là làm phiền cháu rồi BLABLA."

Đến lúc tôi không thể tiếp tục nghe được nữa, khẽ bóp mạnh chiếc đùi, mạnh mẽ đứng lên nói: "Con không ăn nữa!"

"Tùy con." Mẹ tôi lườm tôi một cái, cứ tiếp tục tán gẫu cùng Kỷ Gia Khiêm. Tôi cùng vẫn là ba tôi thương tôi, đỡ lấy cánh tay của tôi về mặt quan tâm: "Cẩn thận một chút a, đừng đứng dậy nhanh như vậy, con hiện tại không phải chỉ có một mình."

Tôi: "."

Lúc tôi bước ra khỏi cửa nhà tắm, lại nhìn thấy mẹ tôi và Kỷ Gia Khiêm đang chen chúc trong phòng bếp rửa bát. Người giúp ta, ta giúp người, thật là một khung cảnh hòa hợp.

Kỷ thiếu gia thật giống một cô vợ nhỏ, mặt mày ôn hòa.

Tâm tình của tôi kì lạ đến nói không nên lời. Thấy hấn chung đụng vui vẻ như vậy, tôi cũng rất khó chịu.

Những thứ ám áp này đều là giả, Kỷ Gia Khiêm đi rồi, tôi còn phải tìm cách giải thích rõ ràng với mẹ tôi.

Rối rắm lại rối rắm, đến buổi trưa tôi lại ngủ như chết. Làm việc suốt một năm trời khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, nên tôi ngủ rất sâu, chìm vào trong mộng, một giấc mơ cực kỳ chân thật.

Tôi và Mạnh Thần Úc cuối cùng cũng hợp tác cùng nhau, lúc quay phim bởi vì tôi quá hồi hộp, đọc lời thoại sai rất nhiều lần. Tính tình của Mạnh Thần Úc không tốt như Chung Dịch An, hấn lạnh lùng nhử mày nhìn tôi nói: "Cô mà là diễn viên chính của Dục Sắc sao? Có chút năng lực như này mà cũng đòi đóng vai chính sao?"

Hấn nhìn tôi từ đầu đến chân, giọng điệu càng lúc càng băng lãnh nói: "Xem ra những lời trên báo viết là thật? Cái người bồi người khác lên giường kia chắc hẳn là cô đi?"

Tôi nhìn thấy hấn liền hoàn toàn luống cuống, chỉ một mực lắc đầu: "Không, không phải tôi."

Trong giấc mơ tôi không có biện pháp không chế "tôi" kia, chỉ có khuôn mặt là giống con gái mà thôi. Tôi hận sự yếu đuối của bản thân, nhưng vẫn bất đắc dĩ nhìn "cô" rơi lệ: "Thực xin lỗi, tôi sẽ cố gắng thay đổi!"

Hấn tóm lấy cổ áo của tôi, bàn tay tìm thấy vạt áo, cười lạnh nói: "Để cho tôi ném thử tư vị của em, tôi lập tức sẽ tha thứ cho em."

Lúc tỉnh lại tôi không kêu la, nhưng trái tim nhỏ đập điên cuồng nhắc nhở tôi vừa giờ chỉ là ác mộng. Vài giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, theo cánh mũi của tôi chảy xuống má.

Tôi lau lau mồ hôi, cảm giác toàn thân đã hoàn toàn vô lực.

Cứ như vậy tôi ngơ ngác ngồi ngắm người chừng mười phút mới dần dần phục hồi lại tinh thần, xoay người việc đầu tiên chính là mở máy tính.

Cảnh trong mơ là do tôi nghĩ quá nhiều nên mơ thấy. Viết nhiều tiểu thuyết như vậy, tôi cảm thấy tôi nên viết sự cố của chính mình vào, cái này gọi là sự cố của Làng giải trí.

Thoáng cái đã hết buổi trưa. Ta đột nhiên muốn trích dẫn một câu nói, lại không nhớ nổi câu đó như thế nào, vì thế tôi đứng dậy đến thư phòng tìm sách. Lúc này đã là chạng vạng.

Trong nhà cực kỳ an tĩnh, ba mẹ cũng không biết đã đi đâu rồi.

Tôi thật cẩn thận mở cửa thư phòng ra, phát hiện Kỷ Gia Khiêm đang an ổn ngủ trong đó. Nhìn đến khuôn mặt an tĩnh ngủ của hấn, trái tim của tôi hung hăng co rúm một chút.

Tôi mạnh mẽ trấn an trái tim đang đập mạnh của mình, bước từng bước đến giá sách, nhưng tìm khắp nơi cũng không tìm được quyển sách kia.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Huyết khí sôi trào

Tôi luống ca luống cuống tìm sách, bỗng nhiên sau lưng có cảm giác ấm áp. Đang lúc tôi còn chưa phản ứng kịp, hai cánh tay kia đã kéo tay tôi khỏi giá sách sau đó ôm lấy tôi. Thấy tôi không có phản ứng gì, người nào đó được một tác lại muốn tiến một thước dán vào người tôi.

"Đang tìm quyển này sao?" Kỳ Gia Khiêm liếc mắt nhìn cuốn sách đầy cộp trên giường, cúi đầu hỏi.

Cổ họng của hắn hơi khàn khàn, có lẽ là do hắn mới ngủ dậy. Giọng nói lười nhác này, giống như đang ở trong lòng người ta gãi ngứa vậy.

Tôi xoay người lại, nhưng hắn vẫn đứng yên như vậy, vẫn như cũ duy trì cái tư thế này, đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi nhẹ giọng "Uh m" một tiếng, nhất thời không nói gì.

Cứ như vậy tôi bị hắn ôm, lúc này tôi mới phát hiện ra sự chênh lệch về độ cao giữa tôi và hắn không phải chỉ có một chút. 1m83 với 1m65 là cách bao nhiêu nhĩ.

Tôi đang muốn chìa ngón tay ra đếm đếm, bỗng nhiên bàn tay của hắn vươn ra chế trụ cái ót của tôi, cả người tôi dán chặt trên bờ ngực rộng lớn của hắn.

"Uy. " tôi hít hít cái mũi, bắt lấy cánh tay hắn, "Rất đau nha, anh không biết ngực anh rất cứng sao?"

Kỳ Gia Khiêm cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt như một mặt hồ rộng lớn, tôi chưa bao giờ thấy sự dịu dàng như vậy trong mắt của hắn. Nhưng lời nói trong miệng hắn phát ra lại lộ rõ bản tính của hắn: "Em ôm anh nhiều lần như vậy rồi. Giờ anh muốn thử một chút cũng không được sao?"

Tôi bị nghẹn đến phát cáu: ". Ngực của em giống ngực của anh sao? !"

Hắn cười nhẹ ra tiếng, chế trụ cái đầu nhỏ của tôi không ngừng vuốt ve khiến mái tóc dài của tôi trở nên vô cùng thấm thương, khẽ sát vào tai tôi thì nói: "Ngoan, cứ như thế này đi đừng động đây."

Nhưng tôi vẫn cứ động đây. Bất quá không phải là đẩy hắn ra, mà là giờ cánh tay lên ôm lấy hông của hắn.

Cần gì phải lo sợ không đâu a? Lúc hai người ở bên nhau đâu nhất thiết cứ phải để ý đến chuyện có bị chụp trộm gì gì đó hay không, nếu không sẽ chỉ làm tất cả mọi người trở nên không thoải mái mà thôi.

Tôi lựa chọn nghe theo chính mình **.

"Không lạnh sao?" Kỳ Gia Khiêm siết chặt cánh tay, để cho tôi gần hắn thêm chút nữa.

Bởi vì yêu thích sự thoải mái này, bộ quần áo ngủ này của tôi được làm bằng sợi nhân tạo, chất vải giống với quần áo bình thường mà mấy cụ già hay mặc. Chỗ tốt là lúc nằm ngủ có cảm giác như không mặc gì vậy, chỗ xấu là nó quá mỏng manh, mặc như này giữa mùa đông quả thực hơi lạnh. Hắn không nói thì tôi cũng không để ý, nhưng nói rồi thì tôi lại không nhịn được run rẩy một hồi, cọ cọ ở trong lòng hắn. "Lạnh."

Hắn nghe thấy vậy liền tháo dây áo ngủ ra, mặt tôi dán vào lồng ngực nóng bỏng của hắn.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng, nhìn không được ho nhẹ một tiếng nói: "Ký thiếu gia, giữa mùa đông lạnh lẽo như vậy, người ngàn vạn lần không nên phòng túng a. Dục ách."

Hắn cúi đầu cười cười, gật đầu nói: "Được."

Tôi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nghe ngữ khí của Kỳ Gia Khiêm không giống như đang gạt người. Hắn coi như cũng hiểu chuyện đi, nếu như chúng tôi làm vậy ở trong này, nếu như bị mẹ tôi bắt được, nếu như.

Hậu quả thật không tưởng tượng nổi!

Sau khi hắn đồng ý xong, chúng tôi đều tự giác yên tĩnh lại, chỉ lẳng lặng ôm nhau, dường như quên mất thời gian.

Đây là một cái ôm khiến người ta ấm áp nhất.

Chúng tôi cứ như vậy hàn huyên một hồi, bỗng nhiên mẹ già gọi điện thoại bảo tôi đi thăm họ hàng thân thích. Đúng lúc Kỳ Gia Khiêm vội đi giải quyết công việc làm ăn của gia đình hắn, nên cũng không đi cùng tôi.

Lúc ra đến cửa, tôi khẽ xoa xoa mái tóc đen nhánh của hắn, cười khanh khách nói: "Khiêm Khiêm phải ngoan ngoãn trông nhà a."

Từ khi phát hiện tên của Kỳ Gia Khiêm đọc gần giống với Thiên Thiên nhà tôi, ta liền thích gọi hắn là Khiêm Khiêm. Bộ dáng Kỳ Gia Khiêm khi ở trước mặt người khác luôn là cao cao tại thượng, đem hắn YY thành sủng vật của tôi không biết có bao nhiêu sáng khoái a.

Hắn bắt lấy tay của tôi, nhàn nhạt hỏi: "Con chó ngu ngốc kia em xử lý thế nào rồi?"

Tôi lùi lại thêm một bước về phía cửa, thoát khỏi sự khống chế của hắn. "Đem đến nhà chị Đồng Đồng, tránh cho chị ấy lại cảm thấy cô đơn lạnh lẽo a."

Tính cách Thiên Thiên vô cùng nhu thuận, nhưng lại không hợp chị Đồng Đồng, vừa thấy chị thì sữa nặng lên như một đứa trẻ ẵm ẵ. Xem ra chị Đồng Đồng nhất định sẽ không cô đơn rồi.

Bạn có việc nên mấy hôm vừa rồi phải đi xa vài hôm, không kịp mang theo laptop nên không edit được mọi ng thông cảm nha. Và lại tình hình biển động như vậy, buồn lắm, ghét TQ lắm, nên đang có xu hướng ghét lấy sang truyện mất thôi!

Tại không biết là cô bảy tới nhà đi tắm ăn cơm, mẹ già ngứa tay liền lôi kéo ba ba, cô bảy và đi tắm cùng chơi mát trượt. Họ chơi thì cứ việc chơi đi, lại thỉnh thoảng bắt tôi thế chân, chơi rồi lại chơi, bất tri bất giác đã là rạng sáng rồi.

Mẹ già thắng hơn ba trăm khối, hứng trí vô cùng. Nhưng cha già lại liên tục thua 500 đồng, vội vã muốn về nhà. Mẹ già áp dụng chính sách dụ dỗ, chỉ gật đầu đáp: "Được rồi, chơi thêm một lần nữa, một lần nữa thôi."

Kết quả cuối cùng bà vẫn thắng, vẫn cầm cái, nên một vòng này dù thế nào cũng không thắng nổi bà đi.

Ước chừng hai giờ sáng, chiến cuộc cơ bản mới kết thúc.

Khi chúng tôi về đến nhà, thư phòng không có đèn sáng. Đúng rồi, trễ như vậy rồi hắn cũng nên đi ngủ.

Tôi tắm rửa qua loa, sau đó nằm trên giường ngáy ò ó o.

Nhưngz này này dường như tôi rất dễ dàng nằm mơ, cơ hồ là đầu tôi vừa mới đặt xuống gối ngay lập tức liền tiến vào một giấc mơ vô cùng quý dị.

Tôi —— bị —— người khác —— cưỡng —— hôn —— rồi !

Kỷ xảo của người này cũng không tệ lắm.

Nhưng mà mùi hương này. Không phải là mùi nước hoa Burberry trên người Kỷ Gia Khiêm sao?

Gì vậy, chẳng lẽ do ban ngày tôi không được thỏa mãn, nên tới đến mới bị mộng xuân hả?

Không, không đúng, sức nặng trên người tôi bây giờ vô cùng chân thật! Sau khi ý thức được điều này, tôi vội vã đẩy người nào đó đang đè trên người tôi ra, xoay người đè lại hắn ở dưới thân, phần nộ chống lại ánh mắt sáng ngời của hắn: "Em mệt đến mức xương khớp như muốn rụng ra đến nơi rồi!"

Hắn nhàn nhạt nói: "Anh giúp em thư giãn gân cốt."

Tôi bóp chặt cổ hắn, hung hăng nói: "Không cần phiền đến anh! Để em hảo hảo ngủ một giấc là được rồi."

Về mặt Kỷ Gia Khiêm mềm đi vài phần, giống như mang theo một chút cầu khẩn: "Anh đói."

Bộ dạng điềm đạm đáng yêu này, quả nhiên là vừa thấy đã thương.

Tôi lại nằm xuống bên cạnh hắn, kỳ quái hỏi: "Sao anh không tìm gì đó mà ăn? Tài nấu nướng của anh tốt như vậy thì tự làm gì đó để ăn cũng không khó nha."

"Không phải." Hắn vòng tay ôm lấy ngực tôi, nhẹ nhàng nói: "Anh muốn ăn em."

Nói xong hắn còn làm bộ làm tịch ngửi ngửi cánh tay của tôi, thấp giọng nói: "Mới vừa tắm xong hả, thơm quá."

Tôi kéo cánh tay của hắn ra, có chút bối rối nói: "Anh. Anh! Bộ dạng bây giờ của anh sao lại dọa người như thế, giống như Vampire đang muốn ăn tươi nuốt sống em vậy."

Kỷ Gia Khiêm đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha tôi, hắn xê dịch thân thể về phía trước, dùng cánh tay nhốt chặt đầu tôi, sau đó tiện đà cúi xuống hôn tôi.

Cái hôn này rất dịu dàng, giống như lông chim mềm mại rơi vào người vậy, rất ngứa .

Hắn mơ mơ hồ hồ hỏi: ". Vậy em có cho ăn hay không đây?"

Tôi cũng không nhớ rõ mình "Uhm" trước hay "Uhm" sau nữa, tóm lại ngay lúc tôi định vứt hết lý trí ra sau gáy để cùng hắn hoang đâm một đêm, thì "Két" một tiếng, cửa phòng ngủ của tôi bị mở ra!

Năm tôi học cấp ba, Mẹ già vì để thuận tiện cho việc giám sát việc học hành của tôi nên không cho tôi lắp khóa cửa. Kéo một cái cửa liền bị mở tung ra, khi nào bà thích gõ bà sẽ gõ, không thích thì sẽ không gõ, nhiều lần dọa tôi sợ gần chết, giống như giờ phút này đây.

Thấy mẹ già xông về phía này, phản ứng đầu tiên của tôi chính là nhắc chân lên, đem Kỳ Gia Khiêm che ở phía dưới!

Vậy mà hán còn không biết sống chết rên rỉ một tiếng!

Mẹ tôi nghe thấy tiếng lập tức phát hiện có gì đó bất thường, sờ sờ soạng soạng mở đèn lên.

Tôi bọc Kỳ Gia Khiêm thành một quả bóng lớn nhét ở phía sau, làm bộ mơ mơ màng màng hỏi: "Mẹ, hơn nửa đêm rồi còn tìm con có việc gì a."

Mẹ tôi liếc ắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, biểu tình thập phần quái dị.

Kỳ Gia Khiêm vẫn không biết sống chết nhéo tôi một cái.

Tôi nhin không được liền thúc hán một quyền, thiếu chút nữa là mờ mồm chửi bới rồi. Hán bị tôi đánh lại cũng không có ý định ngừng lại, hán dùng sức mờ tung cái chân ra.

Lúc nhìn thấy hán quần áo không chỉnh tề từ trong chăn chui ra, ta thật sự muốn đi SHI!

Hán hơi có vẻ áy náy nhìn tôi nói: "Anh muốn nói, dép lê ở cạnh giường a."

"Phụt!" Tôi tuyệt vọng nhìn hai đôi dép lê dưới sàn nhà, rốt cục quyết định nhận tội, ngẩng đầu lên về mặt cảm thù đến tận xương tủy: "Mẹ, con vô tội! Đây, cái tên cầm thú này, anh ta muốn dụ, dụ."

Chữ "dở" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, tôi cũng chưa nặn ra được một giọt nước mắt nào, đã thấy mẹ tôi lộ ra một nụ cười dữ tợn, gật đầu nói: "Người trẻ tuổi, huyết khí sôi trào, có thể lý giải."

"Phụt!" Tôi quay đầu đi nhìn về phía Kỳ Gia Khiêm, chịu đựng thổ huyết ** hỏi: "Anh rốt cuộc đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho mẹ em vậy?"

Khóe miệng Kỳ Gia Khiêm hơi hơi gợn lên, nhưng vẫn không nói.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc mẹ tôi rời đi, tôi cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhin không được vui đầu vào trong chăn, giống như một con đà điểu đang đào hố ở trên giường.

Xấu hổ chết đi được!

Người gây ra họa lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mười phần nhân nhĩ nằm một bên.

Mẹ tôi vừa rời vậy mà hỏi tôi. Có BYT không! (BYT...BYT...Ai biết giải thích hộ bạn vs!)

Trời ạ, rốt cuộc đây là thế giới gì vậy? Đây không còn là hành tinh tôi có thể sống được nữa sao? !

Trái đất thật đáng sợ! Tôi muốn trở về sao Hỏa! (´ ^ `)

Kỳ Gia Khiêm từng chút từng chút lôi tôi từ trong chăn ra, đem ta ôm vào trong ngực, nhân nhật nói: "Thật ra anh cũng chẳng làm gì cả, chỉ hứa với bà mấy câu thôi."

Tôi hơi hơi ngẩn ra, bật thốt lên liền hỏi: "Anh hứa cái gì?"

Thanh âm của hán mang theo mộng ảo cùng mê hoặc: "Anh nói, anh sẽ bảo vệ em, giúp em hoàn thành tất cả ước mơ của em."

Phản ứng đầu tiên của tôi là "Phụt". Sau đó nói một câu rất sát phong cảnh: "Lời hứa giả dối như vậy mà một lão giang hồ như mẹ em cũng tin sao?"

Kỳ Gia Khiêm hơi hơi nhú nhú mày, có chút bất mãn nói: "Em là con gái, lại còn là nghệ sĩ theo hình tượng thuần khiết, không được tùy tiện phun nước miếng."

Thấy tôi không tim không phổi gật đầu một cái, hán cũng biết tôi không để vào trong lòng, lại nói: "Đề bà tin tưởng anh cũng không khó, em cũng biết, anh diễn rất tốt mà."

Tôi đương nhiên hiểu, anh để đại nhân là người ra sao a? Hán khiến tôi sinh ra vô vàn ảo giác, dùng biện pháp tương tự để đối phó mẹ tôi, đúng là cũng không có gì khó.

Hán có đầy đủ lý do, đầy đủ điều kiện, đầy đủ tư cách khiến người động tâm.

Trải qua chuyện như vậy, cho dù mẹ tôi có để cho chúng tôi XXOO lại OOOX, thì bây giờ cả hai chúng tôi đều có tâm sự, không còn hứng thú gì nữa rồi.

Hán ôm lấy tôi chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ thật yên lành.

Lúc tỉnh lại, Kỷ Gia Khiêm đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Bên ngoài có tiếng pháo nổ nhắc nhở tôi, hôm nay là đêm ba mươi rồi.

Rửa mặt xong, tôi lấy ra bộ váy mới mua màu hồng phấn thay vào, sau đó trang điểm một chút. Bởi vì cổ có chút hư không, nên tôi liền đeo vào sợi dây chuyền mà Kỷ Gia Khiêm đưa, nếu đeo sợi dây chuyền Chung Dịch An đưa, thì có vẻ hơi kỳ quặc.

Tôi cũng không muốn nghĩ quá nhiều, ở trong phòng đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn đi đến gõ cửa thư phòng.

Tết lớn, cũng không thể để hân ở nhà một mình đi? Tết âm lịch hàng năm chúng tôi đều đến nhà ông nội ở nông thôn, xem ra hôm nay không tránh được việc phải dẫn "ông nội giả" Kỷ Gia Khiêm đi thăm ông nội thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình phân

Xem ra ba mẹ đã chờ ở trong xe rất lâu rồi. Nhìn thấy tôi đi ra cùng Kỷ Gia Khiêm, hai người cũng không kinh ngạc chút nào cả, chỉ tùy ý tán gẫu vài câu rồi xuất phát.

Ái ngờ xe vừa mới đi qua được con phố đầu tiên, ba tôi bỗng nhiên "A" một tiếng, chợt dừng xe lại.

"Làm sao vậy?" Mẹ già có chút bất mãn hỏi.

Ba quay đầu nhìn tôi nói: "Mạch Mạch con tới cửa hàng tạp hóa ở dưới nhà mình mua ít pháo hoa đi, ba mang số pháo năm trước dùng còn thừa, chắc không đủ đâu."

"Dạ." Mặc dù tôi cực kỳ lười, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống xe, giữ chút mặt mũi cho cha già.

Tôi xuống xe cửa sau còn chưa đóng chặt, liền mơ hồ nghe thấy Kỷ Gia Khiêm nói "Cháu đi cùng Mạch Hàm". Mặc dù như thế, nhưng tôi vẫn không dừng lại chờ hân, một mình đi về phía trước.

Bước chân của Kỷ Gia Khiêm rất lớn, rất nhanh đã đuổi theo đến nơi. Hân kéo lấy tay áo khoác của tôi, có chút oán giận nói: "Bây giờ là gan của em càng lúc càng lớn rồi đó, tại sao không đợi anh?"

Tôi gạt gạt tóc mái, nhàn nhạt nói: "Em muốn thử giống nữ chính trong mấy bộ tiểu thuyết, để lại bóng lưng như một nữ vương quyết tuyệt cao ngạo."

"."

Kỷ Gia Khiêm không nói lời nào, về mặt lại vô cùng nghiêm túc, cực kỳ dọa người. Tôi vùng trộm liếc mắt nhìn hân một cái, hơi xấu hổ gãi gãi đầu, thuận miệng tìm đề tài nói chuyện: "Sao anh lại muốn đi theo em?"

Hân lườm tôi một cái, thấy tôi cố ý xoa dịu bầu không khí, nên ngữ điệu cũng nhẹ đi đôi chút: "Em không biết là khi em sang đường không bao giờ chịu nhìn ngó xung quanh sao? Anh không tưởng tượng nổi tại sao người như em lại có thể may mắn sống sót qua hai mươi mấy năm qua a."

Tôi cười khan một tiếng, đáp: "Như anh nói đó, là do may mắn thôi." Tôi ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Nhưng mà, em muốn hỏi không phải chuyện này. Em muốn hỏi.30 tết rồi sao anh còn chưa về nhà anh vậy?"

Hân hơi hơi ngẩn ra, trầm mặc một chút nhưng rất nhanh lại nhàn nhạt đáp: "Cha mẹ anh đều ở Mỹ, đi lại bất tiện."

Tôi bĩu môi, lắc đầu nói: "Vừa nhìn đã biết Kỷ thiếu gia không phải là người biết nói dối rồi, lấy năng lực của anh thì muốn đặt một cái vé máy bay chẳng phải là một chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Kỷ Gia Khiêm hơi chút tức giận nhìn ta một cái. Chắc hân cũng đã nhận ra, tôi đang ép hân thổ lộ.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, hân vì tôi mà làm những việc này chỉ có hai khả năng. Nếu hân không thích tôi, thì là đang trêu đùa tôi.

Mặc dù đối với tình yêu tôi không còn là một Lolita, nhưng để đối phó với một cao thủ tình trường như Kỷ thiếu gia thì quả thực là một trời một vực.

Tâm tư của hân quá sâu, tôi cũng giống như mấy đối thủ cạnh tranh của hân mà thôi, nhìn không thấu hân.

Công lực Kỷ thiếu gia quả nhiên không phải ai cũng có. Về mặt của hân nháy mắt đã trở nên nghiêm túc, khiến bạn không thể không tin tưởng: "Anh sợ em không đối phó nổi với giới truyền thông, sẽ gây ảnh hưởng xấu tới công ty."

"A.... . ." Tôi cố gắng khiến bản thân tin tưởng những gì hân đang nói, bởi vì chỉ có như vậy trong lòng tôi mới có thể thoải mái chút.

Kỳ thật, ta đã hy vọng hẳn nói thật, nhưng cũng rất sợ hẳn nói thật. Chúng tôi cứ như bây giờ, cũng rất tốt.

Rất tốt.

Tôi đem hai chữ "Rất tốt" khắc ghi ở trong lòng, đột nhiên một thanh âm không mấy hài hòa vang lên: "Khá lắm P!"

Cái này thanh âm này hình như phát ra từ trên người tôi.

Tôi ngó ra ba giây, rồi cực phản ứng kịp một chuyện thực —— tôi. Tỉnh phân rồi !

Tôi rốt cực bị Kỳ gia khiêm giầy vò đến tỉnh thần phân liệt rồi !

Đúng vậy a, như bây giờ khá lắm P! Ngay từ đầu tôi đã lo lắng bản thân lâu ngày sẽ sinh tình, xem ra bây giờ cái loại chiều hướng này càng ngày càng rõ ràng rồi. Nếu Kỳ Gia Khiêm thực sự thích tôi còn dễ nói, nhưng nếu hẳn chỉ xem tôi như một thứ để hẳn tiêu khiển thì phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, tôi còn là diễn viên. Người nhà hẳn lại phản đối hẳn theo nghiệp diễn viên, thì làm sao có thể chấp nhận một người con dâu là diễn viên đây.

Phi, không nói tới những chuyện trước kia, chỉ nói tới hiện tại, tôi và hẳn căn bản là cũng không có cách nào đường đường chính chính xuất hiện trước mặt đồng nghiệp trong công ty. Nhưng nếu tôi đi cùng với Chung Dịch An, mọi người sẽ nói chúng tôi phỉnh giả tình thật, có lẽ còn chúc phúc cho chúng tôi nữa kia.

Nhưng nếu mọi người biết tôi ở chung với Kỳ Gia Khiêm, thì trong đầu họ cũng chỉ có thể suy nghĩ tới ba chữ —— quy tắc ngầm.

Trong ngành giải trí, loại quan hệ cấp trên cấp dưới như này nhất định sẽ bị người đời xuyên tạc. Chưa nói tới việc bản thân tôi còn chưa chắc chắn với tình yêu này, chỉ cần tưởng tượng đến những áp lực mà dư luận có thể tạo ra. Kỳ Gia Khiêm sẽ vì tôi mà gánh lấy cái áp lực này sao?

Nếu đúng như vậy, thì ngay từ đầu hẳn đã không yêu cầu tôi làm tình nhân bí mật của hẳn rồi.

Nói cách khác, nếu tôi nghe theo chủ ý quái quỷ của chị Đồng Đồng làm ra những chuyện vượt quá bản phận, đó chính là si tâm vọng tưởng. Kết cục chỉ có một, chính là bị Kỳ Gia Khiêm vứt bỏ không thương tiếc.

Không phải là tôi không tự tin, chỉ là tôi không có lòng tin vào việc Kỳ Gia Khiêm có tình cảm với tôi.

"Khoan đã nào!" Một thanh âm khác từ trong cơ thể tôi phản bác lại: "Nhan Mạch Hàm, mày đừng lập dị như vậy có được không, nhờ đâu.....Nhờ đâu mồm Kỳ Gia Khiêm bị hồng rồi thì sao? Nói không chừng trong lòng hẳn còn đang yêu mày đến chết đi sống lại kia? ? Nói không chừng bây giờ hẳn còn đang khổ sở không biết làm cách nào để biểu đạt tình yêu vừa sâu lắng vừa mãnh liệt của hẳn dành cho mày đó nha?"

Phụt!

Tôi rất nhanh đã bị hai kẻ tiểu nhân trong đầu hành hạ đến điên rồi.

Con mẹ nó, không phải ngay từ đầu tôi đã xác định sẵn là chỉ lợi dụng hẳn để nổi tiếng thôi sao? Vậy bây giờ là loại tình huống gì đây? !

Im lặng hồi lâu, tôi rốt cực vẫn không nhận được mở miệng hỏi hẳn: "Người nhà anh. Đồng ý cho anh tái xuất sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng tôi cảm thấy chính mình lỡ lời rồi, vấn đề này quá miễn cảm, ngược lại rất dễ chọc giận hẳn. May mà hẳn còn chưa kịp trả lời tôi thì có một cụ ông ngồi trước cửa hàng tạp hóa thân thiết kêu to: "Mạch Hàm, về nhà rồi hả?"

Nếu cụ ông này không nói thì tôi cũng không thấy cụ. Nghe thấy thế tôi vội vã tiến lên hai bước, lau mồ hôi nói: "Dạ, cháu mới về hôm qua."

Người này chính là cha dượng của một di sống ở tầng dưới, nhưng ông tuyệt đối không phải là một người cha xấu, ông giống như cha ruột của di ấy vậy. Mặc dù ông cụ không sống ở gần đây, nhưng vẫn thường xuyên tới đây. Hơn nữa tính tình của ông cụ rất nhiệt tình, nên sống gần ông cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ.

Năm nay ông 78 tuổi, tuy tai ông vẫn rất tốt, nhưng thị lực lại giảm đến lợi hại, cũng thật khó khăn cho ông từ xa như vậy mà vẫn nhận ra tôi. Nghĩ như vậy, trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm động.

Cụ ông nghe vậy nhoen miệng cười, lộ ra mấy cái răng thưa thớt. Ông đứng lên, bước đi như bay về phía tôi.

Đang lúc tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để ông như hổ đói vồ lấy người tôi, nhưng bỗng nhiên đôi chân gấu của ông dừng lại ôm lấy Kỳ Gia Khiêm, cực kì cao hứng nói: "Ông Nhan, mấy hôm rồi không thấy ông a!"

Kỳ Gia Khiêm "."

Tôi nhin cười đi vào cửa hàng tạp hóa, mua mười dây pháo. Nhớ tới mấy đứa bé sống trong thôn cùng với ông nội ăn tết cũng không mua nổi một dây pháo, nên tôi quay vào mua mấy hộp pháo ném.

Lúc tôi bước ra khỏi cửa, Kỷ Gia Khiêm cũng đã thoát khỏi vòng ôm của ông cụ, vô cùng rối rắm nhìn về phía tôi.

Tôi cười gần một tiếng chậm rãi đi tới, đột nhiên "Pằng" một tiếng ném một quả pháo ném xuống chân Kỷ Gia Khiêm

Tôi cười cười, tâm tình bỗng dưng tốt hơn: "Hô hô, sợ chưa? Mau lại đây em an ủi anh."

".Loại an ủi này có ích sao?" Kỷ Gia Khiêm đang nói với tôi thì đột nhiên quay sang nhìn ông cụ, thấy ông cụ đang nhìn chăm chăm vào cánh tay tôi vừa ném pháo ném, nhanh tay đoạt lấy hộp pháo tôi vừa bóc dở.

"Tiểu Kỷ cháu thật tốt." Cụ ông cười tít mắt khen ngợi hẳn một câu, cao hứng phấn chấn đi tới.

"Chắc chắn, " tôi lắc đầu: "Kỷ thiếu gia cũng thật biết cách làm người a, lấy đồ người khác để đi thu mua lòng người."

Hắn hạ mắt liếc nhìn tôi, nhàn nhạt nói: "Nói những lời khó nghe như vậy để làm gì? Chờ, anh đi mua lại bồi thường cho em."

Vài phút sau, một nhân viên trong cửa hàng tạp hóa khiêng hai thùng pháo hoa lớn đi ra. Vài phút sau, Kỷ Gia Khiêm cũng ôm theo một thùng gì đó đi ra.

Tôi nghi ngờ nhìn thùng giấy to trên tay hắn, neho mắt hỏi: "Chắc không phải là. Bom chứ?"

Kỷ Gia Khiêm hơi sững sờ, có chút kỳ quái hỏi: "Đang là tết, Anh đánh bom em làm cái gì?"

Tôi đứng một bên khoa chân múa tay chỉ chỗ chiếc xe đang đỗ cho mấy nhân viên của cửa hàng tạp hóa, một bên nhàn nhạt nói: "Anh. Vì yêu mà sinh hận."

"."

Xem ra hôm nay đối với Kỷ Gia Khiêm mà nói, nhất định là một ngày không thể nói gì. Hắn nội thương không nhẹ a.

Nhìn thấy cốp xe bị nhét đầy thùng giấy, tôi nhìn không được cảm khái: "Kỷ thiếu gia, anh đúng là một ông chủ tốt bụng!"

Hắn mạnh tay đóng cốp xe lại, từ từ nói: "Sẽ khấu trừ vào tiền lương của em."

Hắn tuy nói như vậy, nhưng tôi biết hắn nhất định sẽ không làm như vậy. Nhớ tới sự kiện "giả vờ khấu trừ tiền thưởng" hồi trước, nên bây giờ tôi không còn biết sợ nữa, trong lòng vô cùng tự mãn.

Kỷ Gia Khiêm chạy xe được hai giờ thì ba tôi chủ động đề xuất đổi người lái, theo "bản đồ Trí Năng xx" tiến về phía trước.

Chín giờ sáng chúng tôi bắt đầu xuất phát, đến hơn hai giờ chiều mới tới nơi, tất cả đều đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng hết rồi. Ở trong sân tùy ý ăn chút gì đó, xong chúng tôi mới đi vào phòng ông nội.

Ông nội nằm nghiêng trên giường gạch, đang xem sách.

Ông nội xuất thân là một người có học, trước kia ông viết tư liệu cho trường khu, rất có tài, cũng cực kỳ thích đọc sách. Ông nội năm nay đã 76 tuổi rồi, tinh thần vẫn rất ổn định, đầu óc minh mẫn không thua kém bất cứ ai.

Thứ ông cầm trên tay không phải cái gì khác, chính là cuốn tiểu thuyết được xuất bản đầu tiên của tôi《 Ham mê vui thích trong khi say》.

Tôi có chút xấu hổ, đây đường đường là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, hơn nữa lúc đầu để thu hút độc giả, nên tôi đã cho không ít thịt vào đó nha, không biết khi ông nội nhìn thấy thì sẽ có cảm giác gì.

Tôi đi lên phía trước vài bước đang định nói chuyện, chợt phát hiện ra ông nội đang nhắm mắt. Cẩn thận lắng nghe, còn có thể nghe được tiếng ngáy nho nhỏ.

☞, tiểu thuyết của tôi không có lực hấp dẫn đến vậy sao? Thậm chí còn có thể diu dặt ông chìm vào giấc ngủ.

Kỷ Gia Khiêm liếc mắt nhìn cuốn sách trên tay ông nội một cái, hạ mắt nhìn tôi nói: "Sách này của em anh đã từng xem qua, nhưng mà." Hắn giảm nhỏ thanh âm, thấp giọng hỏi: "Lúc em cùng anh không phải là lần đầu tiên sao? Vậy tại sao em viết như thể em rất có kinh nghiệm vậy?"

Tôi bị nói đến ngẩn người, qua vài giây mới mặt dày nói: "Chưa thấy qua heo chạy thì cũng không được ném qua thịt heo sao? Chưa từng hoan ái thì không biết làm như thế nào hả?"

Phim sex gì đó đó đơn giản cũng chỉ là rút ra rút vào, chen lên chen xuống. Anh đã sớm nhìn đủ rồi không phải sao.

Kỷ Gia Khiêm đang muốn nói gì, bỗng nhiên nghe mẹ già gọi tôi, thì ra là muốn làm văn thẩn. Tôi không biết làm văn thẩn, mỗi lần gói không tốt đều bị mẹ già mắng. Vì thế tôi ngẩng đầu nhìn Kỷ thiếu gia vụn văng, khoe miệng lộ ra ý cười: "Khiêm Khiêm, anh có biết làm văn thẩn không vậy?"

Kỷ Gia Khiêm lắc đầu, giống như xuất phát từ nội tâm cảm khái nói: "Tương lai người nào lấy em, người đó liền." Hắn muốn nói lại thôi chỉ nhìn tôi

một cái, đột nhiên không báo trước phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi nháy mắt mấy cái, mờ mịt nhìn theo bóng dáng của hắn.

Thật là, hắn bị làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Yên hoa phi đẳng

Kỷ Gia Khiêm quả thực là vạn năng, đến ngay cả động tác gói sủi cảo mà cũng tao nhã như vậy. Nhìn ngón tay kia, còn cái tư thái kia nữa, hắn đang gói sủi cảo đó hả?

Không, không phải, hắn đang chế giễu tôi!

Nhìn sủi cảo hắn làm như một tác phẩm nghệ thuật vậy, vỏ bánh mỏng bao lấy nhân bánh, lại nhìn chỗ sủi cảo tôi làm xem, để cùng một chỗ thì có một sự chênh lệch không hề nhẹ!

Giống như một phu nhân quần áo gọn gàng đi dạo trên phố và một nữ bộc theo sau che dù cho bà ta. Bởi vì không có kinh nghiệm, nữ bộc che không đúng hướng, khiến cho nắng chiếu lên tay bà. Bởi vì phu nhân rất tao nhã, cho nên bà chỉ hơi trừng mắt với nữ bộc, không một tiếng động khiến trách nữ bộc.

Kỷ Gia Khiêm chính là dùng cách này để chế giễu tôi. Mặc dù tôi là con gái, không có tố chất làm vợ hiền dâu thảo thì thôi đi, ngay đến bao bánh sủi cảo cũng thua một Đại thiếu gia sống trong nhung lụa như hắn, thật sự là dọa người đã chết.

Ô hô thương thay, tôi bị giáo dục nhiều năm như vậy nhưng ai có thể nói cho tôi biết có một Kỷ Gia Khiêm vạn năng như vậy ở đây, vậy ý nghĩa sinh tồn của tôi ở đâu, ở chỗ nào a!

"Tập trung vào." Hắn liếc mắt nhìn sủi cảo trong tay tôi, lắc đầu nói: "Em không tập trung thì sẽ làm nhân bánh bị lộ ra đấy. Nếu không gói được, không bằng qua bên kia giúp đi cán bột đi."

"Không cần, cầm chày cán bột lâu, đau tay chết." Tôi đem thứ gì đó trong tay mình đặt xuống, đùa giỡn nói: "Nếu chị mà một cô phải Khiêm Khiêm sẽ rất đau lòng không? Được rồi, vì không muốn Khiêm Khiêm đau lòng, nên tự Khiêm Khiêm vào cán bột đi nha, chị vào nhà ngủ một giấc đây."

Nói xong tôi liền đứng lên, vờn hai cánh tay vào trong không khí: "Ai ôi, giường sượt ầm áp của chị ơi, chị đến đây."

"Đứng lại." Kỷ gia khiêm bỗng nhiên gắt gao bắt lấy làn váy của tôi, nâng mắt nhìn về phía tôi nói: "Gần đây càng ngày càng không nghe lời thế hử?"

Thanh âm của hắn rất thấp, giống như rượu vang vừa đậm đà vừa lạnh lẽo, bỗng chốc làm say lòng người.

Tôi bị khí thế cường đại của Kỷ Gia Khiêm trấn áp, yên lặng ngồi xuống tiếp tục chịu đựng sự áp bức, sự chênh lệch giữa lòng sông và mặt biển quá lớn. Không có cách nào khác, ai bảo chính tôi mới là người sợ hắn?

Bận cả một buổi chiều, sủi cảo cuối cùng cũng được gói xong. Mẹ già đảm đương vai trò của một vợ hiền dâu thảo ở lại trong bếp nấu sủi cảo, ba với chú dẫn tôi và em họ lên núi mời tổ tông về nhà ăn tết. Nói là nói như vậy, kỳ thật cũng chỉ lên núi đập đầu thôi.

Bị mẹ tôi xúi dục, Kỷ Gia Khiêm cũng đi theo.

Kỳ thật tôi phải thừa nhận, tôi là người rất ham hư vinh. Gia thế Kỷ thiếu gia hiển hách thế nào không phải tôi chưa từng nghe qua, dẫn hắn về vùng quê nghèo đói này, tôi thật sự có chút xấu hổ. Tôi không muốn hắn vì gia thế nhà tôi mà khinh thường tôi. Mặc dù trên mặt hắn không biểu lộ điều đó, nhưng trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào, có ai biết được đâu?

Có lẽ tôi không nên nghĩ quá nhiều, vạn tuế gia như hắn có lẽ chỉ muốn đến dân gian trải nghiệm cuộc sống một chút thôi.

Tôi thở dài, bắt đầu đi xuống xe.

Phần mộ của tổ tiên nhà tôi nằm ở trên núi, nơi này dốc, đường lên núi cũng chưa được tu sửa xong, cho nên xe không thể đi vào trong được. Vì thế vừa đến chân núi chúng tôi xuống xe, bắt chặp gió lạnh đi lên núi.

Hàng năm vào thời điểm này tôi đều che đầy toàn thân thật kín, chỉ để hở hai con mắt. Có một năm rất lạnh nên ngay cả mắt tôi cũng lấy khăn quàng cổ che lại, sau đó nắm lấy tay em họ để nó dẫn tôi đi.

Năm nay, người tôi nắm tay đổi thành Kỷ Gia Khiêm.

Tôi gắt gao nắm chặt tay hắn, mơ hồ không rõ nói: "Vạn tuế gia, người ngàn vạn lần đừng coi long bào ra cho nô tỳ mặc nha, nô tỳ tiêu thụ không nổi."

Căn cứ điều 10086 của định luật cầu huyết, trong hoàn cảnh hoàn cảnh khắc nghiệt như này, nam chính để bày tỏ tình cảm sâu đậm của mình với nữ chính, bình thường đều sẽ coi áo khoác ra, không để ý tới sự phản đối kịch liệt của nữ chính kiêu ngạo cầm áo khoác lên người nữ chính, sau đó thâm tình nói một câu: "Anh không lạnh, chỉ cần em không sinh bệnh là tốt rồi."

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của Kỳ Gia Khiêm, chỉ nghe thấy hắn lạnh nhạt "Uh'm" một tiếng.

Ngã! Hắn chính là người như vậy, một chút cũng không biết phối hợp. Nhưng tôi một chút thì hắn chết à? !

Khó khăn lắm mới đi lên tới đỉnh núi, Kỳ gia khiêm buông lỏng tay tôi ra, xoay người đẩy tôi về phía trước, giọng điệu nhàn nhạt trong gió rét giống như mệnh lệnh: "Quý xuống đi."

Phản ứng đầu tiên của tôi lúc đó là muốn hỏi hắn: "Nô tì có tội gì?"

Mãi đến khi tôi nhìn thấy em họ quý gối bên cạnh tôi, tôi mới nhớ ra chúng tôi tới đây để chúc tết tổ tông nhà họ Nhan.

Tôi là con gái, tương lai không sống ở đây, cho nên chỉ là tượng trưng hành lễ. Về sau em họ mới là người sống ở đây cùng tổ tông, bởi vậy đập đầu rất nghiêm túc.

Tế bái tổ tiên xong, ông nội dẫn chúng tôi đi thăm phần mộ của anh em ông. Ông nội có sau người anh em trai, bốn người đã mất. Trong sau người thì ông nội đứng thứ 4, ông cả, ông hai và ông ba đều đã tại thế, giữa mộ ông ba và ông năm cách nhau khoảng 1 mét.

Mỗi lần ông nội nhìn thấy những phần mộ này đều cảm khái một câu: "Mấy người này tại sao lại như vậy! Khi còn bé trong nhà không đủ chỗ ngủ, bọn họ hợp sức lại chèn ta. Chờ đến lúc ta già yếu rồi chết, bọn họ dưới đất vẫn còn muốn chèn ép ta sao?"

Lúc tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, nói với ông nội rằng: "Chờ con trưởng thành kiếm được tiền, con sẽ mua cho ông nội một nghĩa trang thật lớn nha!"

Về sau mới biết chuyện không phải như vậy. Ông nội thà mai táng táng trên biển gần đây, cũng không chịu rời xa người thân.

Kỳ Gia Khiêm có chút xúc động nhìn mấy phần mộ kia, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Tôi lạnh đến mức cũng chẳng muốn hỏi hắn nữa, kéo tay hắn cùng đi xuống núi.

Lúc chúng tôi về đến nhà thì sủi cảo cũng đã được nấu xong. Sủi cảo trắng mịn ngậm mình trong nước canh sền sệt, dưới ánh đèn nó tỏa ra hương thơm hấp dẫn kích thích vị giác của mọi người. Nhờ vào mấy bát sủi cảo nóng hổi, cả nhà chúng tôi cùng với tên gia hỏa Kỳ Gia Khiêm, vô cùng náo nhiệt ăn bữa cơm đoàn viên.

Không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy đây là bữa cơm đoàn viên ngon nhất mà tôi từng ăn.

8 giờ tối, chúng tôi hầu như đều đã ăn no, mẹ và thím ở lại dọn bàn, còn chúng tôi ngồi ru rú trên giường đất xem tivi. Chắc từ nhỏ đến giờ Kỳ thiếu gia chưa bao giờ được nằm giường đất, lúc thì đến chỗ đầu giường đặt gần lò sưởi ngồi một chút, lúc lại đi về chỗ cách xa lò sưởi ngồi một chút, khiến cho hắn lúc thì lạnh lúc thì nóng, trông rất buồn cười.

Tôi nhìn sắc mặt hắn một cái, rất không phúc hậu lộ ra nụ cười, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình. Sau đó lấy một tấm đệm trong ngăn tủ ra cho hắn ngồi vào, cười hi hi tru trêu ghẹo hắn: "Nâng mông vàng của người lên! Thiếp để đệm xuống cho người ngồi, nhưng ngàn vạn lần đừng làm cháy cặp mông khêu gọi của vạn tuế gia chúng ta a!"

Sắc mặt Kỳ Gia Khiêm hơi khó coi, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn tôi một cái, không nói gì.

Đúng 8 giờ, tiết mục cuối năm bắt đầu được phát sóng. Cả nhà đều đang chăm chú xem TV, Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên kéo kéo cánh tay áo của tôi, thấp giọng hỏi: "Có thể không xem không? Chúng ta ra ngoài bắn pháo hoa đi."

Kỳ thật mà nói tôi chẳng có tí hứng thú nào với mấy tiết mục ca múa cuối năm ở trên TV, chỉ là không muốn phá vỡ thói quen thôi, nhịn không được liền từ chối: "Không cần!"

Kỳ Gia Khiêm hơi hơi nhú mày, xoay người sang chỗ khác không thèm để ý tới tôi nữa.

Khoảng một tiếng sau, tôi mới hiểu tại sao Kỳ Gia Khiêm lại đề nghị như vậy.

Lúc thấy Mạnh Thần Úc một thân phục trang màu trắng bạc bước lên sân khấu, dưới ngọn đèn sân khấu trông anh ta như một vương tử, đi đến đâu cũng là trung tâm của sự chú ý. Bài mà hắn đang hát, là giai điệu quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Tôi đã từng cho rằng mình đã hiểu hết về hắn, về sau tôi mới hiểu rằng, điều duy nhất tôi không hiểu chính là cái tên Mạnh Thần Úc này.

Sau khi cảm tình với Mạnh Thần Úc mất đi, thì có thể dùng một câu như vậy để hình dung: "Phút giây này không hề tồn tại hai chữ tình yêu, mà chỉ là những hồi ức cùng những mong chờ. Một con đường bình thường nhưng cũng chính là đường về. Thứ tình yêu này không cần hồi báo, chính nó trả lời mình, chính mình thỏa mãn mình."

Bây giờ nghĩ lại thấy loại tình yêu si dại này thật buồn cười, hoang đường, và cũng thật đáng buồn .

Lúc bài hát trữ tình làm rung động người nghe sắp kết thúc, tôi run nhẹ nhẹ kéo tay Kỳ Gia Khiêm lại, nói nhỏ: "Chúng ta ra ngoài đi."

Kỳ Gia Khiêm chậm rãi thở ra một hơi, gật gật đầu.

Thì ra ngoài những thùng pháo hoa kia, thì hồi sáng Kỳ Gia Khiêm lại ôm thêm một thùng pháo hoa nữa ra ngoài.

Đủ các loại pháo hoa, có loại trước đây tôi rất thích, cũng có loại tôi chưa thấy bao giờ. Cũng khó trách, từ năm 15 tuổi tôi đã không còn chơi pháo hoa nữa rồi, đã nhiều năm như vậy thì nẫu mã chắc chắn đã được đổi mới không ít.

Kỳ Gia Khiêm lấy chiếc bật lửa đất tiền của hấn ra, hấn đốt một dây pháo rồi đưa cho tôi. Cũng không biết tại sao, mặc dù hấn rất ít khi hút thuốc, nhưng trong túi quần của hấn luôn có một bao thuốc lá và một chiếc bật lửa.

Kỳ Gia Khiêm cũng đốt cho hấn một dây pháo. Hấn nghiêng đầu nhìn tôi một cái, bờ môi hấn mấp máy, hình như đang nói: "Viết chữ đi."

Tôi hiểu được ý của hấn, dựa vào tia lửa mà vẽ lên không trung mấy chữ hư không.

"Chúng", "ta", "chia", "tay", "đi".

Tôi không biết hấn có hiểu tôi đang viết cái gì hay không, bởi vì kỹ thuật diễn của Kỳ Gia Khiêm rất tốt, nếu hấn muốn để cho tôi biết thì hấn mới biểu hiện ra bên ngoài, nếu hấn không muốn, thì dù tôi có đoán thế nào cũng vô dụng thôi.

Từ trước đến nay, tôi không bao giờ thích những nhân vật chính nào vì bảo vệ đối phương, yêu đối phương mà chấp nhận buông tay. Sự buông tay của họ sẽ càng khiến đối phương đau khổ hơn mà thôi. Nhưng vì sao tôi lại có ý muốn chia tay, là vì chính bản thân tôi.

Trong cái giới này, tôi không tiền không thế, không có gia cảnh hiểm hách, không có ai thực sự ủng hộ tôi. Tôi chỉ có thể tự mình bảo vệ và yêu thương bản thân tôi thôi.

Nếu tôi thức thòi một chút, thì sau khi debut tôi nên dứt khoát phân rõ giới hạn với Kỳ Gia Khiêm, cho dù là vì tương lai của tôi. Sống trong cái giới này mỗi người đều phải mang trên mình một cái mặt nạ. Hôm nay là Kỳ Gia Khiêm biết đâu ngày mai sẽ là Mạnh Thần Úc.

Tôi muốn mình thử lý trí một chút. Bây giờ, mới chỉ là bắt đầu.

Đang lúc rét mướt thế này mà hai người chúng tôi lại đứng yên lặng rất lâu trong sân, nhưng không ai mở miệng nói với ai câu nào, chỉ khăng khăng đốt hết cỡ pháo này.

Những ánh lửa xinh đẹp thế này, giống như mối quan hệ của chúng tôi vậy, cảm không được nắm cũng không xong, quá dễ dàng mất đi.

Giây phút chiếc pháo cuối cùng đốt xong, tôi xoay người nhìn hấn, bình tĩnh hỏi hấn: "Em rất thích một bài thơ, em đọc cho anh nghe nhé?"

Kỳ Gia Khiêm khẽ gật đầu.

Tôi hé miệng, bỗng nhiên có một cơn gió mang theo khí lạnh không chút lưu tình tấp vào mặt tôi, làm cho tôi hơi lâu cũng chưa nói được câu gì.

Tôi điều chỉnh hơi thở một lúc, mới có thể nói ra được một câu đầy đủ: "Lúc pháo hoa bay lên, ngọn lửa rơi xuống biển. quên hay nhớ có khác gì đâu, là kỷ niệm đẹp nhất ta dành cho nhau."

Mặc kệ về sau chúng ta có được ở bên nhau nữa hay không, mặc kệ tương lai như thế nào, em sẽ không bao giờ quên anh. Kỳ Gia Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cát xê

Kỳ thiếu gia bay đi rồi. Không phải dùng cánh, mà là lúc tôi hoàn toàn không có một chút chuẩn bị nào thì hấn chìa ra một tấm vé máy bay, chuyển bay tới Mỹ, rồi hấn theo đó mà đi rồi.

Tôi tiếp tục ở lại nhà ông nội cùng ba mẹ đến nhà họ hàng chúc tết. Nông dân ít khi xem ti vi, nên rất ít người biết tôi là diễn viên. Như vậy cũng tốt, giúp tôi giảm đi không ít phiền phức a.

Người lớn trong thôn khen tôi càng ngày càng có tiền đồ, bọn họ đều nói sẽ giới thiệu đối tượng cho tôi. Cứ đến lúc này là về mặt mẹ già nhà tôi lại vô cùng đặc ý nói con rể bà tốt như thế nào, tôi thì cảm thấy vô cùng kỳ quái, tôi là con gái của bà mà tại sao không biết là bà đã có con rể nhỉ?

Một tuần trôi qua, Kỳ nghỉ đông của tôi cũng sắp kết thúc, tôi dùng vé máy bay khứ hồi trở về Bắc Kinh.

Ba tôi theo sát tôi thăm thía nói: "Con cũng không phải chỉ có một mình, phải chăm sóc tốt cho bản thân, chung sống thật tốt với con rể."

Mày kiếm mẹ già dựng đứng, chia vào người tôi giáo huấn nói: "Nhan Mạch Hàm mẹ nói cho con biết, không cho phép con bắt nạt con rể đáng yêu của mẹ!"

Mặt tôi co quắp nhìn hai người họ.

Sau khi trở lại phòng trọ nhỏ của tôi ở Bắc Kinh, ta cẩn thận tính toán thời gian, chưa đến năm ngày nữa sẽ phải quay về công ty làm việc. Tôi lấy điện thoại ra gọi cho chị Đồng Đồng, định hỏi chị về lịch trình sau khi kỳ nghỉ lễ kết thúc.

Điện thoại vừa thông. Tôi bắt đầu nịnh hót, giọng điệu cũng mềm nhũn ra: "Chị Đồng Đồng, người ta trở lại rồi. Thiên Thiên nhà em như thế nào rồi?"

Ai ngờ chị Đồng Đồng nghe vậy lại nổi giận: "Phi! Cô là cái đũa trời đánh vô lương tâm, ở trong lòng cô chị đây còn không bằng một con chó sao?"

Tâm tình của gái ế lớn tuổi quả nhiên là không ổn định. Tôi liếm liếm cánh môi khô khốc nói: "Ặc, chị, chị sao vậy?"

"Cút!"

Tôi lần qua lần lại trên giường hai vòng xong mới tiếp tục mặt dày nói: "Chị Đồng Đồng, lúc nào chị có thể tới đây, đưa Thiên Thiên nhà em tới đây. Còn nữa, em muốn cùng chị bàn bạc về lịch làm việc sắp tới."

Chị Đồng Đồng không nói gì, lâu sau mới trêu ghẹo tôi: "Còn mấy ngày nghỉ nữa cơ mà, nhanh như vậy đã muốn đi làm rồi sao? Sao vậy, có phải Boss đã đem cô ép khô rồi không?"

Tôi tự động coi như chị ấy không nói câu sau, nghiêm trang nói: "Chị Đồng Đồng, em nói thật mà, lần này Kỳ Gia Khiêm muốn mời Mạnh Thần Úc tới đóng phim, em khẩn trương đến độ muốn chết. Còn người đạo diễn từ Ai Cập về nữa, em đã tra qua tư liệu của ông ta rồi, quả thực không phải là người bình thường a! Em lại chưa qua lớp đào tạo chính quy nào, khả năng diễn xuất của em tả tơi như nào bản thân em hiểu, em cảm thấy với trình độ này. Cửa ải này chắc khó khăn lắm đây."

Chị Đồng Đồng bày tỏ đồng ý: "Uh'm' một tiếng, nói một câu 'Coi như em hiểu chuyện' lâu sau mới đồng ý đến bàn việc với tôi.

Chị Đồng Đồng có chìa khóa chỗ ở của tôi. Tôi nghe thấy tiếng mở cửa lập tức liền đi ra đứng chờ ở cửa, ai ngờ ánh mắt đầu tiên của tôi đã bị khóa chặt một chỗ rồi.

Không phải bị chị Đồng Đồng làm cho kinh điển, mà là —— lòng Thiên Thiên nhà tôi bị chị ấy cạo sạch rồi !

"Chị chị chị, mất trí rồi sao, khiến em tức chết mà, thế nhưng lại đi ngược đã sùng vật như vậy!" Tôi với tay ôm Thiên Thiên vào trong lòng, một bên như hồ dơi sờ sờ mó mó nó một bên nói: "Giữa mùa đông, không có lông thì sao mà nó sống được hả?"

Chị Đồng Đồng thần thái tự nhiên cời giày đi vào nhà, không cho là đúng nói: "Ai bảo nó rung lông khắp nhà? Chị đây không bỏ đói nó là đã tốt lắm rồi đó, cô xem, nó còn béo lên không ít nha."

"Chị gạt em!" Ta giờ Thiên Thiên lên, cực kỳ nghiêm túc nói: "Chị xem, tiểu ** rõ ràng nhỏ đi rồi !" (=))))))

"."

Sau khi tùy tiện nấu hai bát mì, tôi với chị Đồng Đồng ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ vừa sì sụp sì sụp húp mì vừa nói chuyện chính sự.

Chị Đồng Đồng liếc mắt nhìn tôi một cái, nhàn nhạt nói: "Đi đến trường đại học đăng ký một lớp học chính quy ngắn hạn đi, em mặc dù đang là diễn viên hạng ba, nhưng dù sao cũng đã được lên truyền hình rồi, nên rất có thể sẽ bị truyền thông hỏi về chuyện này."

Tôi mở to hai mắt nhìn, bất mãn nói: "Ai hạng ba hả? Em rõ ràng là hạng hai mà!"

". Cô còn kém mấy tên hạ lưu không xa nữa đâu." Chị Đồng Đồng không chịu yếu thế trừng mắt lại nhìn tôi, bĩu môi nói: "Mỗi một giáo sư đại học đến đào tạo em cũng không được, giá quá cao, chi phí em không chịu nổi đâu."

Tôi có chút ừ ừ hỏi: "Vậy rốt cuộc phải làm sao?"

Chị Đồng Đồng không cần nghĩ ngợi nói: "Biện pháp tốt nhất là nhờ một diễn viên có kinh nghiệm, trình độ diễn xuất cao siêu tới đây dạy em, theo chị thấy, Boss là giáo sư tốt nhất rồi."

"Không cần!" Tôi nghĩ cũng không muốn nghĩ, dứt khoát từ chối. Chị Đồng Đồng có chút kinh ngạc nhìn tôi, tôi vội vàng khoát tay nói: "Không có gì, Kỳ Gia Khiêm đi Mỹ rồi, mấy ngày này chưa về đâu."

"À.... . ." Chị Đồng Đồng kéo dài âm cuối, từ trong túi lấy ra một tờ giấy, nhàn nhạt nói: "Đây là danh sách những nghệ sĩ trong công ty chúng ta, em xem thử đi, chọn người nào để nói chuyện một chút. Nhưng mà Đại Minh Tinh như Tần Sênh Trạch em cũng đừng nghĩ tới, người ta đi Paris nghỉ phép rồi."

"Tần Sênh Trạch? Chính là người cùng Kỳ Gia Khiêm đóng《 vương quốc hoa hồng 》 đó sao?". Tôi không khỏi giật mình: "Cô ấy không phải đã rời khỏi làng Giải trí rồi sao? Sao cô ấy vẫn là nghệ sĩ của công ty chúng ta?"

Tôi nghe các đồng nghiệp khác nói chuyện, thấy báo mối quan hệ trước đây của Kỳ Gia Khiêm và Tần Sênh Trạch có phần mờ ám, nhưng về sau Kỳ Gia Khiêm không muốn công khai mối quan hệ này, Tần Sênh Trạch liền chết tâm, gả cho một thương nhân ngoại quốc đang định cư ở đây.

"Không tiếp tục đóng phim nữa, nhưng lúc đầu hợp đồng mà cô ấy ký có thời hạn mười năm, bình thường cũng sẽ về công ty tham gia một số hoạt động từ thiện gì gì đó." Chị Đồng Đồng đặt chiếc đĩa xuống, lườm tôi một cái nói: "Uy, ngốc mũi, em đừng suy nghĩ lung tung nữa, lúc trước thế nào chị biết mà, BOSS ý, anh ấy rất thuần khiết!"

Thuần khiết? Vậy chẳng lẽ lúc hán OOXX với tôi cũng là lần đầu tiên của hán chắc? Phi!

Tôi quyết định lướt qua cái này đề tài, chuyên tâm nhìn tờ danh sách trong tay. Tìm nam diễn viên thì, nhưng tôi sợ gây ra đàm tiếu không hay. Tìm nữ vậy, nhưng những đại Minh Tinh như này đều tâm cao khí ngạo hết rồi, họ có thể vui vẻ giúp tôi sao?

Cuối cùng tôi vẫn phải trả lại tờ danh sách cho chị Đồng Đồng, cắn cắn môi nói: "Em cùng bọn họ cũng không quen thuộc gì. Trong công ty chúng ta có chị gái nào hiền lành một tí không?"

Về mặt Đồng Đồng không chút gì thay đổi lấy tay chỉ vào chị ấy.

Nửa ngày sau chị Đồng Đồng mới nghiêm túc nói cho tôi biết trong công ty có một nữ diễn viên rất có thực lực tên là Uông Hân, năm nay vừa mới 30, bởi vì ngoại hình không có gì nổi bật nên cho đến bây giờ vẫn chỉ là một diễn viên hạng hai. Qua sự hiểu biết năm nay của chị Đồng Đồng, chị ấy cảm thấy Uông Hân là một người rất khiêm tốn, là một người nói chuyện rất tốt. Có lẽ là vì không quá thành công, nên cũng không có tính tình của một đại minh tinh.

Sau một hồi liên hệ, Uông Hân mới đồng ý giúp tôi mấy ngày này!

Cô tốt nghiệp trường đại học điện ảnh Bắc Kinh, trình độ diễn xuất cũng rất được, chỉ trong vòng có mấy ngày mà đã giúp tôi sửa không ít lỗi.

Vào ngày nghỉ cuối cùng, vì biểu đạt lời cảm ơn, tôi mời Uông Hân đi ăn cơm, chị Đồng Đồng tiếp khách. Lúc nói chuyện với nhau tôi mới thấy Uông Hân là một người rất dịu dàng, không làm bộ làm tịch, trong giới nghệ sĩ thì người như chị ấy quả thực rất hiếm.

Tôi nuốt xuống một miếng đồ ăn, tùy ý hỏi: "Chị Hân, ngày mai chị cũng bắt đầu đi làm đúng không?"

Uông Hân gật gật đầu, cười yếu ớt đáp: "Có một bộ phim mời chị đến làm khách, nhưng mà tổ kịch bản nói phần diễn của chị chưa gấp, không có việc thì qua đó xem một chút là được rồi."

"À.... . ." Tôi hơi hơi vuốt cằm, trong đầu bỗng nhiên linh quang chớp lóe, vội hỏi: "《 Ham mê vui thích trong khi say 》 cũng đang casting đó, chị Hân có thể đến không?"

Uông Hân nghe vậy nụ cười trên khóe môi càng sâu, chuyển mắt nhìn chị Đồng Đồng liếc mắt một cái nói: "Đương nhiên là muốn đi, người đại diện của em rất thông minh đó, lúc muốn nhờ chị đến phụ đạo diễn xuất cho em đã hứa với chị rồi, dù chỉ là một vai diễn rất nhỏ, cũng sẽ giúp chị tìm một chỗ."

"A..., thật tốt quá!" Uông Hân là một người rất tốt, ở cùng một chỗ với chị ấy cũng không hề có một chút áp lực nào, nếu như lúc quay phim có chị ấy ở bên cạnh chỉ dạy thì thật tốt. Hơn nữa Uông Hân rất khó được chọn làm nhân vật chính nên nhiều lúc công ty không tìm được vai diễn nào thích hợp thì chị ấy lại phải ở công ty chờ đợi, hiện giờ chị Đồng Đồng đồng ý giúp chị ấy tìm vai diễn coi như là giúp chị ấy một chuyện rồi.

Nghĩ như vậy trong lòng tôi mới cân bằng một chút, nếu không chẳng phải đã bắt người ta giúp tôi không công rồi sao, da mặt tôi dù có dày đến đâu cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Ngày mai không chỉ là ngày làm việc đầu tiên của tôi, mà cũng là ngày diễn viên của《 Ham mê vui thích trong khi say 》gặp mặt nhau. Kỳ Gia Khiêm bây giờ vẫn chưa gọi điện thoại cho tôi, dựa theo tính cách của hán thì đến tám phần là Mạnh Thần Úc đã đồng ý tham gia rồi.

Ăn xong cơm chiều, tôi về đến nhà liền mở máy tính, tìm kiếm: "Bạn gái Mạnh Thần Úc" .

Mạnh Thần Úc thích cái gì, ghét cái gì tôi đều biết rất rõ, nhưng mà những thông tin này cũng là do công ty đại diện cung cấp, có khi công ty vì xây dựng hình tượng cho nghệ sĩ mà sửa chữa vài chỗ, cho nên những thông tin này không thể tin tưởng hoàn toàn.

Trước kia mặc dù tôi rất chăm chỉ theo dõi tin tức của Mạnh Thần Úc, nhưng chỉ cần là phụ nữ có quan hệ với anh ta tôi đều đã sơ lược qua. Hiện tại không giống vậy, chỉ cần biết anh ta thích mẫu con gái thế nào, tôi mới có thể tìm cách tiếp cận anh ta, thành công hấp dẫn sự chú ý của anh ta.

Cho dù là scandal tình ái, thì ít nhất cũng phải có chút tình cảm thì mới có thể tạo scandal được chứ, cho nên những người phụ nữ này chắc chắn có gì đó mà tôi có thể học tập.

Tôi tập trung sàng lọc một phen, cảm thấy trong những người có scandal tình ái với Mạnh Thần Úc thì chỉ có hai người có vẻ có khả năng nhất.

Đầu tiên là scandal 4 năm trước, là một thành viên của một nhóm nhạc bốn người, lúc đó cô ấy 20 tuổi, hiện giờ đã rút khỏi Làng Giải Trí lập gia đình rồi. Tóc dài, mắt to, xem ra cực kỳ hồn nhiên.

Gần đây nhất là một người tên Tạ Đình Quân, người này tôi biết, cô ta cũng là một nghệ sĩ của Tinh Huy, phong cách của cô ta cũng giống tôi đều theo phong cách thuần khiết, năm nay hai mươi lăm tuổi.

Tôi chỉ gặp qua Tạ Đình Quân một lần, là tại đêm tiệc chào mừng thành viên mới của công ty, một câu cũng chưa từng nói. Nhưng ở công ty tôi đã nghe không ít chuyện về cô ta.

Tôi đã từng nghe mấy di dạn vệ sinh nói chuyện, nói là nhìn thấy Tạ Đình Quân cho cậu bé đưa com một cái tát.

Lúc tôi đang ở trong nhà vệ sinh, đã từng nghe thấy mấy diễn viên khác nói chuyện về cô ta. Gia cảnh Tạ Đình Quân bản hàn, nhưng mà thành tích học tập rất giỏi, là một sinh viên tốt nghiệp trường diễn. Còn chưa tốt nghiệp đã đảm nhiệm vai nữ chính trong một bộ phim truyền hình rồi, về sau thuận lợi ký hợp đồng với Tinh Huy, sự nghiệp diễn xuất từng bước thăng tiến. Con đường nổi tiếng thuận lợi như vậy khó tránh khỏi việc người khác ghen tị đố con mắt, bọn họ đều nghi ngờ Tạ Đình Quân quyến rũ Boss, nếu không sao công ty lại luôn ưu ái đầu tư cho cô ta như vậy.

Nhưng những điều này cũng chỉ là tin đồn, cụ thể cô ta là người như thế nào thì còn phải quan sát mới biết được.

Tôi tìm kiếm tất cả những bộ phim mà cô ta đã từng đóng, Baidu làm việc rất năng suất, lập tức hiện lên bảy tám bộ phim. Tôi nhìn từng cái một, phát hiện Tạ Đình Quân rất thích màu lam, tóc phần lớn đều nhuộm màu đen buông xõa xuống, xem ra cực kỳ điềm đạm đáng yêu.

Tổng kết một phen, Mạnh Thần Úc hẳn là thích nhất to, tóc dài, mặc quần áo màu lam và là một cô gái dịu dàng đáng yêu.

Tôi lấy ra một chiếc váy màu lam trong tủ quần áo, bỗng nhiên có chút không biết xấu hổ nhận thấy mình hoàn toàn đủ điều kiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mong có người cắn câu

Trong phòng hóa trang, tôi hít hơi một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nắm tay nói: "Chị Đồng Đồng, vì sao lại để cho Chu Duệ Vũ diễn vai nữ phụ? Nhìn thấy cô ta phiền chết đi được!"

"Xuyt. . . ." Chị Đồng Đồng ra hiệu cho tôi nói nhỏ một chút, sau đó cúi người thấp giọng nói: "Chu Duệ Vũ có thể lực rất mạnh đứng đằng sau chống lưng cho cô ta, không kéo em từ đỉnh cao xuống đáy vực là may lắm rồi, chấp nhận hiện thực đi nhóc con."

Tôi chu mỏ, ừ ừ "A..." một tiếng.

Nhân vật mà Chu Duệ Vũ đảm nhận có không ít đất diễn, nhưng đó là nhân vật phản diện. Nếu diễn tốt, khán giả hận cô ta. Nếu diễn không tốt, có thể sẽ bị mắng là không biết diễn.

Nghĩ như vậy, trong lòng tôi cân bằng không ít.

Chị Đồng Đồng đứng bên cạnh giúp tôi đeo vòng cổ, giống như vô ý nói cho tôi biết: "Trưa nay Bos sẽ về, hình như bây giờ đang họp ở công ty, chắc chút nữa mới có thể tới đây."

"Anh ta làm gì thì liên quan gì đến em?" Tuy ngoài miệng tôi nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác khó chịu, lần này cũng giống với lần trước khi hấn xuất ngoại, điện thoại cũng chẳng thêm gọi cho tôi cuộc nào, chẳng lẽ hấn tiếc tiền phí điện thoại quốc tế sao? Chỉ sợ là thấy đáng người nóng bỏng của gái Tây nên tôi cũng bị hấn ném ra sau đầu rồi.

Nhưng tỉnh táo suy nghĩ lại, có lẽ cách nhìn vấn đề của hấn luôn thấu đáo hơn tôi. Giúp tôi mời Mạnh Thần Úc tới đóng bộ phim này, có lẽ hấn muốn giúp đỡ tôi thôi.

Nhân viên phục vụ thấy tôi đi tới, ngay lập tức tươi cười giúp tôi mở cửa phòng tiệc. Không chỉ có lần này, tôi phát hiện ra gần đây không ít người cư xử với tôi tốt lên trông thấy, nhất là nhân viên tạp vụ trong công ty, nói thí dụ như chú lái xe, cô lao công gì đó.

Tôi hỏi qua chị Đồng Đồng mới biết được, nguyên lai không phải bọn họ quý tôi, mà là cảm thấy bây giờ tôi cũng là diễn viên có chút danh tiếng, cũng có thể coi là quan trọng trong công ty. Làng Giải Trí tuy có nhiều ngọc nữ minh tinh nhưng kỳ thật bên trong lại là những người đàn bà chanh chua, đối xử

với những nhân viên tạp vụ như họ không đánh thì lại mắng, nỗi khổ này của họ quả thực chẳng nói lên lời.

Bởi vì có chút khấn trương, nên tôi dừng lại một chút, điều chỉnh lại hô hấp thẳng lưng ưỡn ngực đẩy cửa đi vào. Người mà tôi nhìn thấy đầu tiên chính là vị Trần đạo diễn trong truyền thuyết kia. Ông ấy ngồi ở chỗ chủ trì, mái tóc hoa râm hơi lộn xộn, ánh mắt cẩn thận tỉ mỉ lướt qua từng người.

Tôi đột nhiên nhớ tới vị Đoàn đạo diễn tuy có chút phúc hắc nhưng rất dễ nói chuyện kia.

Tôi không khống chế được cơ thể hơi run, cúi đầu tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Khoảng 3 phút sau tôi mới ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Chu Duệ Vũ ngồi cách tôi một chiếc ghế trống. Cô ta cúi đầu nhắn tin, miệng than thở : "Sao giờ này boss còn chưa tới vậy."

Tôi chỉ xem như là cô ta đang cố tình nói cho tôi nghe, quay đầu đi chỗ khác giả bộ như không nghe thấy gì. Tôi cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, sao có thể bị lừa gạt dễ dàng như vậy.

Chị Đồng Đồng ngồi bên kia nói chuyện phiếm cùng người đại diện của mấy nghệ sĩ khác, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi một cái. Tôi thật sự ngọt ngào chết mất, liền cầm bông hoa hồng trên bàn nghịch nghịch.

Đột nhiên cả phòng im ắng. Tôi hơi hơi ngẩn ra, ngẩng đầu mới hiểu được thì ra Trần đạo diễn muốn lên phát biểu. Động tác của ông ấy là muốn nói chương trình sắp bắt đầu, mong mọi người ổn định chỗ ngồi.

Đêm nay tuy nói là tiệc gặp mặt của nhân viên trong đoàn làm phim, nhưng thực ra người được chọn cũng chưa có mấy người, hầu hết mọi người đến đây đều muốn gia oai mà thôi.

Khiến cho tôi bất ngờ chính là, Tạ Đình Quân vốn là người bề bộn công việc cũng tới đây. Cô ta mặc trên người một bộ dạ phục màu xanh lam, tao nhã ngồi đối diện với tôi.

Hôm nay tôi mặc một bộ váy na ná dạ phục, nửa người trên là áo ngực màu trắng được cắt may tinh tế, nửa người dưới là làn váy dài màu xanh lam như nước hồ thu.

Tôi không hề muốn bắt chước toàn bộ phong cách ăn mặc của cô ta, chỉ là cùng một phong cách, đúng dịp thôi.

Bởi vì tiếng nói chuyện đột nhiên dừng lại, giờ phút này đại sảnh yên hội vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng bước chân ngoài cửa cũng có thể nghe thấy.

Tôi nhìn xung quanh xem người nào đã tới rồi, cảm thấy người đến không ngoài Kỷ Gia Khiêm mà là Mạnh Thần Úc.

Tôi không tự chủ được nắm chặt lấy bông hoa hồng ở trong tay, mãi đến bị gai nhọn đâm nát ngón tay mới hồi phục lại tinh thần.

"Cạch" một tiếng, cửa mở. Một người đàn ông một thân áo đuôi tôm màu trắng mạnh mẽ đi tới, mặc dù là lễ phục cổ điển nhưng đây chắc chắn là hàng cắt may thủ công. Không chỉ không thô cứng mà còn có một loại khí chất cao quý nói không lên lời

Tôi ngừng thở, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng,

Là Mạnh Thần Úc.

Anh ta dùng phương thức kinh diễm như vậy để bước lên sân khấu, thậm chí đã có một vài nữ diễn viên nhỏ giọng tán thưởng.

Không thể không thừa nhận bộ dáng của anh ta thật sự rất đẹp mắt. Ông trời quả thực rất thiên vị hắn, nên tặng cho anh ta một dung mạo đẹp như tạc tượng.

Chỉ thấy Trần đạo diễn gật đầu với anh ta một cái, Mạnh Thần Úc tùy tiện ngồi xuống một chỗ ở bên trái tôi, cách tôi chỉ hai chỗ ngồi.

Tôi đem cánh hồng đã đâm nát tay tôi kia đặt lại lên bàn, rất cẩn thận ngẩng đầu lên làm như không quan tâm liếc nhìn anh ta một cái.

Chỉ một cái nhìn thôi, mà trái tim của tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bởi vì giờ phút này, anh ta cũng đang nhìn tôi.

Ánh mắt của hắn cực kỳ hồ hững cực kỳ lạnh nhạt, giống như không có tiêu điểm mà vô ý rơi trên người tôi. Không có oán độc, không có trào phúng, chỉ có một tia nói không nên lời U buồn.

Ta vội vã quay đầu đi rời tầm mắt đi chỗ khác, tay phải không tự chủ bưng kín lấy trái tim.

Nó nhảy cũng quá nhanh đi.

Không phải bởi vì động tâm, mà là có một loại hưng phấn nói không lên lời.

Tôi cẩn thận nghĩ, Mạnh Thần Úc là con mồi của tôi, lại là một con mồi cứng đầu không chịu phục tùng dã thú, đây là sự ham muốn săn tìm mà con mồi

mang lại sao?

Tóm lại, tôi bỗng nhiên cảm thấy đây là một trò chơi vô cùng thú vị.

Nhưng ý nghĩ này của tôi nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Bởi vì ba giây sau, ngoài cửa lại vang lên "Lộc cộc lộc cộc lộc cộc" tiếng bước chân.

Âm thanh này không ai quen thuộc hơn tôi.

Là hắn, là Kỷ Gia Khiêm. Hắn đến rồi.

Kỷ Gia Khiêm mặc trên người một bộ tây trang màu đen, 3 cúc áo phía trên của chiếc áo sơ mi trắng bị mở ra, mơ hồ lộ ra xương quai xanh tinh xảo của hắn. Thần sắc của hắn rất lạnh nhạt, vô thức để lộ ra phong thái tự tin cùng ngạo nghễ, khác hẳn với hình tượng của Mạnh Thần Úc.

Một nhóm nữ sinh tinh nhao nhao lên nghị luận.

Ở trong cái giới giải trí này có một chỗ tốt đó chính là, mỗi ngày đều có thể làm bạn với đủ loại trai đẹp.

Không ngoài dự kiến, Kỷ Gia Khiêm ngồi xuống bên cạnh tôi. Mà tôi lại không nhận được hơi nhủm mảy.

Hắn ngồi ở giữa tôi và Chu Duệ Vũ. Ngồi ở chỗ này, là vì tôi hay vì cô ta?

Có thể là do tôi quá miễn cảm? Tôi nhận không được có chút buồn bực. Chẳng lẽ vừa giờ Chu Duệ Vũ nhắn tin với hắn sao?

Tôi còn chưa kịp cùng Kỷ Gia Khiêm nói một câu, Trần đạo diễn đã bắt đầu phát biểu. Đơn giản là nói một chút về tầm quan trọng của các diễn viên. Tôi nghe mà như lọt vào trong sương mù, tâm tư đã sớm không biết đã bay đến nơi nào rồi.

Mãi đến khi tôi nghe thấy có người đột nhiên nhắc đến tên tôi, tôi mới tỉnh phục hồi tinh thần lại: "A, sao vậy?"

Trên mặt Trần đạo diễn không hề có một chút ý cười nào cả, chỉ nghiêm túc nói: "Cô Nhan, tôi không biết khả năng diễn xuất của cô như thế nào, nhưng mà trước khi quay phim, ta cảm thấy nên cùng cô thảo luận về việc sửa lại kịch bản một chút."

Tôi có cảm giác như mình đang bị chủ nhiệm lớp răn dạy vậy, theo bản năng ngoan ngoãn đáp: "Được ạ, tôi nhất định cố gắng phối hợp với ông."

Không biết sao lại thế này, ta mới vừa nói xong câu đó, chung quanh liền truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Tôi không biết mình đã nói sai cái gì, mờ mịt nhìn về phía Kỷ Gia Khiêm. Khóe miệng hắn hơi hơi mím lại, chỉ nói hai chữ: "Cố lên."

Sau khi bữa tiệc kết thúc, chị Đồng Đồng có việc nên đi trước, tôi một mình đơn độc đi bộ trên đường cái.

Chị Đồng Đồng muốn tôi tự mình bắt xe về nhà, nhưng đột nhiên tôi không muốn mở mồm nói chuyện với bất kỳ kẻ nào, cảm thấy cứ đi bộ một mình như vậy cũng tốt.

Mặc dù trời rất lạnh, nhưng ánh sáng mờ nhạt của đèn đường cũng làm cho tôi cảm thấy ấm áp.

Không biết tôi đã đi như vậy trong bao lâu, thì bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh tôi.

Tôi có chút ngơ ngẩn nhìn về phía trước. Hôm nay tôi quên không mang theo kính áp tròng, thấy mờ mờ ở đằng xa có người nào đó đang đứng đấy. Trong lòng tôi có một loại trực giác mơ hồ, cảm thấy Kỷ Gia Khiêm đang ở chỗ đó chờ tôi.

Bất tri bất giác trong lòng tôi vẫn còn quyến luyến hắn.

Ánh mắt tôi đột nhiên ẩm ướt. Nhưng mà không phải vì chảy nước mắt, mà vì trên trời đột nhiên có tuyết rơi, nó thấm ướt ánh mắt tôi.

Người kia mở cửa xe đi xuống, nhưng thật bất ngờ.

Cả người anh ta chỉ mặc một màu trắng chói mắt, giống như muốn hòa mình vào trời tuyết trắng xóa.

Anh ta chậm rãi chìa tay về phía tôi, nhàn nhạt cười nói: "Cô là Nhan Khởi Hàm đúng không? Về sau chúng ta là cộng sự của nhau rồi, chỉ bằng bây giờ làm quen trước một chút đi. Tôi là Mạnh Thần Úc."

Tôi ngẩn người, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, nhẹ nhàng lễ phép bắt tay với anh ta.

Anh ta không nhận ra tôi, hoàn toàn không nhận ra.

Có lẽ anh ta không bao giờ biết rằng, người đang mặc lễ phục sang trọng đứng trước mặt anh ta bây giờ, chính là con nhóc bị anh ta sỉ nhục trước đây.

Chỉ mới có một năm mà thái độ của anh ta đối với tôi đã thay đổi hoàn toàn. Nhưng tôi biết trước kia Mạnh Thần Úc đối xử với tôi như vậy không phải

vì khinh tôi không có tiền, mà bây giờ anh ta cư xử lễ độ với tôi cũng không phải bởi vì bộ quần áo trên người tôi. Thứ mà anh ta coi trọng chính là địa vị xã hội kìa, là một người có giá trị lợi dụng, chứ không đơn thuần chỉ là hám làm giàu. Anh ta rất cao ngạo, anh ta chỉ nguyện ý đứng cùng với những người có cùng đẳng cấp địa vị giống như anh ta mà thôi.

Tôi đã từng nằm mơ đã từng cầu nguyện có được sự tôn trọng của anh ta. Nhưng hôm nay, anh ta ôn hòa nhã nhặn nói với tôi một câu "Cô Nhan", tôi lại cảm thấy hoang mang, trong lòng có một loại cảm giác mất mát khó hiểu.

Vì thế giọng điệu của tôi cũng có vài phần buồn bã: "A.... . Xin chào, rất hân hạnh được biết anh."

Đến ngày hôm nay sau quãng thời gian năm năm tôi lặng lẽ thích anh ta, hai người chúng tôi, như mới gặp lần đầu.

Anh ta thu tay lại, quay đầu nhìn xung quanh vài lần, dường như muốn xác định cái gì đó xong mới nói: "Cô Nhan đi một mình sao?"

Tôi gật gật đầu, thấp giọng nói: "Người đại diện của tôi có việc đi trước rồi."

Anh ta nhàn nhạt cười cười: "Người đại diện của cô chắc là nữ, nếu không sao có thể không biết thương hương tiếc ngọc như vậy được?" Dừng một chút, hắn thấy tôi có chút "Ngượng ngùng" cúi đầu, lại tiếp tục nói: "Nếu cô không ngại thì để tôi đưa cô Nhan về?"

Mắc câu rồi.

Ta cảm thấy anh ta đã mắc câu của tôi rồi, có lẽ trong lòng của anh ta cũng cảm thấy tôi mắc câu của anh ta rồi.

Vì muốn duy trì cảm giác thần bí, tôi muốn từ chối nhưng lại ra vẻ đồng ý, do dự nhìn xe của hắn một cái mới ôn nhu nói: "Không cần phiền tiền bối, tự tôi về là được rồi."

Mạnh Thần Úc làm ra một tư thế mời, động tác tao nhã mê người: "Vị nữ sĩ công hiến sức lực, làm sao có thể gọi là phiền toái được? Nhất là cô Nhan lại là một người con gái mỹ lệ như vậy."

Hành động bây giờ của Mạnh Thần Úc giống hệt với hình tượng mà nh ta đang theo đuổi. Tao nhã, cao quý, khiêm tốn, lễ phép.

Ta suýt nữa là muốn bị anh ta lừa đi.

Đối với người đã nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta. Thì những lời ngon tiếng ngọt này, nghe vào tai cảm thấy thật ghê tởm.

Trong lòng Mạnh Thần Úc có bao nhiêu vận vẹo, tôi hiểu rất rõ.

Muốn tôi dễ dàng tha thứ cho anh ta ư? Không có cửa đâu! Không thể để anh ta tiếp tục lừa gạt phụ nữ được nữa ! Ít nhất cũng muốn để cho anh ta chịu sự giáo huấn, về sau làm người bớt phóng túng một chút.

Tôi không hy vọng có người nào giống như tôi nữa, bị anh ta đánh cho trái tim phải mang đầy thương tích nữa.

Tôi lộ ra một nụ cười rụt rè, theo sát anh ta lên xe. Xem ra đáng vẻ thanh thuần của tôi trong bữa tiệc đã thành công thu hút sự chú ý của anh ta.

Anh ta tiện tay mở nhạc, phát ra cũng chẳng phải của ca sĩ nào cả, thực ra nó là một bản nhạc cổ điển.

Uh'm, ta vừa nghe nhạc của Mozart, liền cảm thấy buồn ngủ.

Vì thế càng về sau, Mạnh Thần Úc nói gì nữa, tôi thật sự không nghe thấy gì nữa.

Có thể vì ngày hôm nay phải trải qua quá nhiều chuyện, tôi cảm thấy cả người rất buồn ngủ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Đây là không tự chủ được trầm luân. Chu công đối với tôi mà nói còn lớn hơn sức quyến rũ của một tên đàn ông.

Sự thật chứng minh, ta là không nên ngủ dưới tình huống như này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mộng tưởng sức nặng

Lúc tôi tỉnh lại, chung quanh chỉ toàn là một màu đen bí ẩn. Tôi theo bản năng giơ tay tìm kiếm công tắc của đèn ngủ, nhưng lần mò hồi lâu cũng chẳng thấy gì.

Trong lòng tôi đột nhiên cả kinh, vội vàng ngồi dậy, hấp tấp lao xuống giường tìm kiếm công tắc đèn trên tường.

Bởi vì không thông thuộc địa hình, tôi không cẩn thận đụng phải góc bàn, đau đến mức phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Đang lúc tôi đau đến mức ôm chặt eo mà xoa nắn xoa nắn thì "tách" một tiếng đèn neon trên trần nhà được bật sáng rực rỡ.

Đột nhiên xung quanh sáng choang, khiến tôi chưa thích ứng kịp phải đưa tay lên che mắt lại. Sau khi thích ứng được với ánh sáng trong phòng, tôi mới chậm rãi buông tay xuống.

Chỉ thấy Mạnh Thần Úc đang yên tĩnh ngồi trong góc phòng, một cánh tay đang chống lên cằm, một cánh tay khác đang cầm điều khiển từ xa của đèn neon.

Anh ta đang mặc một chiếc áo sơ mi màu đen. Tôi chưa bao giờ thấy Mạnh Thần Úc mặc quần áo màu đen.

Lúc này anh ta đang cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa. Hàng lông mi dài in bóng xuống làn da trắng nõn của anh ta, khiến cho vẻ đẹp của hắn lại càng tăng thêm vài phần điểm lệ.

Cái người đàn ông này đẹp đến mức sắp thành yêu tinh đến nơi rồi.

Sau khi bình ổn lại hơi thở, liền thử dò xét tình hình nhẹ giọng gọi anh ta: "Tiền bối?"

Mạnh Thần Úc giống như vừa tỉnh giấc khỏi giấc mộng giật mình ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt dường như có một chút hoang mang.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy, càng ngày tôi càng không hiểu nổi con người này nữa rồi.

Anh ta yên lặng nhìn tôi rất lâu, bỗng nhiên hai cánh tay chống lên đùi lấy lại tinh thần rồi đứng lên, ôn hòa giải thích với tôi: "Vừa rồi cô ngủ thiếp đi, tôi hỏi cô ở đâu cô lại trả lời không rõ ràng, nên đành phải đưa cô về đây."

Tôi hơi xấu hổ cúi đầu xuống, nói khẽ áy náy: "A, thực xin lỗi. làm phiền tiền bối rồi."

"Không có gì." Anh ta lấy tay gạt gạt lại mái tóc, nhàn nhạt nói: "Về sau cơ hội gặp nhau còn rất nhiều, không cần khách khí như vậy."

Tôi gật gật đầu, khó xử đến mức không biết nói gì cho phải.

Mạnh Thần Úc liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường một cái, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đêm nay tôi rất muốn đàn một bản, nhưng sợ đánh thức cô nên vẫn chưa dám đàn. Cô đồng ý nghe chứ?"

Tôi không có cách gì để từ chối lời đề nghị của anh ta cả bởi vì anh ta đã ngồi xuống bên cạnh chiếc đàn dương cầm rồi.

Mạnh Thần Úc có thể nổi tiếng nhiều năm như vậy không phải là không có lý do. Có thể nói anh ta là một người nghệ sĩ rất toàn năng, diện mạo anh ta xuất chúng đến đâu thì không cần phải nói nhiều rồi, đóng phim, ca hát, MC hầu như mọi thứ anh ta đều rất thành thạo.

Tôi không phải là một thính giả chuyên nghiệp, nhất là đối với âm nhạc cổ điển. Vì thế mà anh ta còn chưa bắt đầu đàn thì hai bàn tai của tôi đã nện chặt vào rồi, để phòng tôi ngủ thiếp đi khi nghe.

Nhưng mà thứ làm tôi bất ngờ chính là, bài mà Mạnh Thần Úc đang đàn là một bài vô cùng quen thuộc với tôi—— chính là bài hát chủ đề trong cuốn album đầu tay《mộng tưởng sức nặng》của anh ta.

Giai điệu chậm rãi, tràn ngập ưu thương. Không phải vì thất tình, cũng không phải vì kinh ngạc, mà là vì trên đời này không có ai có thể hiểu được giấc mơ của chúng ta.

Chúng ta luôn tâm niệm tâm niệm vẫn vì ước mơ của bản thân mà cố gắng hết mình, xem ra nhưng người xung quanh từ đầu đến cuối cũng chỉ là một giấc mơ lớn về tuổi trẻ mà thôi.

Không ai hiểu được rằng chúng ta đã trả giá bao nhiêu cố gắng bao nhiêu để tiếp tục bước đi trên con đường này, ăn bao nhiêu khổ cực, nuốt bao nhiêu nước mắt.

Bọn họ chỉ cần kết quả.

Kim lòng không được, tôi liền nhẹ giọng hát theo anh ta:

"Anh muốn được ôm chặt lấy em, dù cho đây là giây phút cuối cùng của đời ta, từ nay về sau đường ai nấy bước."

"Anh sẽ cố gắng thực hiện ước mơ, trên thế gian này mấy ai đã hiểu, trong tình yêu cũng cần phải có sự cố gắng."

"."

"Mặc kệ giấc mơ đó lớn đến thế nào, cũng đừng bao giờ quên đi giấc mơ của mình, vì nó sẽ khiến bạn trở nên vô cùng đặc biệt."

Giấc mơ của tôi?

Lúc còn đi học máy tính bị ba mẹ tịch thu, tôi đã rất nhiều lần thức đêm ngồi viết bản thảo.

Bởi vì sợ làm chậm tiến độ nên thường xuyên nhai thức đêm để sáng tác, buổi sáng ngày hôm sau nắm chặt tay dẫn lòng không được ngủ gật, nắm chặt đến nỗi gân xanh gân tím cũng nổi lên hết rồi.

Tôi không biết tại sao mình lại phải cố chấp như vậy, nhưng mỗi lúc hai mắt gần lệ mờ mịt tôi mới cảm nhận rõ được rằng mình rất yêu thích việc sáng tác này.

Tôi vẫn sẽ bước đi tiếp trên con đường này, cho đến khi nào cánh tay cầm bút này bất động mới thôi.

Không phải tôi chưa từng nghĩ tới chuyện từ bỏ, chỉ là những lúc tôi yếu ớt nhất, đều cảm thấy như anh ta đang ở bên làm bạn với tôi. Một con người nhìn thì có vẻ rất xa xôi, nhưng chính ánh mắt cố chấp của anh ta đã khiến tôi tin tưởng, anh ta giống tôi, cũng có ước mơ của riêng mình.

Anh ta từng là thần tượng của tôi.

Kết quả là, từ đầu đến cuối thứ mà tôi tin tưởng chỉ là sự mộng tưởng của tôi thôi sao? Đã nhiều năm như vậy rồi, tôi rốt cuộc là kiên trì vì cái gì đây? !

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, thuận tay gạt đi những giọt nước mắt đang vương vãn trên mặt.

Ánh mắt của Mạnh Thần Úc rất thuần khiết không hề có một tia tạp niệm nào.

Tôi nghĩ tôi càng ngày càng không hiểu anh ta. Nhưng đột nhiên tôi hiểu rõ một điều, đó chính là nếu như bây giờ tôi dừng lại, thì có lẽ vẫn còn kịp.

Cần gì chứ? Tôi đâu phải là Lý Hương Quân, anh ta cũng đâu phải là Hầu công tử, vậy tại sao vẫn muốn nâng cánh hoa đào hát tiếp đây? Chuyện quốc gia đại sự lớn như vậy, hà tất gì cứ phải nhớ mãi không quên? Cứ liều mạng đắm đầu vào tường không phải chính bản thân mình cũng bị tổn thương hay sao.

Nhan Mạch Hàm, trở về chính đạo đi, nên làm sao thì làm đi.

Vì thế khi tiếng ngọc cuối cùng của chiếc đàn dương cầm kết thúc, tôi thấp giọng ngắt lời anh ta: "Tiền bối, hôm nay đã quấy rầy anh rồi, tôi nên về rồi."

Mạnh Thần Úc không nín giữ tôi ở lại, chỉ là nhàn nhạt "Uh'm" một tiếng, hơi lạnh nhạt nói: " Tôi biết em chắc cũng không muốn tôi đưa em về, đi đường cẩn thận."

Tôi có vài phần giật mình nhìn anh ta, không muốn nhiều lời, chỉ gật gật đầu rồi vội vàng rời đi.

Sự tình phát triển quá xa so với dự liệu của tôi. Đến thứ hai sau khi tôi kể chuyện đêm hôm đó cho chị Đồng Đồng nghe, chị ấy không chút lưu tình mạnh mẽ đã kích tôi: "Em nói liên thiên gì vậy? Dù sao Mạnh Thần Úc có ngăn đến cỡ nào thì anh ta cũng không để ý đến em đâu?"

Tôi nháy mắt mấy cái, không phục nói: "Em, em thì sao chứ?"

Không hề đề phòng, ma trảo của chị Đồng Đồng ở trước ngực tôi càn quét một cái, khinh thường nói: "Tự mình cúi đầu nhìn bộ ngực cup B của em đi! Soi gương xem làn da cháy đen vì phơi nắng của em xem! Áo tượng cũng vừa thôi có? Mạnh Thần Úc sao có thể dẫn em về nhà anh ta ca hát cho cô nghe được?"

Tôi trầm mặc một hồi, khó khăn lắm mới kìm chế được cum thịnh nộ của mình: "Chị Đồng Đồng, em nói thật đó, anh ta còn nói chị không biết thương hương tiếc ngọc mà."

"Phi!" Chị Đồng Đồng đưa điện thoại cho tôi, cho tôi xem tin tức mới được đăng tải: "Cho dù điều em nói là thật đi nữa, người có đầu óc cũng có thể nhìn ra em chẳng có điểm gì để Mạnh Thần Úc lợi dụng cả."

Tôi vội vã cầm lấy điện thoại, trên màn hình là ảnh Mạnh Thần Úc và Tạ Đình Quân cùng nhau bước ra khỏi cửa khách sạn. Trong ảnh, Tạ Đình Quân đang ôm một cánh tay của Mạnh Thần Úc khóc đến hoa lệ dài vãi, Mạnh Thần Úc vẫn cho tay vào trong túi quần thẳng bước tiến về phía trước, cũng không thèm nhìn đến người con gái bên cạnh một cái, vẻ mặt giống như có chút mất kiên nhẫn.

Nếu bức ảnh này là thật Chắc chắn, thì trình độ của cái tên Cầu Từ này cũng không tồi nha, vậy mà có thể đem biểu tình của hai nhân vật gói trọn vào bức ảnh!

Tôi nghĩ nghĩ, sững sờ nói: "Ý chị là Mạnh Thần Úc và Tạ Đình Quân đang chiến tranh lạnh sao, cho nên mới lợi dụng em để làm công cụ công kích đối phương hả?"

Chị Đồng Đồng liên tục gật đầu.

Tôi lại liếc nhìn bức ảnh kia một cái, trầm tư nói: "Một bức ảnh cũng chưa chắc đã nói lên chuyện gì, chưa chắc đã là do Mạnh Thần Úc dụ dỗ. Dù đã không có kết quả, nên vẫn bị cô ta cưỡng ép. Ý định thông gian chưa đạt được thì sao?"

Chị Đồng Đồng kỳ quái nhìn tôi hỏi: "Tại sao em lại nói Tạ Đình Quân cường bức Mạnh Thần Úc?"

Tôi sờ sờ mặt mình, ai oán nói: "Bởi vì cả buổi tối trừ một cái bắt tay xã giao ra, thì một ngón tay của em anh ta cũng chưa động vào. Sau khi em suy nghĩ kỹ, anh ta không phải X lạnh nhạt, thì cũng là X vô năng."

Chị Đồng Đồng trừng tôi một cái, đoạt lại điện thoại nói: "Còn nữa, lần này để cho Mạnh Thần Úc đảm nhận vai nam phụ anh ta vốn đã không vui về gì nhưng không biết Boss đã dùng cách gì mà có thể thuyết phục anh ta nhận vai diễn này nữa. Nhưng có chắc chắn trong lòng Mạnh Thần Úc đang kìm nén sự bức bối, cảm thấy đóng bộ phim này sẽ hạ thấp thể diện của anh ta. Nhưng nếu trong lúc quay phim mà anh ta muốn giành em về tay anh ta. Chiều hướng dư luận có thể giống nhau sao? Cho nên tốt nhất em nên cẩn thận một chút cho chị!"

Tôi đương nhiên phải ngoan ngoãn gật đầu.

Tôi cũng không biết vì sao, có lẽ là vì trải qua sự việc tối hôm qua nên tôi cảm thấy Mạnh Thần Úc cũng là một người đáng thương, tôi đột nhiên có ý định bỏ qua việc trả thù. Nếu bộ dáng văn nhả của anh ta trên TV là giả tạo, nhưng cái loại ánh mắt u buồn này của anh ta thì sao có thể giả vờ được.

Trong lòng anh ta nhất định cất giấu một bí mật gì đó không thể nói ra, nếu không hẳn là anh ta cũng sẽ không lộ ra bộ dáng tuyệt vọng đến vậy.

Loại tuyệt vọng này khiến lồng ngực tôi như bị đè nén bởi một tảng đá lớn, giống như ánh hoàng hôn trước khi mặt trời xuống núi vậy, một mình ngồi trong căn phòng kín mít không có một lỗ hờ nào này, mặc kệ bạn dùng sức thế nào cũng không thể đẩy ra cánh cửa sổ nặng nề.

Chị Đồng Đồng thấy tôi xuất thần thì đẩy nhẹ một cái, bỗng nhiên thở dài: "Cup B này, em nói thật với chị đi, rốt cuộc em có cảm giác như thế nào với Boss? Cùng làm việc với anh ấy nhiều năm như vậy, chị đây chưa từng thấy Boss quan tâm đến một người con gái như em đó."

". Quan tâm ư?" Tôi mở to hai mắt ra nhìn, liếm liếm môi nói: "Được rồi, năng lực gì gì đó của anh ấy rất lớn. Ặc, còn cái khác thì em không biết nữa. Đường như chỉ có lúc chúng em ở trên giường em mới hơi thích anh ấy thôi."

"Phụt!" Suýt chút nữa thì chị Đồng Đồng văng hết nước bọt lên mặt tôi, may mà tôi phản ứng nhanh tránh sang một bên.

Chị ấy lắc đầu, về mặt ghét bỏ nhìn tôi nói: "Nhan Mạch Hàm, mặt em có thể dày hơn thế này nữa sao?"

Lúc này đến lượt tôi khó hiểu nhìn chị ấy: "Lúc em mới vừa đặt chân vào công ty không phải chị đã nói với em, muốn nổi tiếng thì đừng để ý đến mặt mũi sao?"

Chị Đồng Đồng không nói gì chỉ đứng nhìn tôi vài giây, chung quy vẫn phải gượng cười trắng đầu hàng: "Được rồi, coi như chị phục em rồi. Đi, chúng ta đi ra thôi, Trần đạo diễn đang ở ngoài kia chờ, cũng không biết cái kịch bản trời giáng kia của em đã bị đổi thành cái dạng gì rồi không biết."

Tôi nghe vậy lập tức xù lông: "Chị mới bị trời giáng, cả nhà chị đều bị trời giáng!"

Mấy phút đồng hồ sau, người xù lông đổi thành Trần đạo diễn: "Tại sao một cuốn tiểu thuyết mang nội dung vừa dung tục vừa cầu huyết như thế này mà cũng được xuất bản vậy!"

Có thể là do đã tiếp thu rất nhiều lời phê bình trên mạng rồi, nên chỉ cần tôi không muốn để ý thì người ta có nói cái gì tôi cũng không quan tâm. Tôi mặt dày mày dạn nói: "Ai nha đạo diễn à, có lẽ do ông xuất ngoại lâu quá nên không biết đó thôi, thể loại được yêu thích nhất ở trong nước hiện nay chính là như vậy đó, tiểu thuyết được xuất bản thuộc thể loại nhẹ nhàng, còn phim truyền hình thì hiện nay mọi người đều thích xem phim hài."

Trần đạo diễn nâng mắt liếc nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: "Mấy ngày này nhanh chóng sửa lại mấy tình tiết cầu huyết này đi, sau đó tôi sẽ tìm người có chuyên môn đến chỉnh sửa lại sau."

"A... dạ...." Tôi đề thấp giọng xưng vâng

Sắc mặt Trần đạo diễn bây giờ mới dịu lại một chút, đứng lên nói: "Nếu rảnh thì theo tôi đến chỗ thử vai xem một chút. Dù sao cô cũng là tác giả, sẽ biết nên chọn người nào đóng vai nào hơn chúng tôi."

Tôi vội vã gật gù đầu đi theo. Chính mình tạo ra hình tượng nhân vật nên trong lòng cũng muốn tự mình chọn người, trước đây tôi luôn lo sợ Trần đạo diễn sẽ chọn người không hợp ý tôi, được đi cùng như vậy quả thực rất tốt, có thể đi theo nhiều chuyện rồi.

Nhưng rất nhanh hai mắt của tôi đã tròn tròn cả lên.

Tôi thề với trời, tôi tuyệt đối không ngờ được sẽ gặp lại những người này ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nhập vai quá sâu

Tôi vỗ vỗ ngực nuốt xuống một ngụm nước bọt, nháy mắt mấy cái hùng hổ nhìn về phía Chung Dịch An, nâng trán hỏi: "Anh chắc chắn các anh tới đây không phải để phá đám chứ?"

Lời còn chưa dứt, Lý Dật Nhiên bỗng nhiên xông tới, mạnh mẽ trao cho tôi một cái ôm nhiệt tình, thiếu chút nữa thì chặt đứt cái eo già của tôi rồi.

"Nhan Mạch Hàm bị Lý Dật Nhiên đánh ngã rồi!"

"Không, là áp đảo, áp đảo rồi!"

"Nhan Mạch Hàm trâu già gặm cỏ non, vì bị dục hóa đốt người nên trước mặt mọi người thể hiện tình cảm với thành viên ban nhạc Chung Ái."

"BLABLABLA."

Phóng viên đứng xung quanh không sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên vẫn điên cuồng mà ghi chép.

May mắn, Lý Dật Nhiên rất nhanh đã bị Chung Dịch An kéo ra đằng sau. Chính Tín cùng Viên Trữ một trái một phải kim chặt tay chân cậu, Chung Dịch An mới cười tí mắt nói: "Đương nhiên không phải, chúng ta tới để thử vai."

Tôi hí húp mắt nhìn anh ta, hoài nghi hỏi: "Đại minh tinh như các anh đến đây làm cái gì?"

Ý cười trên môi Chung Dịch An không hề giảm, từ từ nói: "Anh đã xem qua kịch bản rồi, anh thấy có một nhân vật rất hợp với anh."

Toàn thân tôi bỗng chốc rét run, trong lòng truyền tới một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên.

Cái tên Chung Dịch An này sớm đã chọn nhân vật rồi, mà nhân vật đó chính là chính là —— cha của tôi, là cha ruột của tôi a!

Dựa theo những gì trong tiểu thuyết viết, thì nữ chính có một người cha vô cùng đẹp trai vô cùng yêu nghiệt, không ngờ được Chung Dịch An lại nhìn chúng vai diễn đó.

Không những thế, ca khúc chủ đề của bộ phim cũng do bọn họ đảm nhiệm.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, Mạnh Thần Úc và "Chung Ái" đều là nghệ sĩ của công ty khác, công ty tôi từ khi nào lại hào phóng đến mức mời họ tới đây vậy?

Chắc không phải vì đêm giao thừa "Chung Ái" cất công đến hát tặng Kỷ Gia Khiêm, mà Kỷ Gia Khiêm xuất phát từ tâm lý "trọng dụng người tài" nên mới mời họ đến đây.

Hơn nữa. Gian tình của Chung Dịch An với Kỷ Gia Khiêm chẳng biết đã bắt đầu từ khi nào?

Sau khi góp ý cho đạo diễn Trần về một số diễn viên trong phim, tôi lại bị ông ấy mắng là rắc rối. Vì thế tôi đành nuốt nước mắt vào trong, yên lặng rời đi.

Chị Đồng Đồng dẫn tôi ra xe, vì chút nữa còn phải tham gia một chương trình trên truyền hình nữa, chị ấy bảo tôi vào toilet trang điểm lại, chú ý giữ hình tượng trước mặt công chúng một chút.

Tôi ngoan ngoãn nghe theo, sau khi đánh lung tung một lớp phấn lên mặt tôi đi ra khỏi toilet.

"Sao lâu vậy."

Bên tai tôi bỗng nhiên truyền đến tiếng nói của Chung Dịch An, tôi hoảng sợ, cảnh giác nhìn hắn nói: "Táo bón đó đã được chưa?"

Chung Dịch An bị lời nói của tôi làm cho cứng họng, hơi ngẩn ra. Tôi nhún nhún vai định đi qua người anh ta để xuống lầu, bỗng nhiên anh ta tóm lấy cánh tay của tôi, nhũn mày hỏi: "Em nói thật cho anh biết, Mạnh Thần Úc có gây khó dễ gì cho em không?"

Tôi nâng mắt nhìn anh ta, sững sờ nói: "Nghe khẩu khí này của anh. chẳng lẽ lời đồn là thật sao? Các anh thực sự có hiềm khích với nhau sao?"

Chung Dịch An buông lỏng tay tôi ra, nhàn nhạt nói: "Đừng để hắn ta bắt nạt em. Anh nói cho em biết." Bỗng nhiên anh ta xích lại gần tôi, nhỏ giọng nói: "Hắn ta. Có chút biến thái."

"Phụt!" Tôi nhin không được kêu thành tiếng, mở to hai mắt nhìn anh ta hỏi: "Chẳng lẽ anh ấy □ anh rồi hả? Các anh 5P luôn hả?"

Chung Dịch An lắc lắc đầu, cực kỳ thật lòng nói: "Anh không biết mọi người đồn thổi những gì, nhưng em tuyệt đối đừng tiếp xúc nhiều quá với anh ta. Trừ khi quay phim, còn đâu tốt nhất là đừng nên nói chuyện với hắn."

Cuối cùng anh vẫn bồi thêm một câu: "Em đừng nghĩ quá nhiều, không phải là anh ghen tị đâu, chỉ là muốn nhắc nhở em thôi."

Tôi gật gật đầu nói: "Tôi biết rồi, thời gian tuyên truyền cho《 Dục sắc 》đã xong, hai chúng ta không cần thiết phải tạo scandal nữa rồi."

Sắc mặt Chung Dịch An khẽ biến, bỏ lại một câu "Em muốn nghĩ thế nào thì tùy em" rồi lại nhanh chóng bay đi.

Tôi mang theo tâm trạng buồn bực đi xuống lầu, chưa đi đến cửa chính của quán rượu, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên. Trong lòng tôi nhảy lên một cái, vội vàng cầm điện thoại lên xem.

Cuối cùng hắn cũng gọi cho tôi.

Tôi chờ một lúc rồi mới nhận, nghe hắn hỏi tôi mấy câu vô nghĩa, tí như "Ăn gì chưa?" , "Đang làm gì vậy?".

Tôi áp a áp ứng đáp lại vài câu, chợt nghe hắn hỏi một câu: "Em chủ động liên lạc với anh một lần thì sẽ chết sao?"

Tôi bị hắn dọa sợ, không chút nghĩ ngợi liền nói: "Sẽ không chết, chỉ mang thai thôi!"

Hắn trầm mặc vài giây, bỗng nhiên cúp máy.

Tôi có chút mất mát đứng lặng hồi lâu, cũng không biết là mình lấy dũng khí từ đâu, mở máy rồi nhấn phím call.

Hắn không nhận điện thoại.

Tôi gọi lại, hắn tắt máy.

Con mẹ nó!

Tôi căm giận chui vào trong xe, càng không ngừng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà Kỷ Gia Khiêm.

Em gái nhà anh, mẹ nó, cả nhà anh! ! !

Khoảng 30 phút sau, ngay lúc chị Đồng Đồng muốn đỗ xe vào bãi gửi xe của đài truyền hình, di động của tôi bỗng nhiên rung lên.

Tôi nhìn nhin ba giây, vẫn không chịu được, nên nhận rồi.

Nhưng tôi tuyệt đối không ngờ được, tôi còn chưa kịp mở miệng chửi bới, thì đầu bên đã truyền đến một giọng nói vô cùng yếu điệu của phụ nữ: "Uy? Người là."

Trái tim của tôi mạnh mẽ trùng xuống, giống như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Tôi ngẩn người run lên vài giây, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, bật mũi hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi." Bên kia truyền đến giọng nói luống cuống: "Tôi là bạn của anh Kỷ."

Tôi chợt ngẩn ra.

Giọng nói này.....rõ ràng là của Chu Duệ Vũ!

Trước kia tôi chưa từng xem qua tên của tôi trong danh bạ của Kỷ Gia Khiêm, nhưng mà hình như Chu Duệ Vũ không hề nhận ra tôi.

Tay tôi mềm nhũn, điện thoại vô thức trượt khỏi tay tôi.

Cuối cùng, ngày này vẫn đến.

Tôi còn chưa nói với hắn một câu từ biệt, nhưng hắn lại dùng phương thức quyết liệt như vậy để nói chia tay với tôi.

Tốc độ của Kỷ thiếu gia cũng thật là nhanh đi, 30 phút trước quyết định dứt khoát với tôi, 30 phút sau cùng người phụ nữ khác ôm ôm ấp ấp.

Hay chẳng, bọn họ vốn dĩ đã ở bên nhau rồi, chỉ là tôi không biết thôi sao?

Mẹ nó, hắn tưởng là tôi sẽ không để ý sao, sẽ ngoan ngoãn để mặc hắn tam thê tứ thiếp sao?

Tôi thấy tôi cần phải tìm hắn nói chuyện cho rõ ràng. Nếu đã có ý muốn phải sạch quan hệ với tôi như vậy, thì sự lập lờ này khiến tôi vô cùng khó chịu.

Tôi quay đầu đi, mặt trầm xuống hỏi: "Chị Đồng Đồng, có thể giúp em từ chối chương trình hôm nay không?"

Có lẽ chị Đồng Đồng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này, nên ngờ ra một phen, không lập tức phát hỏa. Mà thả chậm tốc độ xe, trầm ngâm nói: "Được thì cũng được thôi, nhưng mà.em chỉ cần lâm nhâm hai tiếng với MC, Đài Truyền Hình sẽ trả em hai vạn, quả thực so với một đêm của

gái điểm cao cấp còn đáng giá hơn đó, em thực sự muốn bỏ sao?"

Tôi cắn cắn môi, gật đầu nói: "Muốn!"

Chị Đồng Đồng rất khó để đồng ý với yêu cầu của tôi, gọi điện thoại về công ty, để công ty cử một nghệ sĩ khác đến thay tôi. Sau khi cúp điện thoại, chị ấy quay đầu lại hỏi tôi: "Em muốn đi đâu? Đừng nói với chị là em muốn về nhà ngủ!"

Tôi đề lại bộ ngực phập phồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chúng ta đi chợ một chuyến!"

"Để làm gì?"

"Em muốn mua dao bầu, muốn chém người! ! !"

Tôi biết ta là tôi đang cố tình gây sự, tôi cũng biết rõ bản thân không phải thứ tốt đẹp gì, dựa vào đâu mà muốn Kỳ Gia Khiêm vì tôi thù thân như ngọc? Mà tôi, TNND tôi chính là nhện không được, đầu tôi như muốn nổ tung, nếu bây giờ không làm việc gì đó thì thật sự tôi không bình tĩnh lại nổi!

Lúc này tôi mới nhận ra một sự thật, tôi thực sự đã yêu hấn mất rồi.

Ngay tại lúc tôi sắp mất đi hấn, tôi mới hiểu được rằng, không biết từ lúc nào, hấn đã đi vào trái tim tôi mất rồi.

Xong rồi xong rồi, tôi xong đời rồi !

Chị Đồng Đồng cảm thấy có gì đó không đúng, thăm dò tôi: "Em chắc không phải đã ăn gan hùm mật gấu gì đó, rồi muốn đi chém BOSS đấy chứ?"

Tôi ừ rừ cúi thấp đầu xuống. Không sai, dựa vào lá gan bé nhỏ này của tôi, thật sự dám chém hấn hay sao?

Tôi nghĩ nghĩ, hơn nửa ngày mới nói: "Không có gì, chúng ta trở lại công ty đi, em sẽ đợi ở cửa văn phòng của anh ấy."

Chờ hấn từ khách sạn trở về!

Chị Đồng Đồng đưa tôi trở về công ty, cùng tôi ngồi đợi ở ngoài cửa cả một buổi chiều. Sắp đến giờ tan tầm, trợ lý Tiểu Thái của Kỳ Gia Khiêm từ bên trong đi ra, mười phần kinh ngạc nhìn hai người chúng tôi, nhướn đầu hỏi: "Àc, hai người tìm Boss sao?"

Chị Đồng Đồng gật gật đầu, vừa xoa bóp vai vừa hỏi: "Boss khi nào thì trở về?"

Tiểu Thái cực kỳ tự nhiên nói: "Boss ở bên trong a."

"."

Tôi thấy sắc mặt hấn không giống như đang nói đùa, nên bộ dáng như muốn xông vào bên trong. Tiểu Thái vội vàng ngăn tôi lại: Cô Nhan cô chờ một chút, tôi đi vào chuyển lời giúp cô."

Ta giật dừ nói: "Phi, chuyển cái P! Hấn thật sự tự cho mình là Hoàng đế rồi à? !"

"Để cho cô ấy vào đi." Bên trong đột nhiên truyền ra tiếng nói nhàn nhạt của Kỳ Gia Khiêm.

Tôi "Hừ" một tiếng, không khỏi nói: "Hiệu quả cách âm của phòng tổng giám đốc thật là nát bét!"

Tiểu Thái nhỏ giọng nói: "Là tiếng nói của cô Nhan quá lớn đó thôi."

Tôi mắt đét tai ngo, chỉ cười gằn một tiếng đi qua tiểu Thái, sai bước đi vào bên trong. Đồng Đồng tỷ giúp ta giải quyết tốt hậu quả, vội vàng kéo Tiểu Thái rời đi.

Văn phòng của Kỳ Gia Khiêm giống như con người của hấn vậy khiến người ta khó có thể hiểu nổi, bên ngoài à một phòng lớn dùng để tiếp khách, hấn rất ít khi ở phòng ngoài, đại đa số thời gian hấn đều núp trong phòng nhỏ.

Tôi đẩy cửa tiến vào bên trong, Kỳ Gia Khiêm cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

Tôi khó chịu cực kỳ, lại bởi vì không có kinh nghiệm, không biết nên mở miệng như thế nào mới tốt. Do dự một hồi, tôi lấy điện thoại ra nhắn cho hấn một cái tin, lời nói đều là những lời trái với lương tâm tôi: "Anh không thích em, em cũng không yêu anh, giữa chúng ta ngăn cách bởi quá nhiều người, cách xa vạn dặm. Ngay từ khi bắt đầu em đã sai rồi, vốn tưởng rằng chỉ là vui đùa, ai ngờ lại có thể đi đến ngày hôm nay."

Kỳ Gia Khiêm rút cục cũng ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, anh mắt của hấn lại tiếp tục hướng về màn hình máy tính.

Tôi tức giận đến toàn thân phát run, vẫn không thể tiến lên tát cho hấn một bạt tai, đương nhiên tôi cũng không có cái tư cách kia. Tôi đi đến bên cửa sổ kéo cánh tủ ra, áp chế tức giận hỏi: "Anh đem Chu Duệ Vũ giấu đi đâu rồi hả?"

Kỷ Gia Khiêm quay đầu lại, lạnh nhạt nhìn tôi hỏi: "Em có ý gì?"

Tôi nghĩ nửa ngày, sau cùng vẫn không có tiền đề nói: "Em cũng không biết nên nói cái gì."

Kỷ Gia Khiêm nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén lạ thường, hình như là muốn đem tôi đâm thấu: "Em muốn nói cái gì? Nói thẳng ra đi."

Tôi cảm thấy môi mình sắp bị cắn nát, mới thốt ra được mấy chữ như vậy: "Ồ trong lòng anh. em là cái gì?"

Hắn quay đầu đi chỗ khác, há miệng thờ dõc giống như đang nói gì đó, nhưng thanh âm quá nhỏ, tôi thật sự nghe không rõ.

Đang định nói "Anh nói to lên một chút.", hắn bỗng nhiên trầm giọng nói: "Nếu em đã muốn như vậy, anh cũng không có cách gì khác. Nếu em muốn chia tay, vậy cứ thế đi, anh nghe theo em."

"Chia tay?" Tôi buồn cười nhìn hắn, chỉ cảm thấy vớ vẩn cực kỳ: "Chúng ta đã từng ở chung với nhau sao? Anh đã từng thừa nhận em là bạn gái của anh sao? Con mẹ nó đến cùng tôi cũng chỉ là công cụ tình dục của anh thôi sao? Đối với anh mà nói tôi có cũng được không có cũng chẳng sao, có đúng không?!"

Kỷ Gia Khiêm trầm mặc một hồi, rốt cục quay đầu lại nhìn tôi nói: "Có mấy lời anh chưa bao giờ nói, là bởi vì anh không muốn dễ dàng hứa hẹn. Anh không biết vì sao chúng ta lại đi đến bước này, nhưng mà bình tĩnh ngẫm lại, hình như ngay từ đầu đã ấn định chúng ta sẽ như thế này rồi. Người anh yêu trong lòng không có anh, anh cũng không muốn cưỡng ép cái gì nữa."

Nước mắt tôi cuối cùng vẫn rơi xuống. Tôi quay đầu đi lung tung lau nước mắt, miệng giống như súng liên thanh nói liên hồi: "Anh muốn nói anh đã yêu người khác rồi sao? Kỳ thật ngay từ đầu tôi đã hiểu rõ trong lòng anh luôn có ai đó, nói thật ra thì tôi cũng thế. Hai người chúng ta ở chung một chỗ trong thời gian dài như vậy đơn giản là vì quá cô đơn, vì bên cạnh đang không có người bầu bạn mà thôi. Có nhưng thử trước nay tôi không muốn nói rõ, hôm nay hãy nói cho rõ ràng đi. Tôi thích anh sao? Không thích, ngay từ đầu đã không thích rồi!"

Hắn nhú nhú mày, gật đầu nói: "Được, em tiếp tục nói, để anh nghe một lần rõ ràng."

Tôi cười lạnh một tiếng, run rẩy nói: "Đôi khi tôi cảm thấy anh rất quan tâm tôi, quả thực tôi đã vô cùng cảm động. Tôi thường xuyên hỏi bản thân đây có phải là thích hay không? Đúng hay không? Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa có được đáp án. Nhưng tôi biết loại quan hệ dây dưa không rõ mà cắt cũng không dứt này đối với ai cũng không có lợi. Chia tay liền chia tay đi, tôi vốn cũng không trông đợi tương lai sẽ cùng anh có kết quả gì."

Sự bình tĩnh của hắn khiến cho tôi cảm thấy vô cùng nóng nảy, tôi rất muốn hắn đau lòng vì tôi, nhưng quả nhiên tôi không có năng lực khiến Kỷ thiếu gia thất thố.

Tôi cắn răng nói: "Về sau khi nào chạm mặt nhau, chúng ta coi nhau như người xa lạ đi. Đừng làm cho tôi cảm thấy bản thân mắc nợ anh, cũng đừng khiến tôi cảm thấy từ đầu tới cuối anh chỉ coi tôi như một món đồ chơi!"

Nói xong lời này, ta xoay người không quay đầu lại sải bước đi ra ngoài.

Kỷ Gia Khiêm, gấp lại sau! Chỉ có kẻ ngốc mới có thể thích anh lần nữa!

Trong trò chơi này, sau cùng vẫn là tôi thua.

Tôi nhốt mình ở nhà cả ngày, dùng nick ảo viết ngược văn, khiến độc giả phải run lên từng hồi.

Tôi là mẹ kế đó, thì sao nào!

Một người đau lòng không bằng chúng ta cùng đau lòng! Toàn bộ phụ nữ trên thế giới cùng bị thương giống tôi đi!

Tôi, chúng ta đồng khởi dựng góc bốn lăm độ nhìn lên bầu trời, chảy xuống một giọt trong suốt nước mắt.

Cuối cùng tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên kéo tôi về thực tại.

Tôi giống lò xo nhảy dựng lên, chạy như điên ra mở cửa.

Lại là Chung Dịch An.

Tôi cũng không biết vì sao trong lòng tràn ra một cỗ thất vọng, không chút nghĩ ngợi liền đẩy hắn ra khỏi cửa, tức giận nói: "Tâm tình chị đây không tốt, xin đừng làm phiền a!"

Anh ta sống chết cũng không chịu di chuyển, liền đứng nguyên tại chỗ, khí định thần nhàn nói: "Anh tìm Nhan Mạch Hàm."

Tôi tiếp tục đẩy anh ta, giọng điệu bất thiện: "Nhan Mạch Hàm chết rồi, xin đợi đến kiếp sau!"

Anh ta ý vào chiều cao của mình, nhìn xuống tôi hỏi: "Vậy em là ai?"

"Tôi là mẹ anh!"

Chung Dịch An trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên hết sức nghiêm túc nói: "Em đừng náo loạn nữa, diễn viên đều đã được tuyển chọn xong rồi, tất cả mọi người đều đang chờ em đấy."

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, kỳ quái nhìn anh ta hỏi: "Vì sao người đến thúc dục tôi lại là anh? Chị Đồng Đồng đâu? Tôi biến mất một ngày, vì sao chị ấy không đến tìm tôi?"

Chung Dịch An nhún nhún vai nói: "Chuyện của công ty các em anh không rõ lắm, nhưng nghe mọi người nói thì hình như Đồng Ngôn trở về làm người đại diện cho Kỳ Gia Khiêm rồi. Anh không liên lạc được với em liên lạc với cô ấy, hình như cô ấy đang ở nơi khác, chắc do Boss của em phải đi rồi."

Tôi không khỏi ngó người ra. Kỳ Gia Khiêm chắc không phải là. Tính toán muốn giết người diệt khẩu chứ hả?

Tôi nghĩ nghĩ, ngẩng đầu hỏi: "Anh lái xe tới đây à?"

Thấy Chung Dịch An gật đầu, tôi lập tức chạy về phòng ngủ, vừa cởi đồ ngủ vừa nói: "Anh chờ tôi một lúc, tôi với anh cùng đến phim trường!"

Tôi vừa cởi áo ngủ ra, chợt nghe một trận tiếng bước chân. Tôi vội vã nhảy qua đem cửa phòng ngủ khóa lại, rống lớn nói: " mau cút ra ngoài cho tôi!"

Ngoài cửa truyền đến âm thanh oán hận của Chung Dịch An: "Anh giúp em mở cửa sổ để bay hết mùi đi! Em muốn chết ngạt ở nhà hay sao?"

Ài, Đúng vậy a, tôi làm sao vậy, như thế nào đột nhiên tinh thần lại trở nên sa sút như vậy. Cũng không phải thất tình gì gì đó, vì sao phải để ý đến vậy. Tôi nên đi làm liền đi làm, nên đóng phim liền đóng phim, tiện thể quyến rũ chơi bời với mấy mĩ nam này nha, chứng minh cho Kỳ Gia Khiêm xem không có hấn tôi sống vẫn rất tốt.

Đúng là suy nghĩ một hồi vẫn lại suy nghĩ về Kỳ Gia Khiêm, ta sống chết cũng không muốn bước ra khỏi cửa.

Chung Dịch An bất đắc dĩ, đành phải uy hiếp nói: "Anh nói cho em biết, lúc anh tới đây có rất nhiều phóng viên bám theo sau nha, nếu em vẫn tiếp tục không chịu đi ra, bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ chúng ta ở trên này để."

Tôi khẽ cắn môi, vì sự trong sạch của bản thân, chỉ có thể cố kìm nén trái tim đang đập thình thịch đi nhanh theo hấn xuống lầu.

Ở trên xe của Chung Dịch An, đầu óc tôi hỗn loạn cực kỳ, phản phản phục phục nghĩ tới phản ứng của Kỳ Gia Khiêm khi hai gặp lạ nhau. Chẳng lẽ hấn thật sự sẽ làm giống như những gì tôi nói sao, sẽ giả bộ như chưa bao giờ quen biết nhau hả?

Cũng khó mà nói, với khả năng diễn xuất và sức quyến rũ của ông vua điện ảnh thì muốn ứng phó với tôi cũng giống như chơi một trò chơi mà thôi.

Liệu hấn có kéo tay Chu Duệ Vũ xuất hiện trước mặt mọi người nói đây là bạn gái hấn không?

Hấn có thể không.

Chung Dịch An không chịu tập trung lái xe cho tốt, bỗng nhiên xoay đầu lại hướng phía tôi nói: "Này, em đừng có khóc a."

Tôi mờ mắt nhìn anh ta nói: "Tôi không khóc a."

Anh ta bỗng nhiên dừng xe vào lề đường, xoay người lại nhìn chằm chằm vào tôi nói: "Anh thấy có gì đó không thích hợp.Không lẽ em đã chia tay với anh ta rồi hả?"

Lúc này tôi mới phát giác ra trên mặt mình lạnh lạnh , nguyên lai không biết từ khi nào thì, nước mắt tôi đã rơi xuống rồi.

Mẹ kiếp, Nhan Mạch Hàm! mày đang đem chính mình hóa thân thành em gái Lâm rồi sao(Lâm Đại Ngọc đó mng)! Khóc cái em gái nhà mày!

Tôi ở trong lòng mắng mình vô số lần, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng lấy ra đồ trang điểm trang điểm lại. Tuyệt đối không thể để cho Kỳ Gia Khiêm và Chu Duệ Vũ nhận ra là tôi đã khóc, không thể thì mặt tôi cũng đã sưng húp lên rồi.

Chung Dịch An thấy tôi không nói lời nào, ngồi một bên kiên nhẫn chờ tôi trang điểm lại. Lúc tôi đang định bôi kem che khuyết điểm thì bỗng nhiên anh ta sát lại, nhỏ giọng nói: "Một khi đã như vậy, kết giao với anh đi. Vừa đúng lúc anh đang thiếu một người bạn gái."

Tay tôi run lên, kem che khuyết điểm bị dính hết lên mí mắt rồi, xoa nửa ngày vẫn không đều được.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, không chút nghĩ ngợi đã nói: "Cút!"

Hấn không biến, hấn chỉ nói: "Mạch Hàm, anh thích em"

Sau đó, tôi vừa mới ngừng khóc, nay nước mắt lại bắt đầu rơi xuống rồi.

Chương 35: Dơ bẩn như nhau

Tôi lau đi nước mắt, xoa thêm chút phấn, mặc dù nước mắt đã được lau khô nhưng vành mắt vẫn hồng hồng khiến tôi buồn bực chết mất.

Chung Dịch An thấy tôi không nói lời nào, bỗng nhiên cúi xuống bên người tôi. Tôi vội vã quay đầu đi chỗ khác, nụ hôn của hắn rơi xuống bên tai tôi.

Người tôi cứng đờ, dứt khoát đưa tay ra mở cửa xe. Chung dịch An rất nhanh đã nắm chặt lấy cổ tay tôi, thanh âm mờ hồ lộ ra tức giận: "Rốt cuộc thì trong lòng em đang nghĩ cái gì vậy?!"

Tôi cố sức đẩy cánh tay của anh ta ra, nhưng Chung Dịch An vẫn không hề nhúc nhích, tôi đành miễn cưỡng đáp lại: "Đại ca à, anh đừng đùa nữa có được không. Tôi dù có thất đức đến đâu thì bây giờ tôi cũng không thể tiếp tục lợi dụng anh được nữa? Hơn nữa, tôi mang tiếng là lợi dụng đàn ông, nhưng cuối cùng người bị tổn thương vẫn là tôi. Tôi không muốn mắc phải sai lầm như thế này thêm một lần nào nữa đâu."

Anh ta trầm mặc vài giây, đột nhiên hỏi tôi: "Mạch Hàm, ước mơ của em là gì?"

Tôi sững sờ đáp: "Viết sách, sách bán chạy, để cho tất cả mọi người đều biết đến tôi."

Anh ta gật gù đầu: "Rất tốt. Đợi quay xong bộ phim này anh giúp em đi du học ở nước ngoài được không? Chúng ta đi Anh quốc, đi Cambridge có được không?"

Lối suy nghĩ của anh ta thay đổi nhanh đến mức chóng mặt, tôi thật sự theo không kịp: "Chờ chút, tôi còn muốn trở thành siêu cấp Thiên Hậu a, nên Đại minh tinh như anh tránh xa tôi ra một chút!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tôi bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Siêu cấp Thiên Hậu, nó thì có liên quan gì đến tôi?

Lý do gì khiến tôi quyết định gia nhập giới giải trí.

Đúng rồi, chính là vì muốn nổi tiếng, sau đó trả thù Mạnh Thần Úc. Nhưng bây giờ tôi đã không còn hứng thú với Mạnh Thần Úc nữa rồi, anh ta thích làm gì thì làm, vậy sao tôi còn muốn đi trả thù anh ta chứ?

Không thể không thừa nhận, tôi vì Kỳ Gia Khiêm nên mới buông xuống chấp niệm với Mạnh Thần Úc. Hắn thành công đòi đi lực chú ý của tôi, khiến tôi tập trung tinh thần vào chuyện quay phim. Vì hắn không ngừng giúp đỡ tôi theo đuổi ước mơ, nên tôi mới không trở thành một con thú. Vì hắn dần dần đi vào thế giới của tôi, tôi mới dần quên đi sự mê muội điên cuồng và mối hận với Mạnh Thần Úc.

Tôi vẫn luôn cho rằng, đối với một người đã từng si nhục tôi, tôi cũng không quá bận tâm tới chuyện đó. Ban đầu tôi hận Mạnh Thần Úc, không phải bởi vì anh ta cư xử không tốt với tôi, cũng không phải vì nghĩ rằng tôi thích anh ta nên anh ta cũng phải thích tôi, mà là vì anh ta khiến tôi thấy được sự hâm mộ và tin tưởng của tôi với anh ta từ trước đến nay ngu dốt đến mức nào. Tôi không hận anh ta, mà hận chính mình có mắt không trông.

Nhưng sau khi tôi yêu một người, thì tất cả những việc đó có còn quan trọng gì nữa đâu. Tôi biết trái tim mình đã thoát ra khỏi ngõ cụt rồi.

Trước kia vì tôi không muốn mình bị tổn thương, nên vẫn luôn không muốn thừa nhận vị trí của Kỳ Gia Khiêm trong lòng tôi quan trọng đến nhường nào. Đó là lúc tôi không hiểu con tim mình. Nhưng trên thực tế thì quan điểm của tôi với tình yêu luôn rất rõ ràng, nếu như tôi đã thích một người, thì nhất định phải cùng người ấy ở bên nhau.

Có lẽ tôi sẽ không thổ lộ, nhưng tôi sẽ tạo ra những cuộc gặp gỡ tình cờ, sẽ dùng ám hiệu để hắn hiểu rằng, người trong lòng tôi chính là hắn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, trái tim người tôi yêu phải hoàn toàn trống không, chỉ có một vị trí duy nhất dành cho tôi thôi.

Tôi không phải thánh mẫu, tôi không muốn cùng người phụ nữ khác chia sẻ tình cảm của một người đàn ông.

Nếu trong lòng hắn tồn tại người khác, tôi làm sao có thể toàn tâm toàn ý trao trái tim của mình cho hắn đây?

Tôi không biết người yêu trong miệng Kỳ Gia Khiêm là Chu Duệ Vũ hay người con gái dùng nước hoa Burberry kia, dù sao trong lòng tôi vẫn không có cách nào chấp nhận được, cảm thấy vô cùng khó chịu!

Không phải tôi chưa từng nghĩ tới chuyện hắn thích tôi, đối với ánh mắt thăm dò nhiều lần của tôi, hắn vẫn luôn ứng phó cho qua chuyện.

Tôi không nên có ý nghĩ muốn nhìn thấu tâm tư hân.

Tiếng nổ máy của ô tô kéo tôi về thực tại.

Chung Dịch An đã trở về chỗ ngồi của anh ta, ánh mắt anh ta nhìn về phía trước.

"Mặc kệ như thế nào, nếu em không còn đường lui nào nữa, thì sau lưng em vẫn còn có anh."

Nghe thấy những lời này của anh ta, trong lòng tôi dâng lên một chút cảm động, bỗng nhiên lại nghe anh ta mắng: "Phi, chỉ có tên nam phụ bình thường mới nói với em một câu ngu xuẩn như thế! Anh đổi một câu khác. Nhan Mạch Hàm em nghe cho rõ đây, anh có một loại dự cảm rất mãnh liệt, em nhất định sẽ thuộc về anh!"

"."

Phim truyền hình cũng được, tiểu thuyết cũng được, thông thường tình huống đều là như vậy: nam chính khiến nữ chính thích, còn nam phụ khiến người xem đau lòng.

Anh ta chắc không biết rằng, tôi vẫn luôn thích nam phụ.

Kết quả, tôi từ chối một đường, rồi rầm một đường, cuối cùng mới biết rằng Kỷ Gia Khiêm vốn không có mặt ở phim trường. Hân thật sự rất bận rộn, chuyên viên trang điểm hóa trang cho hân trước, hân chụp ảnh xong liền đi luôn rồi.

Chu Duệ Vũ vẫn còn đang ngồi hóa trang bên kia. Tôi chẳng muốn nói chuyện với cô ta, ngồi một chỗ nói chuyện với chuyên viên trang điểm. Một lúc sau Ưông Hân mới tới, tôi vô cùng vui vẻ cùng Ưông Hân nói chuyện hồi lâu.

Ưông Hân vốn không biết hai ngày nay tôi đã xảy ra những chuyện gì, chỉ nghĩ là tôi ngủ quên, cười hề hề nói: "Khởi Hàm tới muộn a, để cho mọi người ngồi chờ nữ chính dài cổ, em phải mời khách đó nha."

Tôi làm bộ rộng rãi gật gật đầu đáp ứng: "Được a!" Tôi cười cười, cố ý dừng một chút mới nói: "Em mời mọi người ăn bánh sữa nha."

Năm xu tiền một cái, mua buôn một thùng cũng chẳng tốn bao nhiêu.

Ưông Hân nghe thấy vậy làm bộ tức giận muốn đánh tôi. Tôi mỉm cười lùi lại, được chuyên viên trang điểm đỡ lấy.

Vốn không khí đang vô cùng vui vẻ, tự nhiên Chu Duệ Vũ chen vào một câu: "Chị Ưông Hân, bánh sữa là gì. là bánh ngọt sao?"

Ặc, vừa nghe đã biết đây là một thiên kim đại tiểu thư chính hiệu, chắc là đến kem que cô ta cũng chưa bao giờ nếm qua đi.

Ưông Hân giải thích hồi lâu Chu Duệ Vũ cũng không hiểu gì, tôi liền chuyển đề tài nói với Ưông Hân.

Trong lòng tôi ê ẩm.

Có lẽ người như Chu Duệ Vũ thích hợp với Kỷ Gia Khiêm hơn. Cô ta trẻ tuổi, xinh đẹp, dáng chuẩn, gia cảnh tốt, rất môn đăng hộ đối với hân. Cho dù mẹ của hân không thích con dâu là diễn viên thì trong nháy mắt cô ta cũng có thể trở thành một tiểu thư con nhà giàu.

Lòng tôi bây giờ cực kỳ khó chịu.

Con mẹ nó, tiểu thư con nhà giàu gì chứ, mỗi lần cô ta đứng trước gương không phải cũng đều chen ngực giống như tôi hay sao?

"Khởi Hàm, về mặt em có thể đừng nhấn nhá như vậy có được không." Về mặt chị chuyên viên trang điểm đau khổ nói: "Hình tượng của em chắc là một mỹ nữ nhu nhược, nhưng bộ dạng này của em lại quá hung dữ rồi."

"Khụ khụ. " tôi toát mồ hôi hột nói: "Em biết rồi, thật ngại quá."

Chị ấy bắt đầu dĩ cười cười, bày ra một đồng dụng cụ rồi lại giăng co trên mặt tôi một phen, mấy phút sau dùng tay nói: "Được rồi! Không ngờ Khởi Hàm rất hợp với tạo hình cổ trang nha...!"

Tôi dùng cặp kính áp tròng cận thị màu đen đặt vào mắt, trong gương là cô gái có đôi lông mày được kẻ đen cong cong lá liễu, môi hồng răng trắng, thật sự là khá hợp nha.

Chị Đồng Đồng không có ở đây, người trên ghẹo tôi chuyển thành Ưông Hân: "Ai, em đừng cười, em chỉ cần nhếch miệng một cái thôi thì hình tượng một mỹ nữ cổ đại sẽ hoàn toàn biến mất."

Tôi oán hận lườm chị ấy một cái, theo chuyên viên trang điểm đi thay quần áo.

Toàn thân áo trắng, không nhiễm một hạt bụi.

Tôi hướng về phía ống kính lộ ra nụ cười đã luyện tập nhiều ngày, cố gắng khiến bản thân biểu hiện tự nhiên một chút.

Bộ dáng cười không hề rỗng của tiểu thư khuê các cổ đại rất dễ khiến cho người ta có cảm giác bên ngoài thì cười nhưng trong không cười, cho nên tôi đứng soi gương rất nhiều ngày, khó khăn lắm mới biểu hiện được dịu dàng một chút.

"Rất tốt, người hơi nghiêng sang phải một chút!" Nhiếp ảnh gia hướng tôi ra lệnh: "Từ từ nâng mắt lên, nhìn về phía bên phải."

Tôi dựa theo sự phân phó của anh ta mà làm theo, nâng mi chớp mắt một cái, thấy một bạch y công tử tay cầm quạt lụa, mặt mày thanh nhã, toàn thân có một loại phong lưu ý nhị không nói lên lời.

Anh ta đẹp như một giấc mơ vậy.

Buổi chụp hình rườm rà cuối cùng cũng kết thúc, tôi xoa xoa hai bả vai đau nhức, đỡ thắt lưng rời khỏi phim trường. Mới vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Mạnh Thần Úc. Anh ta đã cởi bộ quần áo màu trắng lúc nãy ra, thay vào một bộ quần áo bình thường.

"Em mặc đồ trắng, rất đẹp." Anh ta nhân nhạ nói: "Thuần khiết như vậy, ở trong ngành giải trí rất hiếm gặp."

Trong lòng tôi đau xót, đột nhiên tôi rất muốn nói cho anh ta biết kỳ thật tôi cũng bán ** như những nữ minh tinh kia mà thôi. Tôi không có gì hay. Cái gì mà không nhiễm bụi trần, sạch sẽ thanh thuần, tất cả đều không có quan hệ gì với tôi cả. (Mình nghĩ ở đây là bán thân, nhưng bản gốc đề ** nên cũng không dám sửa.)

Có một thứ duy nhất không giống chính là, tôi không chỉ bán thân, mà còn bán cả trái tim của mình.

Sau khi thay xong quần áo, ngay lúc tôi còn chưa bước chân ra khỏi phòng trang điểm, di động của tôi bỗng nhiên vang lên. Tôi sợ là Chung Dịch An gọi, liền cố ý kéo dài thời gian không chịu nhận điện thoại. Ai ngờ nó vẫn vang lên không ngừng. Rơi vào đường cùng, tôi chỉ có thể nhấn phím call.

Tôi có chút không tình nguyện nói: "Uy?"

Bên kia truyền đến một giọng nữ lạnh băng: "Xin chào, cô có phải là Nhan Khởi Hàm không? Tôi là Trịnh Băng người đại diện mới của cô, tôi đang trên đường tới phim trường. Một lúc nữa nhìn thấy xe thì lên, chúng ta cùng về công ty."

Toàn thân tôi phát lạnh, áp ứng đáp ứng.

Vốn dĩ tôi vẫn ôm một tia hi vọng là Chung Dịch An đang lừa tôi, ai ngờ chị Đồng Đồng thật sự không dẫn dắt tôi nữa rồi. Kỳ Gia Khiêm cũng thật ngoan độc, hẳn biết rõ là tôi và chị Đồng Đồng đều có cảm tình với nhau vậy mà vẫn điều chị ấy đi, đây không phải là cố tình làm khó tôi sao.

Mà còn cái người đại diện mới kia nữa. Trịnh Băng? Nghe tên chị ta rồi nghĩ lại giọng nói lạnh lùng xa cách vừa nãy, sao tôi lại có cảm giác con người này có chút khủng bố a?

Dự cảm của tôi từ trước đến nay vẫn luôn rất chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chịu đòn phản công

Người đại diện mới của tôi tên là Trịnh Băng năm nay 33 tuổi, là người theo chủ nghĩa độc thân. Người cũng như tên, lạnh lùng như băng.

"Chị, chị Băng. . . ." Tôi sợ hãi nhìn chị ta, sợ đến mức nín cả lưỡi, "Ý của chị là. Ngay bây giờ em phải học lái xe sao?"

Chị ta nhún nhún vai, mặt không chút thay đổi nói: "Không nhất thiết phải ngay bây giờ, tôi đăng kí cho cô rồi vài ngày nữa sẽ bắt đầu." Chị ta vút cho tôi một quyển sách về các đề thi lái xe muốn tôi học thuộc, nhân nhạ nói: "Hôm nay chỉ cần đến chụp hình quảng cáo và làm người phát ngôn cho công ty gạo nữa thôi, không bận lắm. Nhân lúc này mau học thuộc đi."

Tôi yếu ớt cầm quyển sách nhỏ kia lên, ngồi chồm hóm ở góc tường học thuộc lòng.

Lại nói đến việc tại sao công ty gạo lại muốn mời tôi là người phát ngôn? Máy hôm trước chính chị Đồng Đồng là người đã thay tôi nhận hợp đồng này. Tôi đã hỏi qua chị ấy, thì ra vì nghệ danh của tôi có một chữ "Khởi", nhóm fan của tôi cũng có tên là gạo, hải âm "Mê Khởi". Cho nên nếu tôi làm người phát ngôn cho họ, sẽ không thiếu fan hâm mộ đến mua gạo đâu nhì.

Công ty gạo cũng sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, rất nhanh sau đó đã liên lạc với chị Đồng Đồng.

Nhớ tới chị Đồng Đồng, tôi không khỏi yên lặng thờ dài. Chị Đồng Đồng vẫn chưa mở máy, cũng không biết bây giờ chị ấy đang ở đâu.

Tôi đang ngẩn ngơ, chợt nghe thấy tiếng nói của Trinh Băng vang lên sau lưng: "Cô cứ học đi, tôi bận chút việc, 3 rưỡi tôi sẽ quay lại."

Tôi hơi run rẩy, vội vàng nói vâng

Có thể ở lại một mình thì thật tốt quá! Trinh băng khí thế quá cường đại, tôi thật sự rất sợ.

Nhưng nếu tôi biết tiếp theo đây tôi sẽ gặp phải chuyện gì, thì tôi tuyệt đối sẽ không để Trinh Băng rời khỏi tôi nửa bước!

Đang lúc tôi co rúc ngồi một chỗ học thuộc quyển sách kia, chợt nghe "Ken két cách" vài tiếng, một người phụ nữ mặc quần áo màu lam đậm trên đôi giày cao gót ước chừng phải 12 phân, hùng hổ đi đến.

Tôi còn chưa kịp phản ứng xem người đó là ai, thì cô ta đã tiến tới, vung tay nắm lấy tóc của tôi!

Tôi cố gắng hất cô ta ra, thân thể không tự chủ được dao động một phen, suýt nữa thì té ngã trên mặt đất. Tôi vội vàng níu lấy cái bàn, ngẩng đầu lên vừa muốn trừng cô ta một cái, chợt phát hiện người đàn bà điên này đang giơ tay lên, hình như là muốn đánh tôi!

Lửa giận trong lòng tôi bỗng chốc bốc lên ngàn ngút, dùng hết sức bình sinh bắt lấy tay cô ta, hung hăng đẩy cô ta ngã ngồi về phía sau. Mặt mũi cô ta xốc xếch tóc tai rối bù, lúc này tôi mới nhận ra người đàn bà điên này là Tạ Đình Quân!

Tôi bỏ tay cô ta ra, xoa xoa chỗ da đầu như muốn bị cô ta kéo rách ra vậy, cau mày nắc: "Con mẹ nó cô bị điên à?"

Tạ Đình Quân hung hăng trừng mắt về phía tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ôi, Nhan Khôi Hàm, sao lúc này mày không tiếp tục già vờ nữa đi? Có bản lĩnh thì để cho Mạnh Thân Úc nhìn bộ dáng của mày bây giờ đi, thật là thuần khiết quá a!"

Tôi còn chưa kịp nói cái gì, cô ta lại tiếp tục xông tới, giơ chân lên dùng giày cao gót của cô ta sút thẳng vào cẳng chân của tôi. Tôi đau đến mức rên lên một tiếng, đang định đánh lại thì cô ta đã ấn tôi ngã xuống đất.

Tôi đau đến mức muốn gào khóc thành tiếng, mẹ nó, định phải góc bàn rồi !

Tôi hí hóp mắt mơ mơ hồ hồ liếc nhìn đôi giày cao gót của cô ta, thì ra cô ta đã có sự chuẩn bị từ trước rồi! Có phải đến camera cũng đã chuẩn bị rồi không?

Nếu như bây giờ tôi đánh trả, làm không tốt sẽ bị cô ta hãm hại.

Tôi xoa thắt lưng đứng lên, hai chân còn chưa đứng vững, đã bị cô ta giáng cho một cái tát thật đau!

Bởi vì đỡ eo, tôi không thể tránh thoát, cứ nư vậy bị cô ta đánh.

Từ nhỏ đến lớn, ngay đến ba mẹ tôi cũng còn không nỡ đánh tôi, cô ta nghĩ cô ta là cái quái gì mà cũng dám đụng đến tôi? !

Tôi hoàn toàn nổi giận, bắt đầu xông lên vật lộn với cô ta.

Bất kể cô ta có âm mưu gì! Chú thì có thể nhịn nhưng vợ chú thì đừng hòng!

Tôi học theo nắm lấy tóc của cô ta, bóp bóp hai cái trả lại cho cô ta, sau đó nhổ nước bọt về phía cô ta nhưng tiếc rằng không trúng.

Lúc Trinh Băng đi vào, nhìn thấy chúng tôi đang vật lộn thành một đoàn.

Cô ta gầm lên một câu "Làm gì a", chạy qua đá văng tôi sang một bên.

Mẹ kiếp! Dựa vào cái gì mà đá tôi!

Tôi nhịn đau đứng lên, chỉ vào người đàn bà chanh chua mắc bệnh thần kinh kia nói với Trinh Băng: "Là cô ta xông vào đánh em trước!" Tôi thấy thần sắc Trinh Băng không thay đổi, vội vàng bổ sung thêm: "Mà còn là vô duyên vô cớ !"

Ai biết Tạ Đình Quân bỗng nhiên "Oa" một tiếng, khóc.

Cô ta lau nước mắt nói: "Nhan Khôi Hàm mày cứ chờ đó, tao sẽ không để mày được sống yên ổn đâu!"

Sau đó cô ta liền bặm mặt chạy ra ngoài.

Trinh băng nhìn bóng dáng của cô ta biến mất phía cuối hành lang sau đó mới quay lại nhìn tôi, không hề che dấu sự giễu cợt nơi đáy mắt.

Tôi khẽ nhủ mày, vừa muốn mở miệng lại nghe chị ta lạnh lùng nói: "May mà ở đây là công ty, xảy ra chuyện gì cũng có thể che dấu được. Nhưng nếu như là ở bên ngoài a? Cô Nhan à, tôi hi vọng về sau cô xử sự có thể chừng chặc một chút, sử dụng cái đầu một chút a!"

Tôi chết điếng căn mỗi nhìn chăm chăm chị ta, sau một lúc lâu mới nói: "Tôi biết rồi. Phien chị bàn bạc với công ty gạo một chút, hôm nay tôi không đi được."

Nói xong lời này, tôi che lại chỗ chảy máu trên cánh tay, không quay đầu lại đi ra khỏi công ty.

Chị ta nói đúng, ta phải học cách lý trí, học cách bình tĩnh. Hiện tại tôi không có khả năng phá hợp đồng với Tinh Huy, cho nên tôi còn ở đây một ngày, thì phải chung đụng với cô ta một ngày. Tôi không thể trở mặt với cô ta, nhưng tuyệt đối không thể để Trịnh Băng cảm thấy tôi là người dễ bị bắt nạt.

Nhưng chỉ nói chuyện với Trịnh Băng vài câu, tôi bỗng nhiên hiểu tại sao Tạ Đình Quân lại chạy đến gây sự vào lúc này rồi. Như lời Trịnh Băng đã nói, đây là công ty, tôi và Tạ Đình Quân đều là nghệ sĩ của công ty, công ty khẳng định sẽ không hy vọng tin tức nghệ sĩ trong công ty đánh nhau bị truyền ra ngoài. Cho nên chỉ cần Tạ Đình Quân chưa đánh chết tôi, thì tôi vẫn phải yên lặng nhẫn nhịn.

Mẹ nó, may mà tôi có đánh lại, không thì chẳng phải tôi sẽ bị ghen tới chết hay sao? !

Tôi đi đến đại sảnh công ty mới nhớ ra mình không biết lái xe. Chị Đồng Đồng không có ở đây, tôi lại không thể bắt taxi, vậy làm thế nào để về nhà đây? Thật là rối rắm.

Lấy điện thoại di động ra lật đi lật lại danh bạ đến nửa ngày, Bỏ qua tên của Kỷ Gia Khiêm và nhóm người Chung Dịch An, tôi mặt dày gọi điện cho Uông Hân: "Chị Hân, bây giờ chị có bận gì không?"

Mặc dù không nhìn thấy chị ấy, tôi cũng có thể đoán được Uông Hân đang mỉm cười: "Không có, chị đang ở công ty học kịch bản, có chuyện gì không?"

"Có thể."

"Đưa ta về nhà" bốn chữ đó còn chưa nói ra khỏi miệng, trước mắt tôi đột nhiên tối sầm lại, chân run run không đứng vững, điện thoại suýt chút nữa thì rớt khỏi tay tôi.

Chiếc xe Maybach màu đen đột nhiên xông đến trước mặt tôi, chiếc xe quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn.

Thấy tôi không nói gì, bên kia điện thoại Uông Hân khó hiểu hỏi lại: "Sao vậy Khởi Hàm? Em nói có thể cái gì?"

Tôi sững sờ vài giây, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ lớn mật, vội vàng nói: "Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới chị thôi. Chị yêu quý, ngày mai gặp lại ở phim trường nhé!"

Nói xong lời này, tôi nhanh chóng cúp điện thoại, lấy tinh thần không sợ chết tiến về phía trước vài bước, giang tay ngăn cản chiếc xe của Kỷ Gia Khiêm.

Xe chợt dừng lại, người xuống xe cũng không phải là Kỷ Gia Khiêm, mà là trợ lý của hần tiểu Thái.

Tôi không tránh khỏi có chút thất vọng. Tiểu Thái có vẻ hơi xấu hổ nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sự đồng tình, giống như tôi là người bị mắc bệnh tâm thần vậy.

"Cô Nhan, có việc gì không?"

Tôi biết rằng bộ dáng bây giờ của tôi rất nực cười, nhưng cũng không có tâm tư mà bận tâm đến điều đó, chỉ lo hỏi: "Kỷ Gia Khiêm đâu?"

Tiểu Thái lắc đầu, thành thật đáp: "Tôi cũng không biết nữa, Boss chỉ gọi điện bảo tôi lái xe đến nhà anh ấy thôi."

Tôi "A..." một tiếng, cũng không thèm để ý xem Tiểu Thái có đồng ý hay không iền tự động ngồi lên xe, còn chưa ngồi vững đã mở danh bạ trong điện thoại ra tìm số.

Tôi cắn răng nhấn phím call. Rất lâu sau, Kỷ gia khiêm mới nghe máy.

Thanh âm của hần rất lạnh lùng: "Có việc gì?"

Nghe thấy ba chữ ngắn ngủn này của hần, trong lúc đó tôi bỗng nhiên rất muốn khóc thành tiếng. Nhưng không muốn hần nhìn thấy vẻ yếu ớt của tôi, đành phải nhịn đau nói dối: "Tôi nhớ còn có vài thứ quên ở nhà nhà anh. Lúc ra đến cửa thì gặp Tiểu Thái, có thể để cậu ấy đưa tôi đến đó được không?"

Kỷ Gia Khiêm hình như chỉ do dự trong nháy mắt, sau đó lạnh lùng nói: " Mật mã nhà tôi là 525252, tự cô vào đi."

Tôi đáp một tiếng rồi cúp máy.

Thật ra hần cũng biết đó chỉ là cái cớ mà thôi. Đồ của tôi ở đó đại đa số đều là hần mua, bình thường tôi cũng không hay dùng đến, nên hiện tại cũng không nhất thiết phải lấy đi thứ gì.

Nhưng tôi cũng không biết vì sao, vào lúc này tôi chỉ muốn gần hần thêm một chút, gần hần thêm một chút nữa. Cho dù lúc này hần không có ở đó, tôi chỉ cần nghĩ thấy được hơi thở của hần thì cũng được rồi.

Vừa lẫn lộn trên mặt đất hồi lâu, toàn thân tôi bây giờ đau nhức muốn chết. Nhưng đau nhất, vẫn là trái tim.

Sau khi ấn xong mặt mũi nghe thấy "Cạch" một tiếng cửa được mở ra, trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm hoang đường. Tôi nghĩ, nếu như tôi là nữ chủ nhân nơi này, nếu như tôi có thể quang minh chính đại ra vào nơi này thì tốt biết mấy.

Nếu như tôi thử yêu hắn, thì hắn có giao trái tim của hắn cho tôi không?

Tôi không biết, thật sự không biết.

Nơi này vẫn như cũ, so với lần trước tôi đến thì không khác nhau nhiều lắm. Đồ đạc của tôi và hắn tán loạn khắp nhà.

Tôi chỉ tượng trưng cầm đi một bộ quần áo mà thôi, bởi vì tôi cảm thấy như như bây giờ cũng không có cái gì là không tốt, ít nhất khi hắn nhìn thấy những thứ này sẽ nhớ đến tôi. Cho dù hắn có quên, chờ đến lúc hắn vui vẻ một chút, nhìn thấy những đồ dùng này của tôi không ít thì nhiều cũng sẽ nhớ đến tôi.

Tôi sẽ không giống Tạ Đình Quân thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người thứ ba. Chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn mới dùng mọi cách để đối phó tình địch.

Người phụ nữ thông minh sẽ lựa chọn đi chinh phục đàn ông.

Hơn nữa người phụ nữ thông minh sẽ biết lúc nào cần buông tay.

Nhưng ngu xuẩn nhất vẫn là loại người như tôi, đã muốn dứt khoát chia tay nhưng trong lòng lại quyến luyến.

Tôi không bỏ được đoạn tình cảm này, tôi không thể không nổi đi vào phòng ngủ của hắn, Nằm xuống chiếc giường quen thuộc. Đêm đầu tiên của tôi chính là ở chỗ này. Chính chiếc giường này đã chứng kiến tôi từ một thiếu nữ biến thành phụ nữ. Cũng chính ở nơi này. Yêu hắn.

Có phải tất cả mọi thứ đều nên kết thúc ở nơi này không?

Sau khi nằm xuống toàn thân tôi lập tức thả lỏng, cả người mềm nhũn, chỉ cảm thấy vừa thoải mái vừa đau đớn. Thoải mái là vì chiếc giường này cực kỳ mềm mại, đau đớn là vì vừa nãy bị Tạ Đình Quân xô vào góc bàn khiến thân thể tôi bây giờ như muốn vỡ nát.

Vừa rồi khi ở trên xe tôi cho rằng mình đã đau đến tận cùng rồi, ai ngờ hiện tại mới hiểu nỗi đau thật sự là như thế nào.

TNND, xem ra tôi nên đi bệnh viện rồi. Quan hình tượng làm cái quái gì! Tôi cảm giác thắt lưng như đang muốn gãy làm đôi vậy, nếu không chữa khỏi e rằng sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt vợ chồng nửa đời sau của tôi mất!

Tôi tuyệt đối không ngờ rằng, ngay tại thời điểm tôi muốn đứng dậy, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Cô còn ở đây làm cái gì?"

Trong lòng tôi căng thẳng, cau mày nhìn về phía hắn: "Anh ở nhà sao?"

Hắn không trả lời câu hỏi ngu xuẩn của tôi.

Sau một hồi im lặng, tôi chậm rãi bò ra khỏi giường. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Kỳ Gia Khiêm, nhìn hơn nửa ngày vẫn nhìn không được, ngu ngơ hỏi hắn: "Anh và Chu Dụ Vũ thế nào rồi?"

"Cái gì thế nào." Hắn tiến lại vài bước, khoe miệng gọi lên một độ cong nguy hiểm, không lộ ra một chút ý cười nào: "Cô rất quan tâm tôi sao?"

Đầu lưỡi của tôi như sắp bị tôi cắn nát, cũng không thể nói ra được một câu đầy đủ: "Em Em chỉ là."

Hắn nhú nhú mày nói: " Nhân lúc tôi còn đang bình tĩnh cô tốt nhất nên nhanh chóng biến khỏi chỗ này đi. Nếu không. tôi không biết sẽ làm gì với cô đâu."

Tôi nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng của hắn, trong lòng khổ sở tới cùng cực.

Trong nháy mắt, tôi từ bỏ mặt mũi của bản thân, từ bỏ tôn nghiêm đã duy trì bấy lâu nay bất chấp tất cả ôm lấy hắn.

Lỗ mẫn có thể khiến người ta hối hận một lúc, nhưng nhất gan sẽ khiến người ta hối hận cả đời.

Tôi muốn thử một lần, chúng ta vẫn còn cơ hội đúng không?.

Thanh âm của tôi mang theo nước nờ: "Kỳ Gia Khiêm, ngoại trừ QJ, làm bộ trừ tiền thưởng và ngày nghỉ của em, anh còn có thể làm được cái gì?"

Nhưng, dưới tình huống như vậy, hắn thế nhưng không có một chút lưu luyến nào đẩy tôi ra, murei phản lạnh nhạt nói: "Cô Nhan, xin cô tự trọng."

Hắn xoay người lấy từ trong ngăn kéo ra một xấp ảnh rồi ném về phía tôi, giọng điệu càng lúc càng băng lãnh: "Cô có thể không thèm để ý đến cảm nhận của tôi, nhưng xin cô vì công ty, chú ý giữ gìn hình tượng của bản thân một chút."

Tay của tôi vô lực trượt ra khỏi eo hắn. Tôi cố gắng bình ổn lại hô hấp lật đi lật lại xấp ảnh, chỉ cảm thấy buồn cười cực kỳ.

Theo như góc độ của mấy bức ảnh này thì tôi và Mạnh Thần Úc thực sự rất thân mật a. Có phải Kỳ Gia Khiêm rất tin tưởng vào mấy bức ảnh này, đúng không?

Ngay đến người như tôi còn thích một tình yêu "sạch sẽ", huống hồ gì là người cao ngạo như Kỳ Gia Khiêm, dĩ nhiên sẽ không thích người phụ nữ như tôi.

Tôi nên giải thích với hắn sao? Giải thích cái gì đây?

Cho tôi tận bây giờ, con mẹ nó tôi đúng là đáng đời.

Tôi dùng sức thở ra một hơi, cầm lấy túi xách đi ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua người hắn, tôi ngoái đầu nhìn về phía hắn, cố gắng dồn nén thanh âm sao cho lạnh lùng một chút: "Anh Kỳ, ngày mai gặp lại."

Nhưng lúc bàn tay tôi nắm đến khóa cửa, Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên kéo tôi lại, xoay người dồn tôi vào góc tường. Cả người hắn đặt lên thân thể tôi, tôi dường như có thể cảm nhận được hơi thở của hắn gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ở chung

Hắn dùng cằm cọ vào mặt tôi, mùi hương phấn áy mùi hương: "Sao vậy. kỹ thuật của Mạnh Thần Úc có tốt bằng tôi không?"

Tôi quay mặt đi, không muốn để hắn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở trên khuôn mặt tôi.

Tôi rất muốn hỏi hắn, Kỳ Gia Khiêm anh có biết hay không, thậm ,ật mà em muốn không phải như thế này.

Tôi nhin đau ra sức đẩy hắn, lắc đầu: "Không phải, không phải."

"Không phải cái gì?" Con mắt hẹp dài của hắn hơi hơi híp lại, lúc tôi muốn mở miệng giải thích thì hắn liền chặn môi tôi lại.

"Ừm."

Tôi cực kỳ khó chịu, theo bản năng hai tay đánh vào lưng hắn không chút lưu tình.

Hắn chưa bao giờ hôn tôi thô bạo như vậy, tôi sắp không thở nổi rồi.

Chết tiệt, đây là hôn sao? Căn bản không phải! Cái này gọi là đánh nhau!

Hắn hoàn toàn chiếm lấy môi tôi, càng không ngừng mút vào, giống như muốn đem ta nuốt vào trong bụng.

Răng nanh của hắn cắn vào đầu lưỡi tôi, tôi đau muốn kêu cũng không kêu được.

Vài giây sau, tôi bắt đầu đáp trả lại hắn, dự định bức hắn đến không thở nổi rồi chủ động buông tôi ra.

Quả nhiên tôi xem nhẹ lượng hô hấp của Kỳ Gia Khiêm. Rất lâu rất lâu sau, lúc thân thể tôi bắt đầu mềm nhũn ra, tình lực của hắn vẫn rất dồi dào ép đến mức tôi không còn một hơi thở. Tôi rốt cục buông tay đầu hàng, thân thể mềm nhũn tựa vào ngực hắn.

Ai ngờ tay hắn đột nhiên thăm dò vào vạt áo của tôi, mạnh mẽ vuốt ve khỏi mềm mại trước ngực tôi.

Cảm giác này không giống trước kia, tôi không có bất kỳ khoái cảm nào, chỉ cảm thấy khuất nhục vô cùng. Nhưng bây giờ tôi không còn một chút khí lực nào để đẩy hắn ra nữa. Vết thương trên người tôi càng ngày càng đau, đau đến mức tôi tưởng một giây sau đó tôi sẽ mất đi cái mạng nhỏ này.

Tôi ngửa cổ ra đằng sau, áp chế cảm xúc nói với hắn: "Anh muốn làm gì thì làm đi. Dù sao tôi bị anh. Cũng không phải lần một lần hai."

Kỳ Gia Khiêm nghe vậy hơi ngần ra, động tác trong tay lập tức ngừng lại. Hắn rút tay ra nắm lấy cằm của tôi, trong mắt tràn ngập sự tức giận: "Ý của cô là là, trước kia cô chưa một lần nào cam tâm tình nguyện sao?"

Tôi không biết nên giải thích thế nào, mà Kỳ Gia Khiêm hình như cũng không muốn nghe tôi giải thích.

Hắn dễ dàng bế tôi lên rồi vút xuống giường, sau đó nghiêng người đè lên thân thể của tôi. Tôi không chịu được sức nặng của hắn, nhịn không được "Khụ" một tiếng.

Sắc mặt Kỳ Gia Khiêm tối sầm lại, đột nhiên kéo phăng áo trên người tôi ra.

Chiếc áo lông hơn hai nghìn của tôi, cứ thế bị hắn xé rách.

"Sao cô lại bị thương?" Hai hàng lông mày của hắn khẽ nhăn lại, sắc mặt lại trầm thêm vài phần.

Tôi nên trả lời hắn như thế nào đây? Chẳng lẽ muốn tôi nói bị người ta đánh ghen sao?

Tôi chậm rãi nhắm mắt lại, đột nhiên cái gì cũng không muốn nói. Hắn muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ đi.

Tôi không sao cả, chỉ cần hắn vui vẻ là được rồi. Đây xem như tôi nợ hắn.

Nhưng tôi chờ rất lâu vẫn không thấy động tác tiếp theo của hắn. Tôi hơi hơi mở mắt ra, thấy hắn từ cửa bước vào.

Kỳ Gia Khiêm mang theo hòm thuốc thuận tay ném sang một bên, sau đó bắt đầu xử lý miệng vết thương cho tôi.

Mắt tôi đã bắt đầu ươn ướt

Một người đàn ông tốt như vậy tôi không có tư cách để yêu hắn.

Hôm nay tôi không nên tới đây. Tôi thực thống hận chính mình, tại sao không giữ tôn nghiêm như vậy.

Không biết vì cái gì, vào lúc này tôi lại nhớ tới lời bài hát của Chung Dịch An:

"Tôi sớm đã biết mình yêu em. Tôi nhắc nhở chính mình không cần hăm sâu, biết rằng sẽ phải chia tay, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi "

"Yêu em là kiếp nạn của anh. Tôi chỉ là một linh hồn đồng hành cùng em, khi em rẽ, thì đó chính là kết thúc của chúng ta."

Thì ra, tình yêu này của chúng ta đã được định trước rồi. Chúng ta đắm chìm trong đó rất lâu, vậy mà cả hai chúng ta đều không nhận ra điều đó.

*

Ban đầu, tôi và Kỳ Gia Khiêm chỉ là hai con người xa lạ.

Chúng tôi diễn vô cùng ăn ý, nhưng thực chất chúng tôi không hay nói chuyện với nhau. Tôi không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, tóm lại tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Những ngày quay phim này vô cùng nhạt nhẽo. Bận rộn làm việc để không còn thời gian nghĩ đến Kỳ Gia Khiêm nữa, như vậy cũng không tồi đúng không.

Nhưng đến ngày hôm nay, sự bình tĩnh trong tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Sau khi kết thúc một ngày quay phim mệt mỏi, một đoàn phóng viên đột nhiên ồ ồ kéo tới, chặn lại lối đi của đoàn làm phim.

Kỳ Gia Khiêm chủ động bước lên phía trước. Bọn họ đang vây quanh Chu Duệ Vũ, lái nhai hỏi về mối quan hệ giữa cô ta và Kỳ Gia Khiêm.

Tôi bất buộc bản thân không cần nghe không cần để ý, nhưng tiếng nói của Chu Duệ Vũ vẫn nhẹ nhàng truyền vào tai tôi: "Mọi người cũng biết đấy, anh Kỳ là Boss của tôi, đồng thời cũng là người dẫn dắt tôi vào làng giải trí. Tôi cực kỳ cảm kích anh ấy, chỉ có như vậy mà thôi."

A, đúng là một câu trả lời vô cùng chuẩn mực. Đủ ái muội, cũng đủ xa cách, làm cho người ta đoán không ra ý nghĩa sâu xa trong đó.

Chỉ nghe thấy giọng nói của một phóng viên thần kinh không ổn định vang lên: "Vậy xin hỏi cô Chu, vì sao cô lại đeo chiếc nhẫn kim cương giống với chiếc nhẫn mà Aaron đang đeo? Có phải hai người đã bí mật đính hôn rồi không?"

Nghe thấy như vậy, ta rút cuộc nhịn không được xoay người lại, bỏ xuống cái gọi là kiêu ngạo nhìn cái nhẫn kia.

Kim cương sáng bóng chói mắt đến như vậy, giờ đây tôi hiểu rằng lời hứa hẹn không phải chỉ có thể dành cho một người, và cũng không phải chỉ có một người có thể đem lại hạn phúc cho bạn.

Hạnh phúc của Kỳ Gia Khiêm, từ nay về sau không còn quan hệ gì đến tôi nữa.

"Đạo diễn, tôi xin phép về trước."

Một đêm không ngủ, tôi cảm thấy thân thể mình như đang say, cả như một chiếc lông vũ khẽ bay trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đất.

Đạo diễn Trần đang chớp mắt, nghe thấy tôi nói vậy thì hơi hơi gật đầu, nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái. Tôi cần mỗi đi ra khỏi phim trường, lại phát hiện Trịnh Băng không biết đã đi từ lúc nào.

Có lẽ chị ta muốn để tôi tự học lái xe.

Lúc tôi đang buồn bực, Mạnh Thần Úc không biết đi ra từ chỗ nào, trên người vẫn mặc đồ diễn. Anh ta dường như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tình cảnh xấu hổ của tôi bây giờ.

"Chờ tôi một chút, lát nữa tôi sẽ đưa em về."

Tôi không có cự tuyệt: "Được."

Vào thời điểm này, tôi hi vọng có một người nào đó quan tâm đến tôi. Mặc kệ người đó là ai, chỉ cần người đó có thể cho tôi một chút ấm áp là tốt rồi.

Tôi không thể làm ra vẻ như chẳng quan tâm đến điều gì. Tôi muốn có người quan tâm đến tôi, chứng minh tôi không chỉ có thể yêu một mình người kia, cũng không phải tôi chỉ có một con đường để đi.

Tôi muốn tin tưởng, ngày mai sẽ có một tình yêu mới. Ngày mai sẽ có người yêu tôi nhiều hơn.

Tôi cúi đầu bước nhanh vào xe của Mạnh Thần Úc, lén la lén lút như một kẻ ăn trộm.

Mạnh Thần Úc khẽ cười, ôn nhu nhìn ta nói: "Khởi Hàm, em không thích hợp với Làng Giải Trí đâu."

Tôi có chút mờ mịt nhìn anh ta: "Vì sao lại nói như vậy?"

Anh ta hơi quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, thì thấy một phóng viên đang cầm máy ảnh chôn sau một chiếc xe.

Năng lực trốn tránh chó săn của tôi quả nhiên vô cùng tồi tệ!

"Về sau không cần phải trốn nữa." Anh ta thu hồi tầm mắt, ánh mắt mặc dù đang nhìn tôi, nhưng lại giống như đang nhìn một người khác.

"Em nghĩ sao nếu chúng ta hợp tác với nhau?"

Đột nhiên nghe anh ta nói như vậy, tôi không khỏi có vài phần tò mò: "Hợp tác cái gì?"

Mạnh Thần Úc thần nhiên nói: "Tôi có thể nhìn thấy trong lòng em có một người mà em không từ bỏ được. Mặc dù tôi không biết là ai. Nhưng trong lòng em bây giờ chắc chắn đang rất khổ sở."

Tôi giật mình nhìn anh ta, nói không ra lời.

Hắn cũng không để ý đến phản ứng của tôi, vẫn tiếp tục nói: "Tôi có thể giúp em thăm dò xem vị trí của em trong lòng anh ta như thế nào. Nhưng đồng thời cũng muốn em giúp tôi giải quyết triệt để Tạ Đình Quân. Tôi không cô ta bám lấy tôi."

Nghe xong những lời này tôi vô cùng kinh ngạc, chớp chớp mắt hơn nửa ngày mới hỏi: "Anh không thích cô ta sao?"

Mạnh Thần Úc nghe vậy sắc mặt đột nhiên thay đổi, ánh mắt lộ ra chán ghét: "Có lẽ đã từng thích, nhưng bị cô ta lừa nên mới có thể."

Trái tim nhỏ của tôi nhảy dựng lên, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất an. Anh ta nói là bị lừa. Chắc không phải là đang nói đến bộ dạng thuần khiết của Tạ Đình Quân chứ?

Đối với anh. con mẹ nó, tôi thuần khiết lắm sao!

Tôi chìm vào trong suy nghĩ của mình, mãi đến khi xe ngừng lại tôi mới hồi phục lại tinh thần.

Mạnh Thần Úc bước xuống mở cửa xe giúp tôi, mười phần khách khí nói: "Em đang bị thương lại không có phương tiện đi lại, ở lại chỗ này của tôi đi, khi nào đến phim trường chúng ta có thể đi cùng nhau."

Lúc xuống xe tôi mới hiểu được, Mạnh Thần Úc không hề lưu lại một con đường sống nào cho tôi cả.

Anh ta dẫn tôi đến nhà của anh ta.

Mạnh Thần Úc nhìn thấy nét mặt do dự của tôi, giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó nói: "A..., đúng rồi, em yên tâm. Chúng ta chỉ đang giúp đỡ lẫn nhau giải quyết mấy mối quan hệ phiền phức kia mà thôi, cho nên tôi chắc chắn sẽ không làm gì em đâu. Chỉ cần có thể ứng phó xong với truyền thông, chuyện gì cũng có thể bàn bạc được mà."

Tôi lúc này có hơi rung động.

Nói thực ra tôi không phải chưa từng nghĩ đến chuyện này. Sau khi tôi nhìn thấy Kỷ Gia Khiêm ở bên cạnh người con gái khác lúc đó tôi mới nhận ra

tâm ý của hắn, nếu như bên cạnh tôi cũng xuất hiện một người đàn ông khác, Khi đó Kỷ Gia Khiêm sẽ nhớ đến tôi chứ?

Áo mới là áo tốt, nhưng người mới sao bằng được người cũ. Tôi không tin hắn không hề lưu luyến tôi dù chỉ là một chút.

Lúc trước tôi không đồng ý với yêu cầu của Chung Dịch An không phải bởi vì anh ta không tốt, mà là bởi vì anh ta quá tốt. Nói thực ra cái tên Chung Dịch An này ngoại trừ thỉnh thoảng có hơi thần kinh ra thì mọi thứ đều rất tốt, trong lòng tôi anh ta cũng có một vị trí nào đó. Nhưng chính vì vậy nên tôi mới không đành lòng lợi dụng anh ta.

Hơn nữa Kỷ Gia Khiêm biết rất rõ, tôi không hề có cảm giác gì với Chung Dịch An.

Nhưng Mạnh Thần Úc thì khác. Anh ta đã từng gây tổn thương cho tôi, nên cho dù hôm nay tôi có lợi dụng anh ta đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng có lỗi gì với anh ta cả. Huống hồ lúc tôi và Kỷ Gia Khiêm ở bên nhau hắn rất để ý đến chuyện tôi còn thích Mạnh Thần úc hay không.

Sau khi suy nghĩ nửa ngày, ta rốt cục gật gật đầu, trầm giọng đáp: "Được, tôi đồng ý với anh."

Mạnh Thần Úc lộ ra một nụ cười thân nhiên, không thấy vui sướng cũng chẳng thấy bất ngờ.

Mạnh Thần Úc xuất thân từ gia đình có học, điểm này khi bước chân vào nhà của hắn là có thể nhận ra. Cứ nói những người có tiền đều dùng đồ nội thất Châu Âu để khoe của, nên trong nhà Mạnh Thần úc cũn không tránh khỏi có chút khoa trương.

Tôi nhìn những thứ hoa lệ treo trên tường, đèn thủy tinh đẹp mắt, sô pha xa hoa còn có cả lò sưởi đang cháy sáng đằng kia nữa, quả thực rất thu hút ánh nhìn của người ta.

Bây biện lòa loẹt như vậy để làm gì a? Đây cũng đâu phải lãhoàng cung.

mặc dù tôi không có cách nào giải thích được, nhưng vẫn rất thích phong cách như vậy. Dù sao mỗi một người con gái đều đã từng mơ mình là một nàng công chúa.

Vậy là tôi bắt đầu sống trong nhà Mạnh Thần Úc.

Mỗi ngày buổi sáng anh ta đều làm bữa sáng, uống một ly cà phê nguyên chất nồng đậm. Sau khi đã ăn uống no say, chúng tôi cùng nhau đi đến phim trường.

Không tránh né giới truyền thông, cũng không che dấu những hành động thân mật. Hai ngày qua đi, cơ hồ người người đều biết chuyện giữa hai chúng tôi.

Tôi đi đến đâu cũng dẫn Trịnh Băng theo cùng, để phòng ngừa cái người đàn bà chanh chua Tạ Đình Quân bắt nạt đánh lén.

Trưa nào chúng tôi cũng cùng nhau ăn cơm. Đoàn làm phim có gọi cơm hộp, nhưng từ trước tới nay Mạnh Thần Úc đều không có động vào, mang theo tôi ra ngoài cải thiện bữa ăn.

Mỗi lúc thế này Uông Hân đều cười nhạo tôi, nói cái gì mà tôi cùng Mạnh Thần Úc gắn lấy nhau một phút cũng không rời.

Tôi không giải thích, chỉ cười, cười khỏ. Sau đó dùng ánh mắt liếc Kỷ Gia Khiêm

Nhưng thứ mà tôi nhìn thấy mãi mãi chỉ là bóng lưng của hắn.

Một bóng lưng rất đẹp.

Buổi tối khi về đến nhà đều đã quá nửa đêm. Tôi và Mạnh Thần Úc chúc nhau ngủ ngon xong mỗi người một hướng về phòng mình tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Nếu thỉnh thoảng có thể về sớm, anh ta sẽ dạy tôi học lái xe. Trừ lần đó ra, thì hình như chúng tôi rất ít khi nói chuyện với nhau.

Sau khi trở về phòng của mình, bất luận có bao nhiêu mệt mỏi, tôi đều mở máy tính lên viết một chương tiểu thuyết. Sau lễ mình năm mới đó tôi bắt đầu viết truyện về Giới Giải Trí.

Lúc viết đến đoạn nam phụ và nữ chính ở bên nhau, độc giả liền nhao nhao lên nói tình tiết này thất giả dối. Bọn họ nói nữ chính quá ấu trĩ, lại đi dùng biện pháp ngây thơ như vậy để kéo lại trái tim nam chính.

Cẩn thận ngẫm lại, tôi làm như vậy hình như quả thật rất ngốc nghếch rất khờ dại.

Nhưng mà. đòi người như kịch, con hát giả tạo. Chúng ta là diễn viên thì không phải là con hát sao? Cuộc sống của chúng ta như đóng một bộ phim vậy, giả cũng là thực, thực cũng là giả. Trong vòng tròn này vĩnh viễn đều là sự giả tạo.

Giống như giờ phút này, di động của tôi bỗng nhiên vang lên. Người gọi không phải ai khác, chính là người đã vứt bỏ tôi- chị Đồng Đồng.

"Hu hu hu. Chị, chị chạy đi đâu vậy, em nhớ chị đến mức muốn nhét chị vào ngực em rồi đây này!"

Chị Đồng Đồng kêu lên: "Mẹ nó, ngực em nhỏ như vậy, chứa nổi chị sao!"

Tôi theo bản năng rút cổ lại, kéo kéo lỗ tai nói: "Chị bình tĩnh.Rốt cuộc thì chị đang ở đâu vậy? Vì sao đột nhiên Kỳ Gia Khiêm lại đổi người đại diện mới cho em?"

Chị Đồng Đồng trầm mặc hồi lâu mới nói: "Hiện tại chị đang ở Thượng Hải a. Ba mẹ của Boss từ Mỹ trở về."

"Cái gì? !" Tôi giật mình một cái, chỉ trong phút chốc mà đầu tôi đã tưng tưng ra rả nhiều thứ.

Chẳng lẽ là vì ba mẹ hấn về nước, hấn sợ tôi làm mất mặt hấn nên mới gấp rút rút vút bỏ tôi, sau đó tìm một Thiên Kim Đại Tiểu Thụ để làm bạn gái hấn sao?

Khụ, nếu nghĩ lạc quan hơn một chút. Hấn là sợ ba mẹ hấn làm khó tôi, cho nên tìm bia đỡ đạn cho tôi sao?

Phi, nếu nói như vậy, thì tại sao hấn lại không nói cho tôi biết? Giả vờ gì mà giống đến vậy.

Chị Đồng Đồng thấy tôi không nói gì, biết là tôi lại bắt đầu mơ mộng rồi. Chị ấy nhẹ giọng thở dài, thăm thía nói: "Chị đã nói với em rồi còn gì, Boss đối xử với em không tệ, em nên bắt lấy thời cơ mới đúng. Khi nào nên ra tay thì phải ra tay, tuyệt đối không thể lè mề rồi lại mất trong tay kẻ khác!"

Tôi thụ giáo liên tục "Uh'm" vài tiếng.

Chị Đồng Đồng tiếp tục nói: "Trước hết không nói đến việc này nữa, chị gọi điện là muốn nói với em về chuyện lập ID. Baidu làm việc rất nhanh, đã công nhận nghệ danh của em rồi, từ giờ em có thể dùng tên "Nhan Khôi Hàm". Mật khẩu là xi-a-o-e-r-bi, khi nào rảnh thì chịu khó lên đó xem một chút, nó sẽ giúp em nâng cao nhân khí đó."

Nước mắt tôi tuôn rơi chậm rãi gât đầu, cảm thấy vô cùng vô cùng nhớ chị Đồng Đồng. Bây giờ tìm đâu ra một người đại diện tận tâm tận lực như vậy a! Tôi thật sự sắp bị Trịnh Băng hành hạ đến chết thôi.

Vốn dĩ lấy lại được ID tôi rất vui vẻ, nhưng chờ đến lúc tôi đăng nhập vào thì mọi sự vui vẻ đã hoàn toàn biến mất.

Có làm không vậy, chị đây ít nhất cũng đã đảm nhận một vai nữ chính, tại sao lượng fan chỉ có vài người thế này? Tốt xấu gì thì thi fanpage kia cũng lên tới hàng nghìn người a, vậy vì sao fan của tôi chỉ mới vừa vắn 800 người?

Vì thế tôi bắt đầu ngồi đếm số avata của fan hiện bên dưới, tôi lại mở fanpage kia ra, các loại giấy báo nhân tiên.

Có người nói tôi giả tạo, cũng có người nói tôi hiểm độc, tóm lại là tất cả nhưng lời nói khó nghe đều có hết cả rồi. Mãi đến khi Baidu cấp cho tôi một ký hiệu màu hồng trong ID của tôi, mọi người mới tin tưởng tôi là. Nhân Khởi Hàm thật sự.

Lượng fan bắt đầu "vùn vụt vùn vụt" tăng lên, nhưng lên tới 7000 thì liền dừng lại. Con mẹ nó, sao có thể như vậy! Nhưng mình tính khác kượng fan cũng lên tới chục vạn? Đến này cả Chu Duệ Vũ lượng fan cũng lên tới 10 vạn rồi!

Tôi đột nhiên bị cái suy nghĩ trong đầu làm cho hoảng sợ.

Fan giã. là fan giã sao?

Vừa rồi có phải tôi đã nghĩ đến "fan giả" đúng không?

Con me nó, Chu Duê Vũ nhiều tiền như vậy cơ mà, chắc chắn đã mua fan, chắc chắn!

Đang lúc tôi có ý định muốn làm như cô ta thì lại thấy lượng fan của mình bỗng nhiên tăng lên đột ngột. Mà còn tăng đến mức bất thường, chỉ trong vòng hai ngày gần gũi đã tăng lên 3 vạn!

Chờ đến lúc ăn cơm tôi mới hiểu có chuyện gì xảy ra. Thì ra là vì Mạnh Thần Úc theo dõi ID của tôi, nên fan của anh ta mới tìm đến chỗ tôi.

Tôi vô cùng vui mừng khi giảm đi được chút tiền để mua fan.

Vào ngày thứ mười tôi sử dụng ID "Nhan Khởi Hàm" này, lương fan đã đột ngột vượt ngưỡng mười vạn.

Tôi thấy Mạnh Thần úc theo dõi ID của tôi, nên xuất phát từ sự lễ phép nên tôi cũng theo dõi lại anh ta, nhưng không thể nào ngờ được, trong những người theo dõi tôi còn có cả Chung Dịch An và Kỳ Gia Khiêm!

Tôi nói a, lương fan có xu thế tăng đến kinh ngạc!

Nhưng mà, càng kinh ngạc hơn chính là mấy cái status ở dưới.

"Khởi Hầm. Chung thiếu gia, van cầu các người, các người nhất định phải ở bên nhau a!"

"Hàm Hàm a, mau kết hôn cùng Úc hoàng tử đi!"

"Hai người thật sự rất xứng đôi, hoả tốc kết hôn! ! ! ! ! ! ! ! ! !"

"Nếu dám làm tổn thương Úc hoàng tử của tôi. Tôi liền chết cho cô xem!"

"Hai người rất xứng đôi."

"Cùng nhau kết hôn hết đi. Gần đây tôi rất thích xem."

"Rốt cuộc khả năng XX của Nhan Khôi Hàm mạnh đến mức ào a?"

Phụt!

Phụt!

Phụt!

.

Tôi văng hết nước miếng lên màn hình máy tính.

"Khôi Hàm."

Tôi đang đọc bình luận mà fan đề lại, thì thanh âm của Mạnh Thần Úc bất chợt vang lên từ ngoài cửa. Tôi hoảng sợ, luống cuống tay chân định hóa tốc tắt máy tính, nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Anh ta nhìn thoáng qua chiếc máy tính còn đang tắt dờ, lắc lắc đầu nói: "Em lại lên mạng vào giờ này à. Dậy sớm như vậy làm gì, chi bằng em ngủ thêm một lát đi."

Tôi há hê sờ sờ quảng thâm trên mắt, ngửa đầu cười nói: "Anh không biết sao, ít nhiều gì cái bọng mắt này đã giúp tôi có được vai nữ chính đó!"

Mạnh Thần Úc bất đắc dĩ nhìn tôi một cái, nói: "Em nên cố gắng ngủ nghỉ thật tốt, dưỡng tốt cái bọng mắt của em đi."

Tôi bĩu môi, không cho là đúng nói: "Dưỡng nó để làm gì? Càng dưỡng sẽ càng lớn a."

"."

*

Thời điểm đến phim trường, tôi nhịn không được dừng lại bước chân, hơn nửa ngày cũng không động đậy.

Thật ra hôm nay tôi hơi hồi hộp.

Mấy ngày nay đang quay đến tập 12, giai đoạn mập mờ của hai nhân vật chính cũng đã qua, hôm nay hình như sẽ phải diễn cảnh hôn nhau.

Nghĩ tới việc cùng Kỳ Gia Khiêm diễn cảnh nóng là tôi lại cảm thấy vô cùng áp lực.

Mạnh Thần Úc thúc giục tôi mãi nhưng vẫn không thấy tôi nhúc nhích, rốt cục anh ta nhịn không nổi nắm lấy bàn tay tôi kéo đi, kéo tôi đến phòng trang điểm.

Thình lình va chạm vào thân thể anh ta, tôi khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, kim lòng không được muốn né tránh rồi. May mà Mạnh Thần Úc không để ý đến điều đó, tôi cũng tự nhiên hơn một chút.

Nhưng có người hiển nhiên là không thân nhiên được. Ví dụ như lúc tôi bước vào phòng thay quần áo, thì có một đôi mắt phần nộ nhìn chằm chằm vào tôi.

Trái tim của tôi rất đau, như có ai đó đang cầm gậy đập vào nó.

"Anh. Anh không phải. Đi nhầm. A."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Tác giả không viết chương 38. mời các bạn đọc chương 39 nhé

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đây mới gọi là quy tắc ngầm

Tôi cứ tưởng rằng bữa tiệc tối này chỉ là một bữa tiệc nhỏ, ai biết được địa điểm ăn cơm chính là khách sạn Quảng Dương, mà lại còn bao nguyên cả một gian phòng lớn. Hai vị lão bản ngồi ở vị trí chủ trì, bên cạnh mỗi người là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn vóc dáng thì chắc hẳn đều là người mẫu.

Đi đến trước cửa Trịnh Băng vẫn không quên dặn tôi, nói là hai vị quan lớn này một người thì nắm giữ huyết mạch của làng Giải Trí, một người là thương gia giàu có thường xuyên đầu tư cho phim truyền hình, người nào cũng không được phép đắc tội.

Cho nên lúc tôi bị vị lão tổng kia kéo tay nói: "Cô Nhan ngoài đời còn xinh đẹp hơn trên TV nhiều.", tôi chỉ có thể im lặng nhẫn nhịn.

Uh'm, chỉ là bắt tay thôi mà cũng đầu mất đi miếng thịt nào. Tôi ở trong lòng tự an ủi chính mình như vậy.

Ở trong cái ngành này muốn bo bo giữ lấy thân là một điều rất khó. Tôi không phải hoa sen ở gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tôi chỉ cố gắng kiên trì giữ gìn bản thân đến giây phút cuối cùng thôi.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước khi tôi đồng ý làm tình nhân cho Kỷ Gia Khiêm có phải tôi đã có tình cảm với hắn rồi hay không?

Tôi rút tay về, hạ thấp người nói: "Ông chủ Từ thật ngại quá, tôi muốn đến nhà vệ sinh một chút."

Sắc mặt của ông ta cứng đờ, nhưng ông ta là một người rất lươn lẹo, rất nhanh đã trở lại bình thường. Tôi cũng không muốn quan tâm nhiều như vậy, đứng dậy chạy như bay ra khỏi phòng. Tôi cũng không hỏi người phục vụ nhà vệ sinh ở đâu, chỉ theo bản năng tùy ý chạy đi.

Nhưng tôi tuyệt đối không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp Tạ Đình Quân ở chỗ này.

Lại càng không ngờ được, người đứng cạnh cô ta chính là Trịnh Băng- người đại diện của tôi.

Bởi vì khoảng cách khá xa, tôi không nghe rõ cụ thể 2 người đó đang nói cái gì, chỉ lơ mơ nghe được vài câu, ví dụ như "Công hiệu của viên thuốc này rất lớn", "Yên tâm" gì gì đó.

Mặc dù tôi có hơi ngơ ngơ một chút, nhưng tôi tuyệt đối không phải là người ngu dốt. Nhớ lại thái độ của Trịnh Băng khi nhìn thấy tôi và Tạ Đình Quân đánh nhau, thì có thể đoán ra mối quan hệ giữa hai người bọn họ rồi.

Tôi căm ghét hai người phụ nữ này, trong lòng còn tồn tại muốn ý nghĩ: Được lắm Kỷ Gia Khiêm, người anh đưa đến bên cạnh tôi là như vậy sao, thì ra anh mặc kệ cho người ta muốn đối xử với tôi thế nào cũng được đúng không?

sau khi rời khỏi góc khuất ấy tôi không phải không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây, nhưng tôi lại ra một quyết định rất lớn mật, tôi muốn nhân cơ hội này vạch mặt Trịnh Băng và Tạ Đình Quân.

Hành động này mặc dù mạo hiểm, nhưng đây cũng là sự lựa chọn bất đắc dĩ của tôi. Trịnh Băng thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh tôi, chỉ ta như một quả bom hẹn giờ bất kỳ lúc nào cũng có thể phát nổ, tôi không biết lúc nào thì chị ta sẽ ra tay hại tôi, cho nên tôi nhất định phải nhân lúc chị ta chưa gây tổn hại gì lớn cho tôi, tôi phải ra tay trước giải quyết triệt để chị ta.

Tôi lấy điện thoại gọi điện cho Mạnh Thần Úc, nói đơn giản với hắn vài câu. Trước khi tôi đến đây đã nói với hắn, khi nào kết thúc bữa tiệc thì đến đây đón tôi.

Sau khi nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo, tôi thay về mặt lạnh nhạt, vững bước trở lại gian phòng đó.

Tôi vừa mới đặt mông ngồi xuống ghế, đã thấy tên giám đốc Quảng-lãnh đạo của Tổng Cục điện ảnh cười tí mắt nói với tôi: "Ai nha, cô Nhan này, mấy hôm trước chúng tôi có xem tin tức nhưng quả thật cô khiến anh em chúng tôi vô cùng bất ngờ nha. Mạnh Thần Úc là một đại minh tinh đang rất nổi tiếng, sao cô có thể từ chối anh ta một cách dễ dàng như vậy?"

Tôi không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào. Lúc từ trên sân khấu xuống mặc dù anh ta không lộ ra sự tức giận nào, nhưng nhất định anh ta cũng muốn nhận được một lời giải thích từ tôi. Tôi suy nghĩ hồi lâu, chỉ nói với anh ta rằng tương lai tôi còn muốn lập gia đình, chúng ta không nhất thiết phải như vậy, chỉ cần giống như hiện tại giả vờ chung sống, tỏ vẻ thân mật một chút là đủ rồi.

Kỳ thật tôi không nói nguyên nhân thật sự với anh ta. Tôi có tâm tư riêng, tôi sợ Kỷ Gia Khiêm thấy tôi đã xác định quan hệ với Mạnh Thần Úc rồi thì sẽ không chịu quay đầu lại nữa. Vì thế tôi thậm chí còn không thèm để ý đến thể diện của Mạnh Thần Úc, trước mặt mấy vạn fan thẳng thừng từ chối anh ta.

Tôi nâng ly chạm cốc với vị quan lớn này, ngoài cười nhưng trong không cười đáp: "Chỉ là thấy bản thân vẫn còn trẻ, nên muốn tập trung tinh thần cho sự nghiệp thôi."

Ông ta rất vui mừng gật gù đầu, thấy ly rượu của tôi sắp cạn, rất tự nhiên rót đầy ly rượu cho tôi.

Ly rượu này vừa nuốt vào bụng, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm duy nhất: Nhan Mạch Hàm ơi là Nhan Mạch Hàm, tử lượng của mày không cần tốt như vậy có được hay không, làm cho bây giờ muốn giả bộ say cũng khó?

Sau đó tôi rất nhanh đã bị "Bất tỉnh".

Khoảng mười phút sau, tôi bị người ta khiêng ra khỏi phòng cơm, vào thang máy đi tới một gian phòng khác.

Tôi bị ném sổng soài trên giường. Nhân lúc xoay người tôi liền thò tay vào túi cầm điện thoại nhấn nút ghi âm

"Trịnh Băng chắc chắn đã nói dối chúng ta, ông nghĩ mà xem, con nhóc này ở cùng Mạnh Thần Úc lâu như vậy rồi, chẳng lẽ chúng nó còn chưa ngủ với nhau chắc?"

"Không phải Tạ Đình Quân đã liên tục bảo đảm cô ta còn là xử nữ rồi sao? Xem ra Mạnh Thần Úc quả thật là không được a, ha ha ha ha. Hèn nào một mỹ nữ như vậy để ở trước mặt mà còn chê, hóa ra trời sinh chỉ thích hợp làm đàn bà thôi!"

Sao bọn họ phối hợp với tôi tốt thế nhỉ? Nói chuyện đều nói rõ cả họ lẫn tên, thật là ngoan.

Nhưng mà.Sao bọn họ lại còn lôi cả Mạnh Thần Úc vào ?

Chẳng lẽ bọn họ nói Mạnh Thần Úc. Bất lực sao? !

Hậu quả của việc phân tâm chính là, một bàn tay to lớn bỗng nhiên dò vào trong áo tôi, xông vào phía sau lưng tôi.

Tôi biết lúc này cần phải tranh thủ thời gian. Tuy tôi không phải là một diễn viên chuyên nghiệp, nhưng muốn lừa gạt hai tên này thì cũng chẳng khó khăn gì.

Tôi rất tự nhiên ừ nha nha hai tiếng, làm bộ đáng như muốn tỉnh lại. Hai người kia hình như rất hoảng sợ, bàn tay đang dấn ở sau lưng tôi bỗng nhiên rút về.

Cái tên lãnh đạo bị ồ ồ kia dùng thanh âm rất buồn cười nhỏ giọng nói: "Anh Từ, chẳng phải cô ta bị đánh thuốc mê rồi hay sao, còn sợ cái gì nữa, nếu cô ta mà tỉnh dậy thì rất rắc rối, nên chúng ta tranh thủ thời gian thôi!"

Nghe ông ta nói như thế, trong lòng tôi thực sự cả kinh. Xem ra tôi đã đánh giá quá cao bản thân rồi, không nên mạo hiểm như vậy .

Nếu như hôm nay tôi thực sự bị rơi vào móng vuốt của sói thì làm sao bây giờ? Con mẹ nó còn là 3P a! Tôi tôi tôi

Tôi không muốn tiếp tục giả chết nữa!

Ai ngờ ngay tại thời điểm tôi muốn đứng dậy, bỗng nhiên nghe thấy lão già Từ kia nói: "Roi da và còng tay đã mang theo chưa? Lần này có trò gì mới không?"

Phụt, còn có cả SSSSS. M!

Tôi bị dọa đến mức cả người mềm nhũn ra, trong lòng cực kỳ hi vọng Mạnh Thần Úc mau mau tới đây cứu tôi.

Tôi sai rồi. Tôi không nên nghe lời Trịnh Băng nói dối Mạnh Thần Úc là đi họp lớp. Nếu tôi nói cho anh ta biết tôi đi ăn cơm cùng nhà tài trợ, thì chắc là anh ta sẽ không đồng ý để tôi đi đến chỗ này a?

Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như này, không có kinh nghiệm a.

Tôi nhú chặt lông mày chờ đợi rất lâu, nghe thấy những âm thanh rì rả rì rầm, nhưng không thấy bọn họ đụng tay đụng chân gì với tôi.

Chẳng lẽ hai ông già này quá hưng phấn nên bị liệt luôn rồi hả?

Ngay tại thời điểm tôi cho rằng mình đã may mắn thoát khỏi nguy hiểm, thì một bàn tay dùng lực nâng eo của tôi lên, ôm chặt tôi vào trong ngực.

"May mà em không sao."

Thanh âm của hắn trước sau như một rất trầm thấp, nhưng lúc này mang theo một chút khàn khàn mệt mỏi.

Tôi há hốc mồm, vài lần muốn nói gì đó nhưng đều không nói được thành lời. Có cần phải cầu huyết như vậy không? Tại sao lại là Kỷ Gia Khiêm tới cứu tôi?

Kính ngạc cùng nghi ngờ, chỉ nghe thấy Kỷ Gia Khiêm nhàn nhạt phân phó: "Không được nhìn mặt cô ấy. Đem hai người này ra ngoài, không cần báo cảnh sát, giải quyết theo cách của chúng ta là được rồi."

Tôi vì thế mới biết được thì ra trong phòng này vẫn còn người khác nữa. Tôi thật cẩn thận mở mắt ra, mượn ánh trăng phát hiện ra có hai người đàn ông mặc quần áo màu đen một phải một trái đứng đằng sau Kỷ Gia Khiêm, đã trói hai tên khốn kiếp kia lại rồi dẫn ra khỏi phòng.

Giờ thì tôi hiểu rồi. Hiểu vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, hiểu vì sao không cho người phá cửa vào cứu tôi, hiểu vì sao hắn ôm tôi chặt như vậy.

Thậm chí hắn còn không để cho thuộc hạ của hắn nhìn thấy mặt tôi. Hắn nhọc lòng như vậy là vì muốn bảo vệ sự trong sạch cho tôi, không cho người ngoài truyền ra bất kể một lời đồn đại nhảm nhí nào.

Dùng phương thức này bảo vệ tôi, hơn nữa hắn vẫn còn lo lắng xem tôi đã bị xâm phạm hay chưa.

Hắn tới đúng lúc như vậy, là vì hắn vẫn luôn núp ở trong bóng tối quan tâm tôi.

Hắn chưa bao giờ bỏ mặc tôi cả.

Rõ ràng là vô cùng cảm động, nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn dùng một phương thức mà tôi không hề hay biết, yên lặng bảo vệ tôi.

Nếu không phải có chuyện ngày hôm nay thì chẳng phải tôi sẽ không bao giờ biết hắn vẫn luôn núp trong bóng tối sao? Nếu như không có ngày hôm nay, thì chẳng phải tôi sẽ không bao giờ biết được Kỷ Gia Khiêm tốt với tôi nhường nào sao

Ta nhắm mắt lại, không nhìn được chảy nước mắt.

Người đàn ông tốt như vậy mà tôi lại không biết quý trọng, bây giờ tất cả có phải đều đã quá muộn rồi hay không?

Hắn không bỏ mặc tôi không có nghĩa là hắn sẽ tiếp nhận tôi thêm một lần nữa.

Mấy người kia vừa đi ra, Kỷ Gia Khiêm đã cúi đầu hôn lên môi của tôi. Nhìn thấy nước mắt của tôi, hắn tựa hồ hơi ngần ra, sau đó ôn nhu hôn lên nước mắt trên mặt tôi.

Ôn nhu như vậy, khiến cho tôi không nhìn được nước mắt rơi càng nhiều hơn.

Tôi nghe thấy chính mình khóc thút thút nói: "Là. mơ sao?"

Tôi muốn nghe hắn nói cho tôi biết "Không phải", tôi muốn nghe hắn nói với tôi "Anh thật sự rất yêu em".

Tôi muốn rất muốn hắn nói với tôi: "Chúng ta vĩnh viễn không xa rời xa nhau nữa."

Trong giây phút Kỷ Gia Khiêm biết tôi đã tỉnh, cả người hắn cứng đờ, quyết tuyệt buông tôi ra trong khi hai thân thể chúng tôi đang dính sát với nhau, không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

Đến cơ hội nói hắn cũng không cho tôi.

Ta ôm chầm khóc thật lâu thật lâu mới tiếp nhận được cái sự thật này. Hắn đã không còn cách nào có thể ở bên tôi nữa rồi. Không sai, tôi rất thích hắn, nhưng tôi thích hắn, tôi yêu hắn lại không thể vượt qua được tôn nghiêm của tôi. Tôi đã không còn dũng khí ôm hắn lại, đã không còn dũng khí nói ba từ "em yêu anh" nữa rồi.

Tôi rất sợ hắn cự tuyệt tôi, tôi rất sợ ánh mắt lạnh lùng như băng của hắn, sợ lời mà hắn nói ra sẽ là "tôi không thích cô".

Ai có thể nói cho tôi biết, ta nên làm gì bây giờ không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Yêu nhau lắm cắn nhau đau

Coi như là trong họa có phúc, sau khi tôi gửi đoạn ghi âm cho Kỷ Gia Khiêm thì chưa đến một ngày sau Trịnh Băng bị công ty sa thải. Thuận nước đẩy thuyền, chị Đồng Đồng trở về và tiếp tục đảm nhiệm vai trò người đại diện cho tôi.

Lúc đó tôi vui mừng đến phát khóc luôn.

Tôi ôm chị Đồng Đồng như ôm đồng chí cách mạng mới gặp lại nhau sau chiến tranh, hai tay đập đập vào lưng chị nói lung tung: "Hu hu hu, em đã nói rồi mà, Kỳ Gia Khiêm thuộc giai cấp tư bản chuyên bóc lột dân thường thì cần gì đến người đại diện a! Chị Đồng Đồng, chắc chắn hẳn muốn chia rẽ đôi uyên ương chúng ta!"

Chị Đồng Đồng không chút khách khí nói tôi: "Cút! Ai là một đôi uyên ương với em?!"

Mồm thì vẫn nói cứng thế thôi, nhưng không ngăn lại bàn tay vẫn đang đầm thềm thụp trên lưng ra, chỉ yên lặng ôm lấy tôi

Chị ấy thực sự rất tốt với tôi. Sự ấm áp này tạm thời giúp tôi quên đi vết thương mà Kỳ Gia Khiêm mang lại, có thể an tâm quay phim.

Lấy tư cách một người từng trải hơn tôi mấy năm chị Đồng Đồng đã dạy tôi một câu: "Nếu em cảm thấy lúng túng khi đối diện với Boss, thì em cứ tưởng tượng Boss là một cây củ cải lớn!"

Vì vậy mà đoạn thời gian rất dài tiếp theo, tôi đều cùng một cây củ cải quay phim.

Mỗi ngày ngoại trừ ba tiếng để ngủ, khoảng thời gian còn lại trừ ăn cơm và đi vệ sinh thì tôi đều tập trung toàn bộ sức lực để quay phim. Trời cao không phụ người cố lòng, tôi nỗ lực hết mình nên trình độ của tôi được cải thiện rõ rệt.

Mặc dù cả ngày làm việc mệt chết đi được, nhưng may mà rất vui vẻ, khiến cho tôi không còn thời gian để suy nghĩ đến mấy chuyện kì tình nữa.

"Chị Hàm, chị vẫn đang xem kịch bản à?" Tôi nghe thấy tiếng nói nên quay đầu nhìn lại, cô bé Tô Tiểu đưa cơm cho tôi cười ha ha nói: "Nhanh ăn đi, Chung Dịch An cô ý chọn đồ ăn cho chị đó."

"Chung Dịch An sao?" Tôi khẽ nhủ mày, bỗng nhiên cảm thấy có chút chột dạ: "Theo tiến độ nư này thì nửa tháng nữa mới đến phân cảnh của anh ấy cơ mà? Sao lúc này lại tới đây làm gì?"

Tiểu Tô nhúc nhúc nói: "Hình như tôi là đề quyết định ca khúc chủ đề cho bộ phim."

"Ca khúc chủ đề sao?" Tôi vỗ đầu một cái, bây giờ mới nhớ ra chuyện này. Đối với một bộ phim mà nói thì ca khúc chủ đề là một việc rất quan trọng! Là tác giả đồng thời cũng là người đảm nhiệm vai nữ chính trong phim, tôi thấy mình cũng phải đi nghiên cứu một chút về ca khúc chủ đề của bộ phim.

Mặc dù hiện tại tôi không muốn nhìn thấy Chung Dịch An, nhưng nếu như giai điệu của ca khúc chủ đề không phù hợp với nội dung bộ phim thì chắc chắn người xem sẽ cảm thấy khó chịu.

Vì thế mà tôi vội vã chạy ra khỏi phòng hóa trang, loáng thoáng vẫn nghe thấy tiếng của Tiểu Tô vang lên ở đằng sau: "Chị Hàm, ăn cơm trước đi đã!"

Vừa rồi Tiểu Tô nói Chung Dịch An đang ở trong một vườn hoa nhỏ cạnh phim trường để tìm cảm hứng sáng tác, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy. Lúc này anh ta đang ôm chiếc đàn ghi-ta, đôi mắt nhắm lại, ngón tay băng quơ gảy trên phím đàn.

Giải điệu nàu rất nhẹ nhàng, không triền miên cũng không réo rắt thảm thiết, không buồn tráng cũng không thoải mái, mà là có gì đó khiến người nghe phải rơi lệ.

Cảm giác giống như khi một cụ già râu tóc bạc phơ ngồi nhớ lại thời niên thiếu của mình, quãng thời gian đó tuy bị thương nhưng vẫn rất hạnh phúc. Bi thương vì cảm thấy bất lực trước thực tại, vì không thể nào quay trở lại quá khứ.

Tôi nhin không được tán thưởng: "Giải điệu rất hay."

Chung Dịch An chậm rãi ngược mắt lên nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên sáng ngời: "Nhưng trước mắt bản nhạc này vẫn chưa hoàn thiện, nó vẫn đang chờ em thêm vào những ca từ thật hay."

Tôi hơi ngần ra, gật đầu nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng viết xong ca từ trong thời gian sớm nhất để đưa cho anh."

Thấy Chung Dịch An gật gật đầu, tôi liền vội vàng từ biệt: "Ừm, cái đó. Tôi vẫn chưa xem xong kịch bản, tôi về trước đây!"

Chung Dịch An trầm mặc một hồi, rốt cục vẫn lại là nhin không được nói: "Vì sao không nghe lời anh? Cho dù là Kỳ Gia Khiêm cũng được, em cũng không nên ở cùng một chỗ với Mạnh Thần Úc."

Tôi tự nghĩ ra vô vàn lý do, hàng ngàn cái cớ, nhưng cuối cùng tất cả đều bị chính tôi bác bỏ. Tôi có phải bị bệnh rồi hay không? Tôi nên giải thích hành vi ngu ngốc này của mình thế nào đây?

Chung Dịch An thấy tôi không nói lời nào, cũng không tiếp tục gặng hỏi tôi nữa. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mây đen trong lòng vẫn không thể nào tan đi.

Tôi đem tất cả chỉnh sửa lại một lần, rốt cục một tuần sau viết xong ca từ.

Tên của ca khúc chủ đề do Kỳ Gia Khiêm đặt, tên là 《Sắc màu gốm sứ》.

Đồ sứ dễ vỡ, hồng nhan dễ già.

Thứ yếu ớt như đồ sứ chính là tình yêu của chúng ta, chịu không được sự khắc nghiệt của năm tháng, chịu không nổi sự tơi luyện của mưa gió.

Tình yêu chúng ta đâu phải một bộ phim, không có cái gì là không thể tan vỡ.

Nói đi nói lại, mặc dù trình độ hát nhạc nhẹ của tôi cũng không đến nỗi nào, nhưng đạo diễn Trần lại muốn tôi và Chung Dịch An cùng hát bài này. Dưới sự cầu xin tha thiết của tôi, cuối cùng đạo diễn Trần quyết định để tôi đồng ca cùng Chung Dịch An, nói một cách chính xác thì tôi chỉ hát theo anh ta mà thôi.

Vì thế mấy ngày tiếp theo của tôi lại càng trở nên bận rộn hơn, mỗi ngày không phải đứng trong phòng thu âm thì chính là liều mạng trên phim trường.

Tôi nhận ra những bài hát do Chung Dịch An hát phổ biến đều rất vắn, đối với người chỉ viết tiếng lòng của mình ra trang giấy như tôi, thì việc gieo vần cho ca khúc là chuyện rất khó khăn. Đến ngay cả người phóng khoáng như đạo diễn Trần còn nói ca từ của tôi không vắn nữa là.

Tôi nhớ tới lúc mà tôi đưa ca từ cho ông ấy xem, ông ấy xem cũng chưa thèm xem đã nói một câu "Cũng có năng lực đấy." . Tôi hoảng sợ, còn tưởng rằng ông ấy lại chuẩn bị chê bai sáng tác của tôi. Đang cảm thấy có chút thất vọng, bỗng nhiên nghe thấy ông ấy nói: "Mang đi chế tác đi, nhưng phải nhanh lên đó."

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ấy, nhin không được hỏi: "Cái này thông qua rồi hả ?"

Đạo diễn Trần nhún nhún vai, chỉ chỉ vào một dòng nói: "Câu này không tệ."

Câu mà đạo diễn Trần nói không tệ cũng là câu mà tôi thích nhất.

"Nếu sớm biết rằng nhan sắc cuối cùng cũng sẽ mất đi, thì khi đó tôi có ngu muội như vậy hay không?."

Nếu sớm biết rằng sẽ không có kết quả, thì khi đó tôi có hăm sâu vào tình yêu nữa không?

Tôi dùng cụm từ "có. . . hay không" để nói rằng ngay đến chính bản thân tôi cũng không có đáp án.

Nếu có thể quay trở lại một lần nữa, thì tôi vẫn sẽ yêu Kỳ Gia Khiêm.

Quả thực hẳn có không ít khuyết điểm. Hẳn thâm trầm, ham muốn chiếm giữ của hẳn rất lớn, khẩu thị tâm phi lại còn không chịu bày tỏ. Nhưng hẳn cũng chính là người hiểu tôi nhất. Hẳn biết ước mơ của tôi, cũng có khả năng giúp tôi hoàn thành ước mơ đó. Tôi yêu hẳn không phải vì hẳn đã giúp đỡ tôi, mà là trong quá trình hẳn giúp tôi hẳn cũng bỏ một phần tâm vào trong đó.

Trong cuộc sống có rất nhiều người sau khi giúp đỡ bạn lại muốn bạn phải trả ơn cho họ, nhưng Kỳ Gia Khiêm không giống vậy. Hẳn không những không cho tôi mang ơn hẳn, mà còn muốn khiến cho tôi cảm thấy hẳn chẳng làm gì cho tôi cả. Điều này cũng đủ để chứng minh Kỳ Gia Khiêm là một người đàn ông đáng để bạn yêu.

Mỗi lần hát bài hát này, tôi đều nhớ tới Kỳ Gia Khiêm.

"Cảm giác tốt hơn nhiều rồi." Chung Dịch An nhìn tôi, gật đầu nói: "Tình cảm trong câu hát vừa rồi có vẻ đúng rồi đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể đem đi chế tác rồi."

"Thật sao?" Tôi kinh hi nhìn anh ta, trên mặt nhin không được lộ ra nụ cười vui vẻ.

Sắc mặt Chung Dịch An sao lại khó coi như vậy. Tôi biết nguyên nhân chính là xuất phát từ Mạnh Thần Úc, đối với anh ta tôi thật sự không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Đêm đó sau khi ra khỏi khách sạn Quảng Dương, mặc dù tôi đã hiểu được một chút gì đó tình cảm của Kỳ Gia Khiêm, nhưng vẫn không lập tức chia tay với Mạnh Thần Úc. Một là vì không biết được trong lòng Kỳ Gia Khiêm nghĩ gì về tôi, hai là vì chiếc nhẫn trên tay Chu Duệ Vũ. Cứ coi như là tôi không cần nó đi, thì hẳn cũng không nên đưa chiếc nhẫn đó cho người khác đúng không? !

Tôi biết rằng nếu như lúc trước tôi không nhận nó thì Kỳ Gia Khiêm có quyền tặng chiếc nhẫn đó cho bất cứ ai, nhưng tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy. Cũng đang là vì điểm này, mà càng ngày tôi càng không xác định được tình cảm của Kỳ Gia Khiêm.

Vì thế tôi quyết định tiếp tục quan sát rồi nói sau.

Sau khi thu âm xong, Mạnh Thần Úc tới đón tôi đi tham gia một buổi gặp mặt. Mấy ngày nay anh ta thường hay dẫn tôi tới những bữa tiệc như vậy, chúng tôi tỏ ra vô cùng thân mật.

Nhưng trên thực tế thì hai chúng tôi chẳng hề thân mật dù chỉ là một chút, anh ta thuần khiết như một xử nam vậy, ngoại trừ những lúc xuất hiện trước giới báo trí ra thì một ngón tay của tôi anh ta cũng chưa từng chạm qua.

Hơn nữa giữa tôi và anh ta không chỉ xa cách về mặt thân thể. Tôi có thể đọc một lèo tư liệu cá nhân của anh ta, nhưng sự hiểu biết của anh ta về tôi thì

có lẽ bằng không.

Nhưng mà như vậy cũng tốt mà, ít nhất thì chúng tôi cũng sẽ không mắc nợ nhau.

Tối nay, tôi là bạn gái của Mạnh Thần Úc.

Mấy ngày này ít nhiều tôi cũng hiểu thêm một chút về tính cách của anh ta. Ở bên cạnh anh ta thì phải dè dặt e lệ, nhưng đôi khi cũng phải cáu kỉnh một chút. Đó là làm nũng chứ không phải tùy hứng, cần học cách giữ chừng mực. Còn về phần tôi, tôi có một vài thói quen không thể nào bỏ được, nhưng tuyệt đối không thể để cho anh ta phát hiện ra.

Bởi vì trong sinh hoạt hàng ngày với Mạnh Thần Úc, tôi đều phải đóng kịch.

Chính như giờ phút này đây, tôi ôm cánh tay của anh ta tiến vào đại sảnh bữa tiệc, về mặt điềm tĩnh nhìn thoáng qua Kỷ Gia Khiêm.

Trình độ diễn xuất của tôi tăng lên không ít, nên không ai có thể phát hiện ra cảm xúc dao động trong tôi lúc này. Bọn họ không hề biết trong lòng tôi kinh ngạc đến mức nào.

Kỷ Gia Khiêm mặc trên người bộ quần áo tôi "mua" cho hắn.

Hắn làm vậy là có ý gì? Tại sao đột nhiên hắn lại xuất hiện ở đây? Hắn. tới cùng thì hắn muốn tôi phải làm sao đây?

Ôm ấp yêu thương hắn không được, đối với một người tôn kính mà không thể gần gũi như hắn nhưng giờ phút này lại xuất hiện trong tầm mắt của tôi, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?

Tôi rất muốn đập đầu của hắn ra rồi lấy Kính Viễn Vọng nghiên cứu một chút.

Sau khi Kỷ Gia Khiêm thoát khỏi tầm mắt của tôi, bàn tay tôi vô lực tuột khỏi cánh tay của Mạnh Thần Úc.

Mạnh Thần Úc có chút lo lắng nhìn tôi hỏi: "Sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tôi lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy phía sau gáy toát ra mồ hôi lạnh.

Ngay tại lúc này, Kỷ Gia Khiêm không biết từ nơi nào xông ra, hắn chậm chậm bước về phía tôi. Bên cạnh hắn là một cô gái toàn thân mặc một bộ lễ phục màu cánh sen, nhưng không phải là Chu Duệ Vũ. Tôi giả vờ như vô tình nhìn liếc qua, bỗng nhiên nhận ra người con gái kia chính là người tình tin đồn của Kỷ Gia Khiêm năm đó- Tần Sênh Trạch!

Cô ấy, cô ấy từ Pháp trở về rồi sao?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy, tôi nên tới gần đó ngửi một chút, xem trên người Tần Sênh Trạch có mùi nước hoa Burberry hay không.

Tôi cầm ly rượu tiến về phía trước hai bước, lại vì một câu nói của Tần Sênh Trạch mà dừng lại bước chân.

Cô ấy mỉm cười nói: "Bộ quần áo này của anh rất đặc biệt."

Ánh mắt của Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên rơi trên người tôi, cũng không biết là vô tình hay hữu ý: "Thật sao? Là của một người bạn tặng."

Tần Sênh Trạch tao nhã cười hỏi hắn: "Bạn gái sao?"

Kỷ Gia Khiêm quay đầu đi, nhàn nhạt nói: "Là người anh đã từng yêu."

Tần Sênh Trạch lập tức liền bị hắn khơi dậy hứng thú, hưng trí bừng bừng truy vấn: "A...? Kỷ công tử của chúng ta cuối cùng cũng có người trong lòng rồi à? Cô ấy là ai? Ở đâu? Dẫn tôi đây cho em xem mặt đi!"

Tôi mang vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Kỷ Gia Khiêm.

Hắn trầm mặc rất lâu, rồi nhàn nhạt nói: "Cô ấy mất rồi."

.....

Cảm nhận thứ nhất, hắn đang nguyên rủa tôi chết.

Cảm nhận thứ hai, ông trời ơi, tới cùng thì tôi phải làm sao thì chúng tôi mới có thể quay trở về bên nhau?

Yêu nhau lắm cắn nhau đau, con mẹ nó khiến tôi rối rắm đến chết mất. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Con đường trở về

Tôi hơi đau đầu day day huyết thái dương, áy náy nói với Mạnh Thần Úc: "Ngại quá, em hơi đau đầu, muốn qua bên kia ngồi một chút. Anh cứ nói chuyện đi, không cần để ý đến em đâu."

Mạnh Thần Úc kiên trì một hồi nói muốn đi theo giúp tôi, nhưng sau cùn vẫn không chịu được sự năn nỉ của tôi, nên đành để mặc tôi ngồi trong góc tường.

Có thể là do mấy ngày nay tâm trạng của tôi luôn rất căng thẳng, nên mới ngồi trên ghế được một lúc tôi đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi ôm lấy cánh tay, co rụt người lại vào trong góc tường.

Lạnh quá.

Nhưng một lúc sau có một luồng hơi ấm phả lên mặt tôi. Một mùi hương quen thuộc phả vào mũi tôi, nhạt mà thanh, ngọt mà nhả, đây đúng là mùi hương trên người Kỳ Gia Khiêm.

Tôi ngay lập tức muốn mở to mắt ra nhìn, nhưng lúc này tôi thật sự rất mệt, mí mắt như đeo một vật nặng ngàn cân, không thể nào mở ra nổi.

Cũng không biết qua bao lâu, đợi đến lúc tôi từ từ tỉnh lại bên người đã không còn thấy bóng dáng Kỳ Gia Khiêm đâu nữa?

Nhìn thấy chiếc áo đang khoác trên người, hẳn là thật sự đã ở đây. Hắn từng lẳng lẳng đứng đây nhìn tôi, nhìn bộ dáng say ngủ của tôi.

Nhưng mà. . . hẳn khoác chiếc áo này lên người tôi, là xuất phát từ sự quan tâm, hay là muốn nhắc nhở tôi mối quan hệ giữa tôi và hắn đã kết thúc từ lâu rồi? Hắn vì muốn trả lại chiếc áo này cho tôi nên mới tới đây sao?

Tôi càng nghĩ càng loạn, đơn giản là không muốn nghĩ nhiều, khoác chiếc áo lên người đi ra sảnh bữa tiệc, dự định ra ngoài hóng gió một chút, nhân tiện kêu Mạnh Thần Úc chuẩn bị về nhà.

Hình như tôi đã ngủ gần 2 tiếng, bữa tiệc nhảm chán này cũng nên kết thúc rồi không phải sao?

Tôi tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng của Mạnh Thần Úc đâu cả, lên sân thượng thì thấy anh ta và Tạ Đình Quân đang đứng cạnh nhau.

Bọn họ không phải là vụng trộm ở sau lưng tôi, mà là đang cãi nhau.

Sau lần đánh nhau cùng Tạ Đình Quân ở công ty thì cảm tình mà tôi dành cho cô ta đã hoàn toàn biến mất, khi nhìn thấy cô ta nếu không đi đường vòng thì chính là trợn mắt hừ lạnh. Nhân tiện Mạnh Thần Úc cũng ở đây nên tôi muốn khiến cô ta tức chết thì thôi!

Tôi đạp trên giày cao gót nhẹ nhàng bước đến, rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Mạnh Thần Úc, làm bộ như không biết gì hỏi: "Ồ đây làm gì vậy? Rất lạnh nha, chúng ta về nhà đi, được không?"

Tôi liếc mắt nhìn Tạ Đình Quân thấy sắc mặt cô ta càng ngày càng khó coi.

Mạnh Thần Úc thấy tôi đi tới sắc mặt mới dịu đi vài phần. Anh ta gật gật đầu, nhưng sự khó chịu trên mặt vẫn chưa mất đi. Anh ta nhìn chằm chằm Tạ Đình Quân, trong mắt tràn ngập khinh thường: "Tôi đã nói rồi, cô không cần tiếp tục quấy rối tôi nữa!"

Hồ háo của tôi cứng lại.

Ngữ khí này của anh ta. giống y đúc giọng điệu năm đó anh ta mắng tôi!

Mạnh Thần Úc có phải bị tâm thần phân liệt không vậy? Lúc thì ôn nhu như thiên sứ, khi thì hung ác như Satan?

Tôi bị cả kinh nói không ra lời. Tạ Đình Quân nghe thấy anh ta nói như vậy nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh. Cô ta không chút sợ hãi ngênh đón ánh mắt của Mạnh Thần Úc, đường đường mà nói: "Em thật sự rất yêu anh! Mạnh Thần Úc, anh quên chị ấy đi! Chị ấy đã chết rồi!"

"Câm miệng!" Mạnh Thần Úc nghe vậy sắc mặt bỗng dưng thay đổi.

Nói xong hai chữ kia, anh ta kéo tay tôi vội vàng rời đi.

Một đường không nói gì, đến lúc hai chúng tôi chúc nhau ngủ ngon tôi cũng không hỏi hắn có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà rất nhanh sau đó tôi liền được giải đáp nghi vấn ở trong lòng. Sáng sớm hôm sau, Tạ Đình Quân gọi điện thoại cho tôi, nói muốn hẹn tôi ra ngoài nói chuyện. Tôi không biết tại sao cô ta lại có số di động của tôi, cũng không biết cô ta muốn nói chuyện gì với tôi, tóm lại tôi không muốn tốn thời

gian đầu vỗ mồm với cô ta.

Nhưng cô ta nói: "Có liên quan tới quá khứ của Mạnh Thần Úc, cô chẳng lẽ không có chút hứng thú nào sao?"

Tôi nhin xuống ý nghĩ muốn đồng ý với cô ta, làm bộ như mười phần tin trả lời: "Tôi biết rõ quá khứ của anh ấy." Câu này có lẽ cũng chẳng phải là nói dối, bởi vì tôi có thể đọc lầ lầ tư liệu cá nhân của anh ta.

Ai ngờ giọng điệu của Tạ Đình Quân so với tôi còn tự tin hơn: "Nhưng chắc chắn cô không biết lý do tại sao mà. . . . cảm xúc của Mạnh Thần Úc lại bất ổn như vậy có đúng không."

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi có hơi tò mò. Mặc dù tôi không yêu anh ta, nhưng tôi vẫn muốn biết rốt cuộc thì anh ta bị làm sao. Tốt xấu gì thì Mạnh Thần Úc cũng là lý do khiến tôi bước chân vào Làng Giải Trí, hiểu anh ta thêm một chút cũng là chuyện nên làm.

Vì thế nên bây giờ mới có chuyện tôi và Tạ Đình Quân ngồi đối diện nhau như này.

Cô ta nói với tôi: "Tôi thật sự rất yêu anh ấy."

Tôi gật gật đầu bày tỏ đã hiểu. Nói thực ra tôi rất bội phục tinh thần Tiểu Cường đánh không chết này của cô ta, nếu tôi mà giống cô ta bị Kỳ Gia Khiêm nắn chỉnh thậm tệ như vậy, chắc chắn tôi đã sớm lệ rơi đầy mặt rồi.

Tôi không giống cô ta. Tình yêu của tôi không thuần túy, bên trong vẫn còn tạp niệm, vì lòng tự tôn cá nhân mà tôi không dám phá vỡ phòng tuyến của chính mình. Nhưng Tạ Đình Quân thì khác, cô ta dám bất chấp tất cả để yêu một người, mặc dù tôi không thích điểm này của cô ta nhưng cũng không thể nào phủ nhận.

Cô ta ngồi khuấy khuấy tách cà phê, ánh mắt sắc bén nhìn tôi nói: "Tôi hi vọng cô lập tức rời xa anh ấy."

Tôi nhún nhún vai, nhún mày hỏi cô ta: "Vì sao? Chuyện này thì có liên quan gì đến cô?"

Tạ Đình Quân trực tiếp nói: "Bởi vì thực chất anh ấy không hề yêu cô. Mạnh Thần Úc chỉ vì thấy cô ‘ thanh thuần ’, cho nên mới muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay thôi." Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ kia, giống như là hữu ý châm chọc tôi.

Nưng hình như cô ta đã quên chính cô ta cũng là loại người chẳng tốt đẹp gì. Không biết có phải cô ta bị Mạnh Thần Úc phát hiện ra cô ta không phải là "Ngọc nữ" nên bị anh ta ruồng bỏ hay không nữa?

Tôi miên man suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới kinh ngạc hỏi: "Cô có ý gì?"

Tạ Đình Quân không nhanh không chậm uống một ngụm cà phê sau đó mới nhàn nhạt giải thích: "Thật ra tôi và Mạnh Thần Úc học cùng một trường trung học. Thời trung học anh ấy đã rất yêu một người con gái, đó là mối tình đầu của anh ấy."

Cô ta thở mạnh ra một hơi, sau đó mới tiếp tục nói: "Đúng vào thời điểm sắp tốt nghiệp, cô gái đó bị một nhóm người luân phiên hãm hiếp cho tới chết. Chuyện này là vết thương lớn nhất trong lòng anh ấy, cho đến tận bây giờ chưa lúc nào anh ấy quên được chuyện đó, sau đó hình thành thói quen ghét tất cả những đồ nào màu đen. Nói đến đây cô đã hiểu chưa? Điều này chính là lý do vì sao mà anh ấy lại thích những người con gái 'thanh thuần'."

Tôi nâng tách cà phê lên gần môi, nhưng thật lâu cũng chưa uống ngụm nào. Tôi nâng mắt nhìn cô ta, giọng điệu bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng: "Cô muốn nói tôi là vật thể thân sao? Nhưng mà. Vậy thì đã sao?"

Tạ Đình Quân nhướn nhướn mày, rất tức giận nói: "Mày cũng không cần ngồi đó làm trò với tao, quả nhiên tao đoán không sai, mày căn bản không yêu anh ấy. Cho nên tao khuyên mày rời xa anh ấy là đúng. Tất cả những điều tao nói đều là sự thật, mày có tin không? Tao không biết mày có phát hiện ra hay không, nhưng tao nghĩ tao vẫn nên nói cho mày biết chuyện này. Năm đó sau khi cô gái đó gặp chuyện không may đã xuất hiện triệu chứng lạnh nhạt, cho nên đối với thân thể của ầy anh ấy chắc chắn không có phản ứng gì, đúng không?"

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút quả thực đúng là như vậy. Tôi không biết có nên gật đầu hay không, chỉ sử dụng sự trầm mặc để đối phó với cô ta.

Thì ra đây chính là nguyên nhân Mạnh Thần Úc không động vào tôi? Không phải vì anh ta không muốn, mà là không thể sao?

Tạ Đình Quân thấy sắc mặt tôi khê biến đổi, giọng điệu lại càng chắc chắn thêm vài phần: "Chỉ có tôi, chỉ có một mình tôi mới có thể toàn tâm toàn ý yêu toàn bộ con người của anh ấy."

Đến lúc này thì tôi hiểu rồi.

Thì ra sự kiện bảy năm trước đã kích thích mạnh mẽ đến tâm lý của anh ta, mới khiến cho tính thần anh ta trở nên phân liệt như bây giờ.

Tôi không biết mình có nên đồng tình với anh ta hay không, nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Nhưng mà lúc này tôi đã thay đổi cách nghĩ, thì ra ngay từ đầu tôi đã sai rồi. Năm đó Mạnh Thần Úc cư xử như vậy với tôi là vì anh ta nghĩ tôi là hạng tiểu nhân xu nịnh, nhưng tôi lại nghĩ anh ta khinh thường tôi không có chút danh tiếng nào mà còn dám trèo cao.

Cũng vì vậy mà tôi đã bước chân vào Làng Giải Trí, sau đó bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Rốt cuộc tất cả chỉ là hiểu nhầm sao, vòng đi vòng lại, cuối cùng tôi lại bị nhốt ở trong đó.

Nhưng bước chân vào cái vòng luẩn quẩn này tôi cũng không hề hối hận. Ít nhất quãng thời gian đó, tôi đã quen biết Kỳ Gia Khiêm, đã từng có được hắn cũng từng bị hắn có được.

Nguyên nhân khiến tôi dần thân vào đây, thì ra là để gặp hắn.

Sau khi biết toàn bộ chân tướng sự việc tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Ngẫm lại xem, trên thế giới này có biết bao nhiêu con người, có thể yêu thương ai đó đã là chuyện không dễ dàng gì, vì sao không biết quý trọng a?

Trong thiên hạ có biết bao nhiêu người có tình ý với nhau nhưng lại không ở bên nhau? Bởi vì họ lo lắng quá nhiều thứ, luôn sợ trước sợ sau.

Tôi không nên tiếp tục như vậy nữa.

Tôi đóng gói hành lý, để lại một mảnh giấy sau đó xách va li rời khỏi nhà Mạnh Thần Úc.

Tôi đã suy nghĩ rất kỹ rồi, mặc kệ Kỳ Gia Khiêm có chấp nhận tôi nữa hay không, tôi cũng nhất định phải mở ra cánh cửa trái tim hắn một lần nữa!

Tôi đã quyết định rồi, thì nhất định sẽ không buông tay!

Tôi nói được làm được. Sáng sớm hôm sau, tôi bắt đầu tấn công hắn ở phim trường.

Chỉ cần Kỳ Gia Khiêm vừa xuất hiện, tôi liền chạy ngay đến chỗ hắn. Ban đầu là lấy lý do trả hắn chiếc áo vest, về sau là muốn hắn nghe ca khúc chủ đề của bộ phim. Tóm lại là tôi tìm đủ mọi lý do để tiếp cận hắn.

Thế nên trong một khoảng thời gian rất dài, hắn vừa nhìn thấy tôi một cái sẽ lập tức nhũn mỳ.

Hắn đôi khi không thêm đề ý tới tôi, tôi liền hù dọa hắn: "Em nói cho anh biết a..., em có ảnh chụp chung của hai chúng ta, anh mà không để ý đến em em sẽ đăng nó lên mạng!"

Đôi khi hắn ngồi ở phòng nghỉ học lời thoại với Chu Duệ Vũ, thì tôi nhất định sẽ đi qua đó quấy rối, ý vào mình là "Biên kịch" qua đó chỉ chỉ trò trò.

.

Tôi muốn hắn cho tôi một cơ hội, để cho tôi nói ra câu "Em yêu anh" với hắn.

Cơ hội này rất nhanh đã tới, nhưng mà không phải hắn cho tôi, mà là ông trời cho tôi.

Trước đây tôi đã từng nói đây là một bộ phim cổ trang rồi đúng không. Cực kỳ tự nhiên, mấy nhân vật chính rất nhiều người đều là Võ Lâm Cao Thủ, nên thỉnh thoảng cũng phải diễn vài pha ở trên không, tôi và Kỳ Gia Khiêm cũng không ngoại lệ. Nên cũng có những cảnh diễn trên không, vẫn như thường ngày, tôi được dây cáp kéo lên cao đánh đấm vài cái sau đó từ trên cao phi thân đáp chân xuống đất.

Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay tôi có cảm giác rất lạ. Tôi đã nói với đạo diễn Trần rất nhiều lần là tôi cảm thấy thiết bị không được an toàn, mỗi lần đều bị đạo diễn Trần khinh thường. Ông ta nói tôi được nuông chiều từ bé, chuyện bé xé ra to, lại còn tự dưng đi gây chuyện lung tung BLABLABLA.

Nhưng tôi vẫn thấy cảm giác của mình không sai. Sợi dây cáp kia được sử dụng đi sử dụng lại rất nhiều lần, Nên chắc chắn dây thép bên trong đã không còn được bền chắc như trước. Vì thế nên lúc Kỳ Gia Khiêm quay phim tôi luôn đứng ở bên cạnh chờ, dự định nếu hắn bị rơi xuống tôi sẽ lao ra ôm lấy hắn, mỳ nữ cứu anh hùng gì gì đó.

Nói là nói như vậy thôi chứ người hắn như vậy không hề chết tôi mới là lạ.

Tôi ở phía dưới lắc lư hồi lâu cũng không thấy Kỳ Gia Khiêm rơi xuống, trong lòng không khỏi có vài phần nóng nảy.

Nhưng mà Kỳ Gia Khiêm còn gấp hơn cả tôi. Hắn thấy tôi không chịu đứng yên một chỗ, rất cực nhọc không được hô lớn: "Nhan Khôi Hàm! Em cứ đi đi lại lại như vậy khiến tôi cũng muốn rơi xuống đến nơi rồi!"

Tôi chạy lung tung theo hắn mà hắn cũng không thêm cảm kích, ta khó tránh khỏi có vài phần không phục phản bác nói: "Anh được đi tới đi lui sao em lại không được?"

"Em" Hắn mang vẻ mặt tức tối, giống như cố gắng thuyết phục tôi: "Tôi đang quay phim! Em quay xong rồi thì ngồi yên một chỗ nghỉ ngơi đi!"

Hình như câu này là câu dài nhất mà hắn nói với tôi trong mấy ngày hôm nay.

Tôi lắc lắc đầu, kiên trì nói: "Không, anh vẫn chưa xuống thì em chưa thể đi nghỉ được!"

Kỳ Gia Khiêm "."

Tôi cần cần môi, hướng về phía hân hô: "Nếu như anh chê em đi lại phiền phức, vậy thì anh mau mau rơi xuống đi!"

Kỷ Gia Khiêm "."

Đạo diễn Trần: "."

Everyone: "."

Ngoài dự đoán của tôi, Kỷ Gia Khiêm bay bay nhảy nhảy trên không trung cả nửa ngày cũng không có rơi xuống. Hân vững vàng bám vào dây cáp từ từ đi xuống, về mặt rất bất đắc dĩ.

Tôi có chút thất vọng cúi đầu, đang định quay trở lại phòng hóa trang để thay quần áo thì đột nhiên nghe thấy một tiếng ầm vang lên mãnh liệt. Tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy, thì ra giá đỡ lắc lư khiến dây cáp bị đứt rồi!

Đầu óc tôi lúc này hoang mang cực độ, giống như phản xạ có điều kiện lao đến bên người Kỷ Gia Khiêm, đẩy ngã hân sang một bên.

Mặc dù Mạnh Thần Úc đã đáp người xuống đất rồi, nhưng cái giá đỡ kia cũng nặng đến N cân rồi na. Nện vào hân chắc chắn sẽ chết người.

Trong giây phút đó tôi cũng quên mất mình cũng chỉ là một con người, hơn nữa lại còn là một người con gái trời gà không chặt. Nên nếu như bị cái giá đó đập vào người thì xác suất chết của tôi cao hơn Kỷ Gia Khiêm.

Nhưng không biết lúc đó tôi lấy đâu ra nhiều dũng khí đến vậy, không ngờ tôi có thể chạy nhanh đến thế.

Có lẽ vì trong giây phút đó, trong đầu tôi dường như chỉ có một ý nghĩ duy nhất:

Anh ấy là người tôi yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tràn ngập tình yêu

"Còn cười được." Kỷ Gia Khiêm quay đầu, giọng điệu là lạ: "Em bị ngốc sao? Thiếu chút nữa là mạng cũng chẳng còn, vậy mà vẫn còn cười được vui vẻ như vậy sao?"

Tôi há hê nhìn hân nói: "Phốc hô hô, anh có biết cái gì gọi là 'đại nạn không chết tất có hậu phúc' không?"

Kỷ Gia Khiêm không thêm đề ý đến tôi, nhưng trên má hân lại hiện lên những rặng hồng hồng đáng yêu.

Tôi rất muốn nói, chỉ cần anh có thể hồi tâm chuyển ý, chỉ cần anh có thể bình an, tôi bị thương một chút thì có đáng gì đâu. Hướng chỉ chỉ là mất chút da. chảy chút huyết tương.

Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi một cái giống như hân có thể nghe thấy lời nói trong lòng của tôi vậy, có chút bất mãn khiển trách tôi: "Em có còn nhớ mình là một diễn viên không vậy? Mặt bị hủy rồi thì còn có thể đóng phim sao?"

Tôi bị hân chặn họng, kéo lấy tay áo của hân ngẩn ngơ nói: "Em. Không phải là em không biết xấu hổ, ta chỉ là." Lời vừa nói ra khỏi miệng tôi lại thấy có gì đó không đúng, lại lắc đầu nói: "Không phải, chị Đồng Đồng đã từng nói rằng muốn nổi tiếng thì phải mặt dày. Em, em chính là không biết xấu hổ đó."

Kỷ Gia Khiêm lắc đầu nhìn tôi nói: "Quả nhiên em bị Đồng Ngôn dạy hư rồi."

Tôi vội vã gạt đầu phụ họa: "Đúng vậy a, bản chất của em vốn dĩ vô cùng thiện lương, trong sáng."

Có thể là không biết nên nói tiếp như thế nào, Kỷ Gia Khiêm trầm mặc hồi lâu, sau đó gượng gạo thay đổi đề tài: "Uy, anh hỏi em một chuyện được không?"

Tôi ở trong chốn xoay vần, râm rì nói: "Uh'm hừ, chỉ cần anh không hỏi tại sao em lại nhảy bổ ra cứu anh là được."

"Không phải." Kỷ Gia Khiêm nghĩ nghĩ, nói: "Anh là muốn hỏi, không phải em đã động tay động chân vào thiết bị chứ? Nếu không sao lại đứt khéo đến vậy?"

"A uy! Lời này của người là muốn chị đây lật bàn phải không? Chị đây không đáng được tin nhiệm đến vậy sao? Anh không biết tình cảm mà em dành cho anh lớn như đại."

Hai chữ 'Di mệnh' còn chưa kịp nói ra, Kỷ Gia Khiêm đã nhủ mày, bắt lấy cánh tay đang khua khoáng loạn xạ của tôi nhét vào trong chăn.

"Thôi, coi như là anh chưa hỏi, em không có cái gọi là 'IQ'. Chỉ có điều hai ngày nay đạo diễn trận rất buồn bực, việc này nhất định không được truyền ra ngoài, sẽ gây ảnh hưởng không tốt."

Nghĩ tới vẻ mặt rối rắm của đạo diễn Trần, tâm tình của tôi trong phút chốc tốt lên không ít, những vết thương trên người qua đó cũng bớt đau rồi.

Tôi nhếch nhếch miệng, cố ý lãnh nghiêm mặt nói: "Không truyền ra bên ngoài, vậy phải giải thích chuyện đình công của đoàn làm phim thế nào đây? Nói em nghĩ đề chắc?"

Kỷ Gia Khiêm trầm ngâm một lúc, vậy mà lại gật gật đầu: "Đây cũng có thể coi là một cách."

Tôi nhin không được lẫn lộn: "Ui, ông nội, người tha cho con đi, con còn chưa kết hôn mà."

Hắn lại tiếp tục kìm hãm đôi chân của tôi nhét vào trong chăn, nhàn nhạt nói: "Anh cũng chưa từng kết hôn."

Tôi nháy mắt mấy cái nói: "Ài, không phải là anh đang muốn ám chỉ anh muốn kết hôn với em đúng không? Khụ, em chính thức từ chối anh, em còn trẻ, kết hôn gì giờ đó e là còn quá sớm."

"Về sau đừng như vậy nữa." Mắt hắn khép hờ, thấp giọng nói: "Nếu em còn như vậy nữa, anh sẽ không còn cách nào thờ ơ em được nữa."

Tôi còn chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy hắn tiếp tục nói: "Rốt cuộc thì trong đầu em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên nâng mắt nhìn tôi, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: "Không phải em đang ở chung một chỗ với hắn ta sao?"

"Em." Tôi không biết nên giải thích như thế nào mới tốt, dưới loại tình huống này thật sự không thích hợp để tỏ lộ a!

Tôi suy nghĩ hồi lâu, mới nói ra được một câu gốc muốn chết: "Em đã chia tay với Mạnh Thần Úc rồi."

Sắc mặt Kỷ Gia Khiêm tối sầm lại, hơi hơi nhủ mày nói: "Cho nên nhầm chán, mới nhớ tới tôi sao?"

"Không phải!" Tôi vội vã lắc đầu, bắt lấy tay hắn nói: "Em và Mạnh Thần Úc vô cùng.trong sạch."

"Chứng minh thế nào đây?" Hắn trở tay cầm lấy tay của tôi, ngón cái của hắn ải moi về vòng tròn lên mu bàn tay của tôi, cũng không biết là đang nguyên rủa tôi hay đang đùa giỡn tôi nữa.

Cái tên Kỷ thiếu gia này, không biết nói mấy câu tình cảm, cảm tình giấu thật sâu, thâm trầm muốn chết, đúng là ** công lực vô cùng thâm hậu. Không phải hắn muốn để cho tôi bị dục hỏa thiêu đốt chứ?

Tôi vừa nhắm mắt, hạ quyết tâm, chợt nói: "Hai ta lẫn lộn trên giường một phen, anh cảm nhận là biết được chứ sao?"

Hắn nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, đột nhiên buông lỏng tôi ra, thần sắc càng lúc càng băng lãnh: "Thôi. Em nghỉ ngơi cho tốt đi, dù sao bộ phim này không phải vì muốn kiếm tiền nên mới quay. Truyền thông anh sẽ ứng phó. Còn nữa. Cảm ơn em đã cứu anh."

Đối diện với sắc mặt bỗng nhiên thay đổi của Kỷ Gia Khiêm, chân tay tôi có chút luống cuống. Lẫn lộn trên giường. . . .cái lời này mà tôi cũng có thể chủ động nói ra khỏi miệng được sao, tới cùng thì hắn muốn tôi phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ hắn muốn tôi mười phần đứng đắn nói tôi thực sự muốn cùng hắn lẫn lộn trên giường cả đời sao?

Lúc tôi còn chưa kịp nói thêm câu gì, Kỷ Gia Khiêm đã đột ngột biến mất.

Tôi giật mình, ngờ ngác nhìn Mạnh Thần Úc xuất hiện như từ trên trời giáng xuống.

Sắc mặt Mạnh Thần Úc xem ra không tốt lắm, không biết có phải đã gặp Kỷ Gia Khiêm ở bên ngoài rồi hay không.

Nói thực ra tôi cũng rất 囧, lúc ấy không có dũng khí đối mặt với Mạnh Thần Úc nói ra hai từ tạm biệt, bây giờ mới cảm thấy thật xấu hổ.

Hơn nữa Mạnh Thần Úc còn bị tinh thần phân liệt, hắn chắc không nghĩ là tôi không để lại mặt mũi cho anh ta đấy chứ, cho nên bây giờ dẫu đoán đoán muốn đồng quy vu tận với tôi sao?

"Người trong lòng em, chính là hắn sao?"

"Hả?"

Anh ta cười cười, xem ra cực kỳ ôn hòa: "Vốn muốn sử dụng trái tim, nhưng bây giờ xem ra thích người đó đã trở thành trách nhiệm của em rồi."

Tôi hoàn toàn chột ngẩn ra, không ngờ người như Mạnh Thần Úc mà cũng nói ra những câu này. Mà lại còn ôn hòa đến vậy, tôi đột nhiên thấy anh ta chẳng có lỗi gì cả, mà còn có chút hơi đáng thương

Mạnh Thần Úc thấy tôi không nói lời nào cũng không thêm quan tâm, chỉ là tự nói: "thực ra anh biết chúng ta đã từng gặp mặt nhau rồi, anh đã cư xử không đúng khiến em bị tổn thương. Chỉ là cho tới nay không biết nên giải thích như thế nào mà thôi. Cho nên bây giờ. Em không cần lo lắng anh làm cách gì để chống đỡ áp lực của giới truyền thông, bởi vì anh đã quyết định rút khỏi ngành giải trí rồi."

"Cái gì?" Ta kinh ngạc trừng lớn hai mắt, "Anh đừng vì vậy mà tinh thần sa sút a, đều đã qua rồi !"

"Không phải." Anh ta thở ra một hơi, cười khổ nói: "Anh dự định ra nước ngoài chữa bệnh. Như bây giờ, anh vô cùng lo lắng anh sẽ không không chế được bản thân sẽ lại gây thêm tổn thương cho nhiều người khác nữa. Cảm ơn em Tiêu Hàm, để cho anh có cơ hội đối diện với chính mình, hiện tại, còn có tương lai nữa."

Anh ta vừa nói cảm ơn tôi sao? Rõ ràng là muốn đả kích tôi! Mạnh Thần Úc là một diễn viên rất giỏi, nếu bởi vì tôi mà anh ta rời khỏi ngành giải trí thì ông chủ của anh ta không biết có "xử" tôi không nữa?

Hơn nữa, ca hát, điện ảnh hay phim truyền hình Mạnh Thần Úc đều rất xuất sắc, nếu như anh ta mà giải nghệ thì chắc chắn đó là một tổn thất to lớn của ngành giải trí.

Tôi còn chưa kịp nói thêm lời nào, Mạnh Thần Úc đã lùi lại phía sau một bước, mỉm cười nói: "Hẹn gặp lại. Còn nữa, cảm ơn em đã từng thích anh."

Nếu đã nói đến nước này, thì tôi biết mọi lời nói của tôi bây giờ đều trở nên vô nghĩa. Vì thế thật lòng nói một câu "Cố lên", sau đó nhìn theo bóng dáng của Mạnh Thần Úc khuất sau cánh cửa.

Tôi biết, ân oán giữa tôi và hắn, xem như đều đã được hóa giải rồi. Không thể nói rõ người nào có lỗi với người nào, tóm lại. Không hẹn gặp lại.

Không biết sao lại thế này, có thể là đại di mệnh đến đây tôi lại làm kiêu đi, lúc này đột nhiên rất muốn khóc. Tôi hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ của mình, không đợi tôi hiểu rõ chuyện gì, thì ánh mắt cũng đã ẩm ướt rồi.

Tôi vùi đầu vào trong chăn, đè nén tiếng khóc. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ giống mấy nữ chính trong phim truyền hình khi khóc chỉ nhỏ vài giọt nước mắt, tôi khóc nước mắt nước mũi sẽ văng khắp nơi. Cái mũi sẽ rất đỏ, không hề ôn nhu đáng yêu tí nào.

Qua một lúc lâu sau, bỗng nhiên có người qua một lớp chăn vỗ nhẹ vào lưng tôi. Toàn thân tôi cứng đờ, không nhận được ôm lấy eo hắn, cũng không thêm để ý hắn vui hay buồn cứ thế có mặt vào người hắn.

"Ài, bộ quần áo này vừa mới mua." Kỳ Gia Khiêm có chút bất đắc dĩ đẩy đẩy tôi, nhưng lực đẩy không mạnh, chẳng qua chỉ là tượng trưng giãy giụa một tí thôi.

Tôi nghe hắn nói như vậy liền cố ý lau nước mắt lên, bất mãn nói: "Bộ quần áo này của anh em nhìn không vừa mắt, không có chuyện gì thì sao lại mặc áo màu đen? Ngày mai đi cùng em mua áo tình nhân màu hồng."

". Màu hồng?"

"Uh, như thế mới ôn nhu một chút."

". Ôn nhu?"

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Anh nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì? Anh, nếu như anh đồng ý, em sẽ nói cho anh biết một bí mật."

Hắn nheo mắt lại, xích lại gần tôi thêm một chút. "Bí mật gì?"

Tôi nháy mắt mấy cái nói: "Em."

Tôi dám cam đoan, hắn nhất định đang đợi tôi nói "Em yêu anh". Bởi vì ánh mắt của hắn rất sáng, tràn ngập sự chờ mong về tình yêu.

Tôi trêu tức cười nói: "Bỗng nhiên đại di mệnh của em lại tới, không mang băng vệ sinh. Anh xuống siêu thị mua giúp em một gói nhé."

Kỳ Gia Khiêm quả nhiên biến sắc.

"Em muốn loại ABC, ba gói nhé... Hôn!"

Kỳ Gia Khiêm đen mặt đi ra ngoài.

Tôi nín khóc mỉm cười, giương giọng hô to một câu: "Khi nào về giặt ga cho em nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mang thai

Kỷ Gia Khiêm ngồi một bên gấp ga trải giường, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Máu đx chảy thành sông như vậy rồi còn muốn cùng anh lăn lộn trên giường sao?"

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, khóe miệng không nhịn được nở một nụ cười thật tươi: "Ài nha, như vậy mới biểu đạt được thành ý của em chứ." Nói xong tôi hôn chụt một cái lên trên cổ và trên mặt hắn.

Sắc mặt Kỷ Gia Khiêm khẽ biến, nói một câu cực kỳ tiểu thụ: "Đừng như vậy mà."

Tôi nuốt xuống một ngụm nước miếng, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mặt hắn: "Đại gia ta càng muốn như vậy. Tiểu nương tử, em đi theo ta đi!"

Kỷ Gia Khiêm rút cục không nhịn được nữa, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay của tôi, sau đó đè ép tôi xuống giường.

Ài, nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng để cho tôi hôn.

Có thể là bởi vì rất lâu rồi chúng tôi không ở cùng nhau, nên cái hôn này đặc biệt dài.

Tôi đã học được cách thở như thế nào khi hôn môi cùng hắn, cho nên cũng không cảm thấy mệt lắm. Nhưng Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên buông lỏng tôi ra, đứng dậy mặc áo khoác.

"Uy, anh anh anh." Tôi vừa mới nói to một câu thì đã động đến miệng vết thương, đau đến mức không dám nói tiếp nữa.

Vài giây sau hắn đã ăn mặc chỉnh tề, lườm tôi một cái nhàn nhạt nói: "Em làm việc không cần suy nghĩ sao, dù sao cũng phải để cho anh có thời gian suy nghĩ thật kỹ xem nên làm thế nào chứ."

Thấy hắn muốn đi, tôi lập tức nói ra một câu hết sức ngu ngốc: "Ai không đầu óc? Vừa rồi rõ ràng là anh tiếp cận em mà!"

Kỷ Gia Khiêm nghe vậy cước bộ vẫn không dừng lại, cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Ôi trời, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi đang phiền muộn, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận xô xao. Tôi nhất thời xóc lại tinh thần, cảnh giác nhìn cửa.

Theo lý thuyết thì hôm nay là ngày thứ hai tôi nằm viện, Kỷ Gia Khiêm dù có che dấu tốt đến đâu thì những tên paparazz kia cũng phải biết rồi chứ nhỉ?

Quả nhiên, không đầy năm phút sau, một đám phóng viên đẩy y tá sang một bên, vây quanh giường bệnh của tôi.

"Cô Nhan, Mạnh Thần Úc vừa mới tới đây thăm cô có đúng không? Có thể tiết lộ một chút về thông tin đính hôn của hai người được không?"

"Cô không đồng ý với lời cầu hôn của Mạnh Thần Úc, có phải vì vẫn còn tình cảm với Chung Dịch An đúng không?"

"Cô Nhan, lần này cô nhập viện vì bị cầm sao?"

"Con mẹ nó, cả nhà anh cầm thì có!"

Tôi rất muốn hét lên câu đó, con mẹ nó! Ngươi không thấy trên người chị đây quần đầy băng gạc hay sao? Ngươi cầm! Em gái ngươi cũng cầm!

"Cút ra ngoài, đừng làm phiền tôi!"

Tôi lại muốn rống lên thêm câu đó nữa, nhưng vì hìn tượng của tôi.

Tôi cắn cắn môi, buộc trong mắt phải hiện lên một chút sưng mờ, sau đó làm bộ như điềm điềm đáng yêu nói: "Tôi đang bị thương, hiện tại mệt chết đi, mời mọi người ngày khác đến phòng vẫn có được không?"

Các phóng viên ồn ào lộn xộn còn chưa kịp rời đi, đột nhiên từ cửa truyền đến một tiếng hét, thì ra là chị Đồng Đồng đến cứu tôi !

Chị ấy nói: "Tôi đại diện cho Nhan Khởi Hàm muốn công bố một chuyện!"

Các phóng viên nhìn cô bệnh nhân tiểu tụy là tôi, xông lại nhìn nữ vương Đồng Đồng, lập tức chạy đến chỗ chị Đồng Đồng cầu JQ.

Tôi thở mạnh ra một hơi, ngã xuống giường giả chết.

Trong lòng lại lăm bà lăm bầm: Kỳ Gia Khiêm a Kỳ Gia Khiêm, con mẹ nó anh có cần phải thâm tằm đến vậy không.

Trong lúc tôi đang oán niệm, chợt nghe thấy một tiếng hét chói tai từ ngoài cửa truyền vào, cổ họng kia không biết chứa bao nhiêu Db: "Mang thai rồi hả ? !"

Cái gì? !

Tôi vừa nghe thấy mấy chữ kia cả người liền ngồi bật dậy. Chị Đồng Đồng a chị Đồng Đồng, chị đến giúp em hay đang đến hại em vậy?

Tôi chống tay xuống giường, đi tới cửa mới phát hiện không biết từ lúc nào cửa đã bị khóa lại rồi, khóa từ bên trong. Vậy nên đám phóng viên kia mới không vào được.

Đúng là.

Tôi lo lắng nhìn về phía ngoài cửa, đang do dự có nên đi ra ngoài hay không, chợt nghe chị Đồng Đồng nghiêm trang nói: "Quả thực đã mang thai rồi."

Tôi thật muốn đâm ngực thanh minh, tôi mang thai lúc nào a, 1 con tinh trùng để thụ tinh còn không có mà!

Tôi đang định lao ra chứng minh sự trong sạch của mình, thì nghe thấy một tên phóng viên đeo kính râm nói: "Nếu tôi nhớ không lầm thì con chó của cô Nhan đúng là chó đực."

Chị Đồng Đồng gật đầu nói: "Thông qua sự tác hợp của tôi, nó đã thành công khiến cho con chó cái nhà Boss có thai."

Cái cái cái. cái gì? ! Kỳ Gia Khiêm nuôi chó từ lúc nào vậy? Thiên Thiên nhà tôi từ lúc nào đã dụ dỗ được con chó cái nhà hần?

Tôi nghi ngờ nhìn về mặt chân thật của chị Đồng Đồng, hoài nghi có phải chị ấy vì muốn giải vây cho tôi nên mới nói dối hay không.

Sau khi ứng phó với đám phóng viên xong, tôi sùng bái nhìn nhìn chị Đồng Đồng, vô cùng kính nể nói: "Tin một con chó mang thai cũng có thể thỏa mãn bọn họ sao?"

Chị Đồng Đồng mang khuôn cách nữ vương nói: "Không phải còn tốt hơn cái lý do không phóng được rắm của em sao? Đại gia đây vất vả đi một chuyến, em cũng phải thông ảm ho chị một chút chứ."

"Ồ." Tôi gật gật đầu, "Quả nhiên là chị nói dối?"

Chị Đồng Đồng nghe vậy thần bí nhìn tôi cười, bỗng nhiên ghé sát vào tai tôi nói: "Không phải. Tiểu Nhĩ Tị, chúc mừng em, em sắp thành bà ngoại rồi!"

Tôi ngơ ngẩn nhìn chị ấy hồi lâu, run rẩy nói: "Người nào, ai là Tiểu Nhĩ Tị? Ai là bà ngoại?"

Chị Đồng Đồng thư thái ngồi xuống giường, tự rót cho mình một cốc nước, cười hề hề nói: "Chính là em a! Mỗi lần em đăng nhập vào Fanpage không thấy có gì lạ sao?"

"." Lúc này tôi mới phản ứng kịp, Đồng Đồng tỷ nói cho tôi biết mật khẩu là "xi-ao-er-bi", không phải là tiểu ** ghép vần sao! (Tiểu: Xiao, Nhĩ: er, Tị: bi)

Nếu như người đùa giỡn tôi là người khác thì chắc chắn tôi đã lật bàn rồi, nhưng bây giờ hình như tôi càng ngày càng ý lại vào chị Đồng Đồng, dù cho chị ấy có làm gì với tôi thì tôi cũng không giận được. Hơn nữa mới vừa trải qua chuyện của Trịnh Băng nên tôi càng coi chị Đồng Đồng là Nhất, nhưng nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Bởi vì tôi có thể cảm nhận được, mặc dù chị ấy rất ít khi biểu hiện ra ngoài, nhưng chị ấy thật sự vì tôi mà lo nghĩ.

Chị Đồng Đồng thấy tôi sững sốt, vội vàng nói sang chuyện khác: "Em cũng thật là, lúc chị không có ở đây chó của hai người biến mất, hai người cũng không phát hiện ra"

Tôi chống cằm nghĩ nghĩ, nói: "Chị cũng biết mà Thiên Thiên nhà em rất ít khi sửa to Em dạo này lại rất bận."

Nếu nghĩ lại thì làm một người đại diện như chị Đồng Đồng cũng chẳng dễ dàng gì, chị ấy không chỉ chiều cổ tôi, còn phải chiều cổ cả Thiên Thiên nhà tôi.

Chị Đồng Đồng tròn trĩnh mắt nói: "Chị sợ Thiên Thiên bị em ngược đãi chết, liền thuận tay ôm nó đi Thượng Hải, vì nó mà chị không được ngồi máy bay đó!"

Đối mặt với sự trách cứ của chị Đồng Đồng, tôi không khỏi cúi đầu, yếu ớt nói: "Em sai rồi."

Thấy tôi đã ý thức được sự vô trách nhiệm của mình, chị Đồng Đồng vừa lòng nói: "Biết sai là tốt rồi. Em cũng không biết a, Thiên Thiên nhà em động dục đến sắp phát điên rồi, khắp nơi chà sát lung tung. Vốn dĩ chị định tìm cho nó một con chó cái cùng giống với nó, ai ngờ gan nó to đến vậy, dám đánh

chủ ý lên chó cưng của mẹ Boss!"

"Trời ạ!" Tôi vô cùng kinh ngạc, nhìn không được toàn thân rung mình một cái.

Ta sợ hãi nhìn chị Đồng Đồng hỏi: "Bác Kỳ. Bác ấy có phản ứng gì lớn không?"

Chị Đồng Đồng cố ý trầm ngâm một hồi, thấy sắc mặt tôi thay đổi mới đáp: "Ngược lại thì có. Bà ấy chỉ vuốt lông của Thiên Thiên, nói một câu ‘ thật giống đứa con trai lẽ mề của ta ’."

"Phốc!" Hiếu con không ai bằng mẹ a! Thâm trầm, nóng nảy, như vậy vừa thấy Thiên Thiên cùng Kỳ Gia Khiêm đúng là rất giống !

Tôi bình tĩnh một hồi lâu mới nói: "Ý của chị là. Thiên Thiên làm cha rồi à?"

"Uh`m hừ." Chị Đồng Đồng lên tiếng, bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra xem đồng hồ, không biết là gọi điện thoại cho ai, lúc cuộc gọi chưa được kết nối chị ấy nói với tôi: "Em chuẩn bị một chút đi, chị gọi chuyên viên hóa trang đến đây trang điểm nhẹ cho em, buổi tối sẽ có fan đến đây thăm em."

"A... A...." Chờ chị Đồng Đồng ngắt điện thoại tôi mới hỏi chị ấy: "Vậy chị nói gì với truyền thông? Vì sao em lại nằm viện?"

Chị Đồng Đồng không cần nghĩ ngợi nói: "Em nghe nói mình sắp thành bà ngoại nên quá kích động, không cẩn thận trượt chân ngã trong phòng tắm."

Tôi về mặt cầu xin nói: "Tại sao lại là 2 lí do đấy."

Chị Đồng Đồng cầm túi xách đi ra ngoài, cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái: "Dùng hai lí do đó thì em sẽ không cần phải giải thích gì cả."

Hơn bảy giờ tối bắt đầu có một nhóm fan đến đây. Có thể là bởi vì tôi vẫn theo phong cách thanh thuần, nên trong mười mấy người này phân nửa đều là nữ sinh. Thành lĩnh có nhiều người đến đây như vậy, phòng bệnh nhỏ nhò ngay lập tức trở nên rất chật chội.

Sau khi mọi người ân cần hỏi thăm sức khỏe của tôi, có một nữ sinh tương đối còi mờ cười tí mắt nói: "Chị Hàm, da của chị đẹp thật nha."

Tội lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng: "Cảm ơn." Sau đó như oán tiếc sờ sờ vết thương trên mặt, hơi chút lo lắng nói: "Cũng không biết có để lại sẹo không nữa."

Mọi người lại luân phiên an ủi tôi một phen, bởi vì sợ quấy rầy tôi nghỉ ngơi, tám giờ hơn mọi người đều ra về hết.

Bọn họ đi rồi tôi liền ngồi nắn nắn suy nghĩ đến một chuyện. Sang năm tôi 23 tuổi rồi, tôi có nên thay đổi hình tượng không nhỉ? Cứ tiếp tục duy trì hình tượng như bây giờ, không sớm thì muộn tôi cũng bị tinh thần phân liệt.

Tôi cảm thấy như chính mình đang lừa gạt tình cảm của fan hâm mộ. Loại cảm giác này thực sự không được tốt lắm a.

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ, cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Tôi hơi hơi ngần ra. Vừa rồi chuyên viên hóa trang đã ra về cùng với nhóm fan rồi, bây giờ tổng phòng bệnh chỉ còn lại một mình tôi, liệu có phải. là cướp không?

Tôi cẩn rắng nhìn đầu trèo xuống giường, kéo tấm rèm treo trên cửa lên, thấy một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang đứng ở bên ngoài, trên tay cầm theo một giỏ lớn, bên trong hình như có thể đựng được một cái đầu.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên sau lưng tôi truyền đến một luồng khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tiến triển

Tôi đang tưởng tượng đến mấy cảnh giết người rừng rợn, thì nghe thấy người đàn ông đứng ngoài cửa nói: "Là Nhan Khởi Hàm phải không? Ta tới đây là để thăm cháu."

Ngữ khí của ông ấy có một sức mạnh vô cùng thần kỳ, khiến cho tôi có thể cảm nhận được ông ấy là người tốt. Suy nghĩ của tôi luôn chậm hơn cơ thể một bước, đợi đến khi tôi tỉnh táo lại thì cửa đã được mở ra rồi.

die»nd«ank«equ»yd«on

"Nhìn cháu còn xinh đẹp hơn cả trên tivi." Ông ấy cười khen ngợi tôi.

Tôi gãi gãi đầu, có chút xấu hổ dẫn ông ấy vào phòng. Xem ra người này cũng là fan của tôi a. Cái tốt của thanh thuần chính là ở đây, không ít ông lão cũng thích.

"Mời bác ngồi." Tôi làm bộ hết sức nhu thuận rót cho ông ấy chén nước, sau đó ngồi lên giường lặng lặng nhìn ông ấy.

Ông ấy lấy ra một vật gì đó từ trong túi, thì ra là một hộp giữ ẩm. Ông ấy vừa mở nắp vừa cười tí mắt nói: "Ta nghe nói cháu không giảm béo, nên mang canh gà đến đây cho cháu bồi bổ thân thể."

"Cám ơn bác." Tôi nhìn canh gà đang bốc hơi ngùn ngụt mà thấy lòng ấm áp, bất chợt nhớ đến ba của tôi. Tôi ở cách xa ông vạn dặm, ngay cả khi bị thương ông cũng không thể ở bên cạnh tôi cho tôi làm nũng. Nghĩ như vậy, trong lòng lại không nhin được có chút ủy khuất, tôi càng nhìn càng thấy ông ấy thật tốt.

"Bác thật tốt với cháu." Tôi cầm bút ký tên lên, rất thật lòng nói: "Cháu cũng không có gì để báo đáp bác, cháu ký tên cho bác có được không?"

Ông ấy nghe thấy tôi nói như vậy thì hơi ngẩn ra, hồi lâu mới gật gật đầu. Tôi thấy ông ấy không lấy sỏ tay ra giống như những fan hâm mộ vừa nãy, ông ấy nháy mắt mấy cái hỏi: "Ta không mang theo giấy, ký lên áo có được không?"

Người này vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường, mặc dù hơi mập một chút nhưng khí chất rất tốt, trên người ông ấy là một chiếc áo sơ mi màu trắng. Chiếc áo đẹp như vậy mà ký tên lên thì làm sao có thể mặc được nữa, nhưng ông ấy hâm mộ tôi đến vậy, hâm mộ đến mức buổi tối còn cắt công mang canh gà đến cho tôi, nên chắc ông ấy cũng không ngại nếu tôi làm hỏng một chiếc áo sơ mi của ông ấy đâu nhỉ? Huống chi cũng đâu có thể gọi là làm hỏng, nếu làm tốt thì tương lai tôi sẽ cực kì nổi tiếng, là diễn viên Châu A xuất sắc nhất.

"Được rồi!" Tôi hạnh phúc nhìn mình giương nanh múa vuốt ký tên, rất có cảm giác thành tựu.

Ông ấy cẩn thận nhìn chữ ký hồi lâu, cũng không biết ông ấy nhìn có hiểu hay không. Thấy tôi ngẩn người đứng một bên, ông ấy rất hòa khí nói: "Đề lạnh sẽ không ngon, nhân lúc còn nóng mau uống đi."

Tôi gật đầu liên tục, rót một bát nhỏ chậm rãi uống.

die>nd<ank<eq>y>d<on

Tôi đang uống canh, chợt nghe ông ấy vân đạm phong khinh nói một câu: "Thân ra hôm nay ta đến đây là muốn cùng cháu thân càng thêm thân."

Thân càng thêm thân? Tôi nghi hoặc liếc mắt nhìn người đàn ông xa lạ này một cái, khó hiểu hỏi: "Cái gì thân?"

Di●ễn đàn L●ê Quý Đ●ôn.

Ánh mắt ông ấy rời khỏi chữ ký trên áo lên trên mặt tôi, lời nói không ngừng khiến người ta kinh ngạc: "Con không phải đã có mang với con trai của ta rồi sao? Chúng ta sẽ không tính toán chuyện đó nữa, vậy nên tác hợp cho con và con trai ta thành một đôi là được rồi."

"Phốc!" Cuối cùng tôi không nhin được nữa, lập tức phun ra, may mà không phun vào người ông ấy. "Bác, bác là ba của Kỳ Gia Khiêm sao?"

Thấy ông ấy gật gật đầu, tôi quả thực muốn đập đầu vào gối chết! Trước mặt tôi chính là vị Thái Thượng Hoàng hàng thật giá thật a!

Tôi liếc mắt nhìn dòng chữ ký nguyệt ngọc trên áo, nhin không được cắn môi. Ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi đã làm sai chuyện gì a.

Đừng thấy tôi bình thường nói nhiều, thực ra thì đến thời điểm mấu chốt liền thành câm điếc rồi. Trong miệng tôi khô khốc, hơn nửa ngày mới thấp giọng nói: "Chắc bác đã hiểu lầm chuyện gì rồi? Cháu và Kỳ Gia Khiêm chỉ là." Chỉ là bạn bình thường?

Kỳ thật lời này tôi rất không tình nguyện nói ra miệng. Lúc trước Kỳ Gia Khiêm đã dặn tôi không được nói cho bất cứ ai biết mối quan hệ giữa hai chúng tôi, khi đó tôi chưa hiểu tình cảm của bản thân, cho nên cũng không cảm thấy gì, trước mặt người khác vẫn rất tự nhiên nhắc tới hắn, giống như chúng tôi thực sự chỉ là hai con người xa lạ. Nhưng mà hiện tại. Gia hóa thật, tôi thực sự không thể tự nhiên như lúc trước được.

Tôi cũng muốn giống như những người con gái bình thường khác, có thể quang minh chính đại cùng Kỳ Gia Khiêm đứng trước mặt bạn bè nói cho bọn họ biết đây là người đàn ông tôi yêu.

Di●ễn đàn L●ê Quý Đ●ôn.

Nhưng mà bây giờ. Chưa nói đến việc Kỳ Gia Khiêm không muốn ở bên tôi nữa, cho dù chúng tôi hòa hảo rồi, thì liệu rằng hắn có thể đứng trước mặt mọi người công khai mối quan hệ của chúng tôi hay không?

Tôi cảm thấy hắn có thích tôi, chỉ là phần tình cảm này có sâu đậm hay không? Có sâu đậm đến mức khiến hắn nguyện ý hứa hẹn với tôi không? Hắn chưa bao giờ nói, nên dĩ nhiên tôi chẳng có bất cứ đầu mối nào.

Ông ấy thấy bộ dáng ấp a ấp úng của tôi, giống như đã hiểu ra mọi chuyện hòa nhã cười: "Là do con trai ta không chịu nói rõ ràng với cháu đúng không? Ài, cháu cũng đừng trách nó, đều là do cái ngành giải trí hỗn loạn giả tạo này thôi."

"Éc." Tôi đang do dự xem có nên giấu diếm ông ấy tới cùng hay không, lại nghe ông ấy mạnh mẽ nói một câu: "Nếu không phải nó muốn kết hôn với cháu, thì chúng ta cũng cho rằng nó chỉ đang nói đùa."

Tôi thấy quả thực là ông ấy đang hiểu lầm rồi, vội vàng giải thích nói: "Sẽ không sẽ không, anh ấy sao có thể muốn kết hôn với cháu được? Chắc chắn là bác lầm rồi!"

Ông ấy lắc lắc đầu kiên trì nói: "Không lầm đâu", sau đó liền lấy di động ra cho tôi xem cái gọi là chứng cứ. Trên màn hình là một căn biệt thự màu xanh nhỏ rất đẹp. Tôi nghi hoặc địa nhìn ông ấy, cũng đợi ông ấy giải thích.

Ông ấy hơi chút đắc ý nói: "Đây là căn nhà mà nó mua ở Thụy Sĩ. Uh'm hừ, nó tưởng rằng dùng ngân hàng Thụy Sĩ để thanh toán mà chúng ta không phát hiện ra chứ?"

Thấy biểu tình như Lão Ngoan Đồng của ông ấy, bỗng nhiên tôi cảm thấy tính cách của Kỷ Gia Khiêm khác hoàn toàn với ba của hắn. Tôi lấy lại bình tĩnh, mới nâng mắt hỏi: "Nhưng anh ấy mua nhà thì có liên quan gì đến cháu?"

"Rất liên quan thì có." Ông ấy chỉ chỉ vào ngôi nhà kia, cổ bễ môi nói: "Đây chính là phòng tân hôn! Cháu đã nghe nói qua khu nghỉ dưỡng ở Thụy Sĩ chưa? Rất nhiều đôi vợ chồng trẻ đến đó để hưởng tuần trăng mật a."

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Trái tim của tôi "Hồi hộp" một phen, không chế không nổi bắt đầu nhảy loạn, giống như tùy lúc đều có thể nhảy bỏ ra. Thanh âm của tôi rất thấp, Giống như nặn ra từ trong kẽ răng: "Cho dù là khi kết hôn phải dùng đến nhà cửa. thì e rằng người dùng cũng không phải là cháu."

Thần sắc của tôi âm trầm đi vài phần, có chút vô tình: "Không biết bác đã xem tin tức chưa? Có một nữ diễn viên tên là Chu Duệ Vũ dạo gần đây hay lên báo với anh ấy."

Ông ấy thấy tôi chết sống cũng không chịu tin nên cũng có chút nóng nảy, nhưng ông ấy chỉ đảo mắt một cái, rất nhanh liền đưa ra chủ ý: "Như vậy đi, cháu đã không tin, chúng ta liền nghĩ cách để chứng minh, thế nào?"

Tôi hơi chút chờ mong nhìn về phía ông ấy.

Ông ấy tiến lại gần tôi, thấp giọng nói: "Trước hết cháu không cần nói cho nó. Chờ hai đứa hoàn thành xong vai diễn này." Thanh âm của ông ấy càng ngày càng nhỏ, giống như đang nói một chuyện vô cùng bí mật, sau cùng lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý.

Tôi có chút hoài nghi nhìn ông ấy, nhẹ giọng hỏi: "Này này này. Này có thể được không?"

die>nd<ank<equ>yd<on

Ông ấy làm bộ như rất bị thương, ôm ngực nói: "Chẳng lẽ con không tin lời ba nói sao? Thật đau lòng."

Ba, ba sao? !

*

Tôi nằm viện không đến hai ngày, tôi đã bị đạo diễn Trần nhả tâm lòi về phim trường tiếp tục bóc lột. Kỷ Gia Khiêm và Mạnh Thần Úc hình như vẫn chẳng khác gì lúc trước, ngược lại tâm tình của tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi không có cách nào mặt dày đi hỏi Mạnh Thần Úc khi nào thì đi, cũng chỉ có thể giả ngu tiến hành tới cùng.

Lại nói, cẩn thận tính toán thì《ham mê vui thích trong khi say》đã khởi quay được bốn tháng, lẽ khởi quay là vào đầu xuân, đảo mắt một cái cũng đã vào hạ rồi. Kịch tình cũng theo thời tiết từ từ nóng lên, đến chỗ mấu chốt nhất của bộ phim. Thật ra cái gọi là mấu chốt cũng không phải là lắm gì, đơn giản chỉ là nam nữ chính yêu nhau lắm cắn nhau đau mà thôi.

Tôi cứ tưởng rằng cùng Kỷ Gia Khiêm quay phim sẽ rất dễ bị cười, lúc không có hắn ở bên ngược lại tôi còn dễ dàn nhập vai hơn.
die>nd<ank<equ>yd<on Chính như giờ phút này đây. Chúng tôi vừa hoàn thành xong một cảnh "Cấn nhau" tranh cãi âm ỉ, nên lúc này là cảnh "Yêu nhau". Dựa theo kịch bản, thì chúng tôi phải ôm nhau bất thành hình.

Trong khoảng thời gian, ngoài những lúc đóng phim ra thì mối quan hệ giữa hai chúng tôi vẫn lạnh nhạt như vậy, Scandal giữa hắn và Chua Duệ Vũ cũng dần chìm xuống, nhưng hắn cũng không tiến thêm một bước bày tỏ với tôi. Bởi vậy tôi đặc biệt quý trọng khoảng thời gian thân mật khi đóng phim của hai chúng tôi, quý trọng đến trình độ khiến Kỷ Gia Khiêm biến sắc.

Tại thời điểm thứ n bị tôi ăn đậu hũ, Kỷ gia khiêm rốt cục nhìn không được hướng đạo diễn Trần cáo trạng: "Đạo diễn, Nhan Khởi Hàm chiếm tiện nghi của tôi."

Tôi lập tức giả bộ vô hại, về mặt vô tội nhìn bọn họ. Đạo diễn Trần hết cách với tôi. Bộ dạng của ông ấy nghiêm túc đến chết người, khẳng định là sống chết nói không nên câu "Đúng vậy a, ta thấy Nhan Khởi Hàm sờ mông của cậu".

Vì thế tôi càng lúc càng liều lĩnh, mượn quay phim vờn ra ma trào quy tắc ngầm với Kỷ Gia Khiêm.

Lại nói chị Đồng Đồng không hổ danh là người đại diện tri kỷ của tôi, nhìn thấy tôi tấn công Kỳ Gia Khiêm chị ấy không chỉ cảm thấy rất hài lòng, mà còn giúp tôi hiển kế.

Hôm nay chị ấy lại giúp tôi buôn bán, không chỉ có thể kiếm tiền mà còn có thể thuận tay dụ dỗ Kỳ Gia Khiêm.

Lần trước nhận làm người phát ngôn cho Mitch, hiện tại cũng chụp được một quý quảng cáo rồi. Từ trước đến nay Kỳ Gia Khiêm đều không nhận lời đóng quảng cáo, nhưng lần này vì chị Đồng Đồng đã theo Kỳ Gia Khiêm rất lâu rất lâu rồi. Kỳ Gia Khiêm mặc dù luôn luôn nô dịch chị ấy, nhưng vẫn để lại chút mặt mũi cho chị ấy.

Vì thế, Kỳ Gia Khiêm chịu đựng nguy cơ bị tôi chiếm tiện nghi, cùng tôi đứng trước ống kính.

Người chụp ảnh hình như đã bị chị Đồng Đồng mua chuộc, cùng một cậu nhưng không biết đã nói bao nhiêu lần: "Tốt, Kỳ thiếu gia đứng sát Nhan Khởi Hàm một chút, gần thêm chút nữa."

Mãi đến lúc cả hai chúng tôi dán sát vào với nhau, hẳn mới "Cách" một tiếng chụp xuống.

Nhưng mà sau mỗi tấm ảnh Kỳ Gia Khiêm đều quay lại vị trí cũ, tôi tiến một bước hẳn liền lùi một bước, vì thế chụp được một tấm chúng tôi phải diễn đi diễn lại cùng một cảnh.

Tôi thật sự muốn rống lên với hắn một câu: "Rút rề cái em gái nhà anh a? Toàn thân anh có chỗ nào em chưa sờ qua sao?"

Ài, chỉ tiếc ý nghĩ của tôi cực kỳ gọi cảm, trong hiện thực lại nhất định phải thanh thuần.

Sau khi chụp xong poster tuyên truyền thì chính là quay quảng cáo. Có hơn nửa năm kinh nghiệm thực chiến, khi đối diện với ống quay tôi đã rất tự nhiên rồi. Nhưng Kỳ Gia Khiêm thậm chí có chút mất tự nhiên.

Hắn xấu hổ hồi lâu, cuối cùng sống chết cũng không chịu đeo khuyên tai hình hạt gạo. Nhà tạo mẫu nói thế nào hắn cũng không đồng ý, cuối cùng vẫn là tôi không để ý ánh mắt của mọi người tiến lại gần hắn. Kỳ Gia Khiêm có chút kinh hoàng nhìn tôi, giống như tôi đặt một quả bom hẹn giờ trên người hắn vậy.

Hắn lập tức đưa tay muốn tháo xuống, tôi vội vàng ngăn hắn lại, cười tit mắt nói: "Đừng, như vậy rất đẹp mà."

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Kỳ Gia Khiêm hơi hơi ngẩn ra, về mặt thể nhưng lại lộ ra một tia đơn thuần nói: "Thật vậy chăng?"

"Uh' m!" Tôi liên tục gật đầu, cười càng lúc càng trong sáng: "Thật đáng yêu, em cực kỳ thích!"

Kỳ Gia Khiêm lúc này mới ngoan ngoãn nghe theo, cùng tôi đứng trước ống kính lộ ra một nụ cười ấm áp.

Thời điểm kết thúc công việc, tôi đứng một bên cảm thấy rất mỹ mãn nhìn Kỳ Gia Khiêm cởi ra chiếc áo sơ mi màu lam. Kỳ thật hắn không mặc tây trang, không đeo caravat ngược lại có một loại suất khí rất đặc biệt. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền vội vàng kéo cánh tay hắn.

"Ài, anh đã đồng ý với em cùng nhau đi mua áo tình nhân màu hồng mà!"

Kỳ Gia Khiêm không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, quay lưng đi thay quần áo, giọng điệu nhàn nhạt: "Anh đồng ý với em khi nào?"

Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Lúc em nằm viện. Anh không thể như vậy a, người ta vì anh mà."

Lời nói vô sỉ của tôi còn chưa kịp tới miệng, Kỳ Gia Khiêm đã xoay người bắt đầu nói: "Thôi, thật sự là hết cách với em. Mặc thì có thể, nhưng phải là chỗ không người."

Dĩ nhiên là tôi gật đầu liên tục rồi, mặc kệ như thế nào trước hết đồng ý rồi nói sau.

Kỳ Gia Khiêm còn chưa thay xong quần áo, thanh âm của chị Đồng Đồng bỗng nhiên từ ngoài cửa vang lên: "Mau ra đây mau ra đây, bên ngoài có rất nhiều phóng viên a, bảo là muốn phỏng vấn hai người."

Kỳ Gia Khiêm vừa muốn cự tuyệt, đã thấy một đồng lớn phóng viên chen chúc tiến vào.

Tôi có chút giật mình nhìn bọn họ. Đây, Sao lại khéo đến vậy nha?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tổ chức thành đoàn thể tác chiến

"Cô Nhan, đối với chuyện Mạnh Thần Úc chuẩn bị rút lui khỏi giới giải trí cô có ý kiến gì không?"

"Nghe nói cô và Mạnh Thần Úc đã chia tay nhau, vậy đó có phải lý do khiến Mạnh Thần Úc quyết định xuất ngoại hay không?"

"Rốt cuộc Mạnh Thần Úc bị bệnh gì?"

"."

Đối mặt với đèn flash, tôi có vài phần mờ mịt, hơn nữa ngày mới hồi phục lại tinh thần, ngơ ngẩn nói: "Sao các người biết được?"

Nhóm phóng viên nghe thấy tôi nói một câu vô nghĩa thì có vẻ cực kỳ mất hứng, bọn họ vẫn xúm lại hỏi về chuyện của Mạnh Thần Úc. Tôi thấy sắc mặt của Kỷ Gia Khiêm là lạ, trong lòng chợt có một chút trống rỗng khó hiểu, yếu ớt mở miệng nói: "Chúng ta nói chuyện khác có được không."

Nhóm phóng viên thấy tôi áp dụng chiến thuật quanh co cũng không hề tức giận, bọn họ hoàn toàn coi ông vua điện ảnh đang đứng bên cạnh tôi là hư không, liên tục hướng phía tôi mà oanh tạc: "Cô Nhan và Mạnh Thần Úc BLABLABLA." "Mạnh Thần Úc và cô BLABLABLA."

Tôi bị nhóm phóng viên này oanh tạc gần như muốn nổ tung. Chị Đồng Đồng đang đi vệ sinh, chị ấy không có ở đây mà tôi lại không thể hét lên với đám phóng viên này, tôi. tôi chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Kỷ Gia Khiêm.

Kỷ Gia Khiêm thấy tôi bỗng nhiên nhìn về phía hắn cũng hơi hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ý tứ của tôi, mở miệng thay tôi giải vây: "Hôm nay Khởi Hàm cùng tôi đến đây để quay quảng cáo, nên các vị hoie chuyện về người khác lúc này có phải hơi bất tiện không?"

Các phóng viên thấy Kỷ Gia Khiêm lên tiếng, nhao nhao lộ ra thần sắc khó xử. Kỳ thật khí chất của Kỷ Gia Khiêm cao hơn tôi nhiều, Scandal của hắn còn giá trị hơn của tôi và Mạnh Thần Úc. Nhưng vài ngày trước hắn đã dùng phương thức khủng bố nhất trấn áp scandal giữa hắn và Chu Duệ Vũ, cho nên nhóm chó săn cũng không dám đưa tin linh tinh về hắn nữa. Phải nhớ rằng ai muốn viết trang đầu về hắn tức là tình nguyện từ bỏ bát com? Kỷ Gia Khiêm có vị thế rất cao trong giới giải trí, không phải những phóng viên tép riu này có thể động đến được.

Tôi thấy bọn họ tỏ vẻ kinh ngạc, vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ vào Kỷ Gia Khiêm hỏi: "Khụ, Vì sao mọi người lại nghĩ tôi và Mạnh Thần Úc là người yêu của nhau? Nhìn vị bên cạnh tôi xem." Tôi rất tự nhiên khoác tay Kỷ Gia Khiêm, về mặt vô hại cười nói: "Mọi người có thấy tôi và Boss giống một đôi vợ chồng không?"

Các phóng viên thấy tôi chủ động như vậy, nhất trí cho rằng tôi là đang nói đùa. Hơn nữa không ai trong bọn họ dám đắc tội với Kỷ Gia Khiêm, vì thế mọi người đồng thời lắc đầu, phũ quyết hoàn toàn.

Tôi thấy thế không khỏi có chút nóng nảy, đùa cái gì chứ, tôi và Kỷ Gia Khiêm không xứng đôi đến vậy sao? Trong lòng giận dữ, ngoài miệng liền nhin không được nói: "Cũng có khả năng lắm chứ!"

Đám phóng viên lại tiếp tục lắc đầu.

Tôi và Kỷ Gia Khiêm liếc nhau, thấy bộ dáng vân đạm phong khinh như cũ của hắn, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

Trên đường trở về phim trường, chị Đồng Đồng ngồi đằng trước lái xe, tôi và Kỷ Gia Khiêm sóng vai ngồi ở đằng sau. Tôi có chút ỳ ạch khuất nhìn hắn, bực mình nói: "Về mặt của anh có thể thay đổi một chút được không vậy? Anh không biết tức giận là gì sao? A ư, hai chúng ta chính là một đôi cầu bam nữ do trời đất tạo nên mà thôi!"

Hắn hạ mắt liếc nhìn tôi một cái, nhàn nhạt nói: "Điều chỉnh cảm xúc của mình đi, chuẩn bị tới phần cuối của vai diễn rồi, phải để lại một kết cục viên mãn chứ."

Được Kỷ Gia Khiêm nhắc tôi mới nhớ hôm nay là ngày quay phim cuối cùng rồi, trong khoảng thời gian ngắn khó tránh khỏi có vài phần cảm khái. Một bộ phim quy tụ những ngôi sao nổi tiếng, đạo diễn tài giỏi, khoản đầu tư mà công ty bỏ ra vô cùng lớn, chắc chắn giai đoạn tuyên truyền cho bộ phim cũng sẽ rầm rộ không kém. Chỉ cần nghĩ đến cái kịch bản này là do tôi viết, bộ phim này tôi là nữ chính, tôi sẽ hưng phấn đến mức nhếch miệng cười to ra tiếng.

Nhưng đồng thời tôi cũng hiểu rằng, mặc dù bản thân tôi đã cố gắng không ít, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Kỷ Gia Khiêm tôi sẽ không đi được đến ngày hôm nay. Tôi nhin không được ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thấp giọng nói: "Cái kia, cảm ơn anh."

Kỷ Gia Khiêm có chút kỳ quái hỏi ngược lại: "Cái gì?"

"Không, không có gì." Trong đầu tôi bỗng nhiên nhớ tới lời nói của ba hắn khi ở bệnh viện. Tôi cũng có lòng tự trọng, nếu bây giờ vẫn không thể xác định được tâm ý của hắn với tôi, tôi cũng chỉ còn cách rời xa hắn thôi.

Có lẽ ba hấn nói đúng, nếu tôi không nhanh chóng làm rõ mọi chuyện, thì chỉ sợ người thâm trầm như Kỳ Gia Khiêm sẽ kéo dài chuyện này đến hết đời. Tôi không biết tình cảm của bản thân có thể kiên định đến lúc nào, nhưng nếu như để cho tôi ở bên cạnh hấn cả đời như này tôi cũng bằng lòng. Nhưng hấn à? Cho dù hấn có nguyện ý ở bên cạnh tôi, thì ba mẹ hấn chắc gì đã vui vẻ chấp thuận. Ba hấn nói hấn là đứa con duy nhất trong nhà, lại chỉ có thể trông chờ một mình tôi sinh con nối dõi cho nhà hấn.

"Nghĩ gì vậy?" Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên đẩy vai tôi một cái, nói: "Đến nơi rồi."

"A.... . ." Tôi đáp ứng, đi theo hấn xuống xe. Nhưng kỳ lạ là Kỳ Gia Khiêm đột nhiên giạt mình đứng trước cửa xe, hấn chặn lối đi của tôi. Tôi chọc chọc vào lưng hấn, kỳ quái hỏi: "Đứng lý ở đây làm gì vậy?"

Kỳ Gia Khiêm không trả lời tôi, mà vội vàng tránh ra. Hấn đi ra tôi mới hiểu, thì ra vừa rồi Kỳ Gia Khiêm nhìn thấy Mạnh Thần Úc nên mới kinh ngạc như vậy.

Lúc này Mạnh Thần Úc đang đứng ở ven đường, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía tôi. Tôi bị anh ta nhìn có chút không biết làm sao, cũng không biết nên nói cái gì, đành phải xấu hổ cùng anh ta chào một tiếng.

Mạnh Thần Úc chậm rãi đi tới, bên miệng mang theo một nụ cười nhẹ: "Không cần khăn trương, tôi. tới đây để tạm biệt em. Tôi đã đặt vé máy bay rồi, ngày mai sẽ cất cánh."

Thật ra khi nào anh ta đi tôi chỉ cần thông qua Kỳ Gia Khiêm là biết được liền, bởi vậy nên khi nghe anh ta nói như vậy tôi có chút bất ngờ, chỉ là tâm tình của tôi có chút kỳ quái, giống như có một tầng cảm giác tội lỗi.

Tôi trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cố nặn ra một nụ cười nhẹ với hấn: "Chúc anh may mắn!"

Nói thêm cái gì nữa đều là làm kiêu, có lẽ như vậy là đủ rồi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mạnh Thần Úc gật đầu, xoay người đưa lưng về phía tôi thấp giọng nói: "Đi thôi, diễn tốt một cảnh cuối cùng, chuyện của chúng ta cũng nên có một cái kết trọn vẹn."

Lời này của anh ta thế nhưng lại giống Kỳ Gia Khiêm đến kinh người! Nhưng mà cái kết này có lẽ đối với nam chính là một cái kết viên mãn nhất, còn đối với nam phụ thì đó chính là bi kịch rồi. Mạnh Thần Úc hiểu rất rõ kịch bản, vậy tại sao anh ta lại nói như vậy?

Tôi cẩn thận suy nghĩ, có lẽ trong lòng mỗi người đều có định nghĩa khác nhau về hạnh phúc, chỉ là lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Sau nửa năm thuận lợi hoàn thành bộ phim. Tất cả diễn viên và cộng tác viên đều đã cố gắng hết sức mình, dốc hết khả năng của mình để hoàn thành công việc một cách tốt nhất.

Ở phần kết, tôi và Kỳ Gia Khiêm đóng vai đứng ở "Đầu thuyền", hấn đứng ở phía sau ôm lấy tôi. Trong giây phút đạo diễn hô kết thúc cơ hồ tất cả mọi người đều kêu lên vui sướng, nhưng hình như tôi và Kỳ Gia Khiêm là ngoại lệ. Tôi cũng không vì máy quay đã cắt mà buông hấn ra, ngược lại ôm hấn càng chặt hơn. Nhưng bởi vì xung quanh có rất nhiều người nên tôi chỉ có thể hung hăng ôm chặt lấy hấn 1-2 giây mà thôi. Rất nhanh tôi liền buông lỏng hấn ra, ngẩng đầu lên hỏi: "Anh có dám yêu em không?"

Thật ra ngay từ đầu tôi đã không mong đợi hấn ở giây phút này cho tôi một đáp án, tôi chỉ dựa theo chỉ thị của ba hấn mà làm thôi. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ba hấn, hấn hơi hoảng sợ không nói gì. Tôi cũng không cho hấn nhiều thời gian suy nghĩ, liền xoay người rời đi.

Tôi trở về nhà trọ, tiếp tục thu thập hành lý. Bởi vì không biết sẽ đi bao lâu, ta cũng không có chuẩn bị quá nhiều đồ. Ba Kỳ nói là sẽ không quá hai ngày, lấy tính cách của Kỳ Gia Khiêm mà nói thì hấn có thể đuổi theo tôi đã là tốt lắm rồi, hai ngày? Cũng có thể là hai năm!

Sau khi tôi đóng gói hành lý xong mới phát hiện lời nói của ba Kỳ cũng có vài phần đạo lý. Với tính tình của Kỳ Gia Khiêm thì hấn có thể chờ đợi được hai năm, nhưng với dục hỏa của hấn thì không đợi được đến hai năm.

Nghĩ tới đây sau lưng tôi bỗng nhiên toát ra một trận mồ hôi lạnh. Nếu tôi ra đi vừa lúc tạo cơ hội cho Kỳ Gia Khiêm tán gái thì làm sao bây giờ? Hấn cũng không phải là loại người vì người khác mà thủ thân như ngọc a!

Tâm trạng của tôi cứ như vậy mà trở nên rối rắm, ánh mặt trời của ngày hôm sau cuối cùng cũng đã xuất hiện. Mặc kệ trong lòng không yên cỡ nào, thời điểm máu chốt nên tới thì vẫn cứ tới thôi.

Lúc cách thời điểm máy bay cất cánh 40 phút, tôi ngồi dựa lưng ở một góc trong phòng chờ, gờ tay nhắc lại chiếc kính râm to bản, nói chuyện điện thoại với chị Đồng Đồng: "Đừng, chị nói với anh ấy là em muốn đi cùng Mạnh Thần Úc, bảo anh ấy đừng đi tìm em!"

Chị Đồng Đồng tựa hồ chẳng thêm quan tâm khi nào tôi trở về, mà lại nhắc tới một việc: "Vậy em cần phải bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng cho công ty, chuẩn bị một chút trước đi."

"Tiền bồi thường gì? Mẹ nó, em chỉ đi đây đó vài ngày thôi, vậy mà lại muốn em bồi thường thì có phải hơi quá đáng rồi không?"

Chị Đồng Đồng không nhanh không chậm nói: "Đây không phải là cách em dùng để đối phó Boss hay sao? Nếu em muốn giả vờ bỏ đi thì cũng phải giả

vờ cho giống một chút chứ. Nói cách khác BOSS có lẽ sẽ không đi tìm em thổ lộ, ngược lại còn mời luật sư kiện em tội phá vỡ hợp đồng."

Tôi cắn răng nói: "Được rồi, anh ấy thật sự muốn làm như vậy sao. Em giao trước cho chị tiền cát-sê của 'Dục sắc' và 'Ham mê vui thích trong khi say', còn có tiền thù lao quay quảng cáo, làm người phát ngôn. Những thứ này cộng lại nếu còn chưa đủ.Em cũng chẳng trông cậy gì vào Kỳ Gia Khiêm, nhất định sẽ ngay lập tức quay về!"

Chị Đồng Đồng râm rì một tiếng, đột nhiên ngắt máy. Tôi phát hoảng nhìn điện thoại, mãi đến một phút sau khi chuông điện thoại reo lên tôi mới hồi phục lại tinh thần.

Là Kỳ Gia Khiêm

"Nhan Mạch Hàm, em lại muốn làm cái gì vậy?" Cho dù không nhìn thấy mặt hắn, tôi cũng có thể cảm nhận được hắn đang cất lực che dấu tức giận.

Đây chính là điều mà chúng tôi muốn Tôi và ba Kỳ liếc nhìn nhau một cái, gật gật đầu làm bộ như rất thương tâm nói: "Em không còn cách nào đối mặt với anh nữa. Anh đã không thích em, em hà tất phải mặt dày mày dạn bám lấy anh?" Không đợi Kỳ Gia Khiêm đáp lời, tôi đã nói tiếp: "Nếu an lo lắng chuyện em phá vỡ hợp đồng, thì em đã bàn bạc kỹ với chị Đồng Đồng rồi, có chuyện gì anh có thể tìm chị ấy. Em. ngắt máy đây, hẹn gặp lại."

Đây là lần đầu tiên tôi có dũng khí ngắt điện thoại của Kỳ Gia Khiêm, nhưng mà sau này chắc hẳn còn có cơ hội làm như vậy.

Ba Kỳ đối với hành động của tôi tỏ ý tán thành, liên tục vuốt cằm nói: "Chúng ta đợi nó 20 phút, nếu 20 phút nữa nó không đuổi theo tới đây. Thì nó không phải là con trai của ta!"

Chưa nói đến việc Kỳ Gia Khiêm chạy xe từ nội thành đến đây có thể bị kẹt xe, hắn muốn vào phòng chờ cũng cần phải có vé máy bay và hộ chiếu. Cho nên tôi cảm thấy ông ấy nói như vậy có chút thái quá, nhin không được hỏi: "Ặc, xin được chỉ giáo?"

Ba Kỳ hơi chút cảm khái nói: "Năm đó lúc ta đi tán gái, gặp phải loại tình huống này thì trong vòng 10 phút dù có phải dùng cả phi cơ trực thăng ta cũng phải đuổi theo. Nhưng mà đó là ta thôi, Tiểu Nhan con tiếp úc với ta lâu như vậy rồi nên chắc cũng hiểu, tính tât trong lòng có cái gì là phải nói ra bằng hết, không giống đứa con trai đáng yêu kia của ta, dù nhìn đến nội thương cũng không chịu hé răng nửa lời, cũng khó trách nó không phải do ta nuôi lớn"

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tôi nghe vậy nhất thời xấu hổ, thì ra khi còn trẻ thì cả ba Kỳ và ba tôi đều là những cao thủ tình trường.

Sau khi nghe ông ấy nói như vậy, tôi bỗng nhớ tới đêm giao thừa hắn dẫn tôi tới mộ bà ngoại hắn. Tôi suyết chút nữa thì quên Kỳ Gia Khiêm là do bà ngoại hắn nuôi nấng. Tôi bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật Kỳ Gia Khiêm cũng thật đáng thương, mặc dù tôi biết chắc chắn rằng hắn lớn lên trong nhung lụa, nhưng không có cha mẹ ở bên chăm sóc nên nhất định là không giống người thường.

Sau khi nghĩ như vậy, tôi cảm thấy mình càng thích hắn hơn rồi. là do bản năng làm mẹ của người phụ nữ sao? Tóm lại trong lòng tôi có một loại khát vọng mãnh liệt muốn sưởi ấm trái tim hắn.

Trước kia đều là do hắn giúp đỡ tôi, làm này làm nọ cho tôi. Không biết về sau tôi có cơ hội để giúp hắn hay không nữa?

Miên man suy nghĩ, nháy mắt đã gần hết 20 phút rồi. Ba Kỳ hơi mất kiên nhẫn đứng dậy định đi đăng ký, tôi cũng ừ rừ theo sát phía sau. Ai ngờ lúc tôi đang định nhắc hành lý lên, ba hắn bỗng nhiên thấp giọng kêu một câu: "À! Đến rồi!"

Tôi nhất thời "Hồi hộp", trái tim không ngừng đập mạnh.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thấy tôi sùng sốt, ông ấy vội vã nhắc nhở tôi nói: "Lát nữa ngàn vạn lần không được dễ dàng thỏa hiệp, ta đi trước đây!" Dứt lời liền vội vàng chạy theo đám người.

Tôi vẫn ngơ ngác đứng im tại chỗ như cũ.

Một người phụ nữ đeo kính râm to đứng trong dòng người hăng à rất dễ nhìn thấy. Quả nhiên, sau mười giây Kỳ Gia Khiêm cuối cùng cũng nhìn thấy tôi, vội vã chạy tới.

Tôi thấy hơi thở của hắn hỗn loạn, tóc tai bù xù bỗng nhiên trong lòng cảm thấy thật đau xót, nhớ tới những lời mà ba Kỳ nói với tôi, tôi cứng rắn quyết tâm nói: "Anh còn tới đây làm gì?"

Có thể là bởi vì vừa rồi chạy quá nhanh, hô hấp của hắn có chút bất ổn, hít thở hồi lâu mới bình tĩnh nói: "Anh không bỏ được em."

Hắn thật lợi hại, ngăn ngừa năm chữ liền nắm được trái tim của tôi! Nhưng nếu như năm chữ này đổi thành "Anh rất rất yêu em" thì có lẽ tôi sẽ không chút suy nghĩ mà nhào vào lòng hắn.

Tôi tận lực để cho chính mình có vẻ quyết tuyệt một chút nói: "Chúng ta còn có tương lai sao?"

Kỷ Gia Khiêm nhăn mày lại, hai tay mạnh mẽ nắm lấy tay tôi, giống như muốn đem tôi cố định ở một chỗ vậy. "Vì sao lại không thể? Anh vẫn không thể nào hiểu được em đang suy nghĩ cái gì. Vì sao không thể cho anh thêm chút thời gian, vì sao đột nhiên không muốn làm diễn viên, vì cái gì mà em lại nguyện ý bỏ lại tất cả để đi theo hắn ta?"

Bởi vì người đàn ông kia chính là ba anh.

Mặc dù tôi rất muốn trả lời hắn như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Từ bỏ diễn xuất vì ước mơ thực sự của em không phải ở đó. Trên cái thế giới này ai mà không có ước mơ, nhưng có mấy người thực hiện được ước mơ đó. Những gì hiện tại em có đã là cực kỳ xa xỉ rồi, em không muốn đòi hỏi gì thêm nữa." Suốt ngày đem ước mơ treo ở ngoài miệng là một chuyện vô cùng nhảm chán, cuộc sống của tôi không phải một vở kịch, không nhất thiết phải giả tạo như thế.

Thừa dịp hắn còn đang kinh ngạc, tôi nhắc va li tiến về phía trước. Trước khi đi chỉ để lại cho hắn một câu: "Quan trọng nhất là vì anh không yêu em. . . ."

Lúc máy bay hạ cánh, tôi không khống chế được nhìn phong cảnh thành phố qua khung cửa sổ. Tôi sinh ra ở một thành phố nhỏ phương Bắc, học đại học ở Bắc Kinh, kể ra thì đây là lần đầu tiên tôi tới Thượng Hải, khó tránh khỏi cảm thấy mới mẻ.

Sau khi máy bay hạ cánh, tôi rất tò mò về tình huống bên Kỷ Gia Khiêm, cho nên nhện không được định lấy di động gọi cho chị Đồng Đồng. Ai ngờ mới vừa khởi động máy tôi liền ngây ngẩn cả người. Mấy chục cuộc gọi nhờ giống liên hoàn đạn pháo đột nhiên xông ra. Tất cả đều do Kỷ Gia Khiêm gọi, trước và sau khi tôi đăng ký đều có.

Điện thoại của Lê Quý Đôn

Ngoài ra còn có một tin nhắn, trên đó chỉ có một câu như vậy: tình không biết bắt đầu từ nơi nào, mà đã khắc sâu đến vậy.

Tôi xem xong lập tức xoay người nhìn về phía ba Kỷ, hàm chứa nước mắt hỏi hắn: "Bây giờ cháu có nên mua vé máy bay trở về ngay lập tức hay không?" Mặc dù làm như vậy có chút hơi điên đảo, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là vì nền tảng không nước nhà mà cống hiến.

Ông ấy không chút do dự giúp tôi đẩy hành lý tiến về phía trước, cười hề hề nói: "Đã đến đây rồi thì chơi một trận cho thật đã đi! Hơn nữa, hơn nữa mẹ thằng Khiêm còn đang ở nhà đợi con đến đây, chúng ta về nhà cái đã."

Nhắc tới mẹ của Kỷ Gia Khiêm, ta nhện không được hơi hơi run lên, trong đầu nhất thời toát ra rất nhiều ý nghĩ không tốt.

"Cái kia. Ba." Tôi gọi ông ấy như vậy không phải là không biết xấu hổ, mà là lần trước ở bệnh viện ông ấy bắt tôi phải gọi như vậy, nói là muốn tôi thích ứng trước cuộc sống sau khi kết hôn.

Điện thoại của Lê Quý Đôn

"Uh? Sao vậy?" Ông một bên nghe điện thoại, một bên nhện nhậ đáp.

Tôi gãi gãi đầu hỏi: "Bác gái. Ách, mẹ. mẹ chắc không quảng ra một tấm chỉ phiếu rồi bảo con cút đi đúng không?"

Bước chân của ba Kỷ bỗng nhiên dừng lại, khóe miệng khẽ nhúc nhích: "Bà ấy không có phá gia thế đâu, nếu như bà ấy không thích con thì còng lắm cũng chỉ cho con vài tờ tiền mệnh giá lớn thôi." Mặc dù biết ông ấy đang nói đùa, nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy sợ hãi. Nếu mẹ Kỷ Gia Khiêm cũng dễ tính như ba hắn thì tốt biết mấy, chỉ tiếc rằng nghe qua tựa hồ không phải như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Yêu em

Nhưng mà.

Khi tôi ngồi trong phòng khách nguy nga lộng lẫy nhà Kỷ Gia Khiêm, lúc bị mẹ hắn kéo tay, tôi lại một lần nữa thấm thía một chuyện là tin tức của giới truyền thông không đáng tin cậy.

"Những chuyện về ta, thật sự chỉ là tung tin vịt." Mẹ Kỷ nâng trán nói: "Quả thật là trước giới truyền thông ta luôn che dấu tính cách ôn nhu hiền thuận của ta, nhưng ai ngờ một tâm hồn lung linh thuần khiết như vậy lại bị bọn họ xuyên tạc đến như thế! Ài, nói đến cùng vẫn lại tách con trai ta quá phong cách."

Tôi nhăn nạy. "Phốc" **, tôi liên tục khen từ nhà cửa tới phong cách của bà ngay đến cả con chó tôi cũng đã khen tới mấy lần rồi, có vẻ bà ấy cũng không ghét tôi.

Ngồi nói chuyện với họ thoáng cái đã đến buổi trưa, tôi cũng đã hiểu đại khái chuyện nhà hấn rồi. Theo như lời Kỳ Gia Khiêm nói lúc trước, trước khi hấn mười tuổi thì hấn không được ở cùng ba mẹ, cho nên tính cách của hấn mới khó tính như vậy. Cha mẹ hấn đối với chuyện này cũng vô cùng hối hận, có lẽ cũng vì như vậy nên họ mới dễ dàng tiếp nhận tôi.

Còn về phần tư tưởng muôn đăng hộ đối, sự việc là như này, cuộc đời không phải là một bộ phim truyền hình, không có cái gì là tuyệt đối hết. Mẹ của hấn mặc dù không phản đối chúng tôi ở bên nhau, nhưng hi vọng tôi có thể hiểu được áp lực của bọn họ trong gia tộc, có khả năng tôi và Kỳ Gia Khiêm phải ra nước ngoài để kết hôn. Mặc dù nói tới chuyện kết hôn bây giờ có hơi sớm, nhưng vừa mới gặp mặt bà ấy đã đề cập đến vấn đề này chắc cũng vì muốn tôi chuẩn bị sẵn tâm lý. Cho nên tôi không phản bác gì, dù sao người ta có thể tiếp nhận một kẻ không xứng đôi với con trai người ta như vậy quả thực chẳng dễ dàng gì rồi.

Không phải tôi xem thường bản thân, chỉ là từ lúc sinh ra tới nay, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn với một người như Kỳ Gia Khiêm. Đối với xã hội thượng lưu, quả thực là tôi cảm thấy hơi sợ. Tôi không có năng lực lớn đến mức dám khiêu chiến với cái vòng luẩn quẩn này, cũng không thanh cao đến mức hoàn toàn cự tuyệt sức hấp dẫn của nó.

Thấy tôi không chút do dự đồng ý, không khí của bữa tối cũng vì thế mà thoải mái hơn rất nhiều. Tôi rất vui vì thấy đồ ăn trên bàn đều là đồ Trung Quốc, cũng vì vui mà tôi ăn thêm nửa bát cơm nữa.

Cơm no rượu say, lúc tôi ngả người nằm xuống giường mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Bây giờ là cái loại tình huống gì đây? Chẳng lẽ tôi và Kỳ Gia Khiêm vì mệnh lệnh của ba mẹ hấn nên mới kết hôn sao? Đây cũng quá quý dị đi! Hiện tại tôi bị ba mẹ hấn cầu hôn, hấn nghĩ như thế nào tôi còn chưa xác định được a.

Kỳ thật tôi cũng rất khâm phục mình, trước khi ngủ suy nghĩ đến cái vấn đề rối rắm như vậy mà tôi còn có thể ngủ được như chết, chết đến mức có người leo lên giường tôi mà tôi cũng không biết.

"Nóng. . . ." Tôi xoay người lại, mơ mơ hồ hồ cảm giác thấy có thứ gì đó đang đặt trên mặt mình, nhưng bởi vì đầu óc tôi đang choáng váng nên không tài nào mở mắt ra nổi.

Trong màn đêm tăm tối, tôi mơ hồ nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: "Thức dậy?"

Bị người khác phá giấc ngủ, tôi hàm chứa oán khí đáp: "Không."

Kỳ thật lúc này tôi đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Giọng nói của Kỳ Gia Khiêm quá chân thật, nhắc nhở tôi đây không phải là một giấc mơ, mà là hấn thật sự đang ở bên cạnh tôi.

"Giỏi lắm." Hấn hài lòng nói: "Nhan Mạch Hàm, em hãy nghe cho kỹ đây."

Tôi ngừng thờ, an tĩnh chờ xem hấn muốn nói cái gì.

Chỉ nghe thấy Kỳ Gia Khiêm nhàn nhạt nói: "Em diễn vẫn tồi như vậy, giả vờ ngủ chẳng giống chút nào."

Con mẹ nó! Tên khốn này, đùa giỡn tôi vui lắm sao?

Tôi nhất thời nổi giận, nhanh như chớp bật dậy muốn đánh cho hấn một trận. Ai ngờ ngay lúc tôi bật dậy đã bị hấn đánh gục rồi! Kỳ Gia Khiêm đột nhiên hôn tôi, mơ hồ không rõ nói: "Anh."

Tôi đẩy hấn ra, nhúu mày hỏi: "Anh làm sao"

"Yêu em."

Cả người tôi lập tức hóa đá.

Ông trời a, vì sao nghe xong câu này. tôi lại cảm thấy như đang bị khủng bố vậy?

Tôi nhìn không được rùng mình một cái, nhìn thẳng vào mặt hấn.

Kỳ Gia Khiêm thấy tôi nhìn hấn chòng chọc, có chút chột dạ kéo xa khoảng cách giữa hai chúng tôi, nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Tôi hơi mím môi, có chút ngơ ngẩn nói: "Khụ, không có gì. Nhưng mà sao anh lại ở đây?"

Hấn bắt đầu nhìn tôi, trong mắt hiện lên một chút ý cười trên tức: "Lời này anh nên hỏi em mới đúng chứ?"

Thấy kế hoạch bị vạch trần, tôi xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng giải thích: "Em. Đi ngang qua."

Kỳ Gia Khiêm chợt nở một nụ cười. Hấn không chỉ cười, mà còn kéo tôi ôm vào trong lòng, cằm của hấn tựa vào đầu tôi, bàn tay vuốt ve trên người tôi. "Ài, em thật là. Bảo anh phải nói cái gì đây? Lúc thông minh thì thông minh đáng hận, lúc hồ đồ thì so với ai vẫn hồ đồ hơn. Đồng Ngôn theo anh lâu như vậy, dò hỏi tin tức từ chỗ cô ấy đối với anh là chuyện vô cùng dễ dàng. Mặc dù cô ấy không nói rõ mọi người đang làm cái gì, nhưng anh

thấy sắc mặt của cô ấy rất kỳ quái. Sau khi cho người đi kiểm tra chuyến bay của Mạnh Thần Úc, anh phát hiện mặc dù anh ta có đăng ký vé máy bay đi Thượng Hải, nhưng mà đó là để trốn tránh giới truyền thông, anh ta sớm đã đổi chuyến bay rồi. Cho nên anh liền đáp chuyến tiếp theo đến đây."

Nghe hán nói như vậy tôi mới nhận ra cái kế hoạch này có quá nhiều lỗ hổng! Bộ dạng này bị hán vạch trần cũng thật dọa người. Vì thế tôi ở trong lòng hán bầm vằm kế hoạch mà ba Kỳ nghĩ ra.

Mặc dù đã bị mất mặt đến mức này thì tôi nên ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng tôi ngứa mồm vẫn nhịn không được hỏi hán: "Anh đã biết hết rồi sao còn đến đây?" Chờ tôi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ không phải tốt hơn sao?

Nói tới đây Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên buông lỏng tôi ra, mặt lộ ra vẻ ủy khuất nói: "Là vì anh thật sự nghĩ rằng.không thể thay đổi được. Mọi người cũng thật là, kết bè khi dễ anh?"

Trong màn đêm yên tĩnh, giọng nói của hán gần trong gang tấc nghe đặc biệt rõ, khiến cho tôi nhịn không được khẽ run lên. Lòng vòng lâu như vậy, cuối cùng thì tôi cũng được nằm trong vòng tay hán?

Tôi ôm hán chặt hơn, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, từ bây giờ trở đi tôi tuyệt đối sẽ không rời xa hán.

"Nào dám khi dễ anh a. Rõ ràng là anh khi dễ em." Ơi cũng không biết làm sao, đôi mắt bỗng nhiên đỏ ửng, khàn giọng gọi hán: "Kỳ Gia Khiêm."

Hán cúi đầu đáp: "Uh`m."

Tôi kéo lấy cánh tay của hán, thanh âm càng ngày càng nhỏ: "Làm sao bây giờ. em rất thích anh."

Hán hơi ngại ngùng, nói: "Vậy thì vẫn tiếp tục thích như vậy đi."

Tôi gật gù đầu: "Uhm."

"Nhưng mà. " hán nhắc nhở: "Chỉ là thích thôi sao?"

"Ặc." Tôi ở trước ngực hán cọ sát, nói khẽ: "Vài mét thơ anh đã từng nghe qua chưa? ‘ Lúc anh thích em, em vẫn chưa thích anh. Lúc anh yêu em, em bắt đầu thích anh. Lúc anh rời xa em, em lại yêu anh mất rồi. Vì bước chân của anh quá nhanh, hai là em bước đi quá chậm. Chúng ta bỏ lỡ Nặc Á Phương Chu, bỏ lỡ Titanic, bỏ lỡ tất cả nguy hiểm và thuận lợi, chúng ta vẫn còn tiếp tục ’."

"Ngừng." Kỳ gia khiêm bỗng nhiên cắt ngang tôi: "Tới đây là đủ rồi, đọc nữa thực sự hơi quá."

Tôi thụ giáo một cú đầu: "A...."

Trầm mặc một hồi lâu, Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên nói: "Vì sao không trực tiếp trả lời câu hỏi của em?"

Việc làm ăn Kỳ Gia Khiêm còn tinh hơn khi. Hán cảm thấy mình nói chữ "Yêu", tôi lại lại nói chữ "Thích", hán vốn không có lời.

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy hai chữ rụt rè quả thực không hợp với tôi, vì thế tôi treo lên tươi cười nói với hán: "Em yêu anh yêu đến mức bộ ngực cũng lớn lên rồi."

Kỳ gia khiêm nhìn tôi ba giây, rồi nhàn nhạt mà nói: "Anh chỉ muốn nghe ba chữ kia."

Tôi nhún nhún vai bày tỏ theo hán. Đây là một thương nhân vô cùng kỳ quái, không thích tặng phẩm.

Lời thổ lộ của tôi mặc dù không đáng giá, nhưng đối với Kỳ Gia Khiêm lại khác rất nhiều. Ba chữ kia mặc dù tôi nghe không rõ cho lắm, nhưng tôi biết hán rất nghiêm túc khi nói ra ba chữ kia.

Nhìn khuôn mặt hơi mệt mỏi của hán, trong lòng tôi bỗng nhiên nảy lên một trận đau lòng, nhịn không được giờ tay sờ sờ mặt hán: "Thực xin lỗi, mấy ngày nay đã giày vò anh rồi."

Hán không hề động đậy, mặc cho tôi sờ soạng hồi lâu mới thấp giọng hỏi: "Em nghiêm túc?"

Thấy tôi gật đầu, Kỳ Gia Khiêm cũng gật đầu nói: "Vậy thì chứng minh cho anh xem đi."

Tôi thu tay sờ sờ cằm, cẩn thận cân nhắc ý tứ của vạn tuế gia. Hán đã mệt đến như vậy rồi, nên chắc không phải là hán muốn tôi thị tẩm chứ? Nhưng hai chúng tôi ngoại trừ cái này, thì những cái khác có vẻ không hài hòa lắm.

Tôi nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra nên làm gì, nên đành hỏi hán: "Anh muốn 419 với em sao?"

"Không." Hán cầm tay của tôi, nói khẽ: "Muốn cùng em n đêm."

Chương 47: Đồng thoại kết thúc

"Cái . . . cái gì?" Tôi dễ dàng bị hấn dọa sợ, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, chỉ vào hấn liền mắng: "Anh anh anh, không biết xấu hổ. . . ."

Kỷ thiếu gia bắt lấy ngón tay tôi, không cho là đúng hỏi: "Làm tình cùng vợ của mình. . . . N đêm, phạm pháp sao?"

Tôi bị bộ dáng mặt dày của hấn dọa sợ, mở to hai mắt nhìn hấn hỏi: "Anh có ý gì?"

Qua hơn nửa ngày, Kỷ Gia Khiêm mới chậm nhẹ vào khuỷu tay của tôi, nhàn nhạt nói: "Này, em gả cho anh đi."

Tôi còn chưa kịp "Phốc", hấn cũng đã đánh đòn phủ đầu bụng kín miệng tôi lại, biểu tình càng lúc càng ngọt: "Chú ý hình tượng, Kỷ phu nhân."

Tôi mở tay hấn ra, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: "Phi! Quá đơn giản, không lấy!"

Kỷ Gia Khiêm trầm mặc một hồi, bỗng nhiên hấn lật người tôi lại, sau đó đem tay của tôi đưa đến trước ngực hấn, một ngón tay của hấn để trong lòng bàn tay tôi.

"Làm gì vậy?" Tôi hồ nghi xem xét hấn.

"Khụ, Cái này không phải là anh đang. . . . quì một gối sao? Em nhìn về mặt chân thành của anh xem. . . . " Nói xong lời này, rõ ràng là mặt than nào đó ngược mắt nhìn lên trần nhà, bộ dáng hình như rất nghiêm túc: "Em có thấy chuồn chuồn màu trắng đang bay lượn trên bầu trời. . . . Gả cho anh đi."

Tôi che dạ dày, co quắp nói: "Em. . . . Em không phun nước miếng, thổ huyết được không?"

Kỷ Gia Khiêm nhăn mày, bộ dáng như muốn bực phát ngay lập tức: "Mau trả lời!"

Tôi bị hấn hù dọa ngẩn ra, đành phải yếu ớt nói: "Em em em. . . . Đồng. . . ."

Chữ "ý" còn chưa nói ra khỏi miệng, Kỷ thiếu gia liền mở miệng phản phó: "Tốt lắm, ngày mai chúng ta liền mở hộp báo."

Tôi kinh ngạc nuốt nước miếng, tròn mắt nhìn hấn: "Anh điên à?"

Kỷ Gia Khiêm nghe vậy bỗng nhiên bật cười, trong lời nói nửa mang theo trào phúng: "Là ba người bức anh điên đó! Sao vậy, em muốn vụng trộm kết hôn sao?"

Tôi cẩn thận suy nghĩ, nếu sớm muộn gì giới truyền thông cũng biết, thì chờ người ta phát hiện rồi thừa nhận chỉ bằng trực tiếp xuất chiêu trước. Vì thế ta cắn răng một cái, hăng hái gật đầu: "Được, vậy thì việc này giao cho anh."

"Cùng đi." Kỷ Gia Khiêm hơi hơi nhíu mày, ngón tay chọc chọc gương mặt tôi: "Ai kêu em không thành thật."

Tôi kéo chăn trùm kín đầu, lắc lắc đầu nói: "Em sẽ bị người ta mắng chết. . . . Hơn nữa về sau có khả năng sẽ không đóng phim được nữa."

"Không sợ." Kỷ Gia Khiêm chậm rãi đem chăn nhấc lên, thanh âm mặc dù thấp nhưng cũng rất kiên định: "Thành công của em bây giờ là do tự bản thân em cố gắng đạt được. Chúng ta. . . . không phải quy tắc ngầm."

Tôi nhìn ngón tay, không dám nhìn hấn, đành phải nhỏ giọng hỏi: "Không phải quy tắc ngầm. . . . Là sao?"

Kỷ Gia Khiêm do dự rất lâu cuối cùng mới hạ quyết tâm, nâng mắt nhìn về phía tôi nói: "Vì không có cách nào nói ra khỏi miệng câu thích em, nên mới lấy nó làm cái cớ."

Tôi nhìn ánh mắt chân thành của hấn, bỗng nhiên cảm thấy được chính mình làm khó hấn rồi. Hấn rốt cuộc bị bao nhiêu tổn thương mới có thể nói ra những lời này với tôi a?

Tôi hùng hổ sờ soạng hấn, lấy tinh thần không sợ chết gật đầu nói: "Được! Ký giả thì tính là cái gì, anh nói mở liền mở, đàn ông hung mãnh như người chị đây còn không sợ, chẳng lẽ lại còn phải sợ một đám phóng viên còn con sao?"

"Ai nói anh hung mãnh? Thực ra anh rất ôn nhu." Kỷ Gia Khiêm nhíu nhíu mày rút cổ vào trong chăn, cảm thấy mỹ mãn nói: "Đi ngủ."

Một đêm ngon giấc.

Lúc tỉnh lại Ký Gia Khiêm vẫn nằm bên cạnh tôi, mặt hắn bị tóc rơi xuống che khuất hơn phân nửa, lộ ra ánh mắt hơi nhẩn nhừ lại.

Bộ dáng giống như rất mệt mỏi.

Tôi có chút đau lòng ôm lấy đầu của hắn, nhẹ nhàng vuốt mày mi tâm của hắn.

"Cám ơn bà xã." Hắn nhẹ nhàng nói.

Tôi hoảng sợ, vội vàng rút tay lại, ngờ ngẩn nói: "Sao anh giả vờ giống vậy, em thực sự không nhìn ra là anh đang giả bộ ngủ đó."

"Cho nên a." Ký Gia Khiêm mở to mắt nhìn về phía tôi, trong mắt rõ ràng mang theo ý cười: "Nhan tiểu thư không thích hợp làm diễn viên đâu, hãy ngoan ngoãn ở nhà đẻ anh nuôi đi."

"Thiếp thân cầu còn không được." Tôi nhún nhún vai bỏ qua hắn, từ trên giường nhảy dựng lên, đưa lưng về phía hắn tự mặc quần áo.

Ký Gia Khiêm từ phía sau ôm lấy tôi, thanh âm trầm thấp lộ ra vui mừng: "Anh đã gọi điện cho Đồng Ngôn rồi, hôm nay em không cần làm việc, buổi chiều đi cùng anh đến họp báo là được rồi."

Tôi không thể động đây, đành phải kiên trì gật đầu đáp: "Anh là đại Boss, anh nói thế nào thì làm thế ấy đi, chỉ cần trả cho em lương nghỉ phép là được rồi."

Ký Gia Khiêm gật gù đầu, liền dùng lực kéo tôi nằm lên giường. Tôi lập tức mang ánh mắt hoài nghi quay sang nhìn hắn, neho mắt nói: "Giữa ban ngày ban mặt, anh muốn làm gì?"

"Tư tưởng của em sao lại đen tối như vậy." Ký Gia Khiêm lườm tôi một cái, ngữ điệu rất nhẹ nhàng: "Nói chuyện phiếm."

Tôi đau khổ nhìn hắn: "Nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, việc gì anh phải động tay động chân làm gì?"

Hắn không nói gì khác, chỉ hỏi ngược lại tôi một câu: "Đã mấy tháng rồi?"

Tôi vươn hai bàn tay ra tính toán, cảm thấy cứ tiếp tục giả kiên trì cũng không còn ý nghĩa gì nữa, vì thế dự định thuận theo hắn. Bất quá trước đó. Trong đầu tôi linh quang chớp lóe, vội vàng dùng lực đẩy Ký Gia Khiêm ra, khó khăn lắm mới rời ra được khỏi chiếc giường.

"Em đi đánh răng trước."

Sau đó, ở chỗ này tính lược 1 vạn chữ XXOO, OOOX.

Những lúc cùng hắn triền miên, đại bộ phận ý thức của tôi đều bị vứt ra sau gáy, chỉ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Chúng tôi có được coi là tiếng sét ái tình không? Hắn là không phải đi.

Tôi cũng không biết mình vì sao lại thích hắn, thích cái con người thâm trầm này, ngờ ngác dùng sự lãng mạn sứt sẹo này của tôi quyến rũ người đàn ông này.

Có thể là do tính cách u mê hồ đồ của tôi mà ra, tôi cứ như vậy u mê hồ đồ yêu hắn.

Chỉ cần cùng hắn ở chung một chỗ tôi thấy rất yên tâm, chỉ cần nghĩ đến hắn cũng thấy rất vui rồi. Chỉ cần cùng hắn ở chung một chỗ, ngốc bao lâu cũng sẽ không cảm thấy ngấy.

Như vậy cũng được đi? Trái tim được giữ lại một chỗ, thì người có đi xa đến đâu cũng không cảm thấy lưu luyến.

Nhưng, nhưng.

Đến lúc đối mặt với ánh đèn flash khiến tôi hoa mắt chóng mặt, tôi, tôi hối hận rồi !

"Cô Nhan, cô muốn mở họp báo là muốn tuyên bố chuyện gì BLABLABLA."

"Ngày kết hôn của cô và Mạnh Thần Úc đã định rồi sao BLABLABLA."

"Cô Nhan, có phải cô mang thai rồi không BLABLABLA."

Tôi quay đầu mang ánh mắt cầu xin nhìn Ký Gia Khiêm, thế nhưng hắn sống chết cũng không mở miệng, cúi đầu mặc cho tóc mái che khuất ánh mắt.

Té! Rốt cuộc hắn muốn tôi làm cái gì đây? Rõ ràng hắn mới là người mở họp báo, hiện tại các phóng viên đều đã đến đây, hắn vẫn không nói chuyện.

Gay rồi, chẳng lẽ, hắn muốn tôi ở trước mặt truyền thông cầu hôn hắn sao?

Trong đầu tôi vừa nháy ra ý nghĩ như vậy, toàn thân tôi lập tức toát ra mồ hôi lạnh. Fan của ông vua điện ảnh tưởng tôi câu dẫn Ký thiếu gia nhà họ, thì liệu họ có tạt cho tôi mấy lọ axit sulfuric không?

Ngừng lại đi !!

Hai đương sự là chúng tôi không nói chuyện, cuối cùng vẫn là chị Đồng Đồng không nhịn được, tiến lên một bước ưỡn ngực nói: "Mọi người im lặng, để cho tôi tới nói đi!"

Mặt tôi đỏ lên, xấu hổ nhìn chị Đồng Đồng.

Chị Đồng Đồng ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Nhan Khởi Hàm và Boss của chúng tôi sắp kết hôn."

Lời vừa nói ra, cả căn phòng bỗng chốc im phăng phắc. Tiếng huyền não ở đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập "Bang bang" của tôi.

"." Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, yếu ớt nói: "Chị, chị đổi cách nói khác được không."

Chị Đồng Đồng dường như cũng ý thức được vấn đề thanh danh của tôi, vì thế phối hợp gật gật đầu nói: "Không phải, là Nhan Khởi Hàm yêu Boss, sau đó tính toán cùng Boss kết hôn."

Tôi liền tiếp phun ra từng ngụm máu tươi, quay đầu nhìn Kỷ Gia Khiêm, trên gương mặt trắng nõn vậy mà lại bay ra một rặng mây hồng khả nghi. Tôi cố gắng kìm nén, hóa ra là vì hấn xấu hổ sao? Hấn cũng biết xấu hổ à? Hấn cũng biết liêm sỉ sao? A không đúng, quan hệ giữa chúng tôi là quan hệ nam nữ, không liên quan đến liêm sỉ.

Tóm lại, tôi vừa nhìn đến bộ dáng tiêu thụ của hấn, trong lòng nhất hồi phát lên một hồi yêu thương. Được rồi, một khi đã như vậy, tôi không xuống Địa Ngục thì người nào xuống Địa ngục đây?

Tôi nắm chặt tay lại, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: "Chúng ta là thật tâm yêu nhau."

A a, không đúng, những lời này nói giống như có ai đó muốn chia rẽ chúng tôi vậy. Tôi đang nghĩ xem dùng từ nào cho tốt, chợt thấy Kỷ Gia Khiêm đứng lên, mỉm cười nhìn tôi một cái.

"Như lời Khởi Hàm và Đồng Ngôn đã nói " Thanh âm Kỷ Gia Khiêm vậy mà lại cực kì trấn định, "Tôi và Mạch Hàm đã có tình cảm rất sâu đậm. Cho nên chúng tôi dự định sẽ kết hôn."

Nhìn biểu tình của các phóng viên, một đám người như vừa gặp quỷ xong vậy.

Đang lúc tôi thấp thỏm không yên, bỗng nhiên liên tục nghe thấy mấy tiếng như quỷ kêu "Chúc mừng hai vị", "Sớm sinh quý tử", "Trăm năm hòa hợp"! Trong lòng ta nhất thời giống như có hàng ngàn con ngựa chạy qua.

Này, này, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đại kết cục

Lúc bị Kỷ Gia Khiêm đẩy mạnh vào trong xe, đầu của tôi vẫn trong tình trạng choáng váng mơ hồ. Nhưng dù sao cũng đã đi theo Kỷ thiếu gia lâu như vậy rồi, nên trong lòng đại khái cũng hiểu được đôi chút. Hôm nay đám phóng viên đó phối hợp với Kỷ Gia Khiêm tốt như vậy vì Kỷ Gia Khiêm chỉ mời những phóng viên có quan hệ tốt với công ty chúng tôi tới tham dự họp báo, còn những trang báo khác không hiểu họ sẽ bình luận như thế nào về hôn sự của chúng tôi a?

"Đừng mặt cau mày có nữa." Kỷ Gia Khiêm một bên thắt dây an toàn, một bên từ từ nói: "Anh đã bảo Đồng Ngôn đặt chỗ rồi, tối nay sẽ dẫn em đi ăn đồ Tây."

Tôi nở ra một nụ cười gượng gạo, trong lòng vẫn rất lo sợ bất an: "Em rất sợ."

Kỷ Gia Khiêm nghe vậy hơi hơi ngần ra, sau đó cầm chặt lấy bàn tay tôi nói: "Chúng ta được ở bên nhau là chuyện tốt, vui lên đi. Đừng sợ, còn có anh ở đây mà."

"Lúc này anh cố ý để em nói trước đúng không." Tôi có chút ủy khuất nói: "Bắt em ở trước mặt giới truyền thông thổ lộ với anh, đùa giỡn như vậy anh vui lắm sao?"

"Cũng không hẳn là như vậy." Giọng nói chân thành khó có được của Kỷ Gia Khiêm: "Nếu người nói trước là em, thì độ tin cậy sẽ cao hơn một chút."

Thấy tôi không nói lời nào, hần giờ tay xoa đầu tôi, lắc đầu nói: "Đồ ngốc."

Tôi bỗng nhiên nhớ tới lời nói của ba mẹ hần, vội vàng bắt lấy tay hần hỏi: "Chúng ta ra nước ngoài kết hôn có được không? Hoặc là. Qua một thời gian nữa rồi hãy kết hôn? Em, hình như em mới đến độ tuổi kết hôn chưa bao lâu."

Kỷ Gia Khiêm khẽ nhún mày, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm tôi, gần từng chữ nói: "Em có thể tin anh được không?"

Ngữ khí kiên định, lời lẽ nho nhã như vậy khiến tôi không thể nào cự tuyệt được hần. Tôi chỉ có thể chậm rãi gật gù đầu, cố gắng khiến cho bản thân cảm thấy vui vẻ một chút.

Nhưng rất nhanh sau đó sự vui vẻ này đã không còn là giả tạo nữa rồi. Kỷ thiếu gia đã bao trọn nhà hàng! Được rồi, mặc dù tình tiết này có hơi cầu huyệt một chút, nhưng trong lòng tôi vẫn dâng lên một hồi vui vẻ.

Không ngoài dự đoán của tôi, lúc ăn món khai vị, Kỷ Gia Khiêm lấy từ trong áo phục ra một chiếc hộp nhưng tinh xảo màu đỏ, bên trong đựng một đôi nhẫn cưới rất đẹp. Nhưng mà. Nói đi cũng phải nói lại, tôi chợt phát hiện ra chiếc nhẫn kim cương trên tay Kỷ Gia Khiêm đã không còn thấy đâu nữa.

Nhìn thấy đôi nhẫn này khiến tôi nhớ đến scandal giữa hần và Chu Duệ Vũ.

"Anh nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tôi hung tợn nhìn hần hỏi: "Khi đó em không nhận chiếc nhẫn đó vì nhất thời muốn làm nũng anh một chút thôi mà, nhưng sao anh có thể đem nó đưa cho Chu Duệ Vũ được chứ?"

"Anh không hề đưa cho cô ta." Biểu tình của Kỷ Gia Khiêm khôn giống như đang nói dối: "Có thể là tự cô ta cho người đi làm một cái tương tự? Sau khi anh phát hiện ra thì ngay lập tức tháo nó ra rồi. Nếu như em cảm thấy không thoải mái, anh liền vứt nó đi."

"Đừng, đừng ném!" Tôi tính tính toán toán, thấy bán nó đi cũng được một khoản không nhỏ nha, vì thế nội dung cuộc nói chuyện từ kết hôn sang giá kim cương, từ kim cương chuyển đến giá vàng, từ giá vàng chuyển đến vật giá.

Mãi đến khi phục vụ mang món ăn chính lên, chúng ta mới tạm dừng lại đề tài thịt heo đang tăng giá.

Từ trước đến nay tôi không thích ăn đồ ăn Tây lắm vì tôi không quen dùng dao nĩa, đối với lễ nghi trên bàn ăn tôi lại càng mù tịt. Nhưng sau một năm làm diễn viên tôi có vẻ đã thuần thục hơn một chút, nếu là bít tết tám phần chín thì tôi có thể vui vẻ ăn được.

Đúng là hôm nay tôi có chút khác thường, mới ăn vài miếng đã cảm thấy dạ dày vô cùng khó chịu. Tôi ngó người hơn nửa ngày, vẫn không nhận được nói ra nghi hoặc trong lòng tôi cho Kỷ Gia Khiêm biết: "Không phải em đã mang thai rồi chứ?"

Kỷ Gia Khiêm bị tôi dọa sợ, nhưng mà rất nhanh hần liền khôi phục lý trí, lắc đầu nói: "Làm sao có thể, buổi sáng hôm nay mới. buổi chiều liền mang thai làm sao được?"

"Khụ. " Tôi sờ sờ bụng, lẩm bẩm nói: "Có thể là từ mấy tháng trước."

"Nếu thế thì bụng của em đã to từ lâu rồi." Nói tới đây, Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên híp híp mắt, thấp giọng nói: "Trừ phi là em cùng tên khác."

Tôi nghe vậy kinh hãi, vội vàng không ngừng lắc đầu nói: "Sao, làm sao có thể! Em tuyệt đối là một liệt nữ sống chết giữ gìn trinh tiết đó, một lòng vì anh thủy chung giữ mình. anh không thể nghi ngờ em như vậy được!"

Hần bỗng nhiên nhếch môi cười cười, nụ cười nơi khóe miệng mười phần nhu hòa: "Anh hiểu mà."

Nhìn anh mắt ái muội của hần, tôi lại cảm thấy như có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là gì thì tôi không biết. Tôi còn chưa kịp suy nghĩ thêm, thì Kỷ Gia Khiêm đã nhàn nhạt nói: "Chẳng lẽ cứ buồn nôn là mang thai sao? Sáng hôm nay em ăn hai hộp kem lớn, có phải vì lạnh quá nên bị vậy không?"

Tôi cười khan hai tiếng, mặt toát mồ hôi nói: "Này, cũng rất có thể như vậy."

Kỷ thật nếu thật sự mang thai tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, tôi mới 23 tuổi, bây giờ kết hôn tôi còn cảm thấy hơi sớm chứ đừng nói đến chuyện con cái.

Những ngày tiếp theo tôi và Kỷ Gia Khiêm đều bề bộn nhiều việc, nên tôi cũng không có thời gian rảnh rỗi mà lo nghĩ vớ vẩn. Ban ngày chúng ta vội vã quảng bá cho bộ phim《 Ham mê vui thích trong khi say 》và ứng phó với giới truyền thông, tan tầm liền đi chuẩn bị cho hôn lễ, khuya về nhà lại còn. Khụ, bạn biết mà.

Trước kia chưa từng kết hôn, bây giờ kết hôn thật mới biết có nhiều việc cần chuẩn bị đến vậy, chỉ có việc chợ lễ phục và nói huông tuần trăng mật thôi mà đã khiến tôi quay cuồng đầu óc rồi. Lại còn chụp ảnh cưới, tiệc cưới, thiệp mời.

Kỷ thật chị Đồng Đồng nói không phải là không có đạo lý. Bận việc đến nỗi tôi còn chưa thông báo cho ba mẹ tôi biết là tôi muốn kết hôn, cuối cùng bọn họ thông qua TV mới biết được tôi và Kỷ Gia Khiêm đã tu thành chính quả. Vốn tưởng rằng khi mẹ già gọi điện sẽ điên cuồng trách cứ tôi, không ngờ giọng điệu của bà lại ôn nhu đến vậy, nói là Nhan Mạch Hàm cuối cùng thì con cũng làm được một việc ra hồn gì gì đó.

Mẹ tôi thực sự rất thích Kỳ Gia Khiêm.

So với bà tôi càng thích Kỳ Gia Khiêm hơn! Hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều dựa vào bên cạnh hắn, cảm giác như vậy thần kỳ biết bao.

Kỳ thật hai người yêu nhau là một chuyện vô cùng bình thường, nhưng khi bạn yêu một người, mà người đó cùng lúc cũng yêu bạn, thì bạn sẽ không nghĩ được kinh ngạc cùng cảm thán đâu, cảm thấy mỗi tình ấy chính là duyên phận! Trên thế giới có nhiều người như vậy, thế mà hai người chúng tôi lại có thể yêu nhau!

"Lại thất thân." Kỳ Gia Khiêm vỗ vào đầu tôi một cái, thấp giọng trách mắng: "Chuyên tâm chọn đi, nếu như em còn không tập trung anh sẽ giúp em chọn đó."

Tôi nhìn đi nhìn lại mấy nơi hưởng tuần trăng mật, bán đảo Địa Trung Hải, đảo Bali ở Indonesia, bãi biển Hawaii.

"Từ từ. " Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hơi chút mờ mịt hỏi: "Chúng ta định tháng mấy thì kết hôn?"

"Nhan Mạch Hàm!" Hắn hung hăng nhìn chăm chăm tôi, giống như đang cảnh cáo: "Nếu em vẫn tiếp tục mất tập trung như vậy thì ngày mai chúng ta liền đi đăng ký kết hôn, hôn lễ và tuần trăng mật gì đó đều dẹp hết, đã gả cho anh rồi thì phải làm việc cho nhà anh!"

Tôi ngáp một cái, miễn cưỡng nói: "Anh bỏ được sao?"

Kỳ Gia Khiêm bực mình không nói.

Tôi thấy vậy liền vội vàng xoa xoa mặt hắn, thuận tay lau đi vết dầu rồi mới thoãn mãn nói: "Được rồi được rồi, Khiêm Khiêm ngoan, em sẽ cố gắng chuyên tâm hơn một chút."

Kỳ Gia Khiêm nhìn tôi với ánh mắt không tin nhiệm, mặc dù có chút không tình nguyện nhưng hắn vẫn trả lời câu hỏi của tôi: "17 tháng 9, trời ạ. Đứa ngốc, đừng có quên nữa đó."

Tôi gật đầu liên tục, chỉ chỉ bức ảnh bán đảo Địa Trung Hải, cười tí mắt nói: "Thời tiết tháng 9 rất thích hợp để đi Châu Âu, chúng ta đi Hy Lạp đi!"

Kỳ gia khiêm đối với lựa chọn của tôi cũng không nói thêm gì nữa, cực kỳ sáng khoái đồng ý. Nhưng mà chúng tôi vẫn đang đắn đo khôn biết nên tổ chức hôn lễ ở nước ngoài hay ở trong nước. Lúc trước tôi đã đồng ý với mẹ của hắn là ra nước ngoài kết hôn, nhưng Kỳ Gia Khiêm vẫn kiên trì muốn cử hành hôn lễ ở trong nước, hỏi hắn vì sao hắn cũng không nói, thật sự là vội chết người.

Nói thực ra thì tôi cũng muốn tổ chức hôn lễ ở trong nước, dù sao người thân của tôi đều ở trong nước, sau khi kết hôn cũng không phải là muốn đi dân. Nhưng. cha mẹ hắn đã nói trước với tôi rồi, nếu bây giờ đột nhiên tôi thay đổi muốn tổ chức ở trong nước, thì có phải cha mẹ hắn sẽ không vui đúng không.

Cứ nghĩ đến hai vị kia trong lòng tôi lại run lên từng hồi, lúc nào cũng lo lắng họ sẽ vì chuyện này mà ghét tôi.

Ngoài việc này ra, thì tất cả những thứ khác tôi đều rất hài lòng. Không biết là do công ty quảng bá tốt hay là do tin tức tôi và Kỳ Gia Khiêm sắp kết hôn làm chấn động giới giải trí, 《ham mê vui thích trong khi say》có thể nói là đang được rất nhiều người chờ đón, không hề tốn công sức cũng dành được giải quán quân.

Vì vậy nên nhiệm vụ quảng bá bộ phim của hai chúng tôi cũng được giảm bớt, dù sao tin tức hai chúng tôi sắp kết hôn cũng là một tin vô cùng hot. Chúng ta chỉ cần nắm tay nhau tiến vào lễ đường, thì tỉ lệ người xem TV có thể sẽ tiếp tục tăng cao.

《Ham mê vui thích trong khi say》công chiếu được một tháng, mặc dù công ty đang thu hút rất nhiều các nhà tài trợ, làm quảng cáo, nhân viên kế toán đếm tiền đến mức huột rút cũng không hết, tôi và Kỳ Gia Khiêm lại càng ngày càng nhàn rỗi, cuối cùng dứt khoát ở lý trong nhà không ra ngoài.

Thật ra hai người không có việc gì làm ở cùng nhau một chỗ cũng chưa đến mức nhàn chán. Nói thí dụ như lúc xung quanh không có ai, tôi có thể yên tâm đùa giỡn Kỳ Gia Khiêm, buộc hắn phải mặc áo tình nhân màu hồng, đeo một đôi tai thỏ bằng lông màu hồng, cùng hắn chụp ảnh rồi đăng chỉ đăng tải lên web.

Mặc dù chúng tôi có rất nhiều thời gian ở bên nhau, nhưng cho tới bây giờ chúng tôi không hề dựa dẫm quá nhiều vào nhau. 24 giờ từ sáng đến tối lúc nào cũng nhìn thấy con người này nhưng chưa lúc nào tôi cảm thấy nấy cả, hơn thế trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Nói thật cảm giác của hai người trước và sau khi thô lộ khác hoàn toàn với nhau, mấy ngày này Kỳ Gia Khiêm càng ngày càng phóng khoáng, ngay cả việc đi bán nhẫn kim cương mà vị đại tư bản này cũng vui vẻ đi theo tôi.

Chiếc nhẫn này theo hắn cũng đã nhiều năm như vậy rồi, tôi nghĩ hắn cũng có một chút gì đó không nỡ bỏ, vì thế tôi chỉ bán chiếc nhẫn của nữ đi mà thôi. Nhân viên phục vụ thấy chúng tôi đi bán nhẫn chứ không phải mua nhẫn thì sợ run lên, mấy lần tính sai.

Không ngờ hai chúng tôi lại có thể kiếm tiền như vậy.

Nói đến chuyện kiếm tiền, từ sau khi chúng tôi quyết định kết hôn, hợp đồng quay quảng cáo của tôi bắt ngờ tăng lên. Nhưng hôm nay không biết vì sao, Kỳ Gia Khiêm một lần nữa kiên trì muốn tôi đi làm người phát ngôn cho một hãng sản phẩm.

Tôi hàn huyên với chị Đồng Đồng một chút về vấn đề báo thù, nhất trí cho rằng đây là một loại nước hoa cực kỳ phổ thông, cát xê của nó không thể nào so sánh được với hãng máy ảnh kỹ thuật số nổi tiếng hay làm người phát ngôn cho một hãng smartphone nào đó, đồng ý đóng quảng cáo lần này hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Nhưng sau khi tôi nhìn thấy sách quảng cáo nước hoa Burberry, ta lập tức liền ngẩn ra.

Burberry. Là mùi nước hoa thanh mát kia.

Chẳng lẽ Kỳ Gia Khiêm thích loại nước hoa này đến vậy, là vì.

"Anh vẫn luôn cảm thấy loại nước hoa này rất thích hợp với em." Giọng nói của Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên vang lên bên tai tôi: "Tươi mát tự nhiên, mà lại có mùi hương đặc trưng của hoa quả. Sao vậy. Em không thích sao?"

"Không, không phải." Ánh mắt tôi bỗng nhiên có chút ẩm ướt, thanh âm cũng thấp xuống: "Em cực kỳ thích. Thích nó, càng thích anh hơn."

Kỳ Gia Khiêm nghe thấy vậy mặc dù không nói gì, nhưng khóe miệng lại vẽ lên một đường cong mờ ám.

Chị Đồng Đồng đứng một bên liên tục buồn nôn, nổi giận đùng đùng nói: "Ồ trước mặt tôi hai người đừng làm như vậy có được không? Nhan Mạch Hàm rút cuộc kiếp trước em tích được bao nhiêu công đức mà bây giờ lại may mắn quá vậy, chị đây so với em lớn hơn mười tuổi vậy mà cũng chưa già được ra ngoài đây này!"

Tôi vội vã giấu Kỳ Gia Khiêm ở sau lưng, tránh né sự tấn công của của nữ thanh niên lớn tuổi này. Ba người chúng tôi như đang chơi trò gà mẹ bảo vệ gà con vừa ngây thơ nhưng cũng rất vui vẻ.

Nhưng có một chuyện khiến tôi rất bất ngờ, sự tình phát triển đến mức này quả thực rất thần kỳ!

Công việc rất bận rộn, đến ngày quay quảng cáo tôi và chị Đồng Đồng cùng đến studio. Lúc tôi thay quần áo, hóa trang thì vẫn cảm thấy rất bình thường, nhưng lúc tôi cầm lọ nước hoa tinh xảo kia lên, thế nhưng tôi lại bị. Nôn khan!

Ngửi một chút thôi mà mặt tôi đã tái nhợt đi rồi, nhà sản xuất còn tưởng tôi đang đùa giỡn với họ. Thật sự rất oan uổng cho tôi nha, rõ ràng tôi rất thích mùi nước hoa này cơ mà, vì cái gì đột nhiên.

Tôi lại nghĩ tới chuyện kia, vội vàng xoay người ỏi chị Đồng Đồng: "Không phải là em đã mang thai rồi chứ?"

Chị Đồng Đồng trừng tôi một cái, hất mặt nói: "Em có hay không chị làm sao biết được? Chị đây cũng không có chức năng gieo giống, muốn tìm người phụ trách thì em cũng đừng tìm chị a."

"Con mẹ nó, chị có thể đứng đắn hơn một chút được không!" Tôi liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, đề thấp thanh âm nói: "Gần đây em rất hay có loại cảm giác này, mà còn càng ngày càng mãnh liệt."

Chị Đồng Đồng kết luận: "Đây là chứng mang thai tưởng tượng, vì em suy nghĩ quá nhiều nên mới xuất hiện ảo giác thôi."

"Được rồi." Nói đến đây, tôi đành phải nhịn xuống cảm giác buồn nôn tiếp tục quay quảng cáo.

Lần trước tôi nói với Kỳ Gia Khiêm rằng rất có thể tôi đã mang thai là tôi nói đùa, nhưng lúc này đây. Chúng tôi ở chung với nhau đã được hơn một tháng rồi, có nhưng lúc không cẩn thận không. Rất khó nói.

Tôi không giống với mấy nữ chính trong tiểu thuyết không quan tâm đến thanh thể của chính mình, tôi cực kỳ miễn cảm với sự biến hóa của cơ thể, đối với loại chuyện mang thai này lại càng miễn cảm. Vì vậy sau khi miễn cưỡng giữ vững tinh thần quay quảng cáo xong, tôi liền đeo kính cẩn thận tới hiệu thuốc mua que thử thai.

Sau khi từ phòng vệ sinh đi ra, tôi gắt gao nhắm mắt lại, sống chết cũng không dám nhìn kết quả. Mãi đến khi chị Đồng Đồng ở bên ngoài gọi tôi, ta mới có dũng khí mở mắt.

Màu sắc trên que thử thai, chứng minh là dương tính.

Nói cách khác. khả năng tôi có thai là vô cùng lớn!

Tôi hoảng sợ nhìn chằm chằm que thử thai, đột nhiên không không chế được lại nôn khan một trận. Đây là lần đầu tiên sau khi trưởng thành mà tôi thấy khủng hoảng như vậy!

Cục cưng, một cục cưng bé nhỏ rất có thể đang nằm trong bụng tôi? Chỉ cần nghĩ đến, tôi lại cảm thấy đây là một chuyện hết sức kỳ diệu. Đúng là hiện tại tôi muốn cao hứng nhưng lại cao hứng không nổi, cũng không hẳn là mất hứng, chẳng biết cảm giác của tôi bây giờ là gì nữa.

Chỉ cảm thấy tâm tình của bản thân giống như một đứa trẻ vậy, không biết nên làm thế nào để nuôi dưỡng cục cưng?

Tôi lặng lẽ đi theo chị Đồng Đồng đến bác sĩ tư nhân để kiểm tra. Chị Đồng Đồng quen biết với vị bác sĩ này, bảo đảm với tôi sẽ không bị lộ ra ngoài.

Vì thế tôi đành khổ sở tiếp nhận kiểm tra.

Kết quả kiểm tra cũng không ngoài dự đoán, tôi quả nhiên đã mang thai rồi. Theo thời gian phỏng đoán, đại khái là lúc chúng tôi quay trở lại với nhau thì có.

Đại não của tôi mơ mơ hồ hồ, mãi đến khi bị một người vô cùng quen thuộc ôm ấp, ý chí của tôi mới dần dần tỉnh táo lạ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Kỷ Gia Khiêm, ngơ ngẩn kêu: "Ba cục cưng."

"Uh'm" Sắc mặt của Kỷ Gia Khiêm là lạ. "Xác nhận chưa?"

Tôi nặng nề gật gật đầu.

Cánh tay cứng nhắc của hắn ôm lấy tôi, thân thể tựa hồ có chút căng thẳng, thanh âm cũng có vài phần run rẩy: "Thật tốt quá."

Tôi cũng không biết hẳn thực sự kích động hay là đang nói lời trái với lương tâm, bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy một Kỷ Gia Khiêm như vậy. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve lưng của hắn, nhẹ giọng hỏi: "Có thể. Trước mắt không cần được không?"

"Em nghĩ cũng đừng dám nghĩ!" Hắn bỗng nhiên buông lỏng tôi ra, ánh mắt tựa hồ như muốn đóng băng trên mặt của tôi: "Đây là con của chúng ta."

Kỷ thật tôi cũng chỉ tùy tiện nói một chút thôi, nói đến cục cưng tôi thật sự rất thích nó, chỉ là cảm thấy bây giờ sinh con thì hơi sớm mà thôi. Bất quá nếu Kỷ Gia Khiêm kiên trì như vậy, ta cũng không có ý nghĩ không tốt gì khác. Tôi vừa rồi bất quá có chút do dự thôi, chứ không phải ghét bỏ cục cưng đến không đúng lúc.

Kỷ Gia Khiêm bỗng nhiên thở dài, sờ sờ gương mặt tôi, thấp giọng nói: "Anh có thể hiểu được cảm nhận của em, em mới chỉ có 23 tuổi. Đúng là. Sinh sớm sẽ rất đau, anh không hề muốn em phải chịu khổ."

Trong lòng tôi nhất thời một mảnh mềm mại, trong mắt bất chợt cảm thấy ươn ướt. Tôi nhẹ nhàng đắm vào ngực hắn một cái, gượng cười nói: "Anh chưa từng trải qua, sao lại biết được sẽ rất đau?"

Hắn chỉ vuốt vuốt tóc của tôi, không nói.

Bởi vì tôi mang thai, Kỷ Gia Khiêm sợ tôi không chịu được sự quấy nhiễu của phóng viên, liền quyết định tổ chức hôn lễ ở Hy Lạp, tránh gặp rắc rối với mấy tờ báo lá cải, dù sao những tờ báo có năng lực đi theo tận ra nước ngoài cũng không nhiều.

Xem thế này tôi mới yên tâm một chút, vô cùng cao hứng chuẩn bị kết hôn.

Trước hôm đi chụp ảnh cưới, tôi và Kỷ Gia Khiêm tới Châu Bảo Hành chọn trang sức. Theo sự phân phó của mẹ Kỷ Gia Khiêm, trang sức tôi đeo trong hôn lễ phải sớm ra nước ngoài đặt trước. Còn khi chụp ảnh cưới thì thế nào cũng được, bởi vì lấy địa vị nhà họ mà nói nhất định sẽ không cho tôi đeo cùng một bộ trang sức. Bộ trang sức chỉ có thể đeo một lần không nhất thiết phải đặt làm riêng, không bằng tự mình chọn có vẻ thích hơn.

Dưới yêu cầu của tôi, tôi cùng Kỷ Gia Khiêm ngồi xe bus. Trời đất bao la, phụ nữ có thai là lớn nhất, trước kia Kỷ Gia Khiêm rất hay bắt nạt tôi, hiện tại có thể nói là tôi muốn thế nào thì sẽ là thế đó. Không chỉ có chuyện ngồi xe công cộng, hắn lại còn ngoan ngoãn mặc áo đôi với tôi, đường đường cùng tôi đi ở trên đường phố.

Nhưng mà.hình như Kỷ thiếu gia nhà chúng tôi sống an nhàn sung sướng quen rồi nên chưa bao giờ đi xe bus, cách trả tiền như thế nào hắn cũng không biết, trực tiếp cầm thẻ VISA quẹt quẹt. Tôi không tài nào đứng nhìn được nữa cầm mấy đồng xu nhét vào đó rồi kéo hắn đi xuống cuối.

Trên xe cũng không chật chội lắm, chỉ là chỗ ngồi đều bị chiếm hết rồi. Điều này cũng không có gì khả kỳ quái, ai ngờ thói quen lên xe là phải ngồi của Kỷ thiếu gia khiến hắn tiến đến chỗ một cậu thanh niên trẻ tuổi, vỗ vỗ vai cậu ta nói cái gì đó.

Ông trời a, không phải lần hắn muốn cậu thanh niên đó nhường chỗ chứ? Đây, đây xem như là kính già yêu trẻ sao?

Không ngờ là kỷ Gia Khiêm lại đẩy tôi tới chỗ đó. Tôi như đang đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than nhìn hắn, lo sợ bất an nói: "Đây, đây không được tốt đi? Anh nói gì với cậu ta vậy?"

Kỷ gia khiêm bình tĩnh chỉ chỉ vào bụng của tôi, khẽ phiêu phiêu đáp: "Anh chỉ nói là em đang mang thai thôi."

Tôi mở to hai mắt nhìn về phía hắn, lại cúi đầu nhìn nhìn chiếc bụng còn đang phẳng lì của tôi, trên mặt bỗng chốc đỏ ửng.

Tôi kéo cánh tay hắn chậm rì rì đi tới, giống như bước trên mây, trong lòng có một loại cảm giác rất không chân thật.

"Người ta đều nói chúng ta vì có cục cưng nên mới cưới." Tôi chu mỏ nói: "Giống như em dùng trăm phương nghìn kế để được gả vào nhà giàu vậy."

Kỷ Gia Khiêm là người sẽ không đi an ủi kẻ khác, hắn nói chuyện luôn luôn ngăn cách một tầng, cho tới bây giờ cũng không nói chuyện rõ ràng. Mặc dù cách thức nói chuyện của hắn không được như hòa hảo, nhưng lại có thể khiến cho người ta vô cùng thoải mái. Chính như lúc này đây, hắn vẫn đạm phong khinh nói: "Bọn họ không hiểu trái tim của anh."

Hắn chỉ nói một câu đã đánh bay nghi ngờ, bàng hoàng và bất an của tôi.

Sau khi chọn trang sức xong, ngay tại lúc chúng tôi muốn rời đi, thì một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt chúng tôi. Chung Dịch An vẫn ăn mặc cầu kỳ như cũ, ngay cả bộ tóc chải chít mà cũng tinh xảo đến vậy.

Tôi hơi hơi cứng đờ, có chút mất tự nhiên địa khơi mào một tia cười hàn huyên: "Ài, khéo như vậy."

Nếu so sánh với tôi, thì Chung Dịch An cười lại có vẻ cực kỳ tự nhiên: "Đúng vậy a. Càng khéo chính là, tôi vội tới đây để chọn quà cưới cho hai người." Anh ta vừa nói, vừa giơ túi lớn trên tay lên.

Trong lòng tôi bỗng dưng đau xót, cũng nói không rõ vì cái gì bỗng nhiên lại có cảm giác cảnh còn người mất. Có thể là do thời kỳ đầu mang thai nên mới vậy? Tôi cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu trong người, hàm chứa ý cười nói cảm ơn, sau đó cùng Kỳ Gia Khiêm rời đi.

Chung Dịch An. Không biết anh ta có từng thích tôi hay không? Ở trong cái vòng luẩn quẩn này, tôi thật sự nhìn không rõ. Giả là thật, thật là giả, ai có thể nói được rõ ràng đây?

Trong giới giải trí yêu nhau thì dễ, mà ở bên nhau thì khó.

Tôi kéo cánh tay Kỳ Gia Khiêm không nhìn được căng thẳng thêm vài phần.

"Khiêm khiêm. anh mua nhà ở Thụy Sĩ sao?"

"Uh`m."

Tôi lấy ra một đồng tiền xu hỏi hắn: "Em đầu tư một đồng tiền được không?"

Kỳ Gia Khiêm có chút kỳ quái nhìn tôi, mặt mày trong lúc đó ngẫm có ý khó hiểu: "Là sao?"

"Anh chưa đọc 《 luật hôn nhân 》 sao. Em sợ tương lai anh đuổi em ra khỏi nhà, khiến cho em trở thành người vô gia cư. Bất động sản ở Thụy Sĩ có vẻ rất được, chờ thêm vài năm nữa nói không chừng đồng tiền này sẽ đẻ ra không ít nha."

"Nói lung tung cái gì đó." Ngữ khí của hắn bỗng nhiên trầm thêm vài phần: "Không nên nói lung tung, anh sẽ không."

hắn sẽ không làm sao, Kỳ Gia Khiêm chung quy vẫn không thể nói ra khỏi miệng được, nhưng tôi biết hắn muốn nói cái gì.

Tôi cũng vậy. Bất kể có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không rời xa hắn. Chỉ là hiện thực quá giả dối, lời hứa quá nặng, chúng tôi ngẫm hiểu với nhau là đủ rồi.

Ba ngày trước hôn lễ, Kỳ Gia Khiêm đưa tôi về nhà của tôi, theo cái nói của người xưa thì là đọi gả. Đối với "Chu công Chi Lễ" tôi cũng từng đọc qua, nhưng bây giờ cục cung cũng đã có rồi, làm như vậy hình như không cần thiết. Nhưng Kỳ Gia Khiêm kiên trì muốn làm như vậy, tôi cũng đành làm theo ý hắn. Mặc dù về nhà phải chịu đựng sự tự kỷ của ba và những lời nói ác độc của mẹ, nhưng. Nhưng cũng rất tốt.

Ở nhà một ngày, chúng ta liền chuẩn bị tới Hy Lạp. Đêm trước khi, ba nói có đồ chuyển phát nhanh đến đây. Bình thường thì những đồ của fan hâm mộ gửi tặng rất ít khi trực tiếp chuyển đến tay tôi, chắc hẳn phải là một người rất quen thuộc mới có thể biết địa chỉ chỗ này.

Quả nhiên, là Kỳ Gia Khiêm chuyển cho tôi thứ gì đó. Tôi vừa mở ra đã thấy, mặt trên chỉ có hai chữ: lễ vật.

Không biết là lễ vật mang thai hay là lễ vật kết hôn nữa? Tôi cười tí mắt mở ra hộp lớn kia, phát hiện bên trong thực ra là một quyển sách. Một quyển tôi chưa bao giờ nhìn thấy, lại viết là sách của tôi.

Sờ sờ mấy chữ thiếp vàng "Ham mê vui thích trong khi say", trong lòng tôi nhất thời nổi lên từng trận ngọt ngào. Hắn vậy mà lại giúp tôi xuất bản sách bìa cứng!

Ý nghĩ hơn nữa chính là, trên bìa sách là ảnh chụp chung của tôi và Kỳ Gia Khiêm. Dưới tán cây hoa đào, bóng lưng thanh tú của hắn, dung mạo diễm lệ, rõ ràng đó là người mà tôi luôn nhung nhớ.

Tôi ôm quyển sách vào trong ngực, trong lòng vui sướng không thể nào kìm nén không được, thỉnh thoảng nhảy không ngừng.

Ngày tổ chức hôn lễ, trời xanh không mây, Địa Trung Hải ấm ướt khiến cho người ta toàn thân đều cảm thấy thoải mái, trên mặt của mỗi người đều đã tràn đầy nụ cười ôn hòa.

Mặc dù khách mời không nhiều lắm, nhưng không khí vẫn rất tốt. Thấy người thân khóc sụt sùi trong hôn lễ, cảm giác thật hòa thuận mãi mãi.

Người duy nhất cảm thấy không thoải mái hình như chỉ có Kỳ Gia Khiêm. Trong đêm tân hôn, hắn đứng ở bên cửa sổ xoay vần xoay vần nhìn tôi, hơn nửa ngày cũng không chịu lên giường, giống như tôi là một con thú dữ vậy.

"Anh làm sao vậy?" Tôi tới cùng vẫn nhìn không được hỏi hắn.

"Còn chưa đầy ba tháng." Mặt hắn hơi hơi phấp phồng, thanh âm rất nhẹ: "Em không biết sao, đêm tân hôn cứ nhìn em như vậy, cũng là một loại hành hạ."

Tôi nhất thời hiểu được ý tứ của hắn, cũng cảm thấy quẫn bách. Nhưng hai chúng tôi đều đã trở thành cha mẹ rồi, lại còn rụt rè như vậy làm gì? Vì thế tôi cắn chặt răng, vẩy tay với hắn nói: "Không sao, anh qua đây, em giúp anh."

Lúc Kỷ Gia Khiêm biết ý định muốn giúp hắn tuốt ống, cả người hắn cứng đờ, mặt đỏ hồng nhìn tôi một lúc lâu, sau đó xoay người sang chỗ khác ngủ. Tôi bấu môi, đang định nằm ngủ, một bàn tay bỗng nhiên vòng qua nách ôm lấy tôi.

Cái ôm này, cực kỳ ấm áp.

Mặc kệ bên ngoài có nhộn nhao nhốn nháo thế nào, đời này kiếp này chỉ mong cùng anh tay trong tay tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngoại truyện Chung Dịch An

"Là cô ấy."

Trong đám người hỗn loạn, tầm mắt của Chung Dịch An từ từ dừng lại trên người một cô gái tóc dài.

Anh thật sự là nhìn không được ní non ra tiếng, bởi vì ngay từ lúc nhìn thấy cô, trong lòng anh trào ra một sự kinh ngạc không nói lên lời.

Nhan Mạch Hàm là một tiểu thuyết gia vậy tại sao lại xuất hiện tại buổi casting phim《dục sắc》?

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên Chung Dịch An gặp cô. Từ 2 năm trước, anh đã từng gặp cô rồi. Chung Dịch An cố gắng nhớ lại thì hình như khi đó cô vẫn là sinh viên năm 3. Ngày mùa hè oi bức, Mạch Hàm yên lặng ngồi một góc trong nhà sách, tuy nói là tới ký sách, nhưng chung quanh lại không có độc giả.

Bên cạnh cô để một chồng sách lớn, chắc đó chính là tác phẩm của cô. Bên cạnh chồng sách đặt một bảng giác được gấp từ một tờ giấy trắng, mặt trên tờ giấy viết hai chữ "Mười đồng" rất lớn, xem ra rất rõ. Thỉnh thoảng có người đi qua, lại bán cho cô một cái nhìn khinh miệt.

Chung Dịch An cảm thấy, nếu anh mà là cô lúc này thì chắc anh sẽ xấu hổ chết mất. Nhưng về mặt của cô vẫn rất trấn tĩnh, chỉ ngồi đó lẳng lặng lật sách, tựa hồ không thèm bận tâm tới chuyện trước cổng không có nổi một bóng người.

Trong lòng Chung Dịch An chấn động, nhìn không được thẩn thức. Cái gì có thể khiến cho một cô gái trẻ vui vẻ chịu đựng chuyện này?

Nếu khi đó anh hỏi cô, cô sẽ chỉ mỉm cười trả lời một câu: "Vi ước mơ." . Khi đó Mạch Hàm luôn tràn đầy nhiệt huyết, có lẽ vì cô chưa bước chân ra ngoài xa hội, tâm tư của cô vẫn rất đơn thuần, đồng thời cũng rất nhạy cảm.

Ví dụ như, cô rất nhanh đã phát hiện ra Chung Dịch An đang nhìn chằm chằm mình, nhẹ nhàng mỉm cười với hắn.

Những người quen biết Nhan Mạch Hàm đều nói cô có gương mặt biết lừa người. Lần đầu nhìn thấy cô, mọi người đều cảm thấy cô là một cô gái nhỏ ôn nhu dịu dàng xinh đẹp, mặt mày tinh xảo, nụ cười ấm áp.

Về sau ngẫm lại, khi đó quả nhiên anh đã bị lừa.

Nói đi thì cũng phải nói lại, mặc dù bọn họ chỉ gặp nhau đúng một lần, nhưng Chung Dịch An cũng không thể hiểu nổi tại sao anh lại có ấn tượng sâu sắc với cô đến thế. Thậm chí sau một ngày làm việc rất mệt mỏi, lại vẫn thức đêm đọc sách của cô.

Đây là ấn tượng cổ chấp của anh về một cô gái. Anh nhàn nhạt nghĩ.

Quả thực anh chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ gặp lại cô trong buổi casting ngày hôm nay. Anh cũng không bao giờ nghĩ tới việc Nhan Mạch Hàm sẽ gia nhập giới giải trí. Nhưng không thể phủ nhận là cô đã trở nên rất xinh đẹp, để trở thành một nữ minh tinh quả thực không khó. Mà đối với một người mới không có kinh nghiệm như cô, thì biểu hiện như vậy cũng coi như là rất tốt rồi.

Trong lòng anh bỗng nhiên xuất hiện một cảm xúc kỳ lạ—— đã rất lâu rồi Chung Dịch An chưa mong ngóng một chuyện đến vậy.

Anh hi vọng cô có thể ở lại. Anh nghĩ anh muốn hiểu cô hơn, anh muốn biết rốt cuộc cô là người như thế nào.

Vì xuất phát từ mục đích vô cùng đơn giản như vậy, Chung Dịch An cố gắng hết sức để giúp cô, ở trước mặt đạo diễn vì cô nói chuyện, dạn dỏ nhân

viên trong đoàn chiếu cô, ở phòng nghỉ học lời thoại với cô.

Khóe miệng Chung Dịch An nâng lên một nụ cười đùa giỡn. Vì sao anh phải âm thầm giúp đỡ cô? Cô vĩnh viễn sẽ không biết được điều đó, anh vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho cô biết.

Lúc cùn cô đóng phim, công việc vốn buồn tẻ nay lại trở nên vô cùng sinh động. Anh chưa bao giờ nghĩ Nhan Mạch Hàm lại có tính cách như vậy—— lúc không đứng đắn thì làm người khác khó nắm bắt được cô, nhưng lúc đứng đắn thì lại khiến người ta không nhìn được nín thở cứ như vậy trầm ngâm nghe cô nói chuyện.

Anh là một diễn viên có kinh nghiệm, nên tự nhiên cũng sẽ đem suy nghĩ của mình cho đầu vô cùng hoàn hảo. An vốn chỉ cho rằng cô đối với anh chỉ là một vị khách qua đường mà thôi, mãi đến một ngày có một người đàn ông đi bên cạnh cô.

Nhìn thấy cô và Kỷ Gia Khiêm ở bên nhau, phản ứng đầu tiên của anh là khẽ ngoắc ngoắc khóe môi, thầm nghĩ rằng, Nhan Mạch Hàm, thì ra cô cũng chỉ có vậy thôi sao.

Nhưng khoảng thời gian sau, nụ cười của anh đã trở nên cứng nhắc ở nơi khóe miệng. Bởi vì anh nhìn thấy lúc Nhan Mạch Hàm xoay lưng rồi đi, trong mắt Kỷ Gia Khiêm toát lên một tầng ôn nhu.

Phồn hoa vẫn như cũ Y Nhân gây, tam chín hàn thiên khả cho ta ôn nhu.

Chung Dịch An bỗng nhiên nhớ tới câu nói này. Anh nhất thời hiểu được, có một người đàn ông làm mưa làm gió trên cả thương trường lẫn giới giải trí đang yêu cô ấy.

Yêu cô.

Hai chữ này nhẹ nhàng tấn công vào trái tim Chung Dịch An.

Lúc này anh mới phát hiện ra, Nhan Mạch Hàm quả nhiên khác người. Không phải vì ham muốn chiếm hữu cái gì, cũng không phải muốn cùng Kỷ Gia Khiêm cướp đoạt. Anh bỗng nhiên mở mắt nhận ra bên cạnh mình có một viên dạ minh châu chưa kịp tỏa sáng.

Hắn không tái trốn ở chỗ tối, mà là mạnh mẽ lôi nàng nhập của hắn sinh hoạt. Hắn đem mạch hàm giới thiệu cho mấy cái đệ đệ nhận thức, dẫn nàng về nhà, vì nàng ca hát, đưa nàng lễ vật, ngẫu nhiên khi dễ, thường xuyên vui đùa.

Chung dịch còn đầu dụng chính hắn phương thức đi lấy lòng nàng.

Nhìn thấy cô rất hòa hợp với những thành viên khác ở trong nhóm, nhìn thấy cô vì một nụ hôn của anh mà ánh mắt trở nên mê ly say đắm, tăng băng nghìn năm trong trái tim anh bất chợt tan vỡ, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ biến thành một vùng xuân thủy nhẹ nhàng vờn quanh người cô.

Chỉ cần vô tình nghĩ như vậy thôi anh đã kim lòng không được mà mỉm cười.

Chung Dịch An rất kiêu ngạo. Anh vừa ra đời đã là một Chung thiếu gia thể diện hách, bề ngoài xuất chúng, tài năng phi thường khiến cho anh có thể tha hồ làm mưa làm gió trong ngành giải trí. Mặc dù Kỷ Gia Khiêm cũng rất xuất sắc, nhưng Nhan Mạch Hàm muốn ở bên hắn thì trên lưng sẽ phải gánh vác rất nhiều áp lực.

Chung Dịch An cho rằng Nhan Mạch Hàm có đầy đủ lý do để chọn mình.

Nhưng anh sai rồi.

Trong lúc cô đau lòng nhất, khổ sở nhất, bất lực nhất anh đã không không chế được bản thân nói với cô an ủi cô. Anh thấy được sự cảm động trong mắt cô, nhưng cái đó cũng chỉ là cảm động mà thôi, loại cảm giác được yêu nên có chút ấm áp cùng an ủi, chứ không phải vui sướng.

Chung Dịch An ảo não không biết làm sao.

Nhìn thấy cô và Kỷ Gia Khiêm chia tay, trong lòng anh có chút cao hứng. Mặc dù nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của cô, anh cũng sẽ cùn cô đau lòng, anh cho rằng mặc kệ như thế nào thì anh cũng đã có một tia hi vọng.

Về sau mới hiểu được, ngay cả lúc giận đối với Kỷ Gia Khiêm thì đối tượng mà cô lợi dụng cũng không phải là anh mà là Mạnh Thần Úc.

Không phải anh.

Không phải anh.

Tại sao không phải là anh.

Trong một khoảng thời gian ngắn tinh thần của anh luôn rất sa sút, anh mê mẩn, anh chán chường, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện rõ ràng với cô. Cô không nên ở cùng Mạnh Thần Úc. Chung Dịch An nghĩ như vậy không phải vì tình cảm cá nhân, thật ra tin tức vài năm trước nói anh và Mạnh Thần Úc không hợp nhau là thật. Anh đã từng tận mắt chứng kiến hắn ta ra tay đánh bạn gái, anh nhận ra cô gái kia à người mẫu có chút danh tiếng trong giới giải trí, cứ coi như anh và cô ta không quen biết nhau, nhưng vẫn xông lên đánh cho Mạnh Thần Úc một trận.

Chuyện này dĩ nhiên là bị công ty dìm xuống. Ông chủ đích thân đến khuyên anh, hi vọng anh có thể hiểu. Thì ra Mạnh Thần Úc do bị chịu quá nhiều kích thích nên mắc chứng tâm thần phân liệt, bất quá số lần phát tác rất ít, chỉ là cảm xúc ngẫu nhiên không ổn định. Khi đó đúng lúc Mạnh Thần Úc đang đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, công ty không muốn buông tha cho hắn. Dù sao việc không liên quan đến mình nên Chung Dịch An để cho họ thủ xếp ổn thỏa.

Nhưng anh tuyệt đối không chịu đựng được khi bên cạnh Mạch Hàm có một quả bom hẹn giờ như vậy.

Cho dù là Kỷ Gia Khiêm cũng được, cho dù là Kỷ Gia Khiêm

Dù cho người cô chọn không phải là anh, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

Lúc Chung Dịch An có suy nghĩ này, anh rốt cục cũng thoải mái nở nụ cười. Thì ra buông tay cũng khiến cho anh thoải mái đến thế.

Chung Dịch An là loại người vui vẻ. Anh tự an ủi chính mình rằng không chiếm được vĩnh viễn đều là tốt nhất, cứ như vậy đặt cô ở vị trí tốt nhất trong trái tim mình, cũng không tồi đi.

Nhưng mà. Thật sự không sao sao?

Bất quá giống như người uống nước, nóng lạnh tự biết thôi.

Thấy tin tức Nhan Mạch Hàm và Kỷ Gia Khiêm tuyên bố sắp kết hôn, Chun Dịch An khẽ mỉm cười. Giống như anh rất nhẹ nhàng đón nhận thông tin này, sau đó có một chút không tình nguyện đi chọn quà cưới.

Nhưng sao lại kéo đến vậy, để cho anh nhìn thấy hai người họ đang nắm chặt lấy bàn tay của nhau, nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc của cô.

Khổ sở sao? Anh nói không nên lời. Chỉ là anh không rõ, rốt cuộc là sai ở đâu khiến cho bọn anh cứ như vậy bỏ qua nhau, không chừa đường lui khiến cho người ta tuyệt vọng đến vậy.

Vô luận anh đã an ủi chính mình bao nhiêu lần, mắng chính mình bao nhiêu lần, vẫn lại nhận không được cảm giác tuyệt vọng.

Đều nói thời gian là liều thuốc chữa trị vết thương lòng tốt nhất, quả thực đúng như vậy. Một năm xong khi anh thấy tin tức của bọn họ trên TV, tâm tình anh đã trở nên bình lặng rồi.

Tính cách hai người bọn họ bù trừ cho nhau. Có lẽ, hai người bọn họ mới thích hợp trở thành một đôi nhất.

Khi làm mẹ rồi tính cách trẻ con của Nhan Mạch Hàm đã tiêu tán hết nhưng ánh mắt của cô vẫn sáng ngời như vậy, giống như có một thức chấp niệm về tình yêu và nhiệt huyết luôn luôn sôi sục trong cô. Cô gầy đi khiến chiếc cằm cũng trở nên như hòa hơn, cả người cũng toát lên một vẻ quyến rũ đặc biệt.

Cô rốt cục cũng thoát khỏi hình tượng thanh thuần rồi. Chung Dịch An giống như đang đặt mình trong thế ngoại, nhàn nhạt nhớ lại.

Rõ ràng đã không khó chịu, rõ ràng đã cam tâm tình nguyện vì cô chúc phúc, nhưng vì sao giờ khắc này những giọt nước mắt này lại tràn ra nơi khóe mắt?

Giờ khắc này, anh rốt cuộc hiểu được rằng, vô luận anh yêu hay không yêu.

"Chỉ cần nghĩ đến em, anh sẽ lại thấy trong lòng chua xót."

Nhìn màn hình lạnh lẽo, Chung dịch An thì thảo nói rất lâu, sau cùng nói không ra lời, liền thấy giọng hát:

"Nếu như sớm biết rằng nhan sắc này rồi cũng sẽ mất đi, thì khi đó ta còn tham luyến đến vậy không."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nổi Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoại truyện Kỷ Gia Khiêm

Bước chân Kỷ Gia Khiêm dừng lại một chút.

Trong mùa đông rét mướt, một cô bé chừng 17-18 tuổi đang đứng trên tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn vì rét mà đỏ bừng lên. Trong tay cô cầm một tập giấy bị cầm đến nhàu nhĩ, trong miệng lầm bầm: "Thì ra từ trước đến nay em đã quá u mê, đã không hiểu được tình cảm anh dành cho em lớn đến chừng nào."

Thì ra là đang học kịch bản.

Vốn tưởng rằng giữa hai chúng tôi chỉ là sự gặp mặt thoáng qua, nhưng không ngờ cô lại đến tổ casting do anh phụ trách. Trái tim của Kỳ Gia Khiêm rung lên, tiện tay lật mở hồ sơ của cô, một cái tên tiện xuất hiện trong tầm mắt của anh: Nhan Mạch Hàm.

Thật ra đây là lần đầu tiên Kỳ Gia Khiêm đảm nhận vai trò ban giám khảo, từ trước đến nay anh luôn không đủ kiên nhẫn để làm công việc này. Chẳng qua là do một người bạn thân của anh đột nhiên bị bệnh, nhất thời không tìm được người thích hợp để thay thế nên đã nhờ anh giúp. Không nghĩ lại trùng hợp đến vậy, tron tình huống như này lại có thể gặp lại cô.

Khi đó Mạch Hàm rất đơn thuần và có chút non nớt. Mái tóc dài mềm mại màu đen được cô buộc lên gọn gàng, biểu hiện của cô vô cùng linh động. Trong mắt cô giống như đang ẩn chứa một vùng xuân thủy, vận sức chờ phát động.

Nếu cho cô một cơ hội bước chân vào giới giải trí, cô nhất định có thể tỏa sáng. Điểm này Kỳ Gia Khiêm không chút nghi ngờ.

Nhưng biểu hiện quá xuất sắc cũng là cái tội. Có một vị giám khảo khoảng 40 tuổi có cảm tình với cô, vào lúc nghỉ giải lao ông ta đã đem chuyện này bàn luận với bọn anh.

Người nọ cũng coi như có địa vị trong xã hội, nhưng lời nói lại vô cùng dung tục: "Cô bé này không tệ, không những xinh đẹp mà cũng rất tài năng, tối hôm nay tôi nhất định phải đem cô bé đặt dưới thân!"

Lại thấy một ông chú trung tuổi đứng một bên cười hề hề nịnh hót: "Chắc chắn rồi, cô gái này xuất thân từ một gia đình bình thường, muốn bước chân vào giới giải trí không muốn cũng phải ngoan ngoãn nằm dưới thân của ngài sao."

Kỳ Gia Khiêm nghe vậy nhin không được hơi hơi nhú mày, đột nhiên thốt ra: "Tôi muốn cô bé đó." Lời vừa nói ra khỏi miệng chính anh cũng bất ngờ. Bất quá anh rất nhanh đã khôi phục như thường, ánh mắt lạnh nhạt đánh giá vị giám khảo kia, nhàn nhạt nói: "Không biết Ngũ tiên sinh có thể nhường một chút được không?"

Tên họ Ngũ kia nghe vậy thì sững sờ, trong lòng nhất thời sinh ra lửa giận. Cần biết người muốn đoạt đàn bà của hắn chính là Kỳ Gia Khiêm, nghĩ đến bối cảnh và lực ảnh của gia tộc cậu ta, hắn chỉ có thể nhin xuống hờn giận thấp giọng nói: "Nếu Kỳ thiếu thích, chi là một con đàn bà thôi mà, cũng không có gì là không thể."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng oán khí trong lòng hắn vẫn chưa hề tiêu tán. Mặc dù không thể ra tay với Mạch Hàm, nhưng sau lưng lại đem hồ sơ của cô trả về, không cho trúng tuyển.

Kỳ Gia Khiêm cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy, quy tắc ngầm trong giới giải trí rất nhiều, nếu như Nhan Mạch Hàm thật sự muốn dựa vào đó để tiến lên, anh có thể ngăn được nhất thời, nhưng có thể ngăn được một đời sao?

Anh không khỏi có chút phiền não, đành phải liên tục nhắc nhở bản thân anh giúp Nhan Mạch Hàm thoát khỏi lão già họ Ngũ kia chỉ là do nhất thời không có việc gì làm nói một hai câu thôi.

Ai ngờ một ngày sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, anh lại thấy Nhan Mạch Hàm chậm chạp bước từng bước. Kỳ Gia Khiêm căn bản không muốn nói gì với cô cả, lúc xoay người lại bất chợt nhìn thấy ánh mắt thêm khát của lão già họ Ngũ đang nhìn chằm chằm Nhan Mạch Hàm.

Trong lòng Kỳ Gia Khiêm trầm xuống, đành phải đi tới chỗ cô. Thanh âm nói chuyện không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho mấy người kia nghe thấy. "Tôi mới xem phần biểu diễn của cô xong, nếu cô đồng ý, có thể ký hợp đồng với công ty chúng tôi."

Biểu tình trên mặt Nhan Mạch Hàm bắt đầu biến hóa. Từ nghi hoặc đến vui mừng, giống như một đóa hoa đang nở tỏa hương thơm ngát.

Mặc dù không muốn dọa cô, nhưng ở phía kia có một lão già khốn nạn đang dinh dập cô, nên Kỳ Gia Khiêm đành phải giả bộ như không có gì nói: "Điều kiện tiền quyết là, em phải đồng ý làm tình nhân của tôi."

Trong nháy mắt biểu tình của Mạch Hàm trở nên rất phong phú.

Quả thực cô bị dọa sợ, thanh âm đều đã hơi chút run rẩy: "Ảnh đế đại nhân, anh, anh đói khát lắm sao?"

Kỳ Gia Khiêm hơi hơi ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới câu trả lời của cô sẽ là như vậy. Quả nhiên là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, cô gái này nhìn thì cực kỳ ôn nhu dịu dàng nhưng khi mở miệng nói thì. . . . Không biết vì sao, Trong lòng Kỳ Gia Khiêm bỗng chốc lay động, liền đối với cô sinh ra vài phần hứng thú.

Kỳ Gia Khiêm nhin không được vuốt vuốt cằm, nghiêng người tiến gần cô thêm một chút, trầm giọng nói: "Chắc là bụng đói ăn quăng."

Tóm lại, Mạch Hàm đã cười hi hi cự tuyệt anh. Mặc dù bị cự tuyệt, Kỳ Gia Khiêm lại cảm thấy cơ thể bỗng nhiên rất thoải mái. Không tôi, không tôi, cô không phải loại đàn bà đồng ý bán thân để nổi tiếng.

Sau khi thấy bọn họ dùng tư thế thân mật như vậy để nói chuyện với nhau, lão già họ Ngũ không nói thêm gì cả, dần dần cũng bỗng xuống ý đồ với Mạch Hàm. Nhưng rất lâu sau đó Kỳ Gia Khiêm vẫn không thể nào quên được cô, có một lần vì rảnh rỗi mà đi điều tra thông tin về cô, có chút ngoài ý muốn phát hiện ra cô viết tiểu thuyết.

Khi đó cách hành văn của cô vẫn còn chút ngây ngô, nhưng anh vẫn kiên trì đọc hết tác phẩm của cô. Anh có chút tiếc nuối vì mình không phải là nhà

xuất bản, không thể cho cô một không gian rộng lớn để bay lượn.

Mặc dù Kỳ Gia Khiêm có chút thương thức cô, nhưng năm năm sau lần gặp đầu tiên đó, Kỳ Gia Khiêm chưa một lần gặp lại cô. Dù sao bọn họ cũng chỉ gặp nhau một lần, cũng không có thông tin liên lạc của đối phương. Với năng lực của Kỳ Gia Khiêm mà nói muốn tìm kiếm một người không khó, khả năng anh không muốn làm như vậy. Anh không nguyện ý chủ động đi khuấy rầy cuộc sống của người khác, hoặc là nói, anh hi vọng Nhan Mạch Hàm vẫn giống như năm năm về trước, cuộc sống vô cùng đơn giản. Nghĩ cái gì nói cái đó, muốn làm gì thì làm cái đó, mà không phải là dính vào giới giải trí suốt ngày phải nhìn trước ngó sau.

Mãi đến một hôm nào đó, sắc mặt cô nặng nề tới tìm anh. Anh nhạy cảm nhìn thấy giọt nước mắt nơi khóe mắt cô. Bỗng nhiên cô hỏi anh "Lời anh nói năm đó còn có còn hiệu lực hay không?", Kỳ gia khiêm bỗng nhiên bực mình. Anh cũng không hiểu vì sao, ngực nhát thời như bị một tảng đá đè lên khiến anh không tài nào thở nổi.

Tận sâu trong đáy lòng Kỳ Gia Khiêm than than khê, sau đó buộc Mạch Hàm phải nói ra mục đích thật sự cô tiếp cận anh. So với lời nói dối ngọt ngào, Kỳ Gia Khiêm vĩnh viễn thích sự thật tàn khốc hơn.

Nhan Mạch Hàm hình như cũng không muốn lừa dối anh, anh vừa hỏi, cô đã thành thật thật thật nói ra nguyên nhân khiến cô muốn bước chân vào giới giải trí.

Anh chăm chú nhìn cô rất lâu, dù là lời nói cự tuyệt hay si nhục vẫn không thốt lên thành lời, nhìn thấy ánh mắt hàm chứa vũ khí của cô, anh vẫn không tài nào nói ra khỏi miệng.

Sự kiêu ngạo của anh khiến anh không tài nào chấp nhận cô vì một người đàn ông khác mới chấp nhận lao vào vòng tay anh. Nhưng bây giờ muốn anh đẩy cô ra xa mình, người luôn tự xưng là tự chủ hơn người như Kỳ Gia Khiêm cũng không thể nào làm nổi.

Anh nhìn không được nói: "Hiệu lực thì vẫn còn, nhưng chất lượng thì không còn như trước, sẽ không có nhiều thời gian cho em suy nghĩ."

"Tôi không cần suy nghĩ nữa." Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, nhẹ nhàng cắn cắn môi: "Tôi đồng ý."

Đây là một cuộc giao dịch sao?

Không.

Anh mạnh mẽ kéo vào trong lòng, không cho cô nhìn thấy ánh mắt buồn bã của anh.

Căn bản đây không phải một cuộc giao dịch công bằng, vì ngay từ đầu tâm anh đã thua rồi.

Kỳ Gia Khiêm có thể cảm nhận được người con gái trong lòng anh đang phát run, nhưng anh vẫn đùa dai ôm cô thật lâu, chậm chạp không chịu buông cô ra. Lúc này Mạch Hàm cũng không thể đẩy anh ra được, anh biết điều này, cũng đang lợi dụng điều này.

Rất lâu sau, mỗi khi nhớ tới cái ôm này khóe môi Kỳ Gia Khiêm sẽ nở một nụ cười. Chẳng lẽ chính từ lúc này tâm anh đã động rồi sao? Hay là. từ rất lâu trước rồi.

Bọn họ cứ như vậy ở bên nhau. Mỗi khi đối diện với anh cô luôn mang theo một nụ cười, nhưng Kỳ Gia Khiêm vẫn luôn cảm nhận được cô không thích anh. Nhưng lúc nhìn cô và Chung Dịch An chơi trò mập mờ, trái lại anh không hề lo lắng một chút nào. Bởi vì chỉ những lúc nhắc đến Mạnh Thần Úc thì Mạch Hàm mới trở nên nghiêm túc, nói như vậy nghĩ là cho tới bây giờ trong lòng cô không hề có Chung Dịch An.

Nhưng không ngờ, anh lại nhìn thấy bộ dáng Chung Dịch An bám lấy cô ở trên giường. Mặc dù biết giữa bọn họ không có chuyện gì, nhưng trong giờ phút đó, lý trí của anh đã bị ném qua một bên hết rồi, không chế không nổi cảnh cáo Chung Dịch An.

Chỉ có những chuyện liên quan đến cô, mới có thể khiến anh mất hết lý trí.

Có lẽ là vì Chung Dịch An, có lẽ là vì Mạnh Thần Úc, hoặc có thể là bởi vì những scandal của anh với những nghệ sĩ khác, Kỳ Gia Khiêm dần dần cảm thấy được giữa anh và Mạch Hàm đã có khoảng cách.

Trong lòng bọn họ giống như đang cất giấu những tâm sự không thể nói ra. Anh yêu cô, nhưng lại không có cách nào nói ra khỏi miệng. Loại tình yêu này là thâm trầm, là tuyệt vọng, bởi vì anh biết anh sẽ nhận được câu trả lời như thế nào. Có lẽ cô cũng có thể sẽ cười nói một câu "Em cũng yêu anh", nhưng anh biết, đó cũng chỉ là một lời nói dối. Anh thống hận sự tình táo này của mình, nhưng anh vẫn không thể làm gì được, chỉ có thể yên lặng giúp đỡ cô.

Ví dụ như vì cô xuất ngoại tìm đạo diễn cổ trang tốt nhất, hay vì cô mà áp chế dư luận, hoặc là vì cô mà cố tạo một sự khởi đầu tốt đẹp nhất, giúp cô đạt được ước mơ.

Tất cả những thứ anh làm đều là vì cô.

Nhưng muốn anh nói ra tất cả những gì anh làm cho cô sao, anh không làm được. Nếu như cô biết thì bất quá cũng chỉ cảm kích anh mà thôi, người kiêu ngạo như Kỳ Gia Khiêm căn bản không cần sự cảm kích của cô. Cho nên anh không để cho Đồng Ngôn nói ra một câu gì, đem tâm sự của bản thân giấu kín không một kẻ hở, cực kỳ chặt chẽ.

Nhưng lâu dần, anh đã không còn thỏa mãn với việc chỉ chiếm được thân thể của cô nữa. Kỳ Gia Khiêm rất muốn biết vị trí của mình trong lòng Mạch Hàm rốt cuộc là như thế nào, vì thế đã không khống chế được bản thân liên lạc với cô.

Nhưng Mạch hàm vậy mà chưa một lần nào chủ động tìm anh. Khó khăn lắm mới chờ được một lần, nhưng cô tới là vì muốn anh từ bỏ vai nam chính.

Kỳ Gia Khiêm không hiểu, vì sao trong giấc mơ của cô không có một góc nào cho anh? Vì sao cứ nhất định phải là Mạnh Thần Úc, vì sao không thể là anh?

Kỳ Gia Khiêm phiền não cực kỳ, cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Lúc yên tĩnh anh nghĩ lại chính mình, anh giữ chặt Mạch Hàm bên mình lâu như vậy, thậm chí có được thứ chân quý nhất của cô, Nhưng cô vẫn như cũ không thích anh. Có phải đã đến lúc buông tay rồi không?

Đang lúc anh trầm tư, một cái thanh âm yếu ớt bỗng vang lên bên tai: "Em thật sự vẫn luôn rất thích anh."

Kỳ Gia Khiêm bỗng đứng ngẩn đầu lên, thần sắc đậm đặc nhìn về phía người con gái trước mặt: "Cô đến đây từ lúc nào?"

Chu Duệ Vũ giả bộ cười yếu ớt nói: "BOSS sao vậy? Lời em vừa nói anh chưa nghe rõ sao?"

"Không phải." Kỳ Gia Khiêm liếc mắt nhìn cánh cửa bên cạnh một cái, lạnh nhạt nói: "Ra ngoài."

"Em" Chu Duệ Vũ cắn cắn môi, nước mắt trào ra nơi khóe mắt: "Em chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi, dù anh không thể cho em một danh phận, chỉ cần có thể nhìn thấy anh là em đã thỏa mãn lắm rồi."

"Ra ngoài." Kỳ Gia Khiêm có chút không kiên nhẫn lặp lại một lần. Thấy cô ta vẫn không hề động đậy, anh liền có chút rầu rĩ đứng lên dẫn đầu đi ra khỏi phòng tổng giám đốc. Không ngờ lúc anh trở lại vẫn thấy Chu Duệ Vũ ở đây, nhìn bộ dáng thì cực kỳ bối rối.

Kỳ Gia Khiêm hồ nghi nhìn cô ta một cái, lại nhìn vị trí vừa rồi Chu Duệ Vũ đứng, lập tức cảm điện thoại lên kiểm tra, phát hiện không có cuộc gọi nào mới yên lòng. Nhưng không không biết Chu Duệ Vũ đa vụng trộm xóa nhật ký cuộc gọi của anh rồi.

"Cần tôi phải gọi người đại diện của cô tới đưa cô đi sao?" Kỳ Gia Khiêm ngồi xuống ghế, thanh âm đã mơ hồ có chút không vui: "Mau đi ra ngoài cho tôi."

Có lẽ vì vừa rồi tắc cuộc gọi của Mạch hàm khiến tâm tình của anh không tốt, Kỳ Gia Khiêm thật sự là không có biện pháp cho Chu Duệ Vũ một sắc mặt hòa nhã.

Kỳ Gia Khiêm chưa bao giờ ở lại văn phòng vào buổi trưa như ngày hôm đó, cái gì cũng không làm chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ. Mãi đến khi nghe được thanh âm âm ỉ của Mạch hàm, anh mới khôi phục lại tinh thần.

Sau một buổi trưa suy nghĩ kỹ càng, rốt cục anh quyết định lựa chọn buông tay. Nhưng không ngờ, anh luyện tập lâu như vậy mà khi nói ra vẫn đau lòng như vậy.

Anh không bỏ xuống được.

Trừ bỏ lúc đóng phim thì anh hoàn toàn không nói chuyện với cô, nhưng chỉ cần cô vừa quay đầu đi chỗ khác, Kỳ Gia Khiêm sẽ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

Mỗi tối Kỳ Gia Khiêm đều lái xe đến dưới nhà cô chờ cô trở về, chỉ cần đứng từ xa nhìn thấy cô đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Cứ như vậy anh cảm thấy mình sắp trở thành một tên cuồng theo dõi rồi.

Mãi đến khi cô dọn đến nhà Mạnh Thần Úc, Kỳ Gia Khiêm mới thanh tỉnh vài phần. Nhưng một chút thanh tỉnh này vẫn không thể nào tiêu trừ sự mê luyến của anh. Anh không lái xe tới dưới lầu nhà Mạnh Thần Úc, nhưng chỉ cần cô ra ngoài anh sẽ yên lặng đi theo cô. Vì sợ bị Mạch Hàm phát hiện, hắn để chiếc xe kia ở trong nhà không dùng.

Hôm nay vẫn giống như mọi khi, Kỳ Gia Khiêm đi theo Mạch Hàm tới khách sạn. Kỳ thật lúc mới đến anh đã phát hiện ra có gì đó không đúng, bởi vì Trịnh Băng đưa cô vào phòng bao rất nhanh đã trở ra.

Nói đến Trịnh Băng, mặc dù anh không thân thiết với cô ta nhưng công lao của cô ta trong công ty cũng không tồi, điều cô ta đến giúp Mạch Hàm là vì sự nghiệp của Mạch Hàm. Điều Đồng Đồng đi là vì ba mẹ anh phát hiện anh mua nhà ở Thụy Sĩ, anh không chịu nổi sự ép hỏi của ông bà, liền phái Đồng Ngôn đi giải thích với hai người họ. Bất quá Đồng Ngôn người này thật đúng là không đáng tin, đã không giúp anh giải quyết vấn đề thì thôi còn đem ảnh của Mạch hàm cho ba mẹ anh xem, khiến cho Kỳ Gia Khiêm hồi lâu cũng không biết nói gì.

Trở lại chuyện chính, Kỳ gia khiêm đợi hồi lâu đng có chút mệt mỏi, chợt thấy có lão giả ôm Mạch hàm từ trong phòng bao đi ra! Trong lòng anh trầm xuống, lập tức đã nghĩ đến việc tiến lên cướp cô trở lại. Nhưng dù sao đây cũng là nơi công cộng, lý trí của anh nói cho anh biết chuyện này không thể làm to được. Anh hiểu rõ quy luật trong giới giải trí, thanh danh của nữ nghệ sĩ một khi bị phá hủy thì khó có thể dẹp yên.

Vì thế hắn vội vã tìm một đám vệ sĩ tư nhân, trước tiên tắt hết công tắc điện trong phòng, sau đó yên lặng đột nhập vào căn phòng kia. Vào thời khắc anh ôm chặt cô trong lòng, tâm tình trống rỗng của anh bỗng nhiên giống như được nhồi đầy, giống như đột nhiên có được toàn bộ thế giới.

Nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô lại hỏi một câu "Là Mạnh sao"? Kỳ Gia Khiêm nhất thời như bị sét đánh, không biết làm sao buông lỏng cô ra.

Đều đã đến lúc này, người tông lòng cô vẫn chỉ có Mạnh Thần ức thôi sao? Chẳng lẽ trong lòng cô anh không có một chút vị trí nào sao?

Kỷ Gia Khiêm cảm thấy mình đã thua hoàn toàn.

Nhưng không lâu sau phản ứng của cô khiến cho anh trấn động. Mạch Hàm không chỉ ở nơi công cộng tìm anh nói chuyện, tìm mọi biện pháp tiếp cận anh.

Càng làm cho Kỷ Gia Khiêm bất ngờ chính là trong một chương trình talk show cô đã cự tuyệt Mạnh Thần Úc.

Nhưng rất nhanh anh đã hiểu tất cả chuyện này là kế hoạch hoàn hảo của Mạch Hàm, cô muốn đoạt được Mạnh Thần Úc, sau đó đem hết nững uất ức của mình trả lại cho hắn ta.

Mà Kỷ Gia Khiêm chỉ là công cụ trả thù của cô.

Nhưng vì sao bây giờ cô còn quay đầu tìm "công cụ" là anh a?

Nhìn ánh mắt chân thành của cô, Kỷ Gia Khiêm cực kì không biết làm sao. Từ nhỏ anh đã rất bình tĩnh, chưa một ai có thể khiến tâm tình của anh treo lơ lửng thế này, nhất cử nhất động đều có thể tác động tới thần kinh của anh.

Chỉ có cô, chỉ có Nhan Mạch hàm mới có thể đùa giỡn anh trong lòng bàn tay. Trong một khoảng thời gian anh vẫn luôn cảm hận điều đó.

Mãi đến một ngày nào đó, Mạch Hàm vì cứu anh mà bị thương, bây giờ Kỷ Gia Khiêm mới hiểu rõ ràng chân tướng mọi chuyện.

Thì ra cô đối với anh cũng có vài phần thật lòng.

Sau khi nhận ra điều này, Kỷ Gia Khiêm hiểu được rằng mình mãi mãi cũng không thể rời xa cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ngoại truyện Chuyện về sau

"Ồi mẹ ơi, cái cúp này nặng thật nha." Mới vừa ra khỏi hội trường buổi lễ trao giải, tôi liền oán giận than vãn với chị Đồng Đồng: "Nếu như em cũng có một người đại diện thì tốt biết mấy a, đường đường là một đại minh tinh mà lại phải tự mình khiêng cúp thế này sao."

Chị Đồng Đồng kinh thường nhìn tôi một cái, oán hận nói: "Ba năm nghỉ để khiến em vai không thể gánh tay không thể xách nữa rồi à? Một chút khí lực này của em, liệu có thể ôm tiêu thiếu gia đi dạo được không?"

Trình độ dim hàng của chị Đồng Đồng so với năm đó quả nhiên không giảm.

Tôi che mặt giả bộ uất ức, hạ thấp thanh âm nói: "Ài, quả nhiên là cảnh còn người mất, mấy năm trôi qua, chị đã sớm trở thành người đại diện của người khác rồi. Chị Đồng Đồng. Trong lòng chị quả thực không có em sao?"

"Phì, đừng nói muốn cùng chị bắt đầu lại từ đầu nhé!" Chị Đồng Đồng lạnh lùng liếc tôi một cái, bỗng nhiên thay một khuôn mặt hạn phúc nói: "Bây giờ chị đây đi theo nhóm người Chung thiếu gia, trong lòng không biết có bao nhiêu hạnh phúc."

Ài, lại là một kẻ trọng sắc khinh bạn!

Tôi đang định nói thêm vài câu ưu thương đau khổ, chợt thấy sắc mặt chị Đồng Đồng đột nhiên thay đổi bữu môi nhìn tôi, biểu hiện khinh thường nói: "Vạn tuế gia nự giá quang lâm, còn không mau đi tiếp giá? hai người cái em cũng thật là, con cũng đã có rồi, vậy mà vẫn còn dính lấy nhau như hình với bóng, sợ người khác không biết tình cảm của hai người tốt thế nào sao?"

Tôi đắc ý nhướng nhướng mày, nhìn Kỷ thiếu gia nhà tôi, à không, hiện tại phải gọi là Kỷ lão gia. Nhìn Kỷ lão gia nhà tôi xuống xe, sải bước đi về phía tôi.

Mấy năm qua dưới sự dạy dỗ của tôi người đàn ông này càng ngày càng tuấn lãng.

"Có đối với người đàn ông nhà em chảy nước miếng không?" Mặc dù chị Đồng Đồng liên tục lắc đầu nhưng trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng. Dù sao tôi và Kỷ Gia Khiêm có thể tu thành chính quả thì một phần cũng nhờ công lao của chị ấy, tuy rằng chị Đồng Đồng luôn luôn mạnh miệng nhưng trong lòng lại thực tâm chúc phúc cho hai chúng tôi.

Tôi cười tít mắt tạm biệt chị Đồng Đồng, tôi khoác tay Kỷ Gia Khiêm đi về hướng chiếc xe đang đỗ. Đi đến bên cạnh xe tôi bỗng nhiên chợt ngẩn ra,

ngẩng đầu nhìn về phía hấn hỏi: "Sao lại đi xe này?"

Kỷ Gia Khiêm nhàn nhạt giải thích: "Lâu rồi không về nhà , sợ là có chút loạn, đêm nay ngủ luôn trong xe đi."

Tôi gật gật đầu, lại có chút kỳ quái liếc mắt nhìn xung quanh một cái, nhin không được hỏi: "Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta về nước, sao không thấy phóng viên tới phỏng vấn? Là anh hết thời hay là em hết thời?"

Kỷ Gia Khiêm buồn cười nhìn tôi một cái, cười có chút thâm sâu khó lường: "Khó có được một ngày tự do, không muốn để bọn họ phá đám, nên anh đã đuổi bọn họ đi hết rồi."

"Ngày tự do?" Tôi hơi hơi mờ mịt nhìn về phía hấn.

Trên mặt than của Kỷ Gia Khiêm ấy vậy mà lại xuất hiện một tia mừng thầm: "Anh đưa Doanh Hoàn đến chỗ ba mẹ rồi. Cho nên đêm nay."

Khụ, hấn không cần nói tôi cũng hiểu rồi. Sau ba năm kết hôn, sức chiến đấu của Kỷ Gia Khiêm càng ngày càng mạnh, hấn không ngừng cố gắng, đã thành công tiến hóa thành một tên Thử Lang một đêm làm N lần. Nhưng do cục cưng cần tôi chăm sóc, rất nhiều khi tôi chẳng thèm để ý đến hấn. Đêm nay hấn đưa Tiểu Quai đến chỗ ba mẹ, rõ ràng cho thấy có dụng ý khác.

Tôi nhú nhú mày nói: "Sao lại gọi là Doanh Hoàn, nghe lạ quá, gọi Tiểu Quai!"

Vừa nhắc tới cái tên này của con trai bảo bối nhà tôi, tôi lại không nhịn được nhớ lại ngày sinh hạ thằng bé.

Chúng tôi đến Thụy Sĩ hưởng tuần trăng mật, bởi vì hôn sự của chúng tôi gây rất nhiều sóng gió ở trong nước, nên chúng tôi quyết định ở lại Thụy Sĩ đến khi sinh con. Đến đúng ngày sinh tôi mới nghiêm túc suy nghĩ tới một vấn đề, liền là.

"Chết rồi, cục cưng sinh ra ở Thụy Sĩ thì chẳng phải sẽ phải nhập quốc tịch Thụy Sĩ hay sao, làm sao bây giờ."

Lúc ấy tôi đã đau đến mức gào khóc rồi, Kỷ Gia Khiêm không biết an ủi tôi thế nào, vẫn không biết sống chết nói một câu: "Vậy em cố gắng kìm nén một chút, cố gắng đừng để con ra bây giờ, anh đi đặt vé máy bay."

"Khốn kiếp!"

Dưới tiếng chửi rủa của tôi thằng bé cứ như vậy bình an ra đời.

Sau khi cục cưng ra đời, chúng tôi lại bắt đầu suy nghĩ đến việc đặt tên cho con. Mặc dù tôi là một nhà tiểu thuyết gia, nhưng đối với cái vấn đề đặt tên này thì thật sự quá thất bại. Xoắn xuyết hồi lâu, tôi mới bất đắc dĩ nói ra một cái tên: "Gọi là Kỷ Bất Trú được không? Rất có khí chất đại hiệp."

Kỷ Gia Khiêm "."

Tóm lại xoắn xuyết nhiều ngày, Kỷ Gia Khiêm quyết định đặt tên cho con trai là "Doanh Hoàn", hình như ý của cái tên đó là "Toàn bộ thế giới". Cũng không biết hấn muốn đem chuyện kinh doanh của nhà họ Kỷ phát triển ra khắp thế giới hay thế nào, tóm lại tôi vừa nghe đến cái tên này liền không vui: "Tên này không tốt cho con."

Kỷ Gia Khiêm kỳ quái hỏi: "Không tốt thế nào?"

Tôi không cần nghĩ ngợi đáp: "Nét bút quá nhiều, tương lai đối với con cái gì cũng không tốt."

Kỷ Gia Khiêm "."

Khụ khụ khụ, tóm lại cuối cùng vẫn là tôi nhượng bộ trước, đồng ý đặt tên con là Doanh Hồn, nhưng tên ở nhà thì phải gọi là Tiểu Quái.

Ngay tại lúc tôi thất thần, Kỷ Gia Khiêm đã lái xe đến vùng ngoại ô. Trong lòng tôi cả kinh, vội vàng bắt lấy cánh tay hấn: "Anh muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn đánh dã chiến sao?"

Khỏe miệng Kỷ Gia Khiêm cong lên, nháy mắt lộ ra một nụ cười mê người: "Yên tâm, không thấy hôm nay anh cố đi lái "nhà di động" tới đây hay sao?"

Trong đầu tôi linh quang chớp lóe, mơ hồ nhớ tới cái gì đó, nhưng lại không rõ ràng lắm. Đang lúc tôi trầm tư suy nghĩ, Kỷ Gia Khiêm đã dừng xe cúi người về phía tôi.

Tôi hoảng sợ, theo bản năng đẩy đẩy ngực hấn một cái, ra về hờn dỗi: "Làm cái gì vậy?"

Kỷ Gia Khiêm không nói gì, chỉ thâm sâu nhìn tôi một cái, sau đó nhảy xuống xe khiêng tôi đến khoang sau.

Tôi sững sờ nhìn hấn, bỗng nhiên cảm thấy có chút khủng bố. Ở nơi rừng núi hoang vu, đêm đen mờ mịt thế này, hấn hấn hấn.

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ, Kỷ Gia Khiêm đã cởi hết nút áo sơ-mi của hấn ra, lộ ra toàn bộ nửa trên cường tráng.

"Hôm nay nhìn thấy Chung Dịch An rồi hả ?" Hấn tiện tay ném chiếc áo sang một bên, sau đó tiện tay cởi áo của tôi. Hấn không chút hoang mang, giống

như đang mở ra một món đồ chơi tình xảo. Món đồ chơi kia đương nhiên không phải là tôi, mà là cái cúc áo của tôi.

"Uh'm." Tôi cúi đầu lên tiếng.

"Nói chuyện không?" Hấn híp mắt nhìn về phía tôi.

Tôi gật đầu nói: "Kịch bản của em anh ta diễn rất tốt, đương nhiên muốn đi cảm ơn anh ta một câu rồi."

Sau khi sinh tiểu thiếu gia nhà họ Kỳ thì tôi không còn tiếp tục đóng phim nữa, vẫn luôn ở nhà viết kịch bản. Có lẽ vì tôi vẫn tài năng nên công ty của Chung Dịch An đã mua kịch bản của tôi rồi chuyển thể thành phim.

Nói là mua, chứ thật ra mua hay không mua cũng chẳng khác gì. Bởi vì năm đó công ty giải trí Hoa Phong đã bị Tinh Huy thu mua rồi, nghiêm túc mà nói thì Chung Ái chính là nghệ sĩ của Tinh Huy. Tôi vẫn luôn giữ vững nguyên tắc tiền của Kỳ Gia Khiêm chính là tiền của tôi, cho nên công ty có mua hay không mua thì cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy.

"Em định cảm ơn thế nào?" Vừa nói chuyện tay hấn vừa luồn vào trong áo tôi, tiện tay cởi ra nội y vương vãi. Sự tiếp xúc này khiến ho tôi có chút thoải mái, ngoài miệng chỉ nhàn nhạt đáp: "Không, không có gì."

"Không có gì sao?" Hấn bỗng nhiên ở trước ngực tôi bóp mạnh một cái, một bàn tay khác chẳng biết từ lúc nào đã trượt xuống dưới thân tôi, rất nhẹ nhàng cởi váy của tôi ra.

"Uh'm." Tôi vươn tay ôm lấy hấn, để cho hai thân thể gấp gao kề nhau. Kỳ gia khiêm thấp giọng cười, sau đó hai ngón tay của hấn đột nhiên đi vào. Tôi nhin không được toàn thân cứng đờ, bất quá dù sao chúng tôi cũng là đôi vợ chồng già, tôi rất nhanh đã thích ứng được với sự tiến công của hấn.

"Tiểu Hàm." Tốc độ của hấn càng lúc càng nhanh, thanh âm cũng rất rõ ràng: "Em còn nhớ nơi này không?"

Tôi mở ra hai mắt mờ mịt liếc nhìn xung quanh một cái, lắc lắc đầu.

Hấn đùa giỡn tôi được một lúc, rốt cục rút ngón tay ra, động thân một cái gắt gao kết hợp cùng tôi.

Một bên hấn tiến công chiếm đóng thành trì, một bên nói giọng khàn khàn: "Uh'm. Thật không nhớ à? Phần mộ của bà ngoại anh nằm ở gần đây."

Tôi nghe vậy trên mặt không khỏi run lên, đang định đưa tay đẩy hấn ra, nhưng hấn rất ngoan cố, vẫn tiếp tục duy trì động tác không chịu rút ra.

"Bốn năm trước? Chính ở nơi này, em." Theo sự thăng hoa của dục vọng, thanh âm của hấn bắt đầu trở nên rời rạc: "Em đừng nghị anh lần sau. khi nào cùng em đi đến ngoại ô. thì phải lái một căn nhà đi động đến."

"Phốc!"

Không nghĩ tới hấn còn nhớ rõ như vậy! Khiêm Khiêm nhà chúng tôi quả nhiên rất nghe lời vợ a.

Tôi ôm chặt lấy hấn, vội vàng ní non bên gối: "Lúc ấy em quên không nói, anh không được đưa người phụ nữ khác, đàn ông hoặc động vật đến đây, chỉ được phép đi cùng em!"

"Được." Kỳ Gia Khiêm bỗng nhiên nở nụ cười, rời khỏi cơ thể của tôi. Tôi đang nghi hoặc thì hấn đột nhiên động thân hung hăng đâm vào thân thể tôi, cứ thế mạnh mẽ xâm nhập, đem tôi giầy vò đến dục tiền dục tử, muốn một cước đạp chết hấn mà không làm được.

"Tiếp theo. Lấy hình mẫu của anh làm nam chính viết một bộ tiểu thuyết đi." Tốc độ của hấn càng lúc càng nhanh, giống như đã lên tới đỉnh.

Tôi mơ mơ màng màng hỏi: "Vì sao?"

Kỳ thật tôi vẫn luôn lấy hình tượng của hấn để viết. Chẳng qua tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nói cho hấn biết.

"Bởi vì anh muốn nổi tiếng a." Bàn tay đang nắm lấy tay tôi bỗng nhiên chặt thêm mấy phần, dưới thân dùng lực một cái, chúng tôi đồng thời cùng nhau lên tới đỉnh.

Tôi thở hồng hộc nhìn hấn, nháy mắt mấy cái nói: "Anh đã rất nổi tiếng rồi mà."

"Không." Kỳ Gia Khiêm giương mắt lên nhìn tôi, đáy mắt mang theo một tia ý cười: "Anh muốn cho cả thế giới biết rằng, anh là người đàn ông mà em yêu."

.

Sau một đêm dâm loạn, tôi mang theo cặp mắt gấu trúc đến Thượng Hải đón cực cung.

Tiểu Quái vừa thấy chúng tôi liền bạch bạch chạy tới, ôm lấy cổ Kỳ Gia Khiêm điên cuồng gặm gặm. Tôi thực hoài nghi con trai nhà tôi cong, nếu không thì tại sao nó luôn thích ba nó hơn a? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì. Kỳ Gia Khiêm đẹp hơn tôi sao?

"Tê tê." Sau khi hôn Kỳ Gia Khiêm đủ rồi, Tiểu Quái mới keo kiệt địa nhìn tôi một cái. Biểu tình Kỳ Gia Khiêm sung sướng khi người ta gặp họa, giống như đang nói: "Gặp báo ứng thôi, gặp báo ứng thôi, gặp báo ứng thôi!"

Khụ, nói ra cũng thật xấu hổ, cũng tại người mẹ như tôi khẩu vị quá nặng, 24 giờ mỗi ngày ít nhất phải có 12 tiếng tôi chôn trong bóng tối. Bình thường Kỳ Gia Khiêm vẫn luôn ôm cục cưng đứng một bên nhìn tôi, cả hai đều bày ra bộ mặt bất mãn, giống như đang nói: "Cầu chú ý", "Cầu bú sữa", "Cầu tính phúc".

Về sau dường như lại thành thói quen, Tiểu Quai nhà tôi về sau càng ngày càng quán Kỳ Gia Khiêm.

"Tê tê, XX." Tiểu Quái nhìn tôi, bỗng nhiên vươn tay sờ sờ mắt gấu của tôi, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Kỳ Gia Khiêm nói: "Ba ba, OO."

Tôi nhin không được: "Phốc!"

Da mặt Kỳ Gia Khiêm dày hơn tôi rất nhiều, vậy mà ở trước mặt mọi người vẫn cười tít mắt nói: "Quả nhiên là con trai do em sinh ra."

Mọi người nhất thời cười ầm cả lên.

Nhìn xem tiểu quý tình nghịch trong ngực hấn một cái, lại nhìn ông xã đẹp trai đến mức điên đảo chúng sinh, tôi cũng nhin không được nở nụ cười.

Thì ra những thứ tôi muốn, bắt quá cũng chỉ nhiều như vậy thôi.

Không cần nổi tiếng đến kinh thiên động địa, chỉ cần gia đình thuận vui vẻ, như vậy là đã đủ lắm rồi.

~~~~~TOÀN VĂN HOÀN~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Nói Tiếng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.